

НОРА РОБЪРТС КРАСИВА И МЪРТВА

Нищо не може да спре устремния талант на Нора Робъртс. Всяка нейна книга е празник!

— Пъблишърс Уикли —

НОРА РОБЪРТС КРАСИВА И МЪРТВА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Джо Елън, известна фотографка, е разтревожена от снимките, които ѝ изпраща неизвестен зложелател — странни колажи, неретуширани моментални снимки и последната, най-шокиращата, спираща дъха фотография на отдавна изчезналата ѝ майка... гола, красива и... мъртва!

За да се спаси от преследвача си и за да потърси разрешение на загадката, младата жена решава да се завърне в родния си дом на брега на морето.

На дамите, излегнати в следобедните си шезлонги...

ЧАСТ ПЪРВА

*„Когато се завръщам аз от дълъг път,
краката ми тежат като олово... Чувствам се
напълно смазан...“*

Джон Дън

Сънуваше „Сенкчюъри“^[1]. Голямата къща блестеше на лунната светлина като младоженка, застанала пред олтара в белоснежено було, като кралица, величествено пристъпяща към трона си. На запад бяха блатата, а на изток — пясъчните дюни. Стоеше непоклатимо на мястото си, строена да издържи векове, заобиколена от зловещите сенки на дъбовата гора, сред която тихо ромолеше бистрият ручей.

Светулките проблясваха като златни песъчинки, а около тях танцуваха други насекоми, увлечени в нощния лов или самите плячка на по-едрите си събратя. В безмълвния мрак се разиграваха вечните сцени, изпълнени с безмилостно преследване, страх и стръв.

Високите, тесни прозорци на „Сенкчюъри“ не светеха. Нощта се случи мрачна и тиха. Единствено вятърът смущаваше покоя на листата по клоните на масивните стари дъбове, както и сухото пращане на палмовите стволоче. Белите колони на широката веранда все така си стояха като горди стражи, ала никой не откряна масивната врата, за да я приветства с „Добре дошла“.

Под краката ѝ хрущяха пясъкът и дребните мидени черупки. Някъде ритмично се удряше дървена щора. Завързана с верига, портата проскърцваше, като че ли напяваше монотонна песен.

Вдъхваше упойващото ухание на жасмин и бели рози, примесено със соления мирис на океана. В следващия миг до слуха и долетя тътенът на прибоа. Сърдитите вълни неуморно заливаха пясъка по плажа, запъхтени в усилията си да го погълнат.

Спомни си за всички, които бяха обитавали Острова на изгубеното желание, както и за своето детство. Видя се да тича, волна и безгрижна през дъбовата гора или да се разхожда по плажа, изпълнена с онова щастие, което ни се дава само в детските ни години.

Сега тя отново си бе у дома. Нетърпеливо протегна ръка към масивната бронзова дръжка на вратата, сякаш се бе добрала до дълго търсено скрито съкровище. Но вратата се оказа заключена. „Пусни ме вътре — помоли се тя. — Върнах се у дома. Върнах се в къщи.“

Обаче вратата оставаше няма, студена, залостена. Притисна лице към стъклото на високия прозорец и се опита да надникне вътре, но не видя нищо.

Тогава я пронизаха първите тръпки на страха.

Затича се около къщата, на един дъх се изкачи на терасата — цветята я посрещнаха, сякаш дружно се надигнаха от саксиите, а лилиите затанцуваха, многоцветни, блестящи от нощната роса. Ударите на дървените щори се ускориха в злокобен, накъсан ритъм, полюшването на палмовите листа ѝ се стори като предупредително съскане. Стигна до най-близката врата и заблъска с юмруци по нея, без да скрива сълзите си.

„Моля те, моля те, не ме оставяй навън! Искам да се прибера у дома.“

Разхлипа се отчаяно и се втурна по градинската пътека. Искаше да изтича обратно през входната врата. Никога не я заключваха — майка ѝ казваше, че вратата винаги трябва да бъде отворена за гости.

Но не можа да я намери. Дебелите, нагъсто разположени дървета внезапно изскочиха пред нея и ѝ препречиха пътя, опитвайки се да я сграбчат в клоните си.

Чувстваше се изгубена, сякаш в пристъп на отчаяние бе изскубнала корените си, докато се мъчеше да се измъкне изпод покроба на мрачните дървета към някоя поляна, обляна от лунна светлина. Вятърът се усили, зашлеви я по лицето с все сила. Острите палмови листа се замятаха като саби. Тя се извърна, но там, където допреди малко беше пътеката, сега се виеше реката, отрязвайки ѝ пътя за връщане в „Сенкчюъри“. По хлъзгавите брегове диво се мяташе високата трева.

Изведнъж видя себе си. Стоеше сама и плачеше на отсрещния бряг.

И тогава разбра, че е мъртва.

Джо успя да се освободи от кошмарния сън, но сякаш още усещаше драскотините по кожата си, докато се измъкваше от тунела. Дишаше тежко, а лицето ѝ бе мокро от сълзи и пот. Протегна треперееща ръка към нощната лампа, но в желанието да се спаси от

лепкавата прегръдка на мрака събори книгата и препълнения с угарки пепелник.

Когато светлината прониза тъмнината, тя притисна колене към гърдите си и ги обгърна с ръце, за да спре треперенето им.

Това бе само сън. Просто поредният кошмар.

Беше в леглото си, в апартамента си на хиляди километри от острова и „Сенкчюъри“. Нито една зряла жена на двадесет и седем години не бива да се страхува от глупави нощни кошмари.

Но още трепереше, когато се пресегна за цигара, и счупи три кибритени клечки, преди да успее да запали.

Четири без десет, отбеляза машинално, когато погледът ѝ попадна върху електронния будилник. Започваше да се повтаря. Нямахше нищо по-лошо от неврастениците, които се събуждат всяка нощ още преди четири.

Не знаеше защо този кошмарен сън винаги я отвеждаше отново в миналото, към Острова на изгубеното желание, към родния ѝ дом, от който бе избягала още когато бе на осемнадесет. Но Джо беше сигурна, че всеки студент по психиатрия ще разтълкува символиката в сънищата ѝ. Къщата си оставаше заключена за нея, защото тя не вярваше, че някой ще се зарадва на завръщането ѝ. Дори се съмняваше дали въобще ще успее да намери пътя към дома.

Освен това вече приближаваше възрастта, на която майка ѝ изчезна от острова, зарязвайки съпруг и три деца.

Дали Анабела е сънувала как се завръща у дома, зачуди се Джо. Дали и тя е сънувала здраво залостената външна врата?

Не искаше да мисли за това, не искаше да си спомня жената, която я бе изоставила преди двадесет години. Сега живееше без майка си, без „Сенкчюъри“, без семейството си. И дори можеше да се каже, че бе преуспяла в живота, поне в професионално отношение.

Изтръска разсеяно пепелта на пода и огледа спалнята. Беше я обзавела съвсем семпло, но удобно. Макар че пътуваше много, липсваха сувенири. Освен фотографиите. По стените на спалнята си Джо Елън бе окачила в рамки най-добрите си постижения — само черно-белите, разбира се, както гласяха строгите, макар и неписани правила на фотографското изкуство.

На една от стените се виждаше снимка на най-обикновена дървена пейка, с облегалка от извити черни метални тръби. Над нея

беше надвиснала самотна върба, чиито клони почти докосваха притихналите води на самотно езеро. Зад него се долавяха неясните очертания на градина, забулена от призрачна лунна светлина.

Бе заснела този пейзаж само преди седмица след завръщането си от крайбрежието на Северна Каролина. Може би тъкмо това пътуване ѝ бе навяло спомени за дома. Онзи бряг не беше много далеч от родната Джорджия, а островът, където бе прекарала детството си, беше съвсем наблизо.

Не, нямаше пътища за връщане на Острова на изгубеното желание. Всички мостове отдавна бяха срутени за нея.

Затова не беше продължила на юг. Щом приключи с ангажиментите си в Северна Каролина, веднага се върна в Шарлот, за да се потопи отново в царството на фотографията... и в царството на нощните кошмари.

Ядно смачка цигарата и се надигна от леглото. Очевидно повече нямаше да може да заспи, затова навлече ластичния си клин. Реши да се заеме с почистването на апартамента, само и само да не мисли за тревожните си сънища.

Може би се беше изнервила заради фотоалбума, реши, докато шеташе из спалнята. За кариерата ѝ този албум беше от решаващо значение. Знаеше, че се бе справила добре. Обаче не беше шега едно от най-престижните издателства в САЩ да ѝ предложи съставянето на албум, илюстриращ най-артистичните постижения в модерната фотография.

„Етюди за природата“, от Джо Елън Хатауей... Звучеше прекрасно, повтори си тя и отиде в миниатюрния кухненски бокс, за да приготви кафето. Не, не беше добре, подходящо беше за заглавие на монография по биология. Или „Мимолетни житейски впечатления“? Това пък беше доста превзето...

Усмихна се на отражението си в огледалото и с въздишка отметна назад тъмночервената си коса. Само преди няколко дни бе приключила с подбора на фотографиите, така че сега можеше да предостави избора на заглавието на албума на експертите от престижното издателство.

Винаги бе знаела кога да се отдръпне и да остави инициативата на другите. Нали това бе правила през целия си живот? Може би трябва да изпрати един екземпляр от албума на роднините си... Но как

ще го посрещне семейството ѝ? Дали ще се съберат около масата в голямата всекидневна, за да покажат албума на гостите? А гостите ще се питат озадачено има ли нещо общо между тази Джо Елън Хатауей и фамилията Хатауей, която притежава хотел „Сенкчюъри“ на Острова на изгубеното желание...

Дали баща ѝ ще го отвори, за да се убеди, че по-голямата му дъщеря вече е усвоила изкуството на модерната фотография? Или само ще вдигне рамене, без дори да го отвори, и ще излезе на разходка из острова? Из острова на Анабела. При тази мисъл Джо потръпна. Докато изчакваше кафето да се свари, тя се облегна на плота и се загледа през прозореца.

Всъщност имаше известно предимство да се събудиш в четири сутринта, много преди разсъмването. Никой не ти звъни по телефона. Никой не те търси за нищо. Реши за няколко часа да не прави нищо, да не мисли за нищо.

Под прозореца улицата беше пуста и блестеше в мрака, изкъпана от пролетния дъжд. Една улична лампа пръскаше оскъдна светлина. „Самотна е като мен — машинално отбеляза Джо. — Никой няма да се зарадва на светлината ѝ, никого няма да сгрее. Самотата е толкова загадъчна. Предлага безгранични възможности.“

И друг път бе изпадала в такова настроение. Привличаха я самотата, покоят. Сепна се и тръсна глава, когато долови миризмата на кафето. Грабна своя любим Никон и изскочи на улицата, за да запечата самотния нощен пейзаж.

Подейства ѝ по-успокояващо от най-прехвалените медикаменти. С фотоапарат в ръка и с мисълта за съвършения кадър можеше да забравя за всичко останало. Нагази с боси крака в хладните дъждовни локви, докато опитваше ракурси от различни ъгли. С раздражение отметна един непокорен кичур от челото си.

Не се успокои, докато не изщрака дузина кадри. Едва тогава се обърна и погледна нагоре. Остана озадачена. Нали беше оставила осветлението включено? Или не си спомняше кога е натиснала ключа, докато бе кръстосвала между спалнята и кухнята?

Стисна устни, пресече улицата, приклепна и изправи обектива, за да заснеме светещия прозорец на фона на потъналата в мрак фасада на сградата. Ще го нарека „Бърлогата на безсънната душа“, реши Джо.

Изсмях се тихо, но смехът ѝ странно отекна в безлюдната улица и тя потръпна.

Боже мой, нима си бе изгубила ума? Коя нормална жена ще излезе навън в четири сутринта, полуоблечена, тръпнеща от нощния хлад, за да снима прозорците си?

Притисна изстинали пръсти към клепачите си, пронизана от мъчителния копнеж по нещо, което винаги ѝ се изплъзваше — да бъде нормална като всички останали.

„За да бъдеш нормална, трябва да спиш, повече да спиш — заповяда си тя. — И трябва да се храниш по-редовно.“ През последните седмици бе изгубила поне шест килограма. С тревога следеше как скулите ѝ се очертават все по-рязко. Не можеха ли да ѝ помогнат приятелите? Да, имаше приятели, но никой не ѝ бе дотолкова близък, че да го повика посред нощ при себе си.

Семейството... Да, разбира се, че имаше семейство. Брат и сестра, с които отдавна почти нищо не я свързваше. Баща, който се държеше в дома им като случаен гост. Майка, за която вече двадесет години не беше чула нищо.

Всичко тръгна наопаки, откакто Анабела избяга от „Сенкчюъри“ и остави семейството съкрушено и объркано. Според Джо всички останали беди бяха само следствия, защото близките ѝ не успяха да се съвземат от шока. А тя бе успяла.

Не ѝ се искаше да остава на острова, за да се опитва да събере пясъчинките по пустия бряг, както правеше баща ѝ. Нито пък бе способна да похаби живота си в грижи за поддържането на „Сенкчюъри“, каквато роля си бе избрал брат ѝ Брайън. Нито пък бе способна да търси утеха като сестра си Лекси в наивни фантазии или в очакването на следващата сърдечна авантюра.

Джо се бе заела с изучаването на любимата си професия, беше работила усърдно, за да устрои сама живота си по свой вкус. Емоционалната криза, в която беше изпаднала, се дължеше само на преумора. Напълно естествена реакция на организма ѝ след продължителното напрежение около подготовката на албума. Просто бе изтощена, това е всичко. Ще взема повече витамини и скоро отново ще бъде във форма.

Може би няма да е зле да помисли и за почивка, каза си тя, докато разсеяно ровеше за ключовете в джоба си. Вече четири години

не бе пътувала за развлечение. Винаги заминаваше някъде с фотоапаратите и със списък на набелязаните обекти за снимки. Може би ще е най-добре да замине за Мексико. Или на Карибските острови. Някъде, където животът е спокоен и безгрижен, а климатът — горещ. Ще се отпусне и ще забрави тревогите си. Да, само така ще пропъди кошмарните сънища.

С влизането в апартамента подритна някакъв кафяв плик, оставен на пода. За миг се спря в недоумение, застинала с ръка на дръжката, сграбчила фотоапарата в другата си ръка.

Бил ли е този плик тук, на пода, когато изскочи на улицата? И защо ѝ го бяха изпратили?

Първият беше пристигнал преди месец по пощата.

Ръцете ѝ отново се разтрепериха. Бързо затвори вратата и веднага спусна резето. Стисна зъби, наведе се и вдигна плика от пода.

Когато извади снимката, от гърдите ѝ се изтръгна сподавен стон. От пръв поглед си личеше, че е дело на професионалист. Също както и предишните три. Натезалите клепачи подчертаваха бадемовидната форма на очите, с гъсти мигли и деликатно извити вежди. Джо знаеше, че очите бяха сини, тъмносини, защото това бяха нейните очи. Сега в тях се четеше неприкрит ужас.

Но кога е била направена? Как? И защо? Притисна ръка към устните си, загледана в снимката. По гърба ѝ пролазиха тръпки. Скочи и се втурна към тесния килер, който бе обзавела като фотолаборатория. Трескаво дръпна чекмеджето и започна да рови сред пликите. Във всеки от тях имаше по една черно-бяла фотография, с формат шест на четиринадесет.

Нареди ги една до друга. Сърцето ѝ заблъска в гърдите, а ушите ѝ забучаха. На първата, очите ѝ бяха затворени, сякаш бе снимана по време на сън. На останалите очите бяха запечатани в процес на събуждане. Клепачите ѝ бяха едва повдигнати, разкривайки само част от зениците. На третата снимка очите ѝ бяха отворени, но някак си нефокусирани, сякаш помътнели от смущение.

Когато за пръв път ги видя, снимките я обезпокоиха и разтревожиха, но не изпита страх.

Очите на последната снимка бяха широко отворени, изпълнени с ужас.

Джо отстъпи назад разтреперана. Защо бяха снимали само очите ѝ? Кой е успял да се доближи толкова близко до нея, без тя да го усети? Който и да е бил, той се е промъкнал до къщата и ги е оставил на прага.

Отново я обзе паника, тя се втурна в дневната и трескаво започна да проверява ключалките. Изнемощяла се облегна на вратата. В следващия миг страхът отново я накара да подскочи.

Копеле! Искаше да я изплаши до смърт. Да я накара да се крие като обезумяла в тези стаи, уплашена от сянката си, без да смее да излезе навън, за да не усети невидимото му присъствие. Тя, която никога не е знаела що е страх, сега се държеше точно така, както той искаше.

Беше се разхождала из пустите улици на непознати градове в чужди страни, беше изкачвала високи планини, беше бродила из джунглите с фотоапарата си като единствено оръжие, без никога да изпита страх. А сега трепереше заради няколко снимки.

През последните седмици страхът ѝ нарастваше с всеки изминал ден. Това я караше да се чувства безпомощна, уязвима и безкрайно самотна.

Отдръпна се от вратата. Не искаше и не можеше да живее по този начин. Трябваше да си наложи да не мисли за това. Трябваше да го погребее дълбоко в себе си. Беше станала експерт в погребването на болки и страдания, малки и големи. Това бе само още една рана, с която трябваше да се справи.

Ще изпие кафето си и ще се заеме с работа.

Към осем часа бе преминала през целия цикъл — от изтощението, трескавата енергия, успокоението, а сетне отново към изтощението.

Никога не бе работила механично, дори и когато извършваше подготвителните работи в тъмната стаичка. За да може да работи добре, трябваше да бъде напълно спокойна и концентрирана, освободена от гнева и страха. След първата чаша кафе реши, че е открила причината за снимките, които бе получила. Вероятно някой неизвестен фотограф, който се възхищаваше от работата ѝ, искаше да привлече вниманието ѝ, да я накара да го забележи и да му помогне.

В това имаше смисъл.

Понякога тя изнасяше лекции или правеше изложби. През последните три години бе имала три изложби. Не беше толкова трудно или невъзможно някой да ѝ направи снимка — всъщност серия от снимки. Това обяснение наистина звучеше правдоподобно. Който и да бе направил снимките, бе вложил творчество и въображение. Беше снимал само областта около очите ѝ. Макар че снимките изглеждаха направени неотдавна, Джо не можеше да каже точно кога и къде е била фотографирана. Негативите можеха да са от години.

Те със сигурност привлякоха вниманието ѝ, но бе реагирала прекалено буйно, приемайки ги като нещо твърде лично.

През последните две години бе получила много снимки на фотографии, които се възхищаваха от работата ѝ. Обикновено пристигаха с придружителни писма, които съдържаха похвали за нея и молба за съвет или за помощ. Понякога ѝ предлагаха и съвместна работа по някой проект.

Джо все още се радваше на успеха си, който бе нещо ново за нея. Не бе привикнала към напрежението, което съпътстваше всеки търговски успех, или с прекалените надежди за бъдещето, които понякога можеха да се превърнат в тежко бреме.

Трябваше да признае, каза си тя, докато отпиваше от изстиналото кафе, че май не се бе справила добре с последствията от успеха.

Готовите снимки бяха закачени върху дъската за сушене. Последните негативи бяха проявени и Джо се настани върху табуретката пред плота. Постави един от негативите върху осветената повърхност, взе лупата и внимателно започна да го разглежда.

За миг изпита паника и отчаяние. Всички снимки бяха размазани, сякаш не бяха на фокус. По дяволите, как е могло да стане? Нима цялата лента бе такава? Отново се взря в увеличениния образ на издигащите се дюни и стръковете див овес.

От устните ѝ се изтръгна нещо средно между ръмжене и смях.

— Снимките не са нито размазани, нито нефокусирани, идиотка такава — промърмори. — Ти не си наред.

Остави лупата и затвори очи. Нямаше сили дори да стане и да си направи още кафе. Знаеше, че трябва да хапне нещо, да поспи. Да се изтегне в леглото и да забрави за всичко.

Но се страхуваше. В съня си щеше да загуби напълно контрола върху себе си.

Замисли се дали да не отиде на лекар, преди окончателно да е рухнала. Ала това означаваше, че психиатърът щеше да рови в мозъка ѝ и да ѝ припомни това, което бе решила да забрави завинаги.

Ще се справи сама. Винаги бе успявала. Или както казваше Брайън, умееше да не позволява на никого да се намеси в живота ѝ.

А нима имаше избор? Нима някой от тях бе имал избор, след като бяха изоставени сами да се оправят в онова дяволско парче земя на стотици километри оттук?

В гърдите ѝ се надигна толкова силен гняв, че цялото ѝ тяло се разтърси от внезапни и силни конвулсии. Ръцете ѝ затрепериха и тя ги стисна силно в скута си. Пое рязко въздух, за да преглътне думите, които ѝ се искаше да изкрещи в лицето на брат си. Брат ѝ, който бе много далеч оттук.

Просто беше преуморена, каза си тя. Нуждаеше се от сън, от почивка. След като се наспи, ще се почувства по-силна и по-уверена.

Подскочи рязко, когато някаква ръка хвана рамото ѝ. Изпищя и събори чашата с кафето.

— Господи! Джо, Боже мой, какво ти стана? — Боби Бейнс отскочи, назад и изпусна пликите, които носеше.

— А ти какво търсиш тук? Какво, по дяволите, си си наумил? — Тя отблъсна табуретката назад, а той я гледеше смаяно.

— Аз... нали ми каза, че искаш да започнем в осем... Закъснях само няколко минути.

Задъхана, Джо стисна ръба на плота и се надигна с усилие.

— Осем часа? Кога е станало осем?

Асистентът ѝ кимна предпазливо. Преглътна смутено, но не посмя да я приближи. Вече втори семестър работеше с нея и смяташе, че е опознал всичките ѝ навици, че умее да се справя с изблиците ѝ. Но никога не я бе виждал толкова разстроена.

— Защо не почука на вратата, дяволите да те вземат? — скара му се тя.

— Почуках. Но никой не ми отговори. Тогава... помислих си, че не си ме чула, и си отключих, за да довърша последния комплект негативи.

— Върни ми ключа. Веднага!

— Разбира се, Джо. Ето, ей сега. — Без да откъсва поглед от преbledнялото ѝ лице, той бръкна в джоба си. — Нямах намерение да

те шпионирам.

Тя прехапа устни, за да се овладее, и пое ключа. Едва сега започна да осъзнава колко глупаво се бе държала. Всичко бе заради този проклет страх. За да прикрие неудобството си, тя се наведе и изправи табуретката.

— Извинявай, Боби. Ти ме стресна. Не съм чула да чукаш на вратата.

— Всичко е наред. Искаш ли да ти донеса друга чаша кафе?

Поклати глава и се отпусна на табуретката. Краката ѝ още трепереха, но младата жена се опита да се усмихне. Той беше добър студент. Работите му бяха малко превзети, но все пак бе само на двадесет и една години.

Боби имаше артистичен вид с дълга тъмноруса коса, вързана на опашка, със златна халка на ухото и тясно лице. Зъбите му бяха идеални. Явно родителите му вярваха в шините, каза си Джо, прокарвайки език по леко издадените си зъби.

Той имаше усет за фотография и големи възможности. В крайна сметка нали заради това бе тук. Тя с удоволствие обучаваше талантиливи младежи, сякаш по този начин се отплащаше за дарбата, която притежаваше.

Големите му кафяви очи разтревожено сезираха в нея и младата жена насила се усмихна.

— Имах тежка нощ.

— Личи си. — Тя повдигна вежди и младежът на свой ред се усмихна. — Артистите трябва да забелязват всичко, нали? А ти наистина изглеждаш доста зле. Май не си могла да спиш, нали?

Тя сви рамене и разтърка очи.

— Не много.

— Защо не опиташ с мелатонин? Майка ми е във възторг от него. — Боби се наведе, за да събере парчетата от счупената чаша. — И може би трябва да се откажеш от кафето.

Забеляза, че тя не го слуша. Отново се бе отнесла нанякъде. Това бе нещо ново за нея. Навярно нямаше смисъл да се опитва да я убеждава да живее по-здравословно, но реши да опита още веднъж.

— Напоследък живееш само с кафе и цигари.

— Да — разсеяно отвърна тя и притвори очи.

— Това ще те убие. Ти се нуждаеш от физически упражнения. През последните седмици си отслабнала поне пет килограма.

— Ъхъ.

— Трябва да се прегледаш. Според мен имаш анемия. Много си бледа, а торбичките под очите ти са като на стар пияница.

— Много мило от твоя страна, че си забелязал.

Той събра най-големите парчета от чашата и ги хвърли в празното кошче. Разбира се, че бе забелязал. Лицето ѝ привличаше погледите. Явно бе изтощена до смърт. Никога не я бе виждал с грим, косата ѝ винаги бе опъната назад, но всеки, който цени красотата, веднага би забелязал овалното лице, деликатните скули, екзотичните очи и чувствените устни.

Обаче нямаше никакво съмнение, че ако положеше съвсем малко грижи за лицето си — леко червило на устните, малко туш на миглите и пудра на скулите — тя щеше да бъде неотразима.

Боби усети, че се изчервява. Тя сигурно щеше да му се присмее, ако узнаеше, че от първия миг, в който я видя, се влюби в нея. Чувството му бе смесица от професионално възхищение и физическо привличане. Ала той го бе преодолял. Е, почти.

— Мога да ти приготвя закуска — започна младежът. — Ако ти се намира нещо друго, освен шоколадови блокчета и плесенясал хляб.

Джо въздъхна дълбоко.

— Не, всичко е наред. Може би ще спрем някъде по пътя и ще хапнем по един сандвич. И без това съм закъсняла.

Тя се наведе, за да вземе пощата.

— Знаеш ли, според мен, не е зле да си вземеш няколко дни почивка и да се погрижиш за себе си. Когато е преуморена, майка ми винаги отива на минерални бани в Маями.

Думите му сякаш звучаха някак си отдалеч. Тя вдигна кафявия плик с името ѝ, написано с печатни букви. От страх стомахът ѝ се сви на топка и ужасът отново се върна.

Пликът бе по-дебел и по-тежък от предишните. „Изхвърли го! — крещеше разумът ѝ. — Не го отваряй! Не поглеждай вътре!“

Ала пръстите ѝ вече разкъсваха хартията. От гърлото ѝ се изтръгна приглушено стенание, когато махна малката метална скоба. Снимките се разпиляха на пода. Тя грабна най-горната. Беше професионално направена черно-бяла снимка, с формат дванадесет на

осемнадесет. Този път не бяха само очите ѝ, беше в цял ръст. Разпозна мястото — парка до сградата, където често обичаше да се разхожда. Другата снимка бе направена в центъра на Шарлот — стоеше на бордюра, с фотоапарат през рамо.

— Хей, та това е чудесна снимка.

Боби се наведе, за да вземе другите, но тя го перна през ръката.

— Дръпни се. Махни си ръцете. Не ме докосвай.

— Джо, аз...

— По дяволите, стой по-далеч от мен! — Гърдите ѝ учестено се повдигаха, тя се наведе и трескаво започна да събира снимките. „Той е навсякъде, той непрекъснато ме наблюдава. Следи къде ходя, какво правя — помисли си тя и зъбите ѝ започнаха да тракат. — Той ме преследва и аз нищо не мога да направя. Нищо, докато...“

Цялата се вцепени. Снимката, която държеше, се огъна, сякаш силен вятър бе нахлул в стаята. Не можеше дори да изкрещи.

Не усещаше тялото си.

Снимката бе великолепна — осветлението, сенките, композицията бяха безупречни. Тя беше гола, кожата ѝ тайнствено блестеше. Лежеше отпусната, едната ѝ ръка почиваше върху корема, а другата бе вдигната над главата.

Ала очите бяха широко отворени и втренчени. Очи като на кукла. Мъртви очи.

За миг сякаш се озова отново в ужасния кошмар. Стоеше втренчила поглед в изображението си, неспособна да помръдне.

Но въпреки обзелия я ужас забеляза разликите. Жената на снимката имаше буйни нежни къдрици. Лицето ѝ бе с по-меки черти, а тялото — по-зряло и закръглено от нейното.

— Мамо? — прошепна младата жена и сграбчи снимката с две ръце. — Мамо!

— Какво става, Джо? — Смаян, Боби се взираше в изцъклените ѝ очи. Гласът му потрепери и той пристъпи към нея. — Какво става, по дяволите?

— Къде са ѝ дрехите? — Джо отпусна глава и тялото ѝ бавно се олюля. Всичко в главата ѝ забуча. — Къде е тя?

— Успокой се. — Младежът пристъпи още една крачка напред и посегна към снимката в ръката ѝ.

Тя рязко изправи глава.

— Стой настрани. — Бузите ѝ почервеняха, а очите ѝ горяха. — Не ме докосвай. Не я докосвай.

Изплашен и смаян, той се отдръпна и вдигна ръце нагоре.

— Добре. Добре, Джо.

— Не искам да я докосваш. — Беше студена, толкова студена. Погледна отново към снимката. Това беше Анабела. Млада, приказно красива и студена като смъртта. — Тя не биваше да ни напуска. Не биваше да ни изоставя. Защо си е заминала?

— Може би е трябвало — тихо рече Боби.

— Не, тя ни принадлежеше. Ние се нуждаехме от нея, но тя не ни искаше. Беше толкова красива. — Сълзи се търкулнаха по бузите ѝ и снимката отново трепна в ръката ѝ. — Тя е толкова красива. Като принцеса от приказките. Винаги съм мислила, че е принцеса. Тя ни напусна. Напусна ни и замина винаги. А сега е мъртва.

Погледът ѝ се замъгли и я обля гореща вълна. Притисна снимката към гърдите си, сви се и заплака.

— Стига, Джо. — Боби нежно се наведе над нея. — Ела с мен. Ще те заведа някъде, където ще се погрижат за теб.

— Толкова съм уморена — промърмори, но му позволи да я вдигне от пода, сякаш бе малко дете. — Искам да си отида у дома.

— Добре. Затвори очи и се отпусни.

Снимката падна и Джо видя надписа на гърба ѝ: „СМЪРТТА НА ЕДИН АНГЕЛ“.

Последната ѝ мисъл, преди мракът да се спусне над нея, бе за „Сенкчюъри“.

---

[1] Sanctuary (англ.) — убежище, светилище, храм. — Б.пр. ↑

Преди разсъмване всичко изглеждаше като сън, който в следващия миг ще изчезне. Първите слънчеви лъчи проникваха през балдахина от дъбови листа, а капчиците роса блестяха като диаманти по тях. Коприварчетата и овесарките, които бяха свили гнезда в клоните на дърветата, се събуждаха и огласяха въздуха със сребърни трели. Една червенопереста чинка безшумно се стрелна между стволовете.

Това бе любимият му час от деня. На разсъмване, когато ежедневието още не го бе погълнало и той можеше да бъде сам с мислите си. Или просто да се отпусне, заслушан в нежната песен на птиците.

Брайън Хатауей винаги беше живял на Острова на изгубеното желание. Разбира се, беше ходил на континента и бе посещавал големите градове. Дори веднъж внезапно му бе хрумнало да замине за Мексико, така че можеше да се каже, че бе посещавал и чужди страни.

Островът с всичките му предимства и недостатъци бе единственият му дом. Той бе роден тук в една ветровита септемврийска нощ преди тридесет години. Бе роден в голямото дъбово легло с балдахин, което сега бе негово, бе дошъл на бял свят с помощта на баща си и една стара негърка, която пушеше лула от царевичен кочан и чийто родители са били роби, собственост на неговите предци.

Името на старата жена бе мис Ефи и когато Брайън бе малко момче, тя често му разказваше как се е раждал. Вятърът фучал, вълните заливали острова, майка му много се мъчила в голямото легло и той излязъл от утробата ѝ право в очакващите го бащини ръце. А майка му се разсмяла от радост и облекчение.

Това бе интересна история. Като малък Брайън често си представяше как майка му се смее с блеснали очи и как баща му е протегнал ръце в очакване.

Но майка му отдавна ги бе напуснала, а старата негърка бе мъртва от много години. Бе изминало много време, откакто за

последен път баща му бе протегнал ръце, за да го прегърне.

Брайън крачеше между огромните дървета с мъхести стволове, палмите и кадифените папрати. Въздухът бе студен и влажен, а слънчевите лъчи едва се процеждаха между гъстите зелени листа. Той бе висок, слаб мъж, също като баща си. Косата му бе черна и буйна, кожата му — мургава, а очите му — хладни и сини. Издълженото му меланхолично лице се харесваше на жените. Устните му бяха плътни и добре очертани, но той рядко се усмихваше.

У него имаше още нещо, което привличаше жените — предизвикателството да накарат тези устни да се усмихнат.

Неуловимото просветляване на небето бе сигнал за Брайън, че трябва да се връща в „Сенкчюъри“, за да приготви закуската на гостите.

Младият мъж обичаше кухнята, така както обичаше гората. Това бе още едно от нещата, които баща му намираще за странни. И Брайън знаеше (което го караше да се усмихва), че Сам Хатауей може би понякога се пита дали синът му не е хомосексуалист. В крайна сметка, щом един мъж си изкарваше прехраната с готвене, сигурно трябваше да има нещо сбъркано в него.

Ала ако баща му беше поставил въпроса открито, той щеше да му каже, че може с удоволствие да разбива белтъци за глазура и същевременно да харесва жените. Просто не обичаше случайните връзки.

А нима това не бе типично за всички от семейство Хатауей?

Брайън се движеше безшумно между дърветата. Реши да се поразходи още малко и избра обиколния път покрай Халф Муун Крик. Мъглата се стелеше над водата като бяло призрачно було, а три кошути бяха свели глави над потока.

Можеше да постои още малко навън. На острова времето никога не течеше бързо. Приседна на един пън, за да се полюбува на тихата утрин.

Островът беше широк около пет километра и дълъг двадесетина километра. Брайън познаваше всяка педя от него, всяка песъчинка от жълтия пясък на плажа, сенчестите блата и ленивите алигатори. Обичаше извивките на дюните и великолепните зелени поляни, заобиколени от млади борове и могъщи дъбове.

Ала най-много от всичко обичаше гората, с нейната тайнствена призрачност и загадки.

Той знаеше фамилната история — някога на острова бяха отглеждали памук и индиго, семейството му бе притежавало роби, които са работили в плантациите, а неговите предци бяха натрупали богатство.

„Сенкчюъри“ е било място на привилегированите и богатите, чийто свят е бил обречен да изчезне.

По-голямата част от богатството бе отишло в ръцете на един стоманен и корабен магнат, който бе превърнал „Сенкчюъри“ в място за отдих и уединение.

И въпреки че вече нямаше толкова много пари, „Сенкчюъри“ продължаваше да се крепи. Островът все още бе притежание на потомците на онези крале на памука и стоманата. Малките вили, разпръснати из острова, скрити от дюните и сенките на дърветата, се предаваха от поколение на поколение, осигурявайки прехраната на шепа семейства, които имаха право да нарекат мястото свой дом.

И така щеше да остане.

Неговият баща бе водил жестоки битки и със строителните предприемачи, и с природозащитниците. На острова нямаше да бъдат построени курортни селища и никое правителство не бе в състояние да убеди Сам Хатауей да го превърне в национален резерват.

Островът бе паметник, който баща му бе построил за невярната си съпруга: неговата благословия и неговото проклятие.

Въпреки уединението или може би точно заради него идваха много гости. За да запазят къщата, острова и семейното имущество, Хатауей бяха преобразували част от дома си в малък хотел.

Брайън знаеше, че Сам ненавижда хотела и негодува срещу всеки новодошъл на острова. Това бе единственото нещо, за което той си спомняше, че родителите му се бяха карали. Анабела искаше островът да бъде отворен за туристи, искаше да привлече повече посетители, да създаде социален кръг, подобен на този, който бяха организирали предците ѝ. Баща му настояваше да няма никакви промени и гледаше на гостите, както скъперник би гледал на просяците и разсипниците. Брайън предполагаше, че може би именно това бе накарало майка му да си замине — нуждата от хора, от нови лица и гласове.

Ала каквито и старания да полагаше баща му, той не можеше да спре промените, така както брегът не можеше да устои на морските вълни.

Самият Брайън смяташе, че промените и приспособяването са необходими за хотела. Истината бе, че да се занимава с управлението на хотела, беше удоволствие за него. Обичаше да има гости, да наблюдава различните хора с техните навици и странности, да слуша разказите им.

Нямаше нищо против новите лица в живота си, стига да не възнамеряваха да останат задълго. Във всеки случай той не вярваше, че хората се задържат дълго на едно място.

Анабела не го бе направила.

Младият мъж се изправи, раздразнен, че двадесетгодишната стара рана отново се бе обадила. Потисна болката и тръгна по пътеката към „Сенкчюъри“.

Когато излезе от гората, светлината го заслепи. Водната струя на фонтана се издигаше нагоре и падаше, превръщайки се в многоцветни дъги. Брайън погледна към дъното на градината. Лалетата бяха избуяли, карамфилите бяха поникнали малко нагъсто и... какво, по дяволите, бе онова пурпурно петно? Въпреки че беше посредствен градинар, непрекъснато се стараше да поддържа градината в добро състояние. Знаеше, че гостите, които си плащат, очакват тя да бъде в безупречен вид, така както изискваха приборите да блестят, а поднасяните блюда — изтънчени и вкусни.

Ако искаше „Сенкчюъри“ да привлича повече клиенти, трябваше непрекъснато да се поддържа висок стандарт, а това означаваше безкрайни часове, изпълнени с напрегнат труд. Ако нямаше гости, които си плащат, „Сенкчюъри“ нямаше да съществува. Значи, каза си Брайън и се намръщи на цветята, това бе един безкраен цикъл, подобно на змия, която поглъща опашката си. Капан, от който нямаше изход.

— Това е агератум.

Той вдигна глава. Примижа, за да види лицето на жената. Но вече бе разпознал гласа ѝ. Ядоса се, че тя незабелязано се бе промъкнала зад него. Освен това той винаги се дразнеше от срещите си с д-р Кирби Фицсимънс.

— Името му е агератум — повтори тя и се усмихна. Знаеше, че го е подразнила, а това беше напредък в отношенията им. Бе ѝ необходима почти една година, за да предизвика някаква реакция у него. — Така се казва растението, което гледаш с толкова свирепо изражение. Градината ти се нуждае от грижи, Брайън.

— Ще се оправя — отвърна той и прибягна до най-силното си оръжие — мълчанието.

Кирби винаги го смущаваше. Не само с външността си, макар че тя бе много привлекателна за тези, които харесваха нежните и деликатни блондинки. Това, което го смущаваше и го караше да се чувства неудобно, бе държанието ѝ, което съвсем не беше деликатно. Тя беше енергична, самоуверена и, изглежда, нямаше нещо, от което да не разбира.

Гласът ѝ звучеше така, както той си представяше, че говорят в Нова Англия, казано направо — като проклетите янки. Освен това притежаваше и техните високи скули в комбинация със синьо-зелени очи и малък, леко вирнат нос. Устните ѝ бяха пълни — нито прекалено големи, нито прекалено малки. Това беше още едно от съвършенствата ѝ, което го дразнеше.

Очакваше да чуе, че се е върнала на сушата, заключила е малката вила, останала ѝ в наследство от баба ѝ, и се е отказала от намерението си да открие частна клиника на острова. Но месеците се нижеха, а тя не си тръгваше и се приспособяваше към живота на острова. И му лазеше по нервите.

Ето и сега не преставаше да му се усмихва с онзи предизвикателен и леко подигравателен поглед, докато отмяташе небрежно пшениченорусия кичур от челото си.

— Днес утрото е много красиво.

— Още е много рано. — Брайън пъкна ръце в джобовете си. Когато тя беше край него, не знаеше къде да ги дene.

— За теб не е рано. — Кирби сведе глава. Обичаше да усеща погледа му върху себе си. От месеци очакваше да получи от него нещо повече от втречени погледи, ала Брайън Хатауей не се поддаваше лесно на влиянието ѝ. — Може би закуската още не е готова.

— Не поднасяме закуската преди осем.

— Предполагам, че ще ми позволиш да изчакам до осем. Ще има ли нещо специално днес в менюто?

— Засега не съм решил.

— Най-много харесвам твоите вафли с канела. — Тя вдигна ръце и ги опъна нагоре.

Младият мъж положи усилия да не обръща внимание на памучната ѝ блузка, която се изпъна, подчертавайки стегнатите ѝ гърди. Напоследък все по-често му се налагаше да се преструва, че не забелязва Кирби Фицсимънс. Тръгна по алеята с цветя.

— Можеш да изчакаш закуската в салона за гости или в трапезарията.

— Предпочитам да остана при теб в кухнята. Приятно ми е да те гледам как приготвяш закуската на гостите. — И преди той да измисли как да я отпрати, тя вече прекриваше прага на кухнята.

Както обикновено вътре всичко бе подредено идеално. Кирби ценеше тази способност в мъжете, така както и физическите им данни, без да забравя за интелектуалните им качества. Брайън Хатауей бе надарен и с трите. Тя често се питаше какъв ли ще е в леглото.

Беше убедена, че рано или късно ще постигне целта си. Сега от нея се искаше бавно и упорито да стопява дистанцията между тях.

Пък и така играта ставаше много по-интересна. Вече бе забелязала как я изпива с очи, макар да продължаваше да стиска упорито устни. Е, тя можеше да оцени по достойнство и това негово качество. Всъщност тъкмо поведението му го правеше по-интересен от всички останали мъже.

Кирби знаеше, че докато седи край плота, на който се приготвяше закуската, той пръв няма да я заговори. Защото Брайън винаги държеше да запази дистанцията между себе си и всички останали. Знаеше също, че като гостоприемен домакин няма да забрави да ѝ предложи кафе.

Докато отпиваше от чашата, Кирби с удоволствие го наблюдаваше как работи.

По традиция кухнята беше женско царство, но в тази всичко подсказваше, че тук командва мъж. Напомняше за собственика си с неговите яки ръце, гъста и буйна коса и стегнато лице.

Тя знаеше, защото на малкия остров нищо не оставаше скрито, че преди осем години Брайън изцяло бе сменил кухненското обзавеждане. Ремонтът на просторното помещение бе извършен изцяло по негов проект. Приличаше повече на лаборатория, с дълги

светлосиви плотове, отрупани с блестящи прибори и съдове от неръждаема стомана.

Имаше три високи прозореца с дървени рамки. Под тях Брайън бе поставил дългата маса, на която понякога сядаха всички членове на семейството, макар че доколкото Кирби бе успяла да подразбере, никой от семейство Хатауей не държеше да се храни заедно с останалите. Подът бе покрит с кремава теракота, а стените — с бели плочки, без излишни украшения. Брайън никога не бе страдал от излишно въображение.

Обаче блясъкът на медните тигани, окачени над огромното огнище, шкафовете с наредени в тях бурканчета с подправки, нанизите от чушки и чесън по стените, лавицата със странните чинии и лъжици, оставени повече за украса, отколкото за ежедневна употреба, създаваха домашен уют.

Оглеждайки модерните кухненски уреди, Кирби си припомни, че с цялата тази машинария едва ли би могъл да се справи човек без инженерно образование. Защото засега познанията ѝ в тази област се ограничаваха в боравенето с хладилника и с микровълновата печка.

— Много ми харесва кухнята — заяви тя. Той бъркаше нещо в голямата синя порцеланова купа и промърмори нещо неясно. Кирби се наведе, като леко докосна рамото му, и надникна в купата. — Вафли ли приготвяш?

Той леко се отмести. Бе усетил парфюма ѝ.

— Това искаше за закуска, нали?

— Да. — Вдигна чашата с кафе и му се усмихна. — Чудесно е, когато получаваш всичко, което искаш, нали?

Има дяволски очи, помисли си той. Като дете вярваше в съществуването на морски сирени. Всички те имаха като очите на Кирби.

— Ако всичко, което искаш, е вафли, можеш лесно да го получиш.

Брайън отстъпи назад, заобиколи я и извади металната форма за вафли. Включи щепсела в контакта, обърна се и се блъсна в младата жена. Машинално вдигна ръка и я хвана за рамото, за да не я събори.

— Пречиш ми.

Тя леко се наклони към него, приятно изненадана от възбудата, която я изпълни.

— Мислех, че мога да ти помогна.

— С какво?

Кирби се усмихна, погледът ѝ се плъзна по устните му, а сетне се взря в очите му.

— С каквото и да е. — „Какво става с мен, по дяволите!“ — помисли си тя и постави другата си ръка на гърдите му. — Имаш ли нужда от нещо?

Пулсът му се ускори и пръстите му неволно се впиха в рамото ѝ. Много пъти се бе питал какво ще стане, ако я притисне в ъгъла и вземе това, което тя толкова открито му предлагаше.

Това щеше да изтрие самодоволната усмивка от лицето ѝ.

— Изпречваш се на пътя ми, Кирби.

Още не бе свалил ръката си от рамото ѝ. Все пак е някакъв напредък, каза си тя. Ръката ѝ, опряна на гърдите му, усещаше бързите удари на сърцето му.

— Аз ти се изпречвам от една година, Брайън. Кога най-после ще направиш нещо?

Очите му блеснаха, преди да ги присвие. Той рязко пое въздух. „Най-после“ — каза си тя и се наведе към него.

Той я пусна и отстъпи назад. Движението му бе толкова рязко и неочаквано, че Кирби залитна.

— Изпий си кафето — каза ѝ. — Чака ме доста работа. С удоволствие установи, че този път бе успял да я вбеси. Самодоволната ѝ усмивка най-после бе изчезнала. Изящните ѝ вежди бяха сърдито свити, а очите ѝ бяха потъмнели и заплашително искряха.

— По дяволите, Брайън! Какъв е проблемът?

Той сипа сместа в нагорещената форма.

— Нямам никакъв проблем.

— Какво трябва да направя? — Младата жена тресна чашата върху кухненския плот и горещото кафе се разля върху безупречно чистата повърхност. — Може би трябва да се разхождам гола?

Той сви презрително устни.

— Хм, предложението си заслужава да се обмисли. Мога да увелича цените. — Наклони глава. — При условие, че изглеждаш добре гола.

— Изглеждам великолепно без дрехи и ти дадох безброй възможности да се увериш сам в това.

— Предпочитам сам да определям възможностите — заяви ѝ и отвори вратата на хладилника. — Искаш ли яйца с вафлите?

Кирби стисна юмруци, но си припомни, че бе дала клетва да лекува, а не да нанася рани.

— О, дано да се задавиш с вафлите си! — промърмори и гордо излезе през задната врата.

Брайън изчака да чуе затръшването на вратата и се ухили. Този път бе излязъл победител в схватката с тази малка нахалница. Реши, че не е зле да си хапне от вафлите, които бе приготвил за нея. Тъкмо ги подреждаше в чинията, когато вратата рязко се отвори.

Лекси се спря на прага. Червеникавите ѝ буйни къдрици и се спускаха до раменете.

Сестра му бе харесала червенкосите жени от платната на Тициан и бе боядисала русата си коса в златисточервено. Този цвят много подходеше на млечнобялата ѝ кожа. Тя бе наследила светлокафявите очи на баща си. Тази сутрин те изглеждаха потъмни, подобни на море в облачен ден, леко подсилени с туш и сенки.

— Вафли — гърлено измърка. Милион пъти бе репетирала тази интонация. — Хмм.

Брайън я изгледа равнодушно, отчупи парче от вафлата и го захапа.

— Да, но са мои.

Лекси отметна назад буйната си коса, приближи се до плота и нацупено го изгледа. Когато той постави чинията пред нея, тя примигна с дългите си мигли и му се усмихна.

— Благодаря, скъпи. — Сложи ръка на бузата му и леко го целуна.

За разлика от останалите членове на семейство Хатауей Лекси имаше навика да докосва, целува и прегръща роднините си. Брат ѝ си припомни, че след като майка им ги бе изоставила, тя бе заприличала на изпъдено кутре. По дяволите, помисли си, тогава тя е била само на четири години. Погали я по косата и ѝ подаде сироп.

— Гостите станаха ли?

— Ммм. Двойката в синята стая се разшава. Братовчедката Кейт е в банята.

— Смятах, че тази сутрин ти ще сервираш закуската.

— Затова съм тук — отвърна му с пълна уста.

Той повдигна вежди и погледът му се спря на късия ѝ пенъоар.

— Това ли ти е новата униформа за сервиране?

Тя кръстоса дългите си крака.

— Не ти ли харесва?

— Сигурно ще изкараш някой бакшиш.

— Да. — Девојката се засмя и бутна чинията с вафли. — Това е мечтата на живота ми — да сервирам, да прибирам мръсните чинии и да спестявам от бакшишите, за да забогатяя.

— Всички си имаме своите малки фантазии — отвърна Брайън и ѝ подаде чаша с кафе със сметана и захар. Разбираше горчивината и разочарованието ѝ, макар че не бе съгласен с нея. Обичаше сестра си и не искаше тя да страда. Наклони глава и подхвърли: — Искаш ли да узнаеш каква е моята мечта?

— Сигурно да спечелиш първо място в някой конкурс за готвачи.

— Хм, и това може да се случи.

— Аз искам да бъда личност, Брай.

— Ти не си коя да е. Ти си Алекса Хатауей, принцесата на острова.

Тя завъртя очи, преди да посегне към чашата с кафето.

— По дяволите, дори една година не можах да издържа в Ню Йорк.

— Че кой е искал да ходиш в Ню Йорк? — Тръпки го побиваха при мисълта за тълпите по улиците и за бензиновите изпарения от хилядите автомобили.

— Една актриса не може да се изяви на островче като нашето.

— Скъпа, ако се интересуваш от моето мнение, актьорската професия не беше за теб. Ако си решила да ми се цупиш, по-добре си вземи вафлите и ги отнеси в стаята си. Само ми разваляш настроението.

— Лесно ти е на теб. Ти получи всичко каквото желаеше. Живееш си спокойно, ден за ден, година след година. И всеки ден вършиш едно и също. Татко на практика е оставил цялата къща на теб, за да може да се разхожда из острова и да брои песъчинките по плажа. — Лекси скочи от стола и разпери ръце. — А пък Джо си прави каквото си иска. Преструва се, че е гений на модерната фотография, обиколила е света, за да прави снимки. А какво да кажа аз за себе си? Мога ли с нещо да се похваля досега? С няколко участия в рекламните,

още няколко роли на жалка статистка, плюс една третостепенна роля в представлението, с което откриха сезона в Питсбърг. И сега кисна тук, сервирам по масите, прибирам мръсните чинии. Ох, как ненавиждам всичко това!

Изчака сестра му да приключи с монолога си и вяло ѝ изръкопляска.

— Добре го рече, Лекси. Умееш да подбиращ думите. Може все пак мястото ти да е на сцената... Само че прекалено жестикулираш.

— Дяволите да те вземат, Брай! — Вирна брадичка и изскочи от кухнята.

Той взе вилицата ѝ. Тази сутрин резултатът беше две на две, отбеляза и се зае да довърши приготвянето на закуската.

Само след час Лекси сияеше, олицетворение на южняшкото гостоприемство. Сервираше умело — помагаше ѝ опитът, натрупан в Ню Йорк, когато трябваше да работи като келнерка, за да плаща таксите за курса по актьорско майсторство — носеше таблата с неподправена грация, без да издава раздражението си.

Беше облечена с къса поличка и прилепнал по тялото пуловер с широки ръкави, което дразнеше брат ѝ, но тъкмо това беше намерението ѝ. Според нея именно ръкавите подчертаваха изящната ѝ фигура.

Еlegantната фигура според Лекси си оставаше силно оръжие независимо дали е актриса или сервитьорка. Както и очарователната слънчева усмивка.

— Да ви донеса ли кафе, господин Бенсън? Хареса ли ви омлетът? Брайън е истински магьосник в кухнята, нали?

И понеже господин Бенсън прояви специален интерес към бюста ѝ, тя се наведе към него, за да го оцени той още по-добре.

— Вие си тръгвате днес, нали не греша? — Тя се усмихна на младоженците, прегърнали се на масата в ъгъла. — Надявам се пак да ни посетите.

Лекси набързо огледа всички маси. С безпогрешния си усет веднага долавяше кой от гостите иска да побъбри с нея и кой не желае да нарушават усамотението му. Както всяка от сутрините през сезона

повечето от масите бяха запълнени и тя се радваше на многобройна публика.

Винаги бе мечтала да играе пред препълнени театрални зали на Бродуей, но вместо това бе принудена да сервира в хотела.

Пендълтънови се женеха за хора от фамилиите Фицсимънс, Бруди или Вердън. Голямата четворка на острова. Някой напускаха острова, за да потърсят щастието си другаде, но повечето оставаха и живееха в същите вили, поколение след поколение.

Всичко беше толкова... предсказуемо, помисли си тя, докато прелистваше тефтерчето за поръчки и се навеждаше със сияещо лице над съседната маса.

Майка ѝ си бе избрала съпруг от континента и сега семейство Хатауей властваха в „Сенкчюъри“. Те живееха тук вече повече от тридесет години, работеха от сутрин до вечер, за да запазят къщата и острова.

Но „Сенкчюъри“ е била и винаги ще си остане къщата на Пендълтън. И изглежда нямаше начин да избяга от нея.

Пъхна бележника в джоба си и взе мръсните чинии. В мига, в който пристъпи прага на кухнята, очите ѝ бяха станали ледени. Очарователната усмивка бе изчезнала, както змията сменя кожата си. Вбесяваше я фактът, че Брайън сякаш изобщо не забелязва студеното ѝ държание.

Пусна чиниите върху плота, грабна една кана, пълна с димящо кафе, и изхвъркна през вратата.

Следващите два часа сервираше, почистваше, носеше прясно кафе... и през цялото време мечтаеше за там, където искаше да се намира сега.

Бродуей. Беше сигурна, че ще може да се справи. Всички ѝ казваха, че има талант. Разбира се, това бе, преди да замине за Ню Йорк и да срещне стотици млади жени, на които им бе казано същото нещо.

Искаше да стане сериозна актриса, не някоя празноглава кукла, която рекламира дамско бельо. Наистина бе очаквала да започне от върха. Та нали в крайна сметка беше умна, хубава и талантлива?

Когато за пръв път видя Манхатън, се изпълни с небивала енергия и ентузиазъм. Сякаш градът бе очаквал само нея, помисли си, докато приготвяше сметката на шеста маса. Всичките онези хора, шум, блясък. И, о, магазините с великолепни дрехи, изисканите ресторанти, вълнуващото усещане, че всички са много заети, че всички бързат за някъде. Тя също имаше цел и бързаше.

Разбира се, бе наела твърде скъп апартамент. Обаче нямаше желание да се свива в някаква мизерна стаичка. Купи си дрехи от Бендел и прекара цял един ден в магазините на Елизабет Арден. Това погълна голяма част от парите ѝ, но Лекси го смяташе за необходима инвестиция. Искаше да изглежда безупречно за прослушванията.

През първия месец горчивите разочарования следваха едно след друго. Никога не бе очаквала толкова силна конкуренция или пък че ще види толкова отчаяние по лицата на момичетата, които чакаха реда си за прослушванията.

Получи няколко предложения, но повечето от тях бяха свързани с леглото. Беше прекалено горда и самоуверена, за да се съгласи.

Сега трябваше да си признае, че гордостта и самоувереността ѝ са били излишен лукс и че е била прекалено наивна и глупава, за да си въобразява, че веднага ще успее.

Но това е само временно, припомни си Лекси. След по-малко от година ще стане на двадесет и пет и ще получи наследството си или това, което е останало от него. Тогава ще се върне в Ню Йорк. Този път ще бъде много по-умна, по-предпазлива и по-ловка и ще победи. Ще дойде денят, когато ще се изправи на сцената, за да приеме любовта и възхищението на публиката. Ще бъде прочута.

Вече няма да бъде само най-малката дъщеря на Анабела.

Лекси отнесе в кухнята последните чинии. Брайън вече бе почистил. В умивалника нямаше мръсни тигани и тенджери, по плота нямаше трохи и мазни петна. Знаеше, че това е отвратително, но не можа да се сдържи и леко наклони таблата с купчината чинии и чаши. Една чашка с утайка от кафе се плъзна и падна върху плота.

— Ооо... — промърмори тя и дяволито се ухили, когато брат ѝ рязко извърна глава.

— Много обичаш да се правиш на глупачка, Лекси — хладно изрече.

— Наистина ли? — Преди да се усети, видя как и останалите чинии се изплъзнаха от таблата. Чу се трясък и по пода се разхвърчаха остатъци от храна и парчета от чиниите. — А сега какво ще кажеш?

— По дяволите, какво се опитваш да докажеш? Че както обикновено можеш да рушиш? Мислиш ли, че винаги ще се намира някой, който ще чисти след теб? — Отиде до килера, взе метлата и ѝ я подаде. — Почисти сама.

— Няма! — тръсна глава Лекси. Макар че вече съжаляваше за стореното, рязко побутна метлата обратно към него. — Това са твоите скъпоценни чинии. Можеш и сам да ги събереш.

— Ще ги изчистиш или, кълна се в Бога, ще усетиш тази метла по задника си.

— Само се опитай, Брай! — Настръхнала, пристъпи към него. Знаеше, че бе постъпила неправилно и това я вбесяваше още повече. — Само се опитай и ще ти издера проклетите очи. Не желая да ми казваш какво да правя. Тази къща е колкото твоя, толкова и моя!

— Виждам, че тук нищо не се е променило.

Двамата едновременно се извърнаха. Лицата им бяха потъмнели от гняв. Джо стоеше на задната врата с два куфара в краката и безкрайна умора в очите.

— Разбрах, че съм си вкъщи, когато чух трясъка на счупени чинии, последвани от щастливи гласове.

Гневът на Лекси внезапно се стопи. Тя хвана ръката на брат си и силно я стисна.

— Я погледни, Брайън, блудната дъщеря се завръща. Надявам се, че е останало още от онова мазно телешко задушено.

— Предпочитам кафе — отвърна сестра ѝ и затвори вратата след себе си.

Джо стоеше до прозореца на стаята, в която бе преминало детството ѝ. Нищо не се бе променило — и тази година градината очакваше да бъде наторена и засята, но вече се надигаха туфите със златисточервен игловръх, а до тях синчецът се поклащаше от вятъра. Теменугите грееха на слънцето с дръзките си лица, заобиколени от високи пурпурни перуники, весели жълти лалета и бели карамфили.

Имаше палми и тропически дървета с широки листа, а зад тях сред дантелата на папратите се издигаха сенчестите дъбове, около дънерите, на които пъстрееха диви цветя.

По небето плуваха пухкави облаци и хвърляха меки сенки върху земята. Светлината беше толкова призрачна, златиста и нежна, че навяваше усещането за покой, самота и съвършенство също като в приказките. Ако не беше толкова изтощена, щеше да излезе навън и да запечата цялата тази красота с фотоапарата си.

Странно, помисли си тя, че едва сега разбираше колко много ѝ е липсвала гледката от прозореца на стаята, в която бе прекарала първите осемнадесет години от живота си.

Припомняше си миговете с майка си в градината, когато наведена над лехите с цветя, прилежно повтаряше имената им и слушаше с интерес обясненията на Анабела. Птиците, пеперудите, поклащащите се камбанки на цветята, плуващите в синьото небе облаци, всичко това ѝ напомняше за щастливите дни от ранното ѝ детство. Очевидно бе потискала тези спомени дълбоко в себе си. Джо уморено се извърна от прозореца. Всичко от „Сенкчюъри“, което бе запомнила или запечатала на фотолентата, бе погребала дълбоко в сърцето си.

Стаята ѝ почти не се беше променила. Крилото от къщата, където живееше, и сега блестеше от чистота. Всичко тук бе подредено стилно и с вкус, така както бе оставено от Анабела. За по-голямата си дъщеря тя бе поръчала широко легло с блестящи месингови колони и балдахин, комплект с месинговите корниз и дръжките по вратичките на чекмеджетата. Навсякъде се виждаха старовремски ирландски

дантели — част от нейната зестра от рода Пендълтън, които Джо винаги бе харесвала. Изглеждаха ѝ вечни, притежаваха изящество и елегантност, каквито днешните производители не можеха да достигнат.

Анабела лично бе подбирала всички изящни вещи в тази стая — от нощните лампи и масичките от явор до изисканите шезлонги и порцелановите вази, които никога не оставяше без свежи цветя. Искеше децата ѝ да свикнат с красотата и да се научат да я ценят. Върху мраморната поставка над малката камина винаги поставяше свещници и раковини, а на лавиците на отсрещната стена вместо кукли подреждаше книги.

Анабела беше мъртва. Нямаше значение колко от нея бе останало в тази стая, в тази къща, на острова. Имаше значение само фактът, че беше мъртва. Вероятно бе умряла през някоя от последните двадесет години и така решението ѝ да ги напусне бе станало безвъзвратно.

Защо му е било нужно да запечатва на снимка мига на смъртта ѝ, озадачи се Джо и скри лице в шепите си. И защо е изпратил този зловещ документ на нея, на първородната ѝ дъщеря?

„СМЪРТТА НА ЕДИН АНГЕЛ“.

Тези думи бяха написани на гърба на снимката. Младата жена притисна ръка към гърдите си. Как можеше да съществува такава извратеност? И какво се криеше зад тази заплаха? Нима е решил, че сега е ред на нея, на дъщерята?

Снимката беше истинска. Не беше плод на измъченото ѝ въображение. Нямаше значение, че след като се върна от болницата, снимката бе изчезнала. Ако признаеше, че снимката е била плод на въображението ѝ, трябваше да признае, че е имала халюцинации, а това означаваше, че е полудяла.

Когато се върнала в апартамента, снимката сякаш се бе изпарила. Всичко друго си беше на мястото, включително и десетките нейни фотоси, разпилени из целия апартамент, там, където ги бе захвърлила под въздействието на шока и паниката.

Но макар че основно претърси целия апартамент, не намери фотографията, заради която още не можеше да дойде на себе си.

Или тази снимка никога не бе попадала в ръцете ѝ... Затвори очи и притисна пламтящото си чело до хладното стъкло на прозореца. Нима сама бе измислила тази смразяваща кръвта случка, нима искаше тази зловеща игра на развинтеното ѝ въображение да е факт от

реалността? Какво я бе накарало да жадува да види майка си така разсъблечена и мъртва? Какво?

И къде е истината? На кое да повярва... на хипотезата, че всичко се дължи на душевната ѝ нестабилност? Или майка ѝ наистина е мъртва? Не, трябва да престане да мисли за тази загадка.

„Забрави за снимката — въздъхна сломената жена, — както и за всички други снимки. Ще обмислиш всичко по-късно, когато си спокойна. Не се поддавай на глупави самовнушения, Джо Елън — заповяда си тя. — Иначе отново ще се върнеш в онази клиника и там ще свършиш сред инжекциите и успокоителните, докато лекарите се ровят в тялото и душата ти. Овладей се. — Пое дъх, много бавно и дълбоко. — Овладей се и чак тогава започни да си задаваш въпросите, които те измъчват. Трябва да се заема с нещо по-практично — реши тя, — нещо просто, от ежедневието или дори само да се преструвам, че съм пристигнала да посетя родния си дом.“

Воздъхна уморено, отпусна се на най-близкия стол и затвори очи.

Първо трябваше да си събере мислите и да реши с какво най-напред ще се заеме. Завръщането в родния ѝ дом бе единственият изход. Но това бе само първата стъпка. Налагаше се да се овладее, да се справи със съмненията, преди да пристъпи към следващата фаза.

Но сега седеше отпусната и безволева, в полудрямка.

Стори ѝ се, че бяха изтекли само няколко секунди, когато някой почука на вратата. Джо скочи объркана. В следващия миг обаче я напуши смях. Как можеше да задреме така посред бял ден? Ала преди да стигне до вратата, тя се отвори и братовчедката Кейт подаде глава.

— О, ето те и теб! За Бога, Джо, изглеждаш ужасно! Сядай веднага до масичката. Първо ще изпиеш този чай, а после ще ми разкажеш какво става с теб.

Такава си беше Кейт, помисли си Джо, искрена и пряма, но без да изпада в глупави мелодрами, винаги готова със съветите си. Младата жена неволно се усмихна.

— А ти изглеждаш чудесно.

— Защото се грижа за здравето си. — Братовчедка ѝ остави подноса на ниската масичка и посочи към стола до нея. — Но като те гледам, ти май не можеш да се похвалиш със същото. Но и с това ще се справим. — Наля от порцелановия чайник в двете чаши и вдигна глава.

— Хайде, ела при мен. — Облегна се назад, отпи предпазливо и наведе глава.

— Реших да си позволя малка почивка — започна Джо. Не ѝ се искаше да сподели, че бе пристигнала от Шарлот, за да провери съмненията си. — Само за една-две седмици.

— Джо Елън, не се опитвай да ме заблуждаваш.

Никой не бе успявал да заблуди Кейт. Тя беше пристигнала в „Сенкчюъри“ няколко дни след бягството на Анабела с намерение да постои десетина дни, но остана повече от двадесет години.

Те се нуждаеха от нея, Бог им е свидетел, припомни си Джо, докато се опитваше да прецени шансовете да скрие истината от проницателната Кетрин Пендълтън. Взе чашата си и отпи, за да спечели малко време.

Кейт беше братовчедка на Анабела. Семейната прилика се долавяше в цвета на косите и в очите, както и в телосложението ѝ. Но докато Анабела винаги изглеждаше нежна, изящна и необикновено женствена, Кетрин беше по-пряма и по-твърда.

Да, Кейт се грижеше за себе си, Джо бе длъжна да ѝ го признае. Носеше косата си подстригана късо, като момиче, и вълнена домашно изработена шапчица, която подхождаше на вечно напрегнатата ѝ физиономия и практичен стил. Дрехите ѝ бяха семпли. Джинсите и памучните ѝ ризи безупречно чисти. Ноктите ѝ бяха старателно оформени и лакирани с безцветен лак. Макар че бе навършила петдесет, фигурата ѝ бе стройна и слаба и в гръб приличаше на момиче.

Тя се бе появила в най-тежкия период от живота им и оттогава винаги бе с тях. Грижеше се за децата и за къщата, без да натрапва присъствието си, дарявайки ги с обич и топлота.

— Липсваше ми, Кейт — промърмори Джо. — Наистина ми липсваше.

Тя я изгледа втренчено за миг и лека сянка пробягна по лицето ѝ.

— Не се опитвай да ме размекнеш, Джо Елън. Ти си в беда и можеш да ми се довериш или да запазиш в тайна това, което те измъчва. И в двата случая ще те разбере.

— Нуждая се от малко почивка.

„Това е истина — помисли си си Кейт. — Момичето наистина изглежда зле.“ Познаваше Джо и не допускаше, че причината за

измъчения ѝ поглед може да е някой мъж. Значи оставаше работата ѝ. Работата, която я отвеждаше в непознати и далечни места, често пъти изпълнени с опасности, места, където се водеше война или имаше природни бедствия. Кейт знаеше, че младата ѝ братовчедка винаги бе поставяла работата си на първо място, пред семейството и личния живот.

„Малкото ми момиче — помисли си, — бедното ми сладко, малко момиченце. Какво си сторило със себе си?“

Стисна здраво дръжката на чашата си, за да прикрие треперенето на пръстите си.

— Да не би да си болна?

— Не, не — промълви Джо, остави чашата си и разтърка очи. — Просто съм преуморена. Предполагам, че през последните месеци ми се струпа доста работа, прекалено много напрежение.

Кейт смръщи вежди.

— Какво е това напрежение, от което си отслабнала толкова много, Джо Елън? Какво кара ръцете ти да треперят?

— Предполагам, че просто не съм отделяла време за себе си, както би казала ти — смутено се усмихна младата жена. — Но скоро ще се оправя.

Братовчедка ѝ потропа с пръсти по дръжката на креслото, без да сваля поглед от лицето на Джо. Явно не беше само работата ѝ.

— Да не си била болна?

— Не. — Лъжата се изплъзна без усилие. — Просто съм преуморена. Напоследък не мога да спя добре. — Изнервена от пронизателния ѝ поглед, Джо стана, за да извади от джоба на самото си пакета с цигарите. — Имах много работа около фотоалбума, писах ти за него. Предполагам, че това ме е изнервило. — Щракна запалката. — Тази работа е съвсем нова за мен.

— Би трябвало да си горда със себе си, а не да се поболяваш.

— Имаш право. — Издуха дима от цигарата, опитвайки се по същия начин да пропъди образа на Анабела от снимките. — Затова реших да си позволя малка ваканция.

Това не бе всичко, знаеше Кейт, но сега нямаше смисъл да ѝ задава повече въпроси.

— Добре е, че се върна у дома. Няколко седмици с гозбите на Брайън ще ти се отразят добре. А освен това още две ръце не са ни

излишни. Повечето от стаите и вилите са ангажирани за цялото лято.

— Значи работата върви добре? — равнодушно запита Джо.

— Хората искат да си починат и да сменят обстановката. Повечето идват тук, за да потърсят тишина и уединение. Ала това не означава, че не държат на чистите чаршафи и кърпи. Лекси помага, ала на нея невинаги може да се разчита. Може да изчезне за цял ден и да зареже работата си. Тя е разочарована от себе си и още не е преодоляла болката.

— Лекси е на двадесет и четири години, Кейт. Вече би трябвало да е пораснала.

— Някои узряват по-бавно. Това не е престъпление. — Кейт бе готова както винаги да защити някое от децата.

— Да, но някои хора никога не се научават да приемат действителността — отбеляза Джо. — И прекарват целия си живот като упрекват останалите за своите разочарования, провали и грешки.

— Алекса не се е провалила. Вие никога не сте проявявали достатъчно търпение една към друга.

— Никога не съм я молила да бъде търпелива с мен. Никога за нищо не съм я молила.

— Да, така е, Джо — спокойно се съгласи Кейт. — Ако искаш да получиш нещо, трябва и да дадеш. Ако ги помолиш за нещо, ще трябва да признаеш, че се нуждаеш от тях, както и те от теб. Крайно време е всички вие да приемете някои истини. Изминаха почти две години откакто тримата не сте се събирали под този покрив.

— Знам колко време е изминало — горчиво изрече Джо. — Не съм очаквала радушно посрещане нито от Брайън, нито от Лекси.

— Може би е трябвало да дадеш повече, за да очакваш повече. — Кейт стисна устни. — Още не си попитала за баща си.

Раздразнена, младата жена смачка цигарата.

— Какво искаш да попитам?

— Не ми дръж такъв тон! Ако искаш да останеш тук, ще трябва да покажеш уважението си към тези, които се грижат за този дом. И ще работиш наравно с останалите. През последните няколко години брат ти е поел почти целия товар върху плещите си. Време е цялото семейство да заработи. Време е най-сетне да бъдете истинско семейство.

— Аз не съм хотелиерка, Кейт, и не вярвам, че Брайън би искал някой да си пъха носа в работата му.

— Не е нужно да си хотелиерка, за да се оправяш с пералнята или да бършеш праха от мебелите, или да метеш пясъка от верандата.

Засегнатата от ледения тон на братовчедка си, побърза да се оправдае:

— Не съм казала, че няма да поема своя дял. Исках да кажа само, че...

— Много добре знам какво искаше да кажеш — прекъсна я Кейт. — И ще ти кажа, млада госпожице, че ми е омръзнало от подобни приказки. Всеки един от вас по-скоро би потънал в блатото, отколкото да помоли другия за помощ. И държа да ти кажа, че трябва добре да си мериш приказките, когато се изправиш пред баща си. Не ме интересува колко си добра в професията си или колко независима си станала. Докато си тук, ще се подчиняваш на правилата в този дом. Вече е крайно време да погледнеш на тази къща като на свой дом.

— Кейт... — започна Джо, но братовчедка ѝ се запъти към вратата.

— Не, сега съм прекалено ядосана, за да говоря с теб.

— Исках само да кажа... — Вратата се затръшна и младата жена дълбоко въздъхна. Главата отново я заболя, стомахът ѝ бе свит на топка, а вината я обгърна като тежка пелена. „Кейт греши — реши тя. — Аз наистина се чувствам тук като в свой роден дом.“

Сам Хатауей стоеше на брега край блатото и наблюдаваше как един ястреб се рее в небето, търсейки плячка. Обичаше рано сутрин да се разхожда из тази част на острова. Знаеше, че Брайън също излиза на разходка по същото време, но никога не бяха разговаряли за това. Всеки от тях си имаше собствен път, свое любимо място.

Понякога Сам се качваше на джипа, но обикновено предпочиташе да върви пеш. В някои дни се насочваше към дюните, за да наблюдава изгрева на слънцето. Целият плаж се осветяваше и заблестяваше като шепа скъпоценни камъни и той можеше да се разхожда с часове, оглеждайки всичко наоколо. Рядко навлизаше в ливадите между дюните. Тревата там бе толкова нежна и крехка, че

всяка стъпка причиняваше вреда и промяна. А той винаги бе мразил промените.

В някои дни предпочиташе да скита край гората зад дюните, където езерата и блатата бяха изпълнени с живот и звуци. Имаше сутрини, когато се нуждаеше от тишината и полумрака на гората, а не от шумния грохот на вълните и ослепителното слънце по плажа. Понякога му харесваше да наблюдава някоя чапла, неподвижно застинала, дебнеща безгрижните риби.

Друг път бродеше край мочурището. Тогава забравяше за света и живота извън този усамотен кът. В тъмните зелени води можеше да се види алигатор да преживя остатъците от последната си жертва или костенурка, припичаща се върху някой плаващ дънер. За него те бяха по-истински отколкото хората.

Ала почти никога не отиваше по-нататък, в тъмните сенки на гората. Гората бе любимото място на Анабела.

Сега пролетта бе в разгара си, миналогодишната златистокафява трева отстъпваше на новата яркозелена трева, а дивите цветя разцъфтяваха с ярките си багри. Беше видял тридесет пролети на острова и никога не бе престанал да се наслаждава на багрите и звуците на пролетното тайнство.

Тази земя бе принадлежала на съпругата му, предавана в нейното семейство от поколение на поколение. Ала той я бе почувствал като своя в мига, в който за пръв път стъпи на острова. Както и Анабела в мига, в който я видя за пръв път.

Бе изгубил съпругата си, но земята бе останала негова.

Той бе фаталист или по-скоро се бе превърнал в такъв. Беше уверен, че никой не може да избяга от съдбата си.

Земята бе станала негова благодарение на Анабела и той ѝ се бе посветил изцяло — бе се грижил за нея през всички тези години, в които бе останал сам.

Въпреки че бяха изминали много години от онази нощ, в която Анабела бе изчезнала като призрак в мрака, той я откриваше във всяко кътче на острова. Това бе неговата болка и неговата утеха.

Сам виждаше оголените корени на дърветата, там, където реката бе подронила брега. Бяха му казали, че не е зле да се погрижи за укрепването на ронливия бряг. Но той вярваше, че природата сама ще се погрижи за всичко. Ако човек, независимо дали с добри или лоши

намерения, реши да се намеси и да промени руслото на реката, кой знае какви последици би имало за останалите обитатели на острова?

Не, всичко щеше да си остане непроменено, подвластно само на сушата и морето, на вятъра и бурите.

Кейт бе застанала на няколко метра зад него и внимателно го наблюдаваше. Той беше висок, жилист мъж, със загоряло лице и черна коса, прошарена със сребърни нишки. Устните му бяха твърдо очертани и той рядко се усмихваше. Още по-рядко се виждаше усмивка в променливите светлокафяви очи, заобиколени от дълбоки бръчки, които придаваха особена привлекателност на лицето му.

Имаше големи ръце и крака, но Кейт знаеше колко грациозно и тихо може да се движи този мъж, нещо непостижимо за един градски обитател.

Преди двадесет години той не я бе посрещнал с радост, нито пък ѝ бе намекнал, че трябва да си замине.

Тя просто бе дошла и бе останала. В мигове на слабост Кейт се питаше как ли би реагирал, ако тя си опакова багажа и напусне острова. Ала не си тръгна и се съмняваше, че някога щеше да го стори. Бе обичала Сам Хатауей през всичките тези двадесет години.

Кейт изправи рамене и вирна брадичка. Подозираше, че той е усетил присъствието ѝ, но бе сигурна, че няма пръв да я заговори.

— Джо Елън пристигна тази сутрин.

Сам продължи да гледа ястреба, кръжащ над блатото. Да, той знаеше, че Кейт е там, така както знаеше, че трябва да е имала сериозно основание, за да дойде тук. Тя не обичаше нито блатата, нито алигаторите.

— Защо? — сухо попита той.

Думите му я подразниха.

— Тук е нейният дом, нали?

— Не мисля, че го чувства като свой дом. — Думите неохотно излизаха от устата му.

— Няма значение как го чувства. Този дом си остава неин. Ти си ѝ баща и би трябвало да се радваш на пристигането ѝ.

Представи си лицето на по-голямата си дъщеря. Това бе образът на съпругата му, образ, който го изпълваше с гняв и отчаяние. Обаче изрече равнодушно:

— След малко ще се прибера.

— Минаха близо две години, откакто тя за последен път бе тук, Сам. За Бога, длъжен си да видиш дъщеря си.

Той раздражено се размърда. Кейт притежаваше способността да го кара да се чувства виновен.

— Има достатъчно време, освен ако не е решила да си тръгне със следобедния ферибот. Доколкото си спомням, никога не се е задържала дълго на едно място. Освен това никога не е изгаряла от желание да стои на острова.

— Отиването ѝ в колежа и стремежът ѝ да се утвърди в професията не са предателство.

Въпреки че той не помръдна и не проговори, тя знаеше, че е засегнала най-болното му място и съжаляваше, че се налага да му причини болка.

— Тя се върна, Сам. Не мисля, че скоро ще ни напусне, но сега това не е най-важното.

Пристъпи, хвана го за ръката и го обърна към себе си. Понякога се налагаше да му доказва очевидни истини, за да го накара да ги забележи.

— Тя е наранена. Никак не изглежда добре, Сам. Много е отслабнала и е бледа като платно. Казва, че не е боледувала, но не ѝ вярвам.

За пръв път в очите му се появи тревога.

— Да не би да е свързано с работата ѝ?

Най-после бе успяла да събуди интереса му.

— Според мен не е свързано с работата ѝ. Душата ѝ е наранена, нещо дълбоко вътре в нея. Не мога да се обзаложа, но усещам, че е така. Сега тя се нуждае от дом, от семейство, от топлина. Нуждае се от баща си.

— Ако Джо има някакъв проблем, тя ще се справи сама с него. Винаги се е справяла.

— Искаш да кажеш, че винаги е трябвало да се справя сама — възрази Кейт. Искаше ѝ се да го раздруса, да го накара да отключи ключалката, която бе затворила сърцето му. — По дяволите, Сам, трябва да се погрижиш за нея!

Погледът му се рееше някъде далеч над нея към тъмните води на блатото.

— Отдавна мина времето, когато се нуждаеше от мен, за да превързвам раните ѝ и да я успокоявам.

— Не, не е минало. — Отдръпна ръката си. — Тя все още е твоя дъщеря. И винаги ще бъде. Бела не е единствената, която си е заминала, Сам. — Погледът ѝ бе прикован към лицето му. Тя гневно поклати глава. — Брайън, Джо и Лекси изгубиха майка си. Но не бива да изгубят и теб.

Остра болка прониза гърдите му, той се извърна и отново се втренчи в далечината. Знаеше, че болката ще утихне само ако остане сам.

— Казах ти вече, че ще след малко ще се прибера. Ако Джо Елън иска да ми каже нещо, има достатъчно време да го стори.

— Един ден ще разбереш, че ти си този, който трябва да ѝ каже нещо, и не само на нея, на всички тях.

Брайън стоеше на портала, водещ към западната тераса, и внимателно изучаваше сестра си. Изглеждаше му толкова крехка, уязвима и уплашена. Сякаш се бе изгубила сред цветята, огрени от слънцето. Тя все още бе облечена в торбестите панталони и широкия пуловер, с които бе пристигнала, а очите ѝ бяха скрити зад слънчеви очила с метални рамки. Той предполагаше, че това е нещо като униформа, която тя носи, когато търси обекти за своите снимки, но в момента тези дрехи я караха да изглежда още по-слаба и безпомощна. Макар че винаги е била силна и издръжлива. Дори и като дете не позволяваше на никого да ѝ помага, сама намираще отговорите на въпросите, сама подреждаше пъзелите, винаги бе победител в детските състезания и игри.

Винаги е била безстрашна, готова да се изкачи на най-високото дърво, да бяга най-бързо по горските пътеки. Само за да докаже, че е способна да се справи с всичко. Струваше му се, че Джо Елън винаги се бе опитвала да доказва нещо.

А след като ги напусна, искаше да докаже, че не се нуждае от никого.

Е, реши младият мъж, този път се нуждаеше от нещо. Той пристъпи на терасата, но не каза нищо, когато тя извърна глава и го погледна през тъмните стъкла на очилата. Брайън седна до нея и постави чиния в скута ѝ.

— Яж — изрече лаконично.

Тя погледна към пърженото пиле, салатата от прясно зеле и препечената до златисто филийка хляб.

— Това специален обяд ли е?

— Повечето от гостите днес обядват навън. Времето е чудесно за пикник.

— Братовчедката Кейт каза, че си много зает.

— Достатъчно. — Протегна краката си и внимателно се вгледа в лицето ѝ. — Защо си дошла, Джо?

— Нали от време на време трябва да се връщам у дома. — Взе пилешкото бутче, отхапа и преглътна с усилие. — Ще се постарая да не ти преча и ще поема своя дял от работата.

— Не си спомням да съм казал, че ми пречиш — тихо каза Брайън.

— Тогава няма да преча на Лекси. Можеш да й кажеш, че не съм дошла тук, за да я критикувам.

— Сама й го кажи. — Брат й отвори термоса и наля в чашата от студената искряща лимонада. — Нямам намерение да заставам помежду ви. Не ми се иска да получавам ритници от двете страни.

— Чудесно, стой настрани. — Главата отново я заболя, но тя отпи от лимонадата. — Не разбирам защо, по дяволите, тя е толкова враждебно настроена към мен.

— Не знам — заяви Брайън, вдигна термоса и отпи направо от него. — Ти имаш успех, известна си, финансово си независима, очакват те голямо бъдеще в професията ти. Притежаваш всичко, което тя искаше да постигне. — Отчупи от филийката и й подаде парчето. — Не мога да разбера защо тези неща я вбесяват.

— Постигнала съм всичко съвсем сама и заради самата себе си. Не съм работила толкова упорито само за да й натрия носа. Не е моя вината, че тя е обсебена от детинската си мечта да види името си на афишите, да се покланя, докато възторжените почитатели хвърлят рози в краката й.

— Това, че според теб мечтата й е детинска не означава, че за нея не е реална и осъществима. — Вдигна ръка, за да не й позволи да го прекъсне. — Не искам да се намесвам. Вие двете сте свободни да се карате, ако искате и да се биете. Но ще ти кажа, че точно сега тя ще те събори с една ръка.

— Нямам намерение да се бия с нея — уморено отвърна Джо. Усецаше аромата на глициниите — още един жив спомен от детството. — Не съм дошла, за да се боря с когото и да било.

— Това е нещо ново.

Леко се усмихна.

— Може би съм поумняла.

— Случват се и чудеса. Изяж си салатата.

— Не си спомням някога да си бил такъв командаджия.

— И аз съм поумнял.

Тя вяло се засмя, взе вилицата и бодна от салатата.

— Кажи ми какво ново има тук, Брай. — „Помогни ми да се върна у дома — помисли си тя, ала не посмя да го изрече на глас. — Помогни ми да се върна обратно.“

— Чакай да видим. Гиф Вердън пристрои още една стая към вилата си.

Сестра му смръщи вежди.

— Да не би да говориш за младия Гиф, онова мършаво хлапе със сплъстената коса. Онзи, който непрекъснато се влачеше след Лекси.

— Същият. Има златни ръце и страхотно го бива с чука и триона. Извършва всички поправки наоколо. Все още се прехласва по Лекси и бих казал, че намеренията му са доста сериозни.

Джо изсумтя.

— Тя ще го изяде на една хапка.

Брайън сви рамене.

— Може би, но нищо чудно да се окаже прекалено жилав и да ѝ приседне. Рейчъл, дъщерята на Сандърс, се сгоди за един младеж от Атланта. През септември ще се мести там.

— Рейчъл Сандърс. — Опитва се да си я спомни. — Не беше ли онази, която фъфлеше, или може би онази, която вечно се кискаше?

— Онази, която се киска, и то толкова силно, че може да ти спуска тъпанчетата. — Доволен, че Джо се хранеше, той се отпусна и сложи ръка на облегалката. — Старата госпожа Фицсимънс почина миналата година.

— Старата госпожа Фицсимънс — промърмори сестра му, — имаше навик да си хапва стриди на верандата, докато онова мързеливо куче дремеше в краката ѝ.

— И кучето умря. Предполагам, че не е искало да живее без нея.

— Тя ми позволи да я снимам, когато бях малка и още се учех. И досега пазя снимките. Сред тях има няколко, които съвсем не са лоши. Господин Дейвид ми помогна да ги проявя. Сигурно съм била безумно досадна, но тя седеше в люлеещия се стол и търпеливо понасяше несръчните ми опити. — Джо се облегна назад и леко се залюля, бавно и монотонно, както течеше животът на острова. — Надявам се, че си е отишла бързо и безболезнено.

— Умряла е в съня си, беше почти на деветдесет и шест. Не мога да си представя по-лека смърт.

— Да. — Затвори очи, забравила за храната. — Какво стана с вилата й?

— Семейство Пендълтън бе купило по-голямата част от земите на Фицсимънс още през 1923 година, но тя притежаваше къщата и малко парче земя. Остави ги на внучката си. Тя е лекарка. Работи тук, на острова.

— Имаме доктор на острова? — Очите й се разшириха от изненада и тя повдигна вежди. — Добре, много добре. Изглежда много цивилизовано. А хората ходят ли при нея?

— Да, вече свикнаха. Тя има намерение да остане тук.

— Навярно е първият пришълец от десет години насам?

— Приблизително е така.

— Не мога да си представя защо... — Тя се изправи, сякаш нещо я удари. — Това е Кирби, нали? Кирби Фицсимънс? Когато бяхме деца, тя прекара няколко лета тук.

— Предполагам, че още тогава мястото й е харесало и затова сега се е върнала.

— Не мога да повярвам! Кирби Фицсимънс живее тук и е станала лекарка! — Лицето й светеше от удоволствие, усещане, което от дълго време не бе изпитвала. — Ние се бяхме сприятелили. Спомням си лятото, когато господин Дейвид пристигна със семейството си на острова, за да фотографира по-забележителните места.

Мисълта за приятелката от детството със забързан северняшки говор я развесели и на устните й се появи усмивка.

— Ти по цял ден тичаше със синовете му и почти не се виждахме — продължи младата жена. — Когато не досаждах на господин Дейвид с молбите си да ми даде да снимам с фотоапарата му, двете с Кирби скитахме из острова. Господи, това е било преди двадесет години, а все едно че бе вчера. Беше онова лято, когато...

Брайън кимна и довърши изречението.

— Онова лято, когато ни напусна.

— Да — промърмори Джо и радостта й угасна. — Лятото беше горещо, дните — дълги, а нощите — задушни и изпълнени със звуци. Спомням си смъртно лицата им. Ставах на разсъмване, за да мога да тръгна след господин Дейвид. Грабвах сандвич с шунка и хуквах към реката. Мама бе изнамерила някакъв стар фотоапарат и аз правех

снимки около къщата на Фицсимънс. Минаваха часове, безкрайни часове, докато слънцето залезеше и мама ни извикаше за вечеря. — Тя стисна очи. — Помня толкова много образи, но всички са някак си неясни. Тогава тя си отиде. Една сутрин се събудих, готова за новия дълъг летен ден, а тя просто си бе отишла. И ние нищо не можехме да направим.

— Лятото бе свършило — тихо добави брат й. — За всички нас.

— Да. — Ръцете й отново започнаха да треперят. Бръкна в джоба за цигарите. — Мислиш ли понякога за нея?

— Защо да го правя?

— Никога ли не си се питал къде е отишла? Къде е била през всичките тези години? — Нервно дръпна от цигарата. Припомни си снимката с онези безжизнени, широко отворени очи. — Или защо си е заминала?

— Това няма нищо общо с мен. — Брат й се изправи и взе чинията. — Нито с теб. Нито с който и да е от нас. Изминаха двадесет години от онова лято, Джо Елън, и ми се струва, че вече е твърде късно, за да си задаваме тези въпроси. — Брайън се обърна и влезе в къщата.

Тя не можеше да престане да си задава тези въпроси, въпроси, които я изпълваха с ужас.

Лекси кипеше от възмущение, докато се изкачваше по дюните към плажа. Джо се бе върнала, бе сигурна в това, само за да се фука с успеха и вълнуващия си начин на живот. И фактът, че бе пристигнала в „Сенкчюъри“ точно след неуспеха на сестра си, не беше просто съвпадение.

Джо бе разперила крила и бе полетяла към върховете на своя триумф, докато сестра й бе принудена да върши тази унизителна работа. Мисълта накара кръвта й да закипи и тя хукна по пясъка, оставяйки зад себе си облак прах.

Само че този път не е познала, стисна зъби Лекси. Този път тя ще държи главата си гордо изправена, няма да се чувства по-долу от сестра си, няма да се възхищава на нейния последен успех, няма да слуша в захлас за последното й пътуване. Повече няма да бъде добрата малка сестричка. И беше крайно време всички да го разберат.

По плажа се виждаха хора, които се излягаха под цветните чадъри. Забеляза няколко кутии за обяд с емблемата на хотел „Сенкчюъри“.

Мирисът на морето, примесен с аромата на плажно масло и пържени пилета, подразни ноздрите ѝ. Едно малко дете седеше на пясъка и пълнеше червена кофичка, докато майка му четеше някакъв роман с меки корици. На пясъка до нея, в сянката на чадъра лежеше загорял мъж. Това бе семейството, на което бе сервирила сутринта.

Не ги искаше тук, не искаше тези непознати. Не искаше никой да се излежава на нейния плаж тъкмо когато тя бе в криза. За да избегне срещата, младото момиче се обърна и тръгна към малкото заливче.

Видя как една фигура се надига от водата — мъж със загоряло от слънцето тяло, с блестящи капки морска вода върху широките рамене, с изсветляла коса. Гиф бе човек, на когото можеше да се разчита, помисли си тя. Правеше всичко, което бе полезно за здравето — винаги плуваше по време на обедната почивка. Лекси знаеше, че отдавна ѝ бе хвърлил око.

Той не го криеше, а тя не бе от момичетата, които биха отблъснали един толкова привлекателен мъж. Особено сега, когато се нуждаеше някой да повдигне самочувствието ѝ. Замисли се дали да не пофлиртува с него, а защо не и да прекара някой и друг час в прегръдките му. Това може би щеше да подобри малко настроението ѝ.

Хората говореха, че майка ѝ обичала да флиртува. Лекси почти не си я спомняше. Когато майка ѝ изчезна, тя беше прекалено малка, но бе убедена, че е наследила желанието да флиртува от майка си. Анабела винаги се е обличала с вкус, усмихвала се е и се е стараела да се хареса на мъжете. А подозренията за тайнствения любовник, които се бяха потвърдили, доказваха, че тя не само се бе усмихвала.

Във всеки случай това бе заключението на полицията след няколкомесечно разследване.

Лекси си помисли, че наистина я бива в секса, бяха ѝ го казвали толкова често, че тя не се съмняваше в уменията си. Освен това един хубав секс бе най-добрият начин да се освободиш от напрежението и неприятностите.

Харесваше парещото, пронизващо усещане. Нямаше никакво значение, че повечето от мъжете изобщо не подозираха дали жената под тях не си представя, че е с последния нашумял холивудски,

красавец. Лекси умееше да кара мъжете да вярват, че я правят щастлива. Тя бе убедена, че играта е нейното призвание.

Този път реши да оплете в кадифените си мрежи Гиф Вердън. Пусна върху пясъка хавлиената кърпа. Не се съмняваше нито за миг, че той я наблюдава. Мъжете винаги го правеха. Все едно че бе на сцената — вложи цялото си сърце в изпълнението. Изправи се до мокрия пясък, смъкна слънчевите си очила и небрежно ги захвърли върху хавлията. Сетне изхлузи сандалите си, бавно вдигна късата плажна рокля и с гъвкавите движения на стриптийзборка се измъкна от нея. Бикините на банския ѝ представляваха съвсем тясна ивичка плат.

Захвърли роклята, разтърси глава, отметна косата си и се запъти към морето, поклащайки бедра.

Гиф се отпусна върху вълната. Знаеше, че всеки жест, всяко движение на Лекси са преднамерено предизвикателни и съблазнителни. Ала за него нямаше никакво значение. Не можеше да откъсне очи от чувствените извивки на тялото ѝ, не можеше да превъзмogne възбудата, обхванала слабините му, докато тя стоеше там, с огряна от слънцето светлорозиста кожа и разпилени по раменете пламтящи къдрици.

Когато тя влезе във водата, той си представи как обгръща това тяло и прониква дълбоко в него, поклащайки се с ритъма на вълните. Младата жена също го гледаше, очите ѝ отразяваха зелената морска вода и в тях грееха весели пламъчета.

Лекси се потопи във водата, сетне отново се изправи, този път с мокра коса, с капчици вода по гладките рамене. Засмя се и му извика:

— Днес водата е доста студена. И морето е малко бурно.

— Обикновено не си идвала на плажа през юни.

— Може би днес искам да се поохладя. — Остави се вълната да я отнесе по-близо към него.

— Утре ще бъде още по-студено и ще има по-големи вълни — отвърна той. — Ще вали.

— Ммм. — Младата жена се отпусна по гръб, загледана в синьото небе. — Може би утре пак ще дойда. — Раздвижи крака, без да го изпуска от поглед.

Беше свикнала с влюбения и покорен поглед в дълбоките му тъмнокафяви очи. Когато бяха деца, той я следваше навсякъде като предано кученце. Бяха почти връстници, бяха израсли заедно, но тя

забеляза, че той се бе променил през годината, която бе прекарала в Ню Йорк.

Лицето му се бе издължило, изглеждаше по-твърд и по-самоуверен. Дългите мигли, заради които другите момчета да му се подиграваха, вече не изглеждаха женствени. Светлокафявата му права коса бе изсветляла от слънцето, а когато се усмихваше, върху бузите му се появяваха трапчинките — другото проклятие от детските му години.

— Да не би да си видяла нещо интересно? — попита той.

— Може би. Току-що.

— Предполагам, че има някаква причина, за да плуваш полугола. Не че гледката не ми хареса, но ще ми кажеш ли за какво е всичко това? Или ще ме оставиш да гадая?

Тя се засмя, ритна с крака и увеличи разстоянието между тях.

— Може би просто искам да се поразхладя.

— Представям си. — Той ѝ се усмихна в отговор, тъй като я разбираше по-добре, отколкото тя можеше да си представи. — Чух, че Джо е пристигнала със сутрешния ферибот.

Усмивката ѝ се стопи, а очите ѝ станаха студени.

— И какво от това?

— Ами просто искаш да охладиш гнева си. И си решила да използваш мен, така ли? — Лекси изсъска срещу него и бързо заплува към брега. Гиф я сграбчи през кръста. — Нямам нищо против — каза и я притисна, когато тя се опита да се измъкне. — Отдавна чакам този момент.

— Свали си ръцете от мен... — Не успя да довърши, тъй като устата му се притисна до нейната. Никога не бе очаквала, че Гиф Вердън ще бъде толкова бърз и нападателен.

Досега не бе осъзнавала, че ръцете му са толкова големи, толкова твърди или че устните му са толкова... чувствени, когато се притиснаха до нейните. Престори се, че иска да се отдръпне, но неусетно от устните ѝ се изтръгна тихо стенание и те приканващо се отвориха пред неговите.

Вкусът ѝ бе точно такъв какъвто си бе представял — сладък като мед, тя бе гореща и готова, малко мъркащо коте, жадно за целувките му. Фантазиите, които бе имал през всичките тези години, отстъпиха

място на действителността, преобразиха се и заискриха с нови, ярки цветове, плод на безнадеждната му любов и отчаяно желание.

Когато тя обви дългите си крака около кръста му и се притисна към него, Гиф бе изгубен.

— Искам те. — Устните му се впиха в нейните, докато вълните обливаха горещите им тела. — По дяволите, Лекс, знаеш, че винаги съм те искал.

Една вълна заля лицето ѝ, морето я задърпа надолу, главата ѝ се замая. Сетне отново изплува, огряна от слънцето, с устни, притиснати до неговите.

— Сега. Точно сега — задъхано изрече тя, учудена от силното си желание. — Сега и тук.

Откакто се помнеше, бе мечтал за този миг. Бе готов, тръпнещ и ненаситен. Тялото му пулсираше, изгаряно от болезнената необходимост да се слее с нейното. Знаеше, че ако му се подчини, ще я притежава за един кратък миг и сетне ще я изгуби завинаги.

Плъзна ръце надолу и обхвана задничето ѝ. Очите ѝ бяха потъмнели от страст.

— Аз чаках дълго, Лекс. — Пусна я. — Сега е твой ред.

Тя размаха ръце, за да се задържи над вълните, и изплю водата, която бе нагълтала.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Нямам желание да задоволя моментното ти желание и после да гледам как си отиваш. — Приглади косата си. — Когато си готова за нещо повече, знаеш къде да ме намериш.

— Кучи син!

— Сега си прекалено ядосана, скъпа. Ще поговорим пак, когато се успокоиш. — Ръката му сграбчи рамото ѝ. — Когато те любя, ще участваме и двамата.

Лекси блъсна ръката му.

— Не ме докосвай, Гиф Вердън.

— Ще направя нещо повече — отвърна той, докато тя с бързи движения заплува към брега. — Ще се ожения за теб. — Пое дълбоко дъх и погледна към нея. — Освен ако преди това не се убия.

Гмурна се на дълбоко, за да успокои треперещото си тяло. Реши, че или е най-умният мъж на острова или най-глупавият.

Джо тъкмо бе събрала сили за една кратка обиколка из острова и бе стигнала до края на градината, когато Лекси изскочи пред нея на пътеката. Не си бе направила труда да облече плажната рокля. Мокрите бикини бяха прилепнали към тялото ѝ. Сестра ѝ учудено повдигна вежди.

— Как беше водата?

— Върви по дяволите! — Задъхана, пламнала от мисълта за току-що преживяното унижение, тя рязко се извърна. — Махни се от пътя ми!

— И аз си мисля, че ще е по-добре да се махна оттук. Не мога да се похваля, че ме посрещнаха много радушно.

— А ти какво очакваше? Този проклет остров нищо не означава за теб. Нито пък за мен.

— Откъде знаеш какви чувства ме свързват с острова, Лекси?

— Защото никога нито си прала покривки, нито си почиствала масите. Кога за последен път ти се случи да бършеш проклетия под с мокър парцал?

— Това ли те очаква днес следобед?

— Не съм длъжна да ти давам обяснения.

— Ти си все същата, Лекс. — Понечи да продължи по пътеката, ала сестра ѝ внезапно я хвана за лакътя.

— Защо се върна на острова?

Внезапно я връхлетя пристъп на слабост. Едва успя да спре напирещите сълзи.

— Не знам. Но поне в едно можеш да бъдеш сигурна — не съм дошла, за да се заяждам с теб. Не искам никого да нараня. Прекалено съм изтощена, за да се разправам с теб.

Объркана, Лекси я изгледа смаяно. Нима това бе по-голямата ѝ сестра? Днес Джо едва подбираше думите. И трепереше, както никога досега.

— Какво става с теб?

— И аз не мога да си обясня. — Поклати глава. — Остави ме сама. Нали и без това не държиш на компанията ми?

Пое бавно по пътеката. След завоя пред нея блесна морският бряг. Погледна вяло към дюните, обрасли с трева, но за разлика от някогашните дни, не вдигна глава да проследи полета на чайките.

Трябваше да обмисли нещата на спокойствие, за да реши какво да предприеме, как да им го съобщи. Ако въобще реши да сподели с тях.

Дали да им разкаже за всичко, което бе преживяла? Дали да им признае, че бе прекарала две седмици в клиника, защото нервната ѝ система ѝ бе изневерила и нещо в нея се бе пречупило? Дали ще я изслушат с разбиране? Или ще я изгледат с презрение? Или ще останат напълно равнодушни? И въобще имаше ли някакво значение?

Но как да им каже за онази снимка? Нямахше значение колко пъти досега се бе спреквала с всеки от тях. Нали те бяха нейното семейство. Как да го разкрие пред тях, има ли право да ги върне отново към страданието, което също като Анабела бе погребано в миналото?

Сигурно ще я помислят за луда. Бедната Джо Елън, съвсем си е изгубила разсъдък.

Може ли да им разкрие, че след напускането на клиниката бе прекарала много дни и нощи в апартамента си, треперейки от страх зад заключените врати? Или за онова бясно претърсване на всяко кътче от жилището, когато бе разбрала, че снимката е изчезнала — снимката, която бе единственото доказателство, че не е полудяла, че не си измисля тази кошмарна история.

И че бе решила да се върне в родния си дом, защото накрая бе принудена да признае пред себе си, че е болна. Че ако остане още зад заключените врати на апартамента, повече никога няма да събере кураж да излезе навън.

И досега не можеше да изтрие спомена за онази снимка от съзнанието си. На тази снимка майка ѝ още бе млада. Нали тъкмо такава, млада и ослепително красива, я помнеше Джо. Дългата къдрава коса, безупречно гладката кожа...

Почти на същата възраст, на която е тя сега. Вероятно има някакво обяснение за всичките тези сънища, кошмари, видения и страхове. Нали и самата Анабела бе неспокойна и нервна натура, също като по-голямата си дъщеря? Дали наистина е имала любовник? Обаче това означаваше, че майка ѝ е била много потайна, умна и дискретна. Никой не е заподозрял, че е крояла планове да напусне острова, защото за всички новината бе като гръм от ясно небе.

Дали баща ѝ е знаел? За Джо това бе една от най-необяснимите загадки. Сигурно един мъж разбира, когато съпругата му е неспокойна,

незадоволена и нещастна. Спомняше си, че те често се караха. Нима всичко е било заради тези караници? Нима се е чувствала толкова нещастна, че заради тях е напуснала дома си, съпруга си и децата си? Нима той не е разбирал какво става или просто е бил сляп за чувствата на хората около себе си?

Трудно ѝ беше да си припомня тези неща, но знаеше, че не всичко беше толкова лошо. В техния дом имаше дни, когато кълтеше безгрижен смях. Спомни си как беше виждала родителите си да се прегръщат в кухнята, припомняше си тихия смях на майка си, докато върви по плажа, хванала баща ѝ за ръка.

Това бяха неясни картини, избледнели от времето като лошо фиксирани фотографии. Но не бяха измислени. След като бе успяла да потисне всички спомени за майка си, значи сега щеше да може да ги съживи наново. И може би тогава щеше да разбере какво бе станало и да реши какво да прави.

Шумът от нечий стъпки я накара стреснато да вдигне глава. Слънцето осветяваше човека в гръб и лицето му бе в сянка. Върху челото му бе нахлупена шапка. Пристъпваше спокойно с дългите си крака.

Друга отдавна забравена картина изплува в съзнанието ѝ. Видя се като малко момиче, с развята коса, как тича засмяна по пътеката. Ръцете му са разперени, за да я прегърнат и да я вдигнат високо над земята.

Джо примигна, за да пропъди този спомен, както и сълзите, напирани в очите ѝ. Той не се усмихваше и колкото и усилия да полагаше тя, той продължаваше да вижда в нея Анабела.

Младата жена вдигна брадичка и погледите им се срещнаха.

— Здравей, татко.

— Здравей, Джо Елън. — Той отстъпи крачка назад и я измери с поглед. Кейт беше права. Момичето изглеждаше болно, бледо и напрегнато. Не знаеше дали да я докосне, нито пък дали тя ще приеме това докосване и затова ръцете му останаха пълхнати в джобовете. — Кейт ми каза, че си дошла.

— Пристигнах със сутрешния ферибот — отвърна Джо, въпреки че обяснението бе ненужно.

Двамата стояха изправени един срещу друг, без да знаят какво да си кажат като двама непознати. Сам пристъпи към нея.

— Да не би да имаш неприятности?

— Не, просто реших да си почина.

— Доста си отслабнала.

— Напоследък имах много работа.

Той изгледа намръщено фотоапарата, висящ на врата ѝ.

— Струва ми се, че не си дошла на почивка.

Тя разсеяно махна с ръка.

— Старите навици трудно се изкореняват.

— Винаги е така. — Баща ѝ раздражено изсумтя. — Днес е слънчево и вълните са доста големи. Предполагам, че ще направиш хубави снимки.

— Ще видим. Благодаря.

— Следващия път си вземи шапка. Иначе ще изгориш.

— Да, прав си. Няма да забравя.

Не можеше да измисли какво още да ѝ каже, затова само сухо кимна и пое към пътеката.

— Пази се от слънцето.

— Ще се пазя. — Джо побърза да се отдалечи. Бе усетила уханието на острова, което лъхаше от баща ѝ, онзи загадъчен, плътен аромат на морска вода, водорасли и миди. И всичко това я изпълни с безкрайна болка.

На километри разстояние от острова, в тъмната стаичка, осветена от червената светлина на крушката, той постави негатива в разтвора с проявителя. Доставяше му огромно удоволствие да пресъздава онзи миг отпреди толкова много години, да гледа как образът бавно изплува върху снимката.

Почти бе привършил с проявяването, искаше му се да удължи този момент, да му се наслади, преди да се заеме с фиксажа.

Беше я накарал да се върне в „Сенкчюъри“. Самата мисъл за това го караше да се усмихва и да се гордее със себе си. Идеално свършена работа. Тя беше там, където той искаше да бъде. Имаше десетки възможности да се добере до нея, но искаше всичко да бъде идеално. Познаваше красотата на съвършенството ѝ полагаше много усилия, за да го постигне.

Не беше Анабела, а нейната дъщеря. Цикълът се затваряше. Тя ще бъде неговият триумф, неговият шедьовър.

Тя ще бъде негова. Ще я обладае и след това ще я убие.

И всеки момент щеше да бъде заснет. О, Джо щеше да го оцени. Нямахше търпение да дочака мига, в който ще ѝ обясни всичко, защото тя бе единствената, която можеше да разбере изкуството му.

Нейните снимки го привличаха, за него те бяха истинско откровение, а това го свързваше интимно с нея. Не бе далеч времето, когато щяха да станат още по-интимни.

Усмихна се и премести негатива от ваната с проявителя във ваната с фиксажа, като преди това внимателно я разклати. Грижливо провери температурата на разтвора и започна търпеливо да чака часовника да звънне. Едва тогава можеше да светне бялата светлина и да провери готовата снимка.

Беше красива, много красива. Прекрасна композиция. Драматично осветление — какво прекрасно сияние около косата, какви възхитителни сенки, подчертаващи всяка извивка на тялото. И обектът бе съвършен.

Бе по-близо до нея от всякога, бе свързан с нея чрез фотографиите, които бяха променили живота им. Едва се сдържаше да не ѝ изпрати следващата снимка. Ала знаеше, че трябва много внимателно да избере подходящия момент.

Върху работната маса лежеше разтворен, изпомачкан дневник. Редовете бяха избледнели от времето.

„Решителният момент е върхната точка в моята работа. Да уловиш онова краткотрайно, преходно състояние във всичките му елементи, целия динамизъм на мига, когато ужасът на обекта достига върха си. И какъв по-решителен момент може да има от мига, в който настъпва смъртта? И колко самообладание трябва да притежава фотографът, за да го улови и запечата, след като е планирал и подготвил тази смърт стъпка по стъпка? Този акт свързва завинаги обекта и художника, превръща го в творец, в създател на образи.

Тъй като ще убия само една жена и ще разполагам само с един решителен момент, всичко трябва да бъде съвършено.

Нейното име е Анабела.“

— Анабела! — промърмори мъжът. — Толкова красива. А дъщеря ти е твое копие.

Остави снимката на Анабела, от която го гледаха две широко отворени очи, и се зае с плановете си за престоя на острова.

Фериботът пресече Залива на пеликаните и се насочи на изток към Острова на изгубеното желание. Нейтън Делъни се бе изправил до перилото, както в онзи отдавна отминал ден, когато бе само на десет години. Фериботът не беше същият, пък и той отдавна вече не беше момче.

Откъм океана духаше студен и влажен вятър. При първото му пътуване по този маршрут беше по-топло, но тогава бе в края на май, а не както бе сега — средата на април.

Но и сега е пролет, каза си и си припомни как той, родителите му и по-малкият му брат се бяха събрали до перилото на онзи ферибот в очакване да се появят очертанията на непознатия остров.

Сега дъбовете бяха по-високи, загърнати с нежен като дантела мъх, заобиколени от палми, а великолепните магнолии още не бяха цъфнали.

Вдигна бинокъла, провесен на врата му. Баща му му бе помогнал в онази сутрин да вдигне бинокъла и да го фокусира, за да може да различи в далечината дори забързаните движения на един кълвач. Веднага след това бе избухнала поредната кавга, защото и Кайл бе поискал да надзърне през бинокъла, а Нейтън не му го отстъпваше.

Спомни си как тогава майка им се бе засмяла, а баща им се бе навел над брат му, за да отвлече вниманието му. Нейтън живо си припомни онази сцена. Красивата непозната с развети от вятъра коси, с искрящи черни очи, изпълнени с възбуда и радост. Двете момчета, упорити, настръхнали едно срещу друго. А между тях се бе изпречил чернокосият мъж, висок и дългокрак, с внушителни рамене.

А сега беше останал само Нейтън. Сякаш се бе превъплътил в тялото на баща си, беше се превърнал от онова сърдито хлапе във висок мъж с дълги крака и тесни бедра. Можеше да се погледне в огледалото и да види там отражението на бащиното си лице, с хлътнали бузи и тъмносиви очи. Но устните си, добре очертани, беше наследил от майка си, заедно с тъмнокафявата си коса, с примеси на

златисто и червеникаво. Баща му постоянно повтаряше, че му напомняла за остарял махагон.

И без помощта на бинокъла можеше да види очертанията на острова. Дори забелязваше разноцветните килими от диви цветя — розови, жълти, виолетови петна. Различи и контурите на най-близките къщи, извивките на пътеките между тях, блясъка на някакво поточе, което изчезваше по-нататък между снажните дъбове. Мистерията се подсилваше от мрачните сенки на гората, където, както все още помнеше, навремето гъмжеше от диви свине и полудиви коне, от загадъчните тъмнокафяви петна на мочурищата и от полюшващата се от вятъра висока трева по техните брегове, яркозелена на утринното слънце.

В далечината всичко изглеждаше замъглено, неясно, точно като в сънищата му.

После пред взора му се изпречиха белите стени на къщата, осветена за миг от слънцето. Това беше. „Сенкчюъри“.

Нейтън се отдръпна от перилото и пое към джипа си, който бе на долната палуба. Когато се настани вътре, до слуха му достигаше само приглушеното боботене на мощните двигатели на ферибота. Запита се дали не е смахнат да се връща отново тук, да разравя миналото, дори да се опитва да го повтори.

Бе напуснал Ню Йорк, след като бе наблъскал в джипа всичко, което представляваше ценност за него. Оказа се изненадващо малко. Никога и никъде не се бе установявал за дълго, което много облекчи развода му преди две години. Морийн обичаше да трупа вещи и на двамата бяха спестени доста нерви и време, когато той реши да напусне апартамента им в Уест Сайд. Така си тръгна само с дрехите на гърба и с матрака си.

С тази глава от живота му бе приключено. Последвалите две години Нейтън Делъни посвети само на професията си. Проектирането на сгради за него бе нещо повече от кариера — беше увлечение, затова когато не му възлагаха поръчки от Ню Йорк, пътуваше, разглеждаше непознати градове, като не се колебаеше да постъпи на работа, макар и временно, в първото архитектурно бюро, в което му предлагаша чертожна маса и компютър. Изпилваше проектите си до съвършенство, изучаваше творбите на прославени гении в архитектурата — от

прочутите италиански катедрали и замъците във Франция до строго геометричните силуети на модерните вили в американския Югозапад.

Бе свободен, волен като птица, защото работеше само когато някой проект успееше да грабне сърцето му.

После загуби внезапно родителите си. С това изгуби и частица от себе си. И сега не можеше да си обясни какво ще изпита, когато пристигне на Острова на изгубеното желание, за да се опита да слепи частиците от миналото.

Но бе уредил всичко необходимо за шестмесечен престой. Нямаше проблеми, ако решеше да го удължи. Видя добро предзнаменование във факта, че успя да наеме същата вила, в която бе пребивавало семейството му през онова далечно лято. Знаеше, че ще се ослушва да долови гласовете им. Че ще търси техните призраци.

Завръщането му в „Сенкчюъри“ имаше конкретна цел.

Дали щеше да го познае някой? Някое от децата на Анабела?

Скоро и това щеше да се изясни, реши той, когато фериботът се доближи до пристана.

Изчака реда си, без да откъсва поглед от работника, който сваляше масивните скоби, застопоряващи по време на плаването гумите на автомобила пред неговия джип. И те са четиричленно семейство, машинално отбеляза самотният мъж. По натрупания багаж си личеше, че са пристигнали да прекарат лятната ваканция на някой от къмпингите на острова. Зачуди се дали и децата им ще се скарат още тази вечер за това кое от тях да спи на хамака.

Далечни облаци забулиха слънцето. Той се намръщи. Облаците се бяха появили внезапно от изток. Знаеше, че такива сиви облаци обикновено предвещават дъжд. Спомни си как ги бе връхлетял тридневен тайфун през онова лято. Не им разрешаваха да излизат навън и към края на третия ден двамата с Кайл едва се понасяха, пресипнали от викане и караници.

А сега само се усмихна умилително и се запита как, за Бога, майка им бе изтърпяла онази лудница.

Подкара бавно към ръба на ферибота, после пое по неравния път, водещ към селището.

Разбира се, ще отиде да разгледа „Сенкчюъри“, но с опитното око на архитект. Припомни си запечатания в сърцето му образ на къщата — в колониален стил, с широки веранди, масивни колони,

тесни, високи прозорци. Дори и като дете красивата къща му бе направила изключително впечатление и много подробности се бяха запечатали в паметта му.

Имаше неголяма кула, с тясна площадка, опасваща я от всички страни. Най-интересни бяха балконите с орнаменти от ковано желязо по парапетите. А комините бяха иззидани от бял камък, може би домъкнат чак от континента. Къщата бе сгушена зад дъбове и кипариси.

Кой знае защо, от вътрешността ѝ си спомняше най-ясно пушалнята. Може би още я използваша. Отзад някогашните бараки на чернокожите роби бяха доста порутени. Нейтън, Брайън и Кайл се промъкваша в запустелите стаи с почернели стени, за да търсят гърмящи змии в тъмните ъгли.

В гората скитаха елени, а блатата гъмжаха от алигатори. Във въздуха витаеха старинни поверия за пирати и призраци. За невръстни момчета и за любители на приключения трудно можеше да се намери по-интересно място. А също и за потайни дела, които завинаги трябва да останат скрити.

Пътуваше по западното шосе, край мочурищата, забулени сред високата буйна трева. Вятърът се бе усилил и тревата покорно се къдреше от поривите му. До брега на мочурището Нейтън съзря две бели чапли, забучили като жалони тънките си крака в развълнуваната от вятъра мътна вода.

После се показва гората, пищна и екзотична. Тук бе царството на несмуцавания покой и на потайните загадки. Сърцето му заби силно, а пръстите му неволно стиснаха кормилото. Именно затова бе дошъл, за да разрови миналото и да се опита да го разбере.

Сенките се сгъстяваха неусетно, а мъхът се стелеше по стволовете като паяжина, изтъкана от чудовищно едри паяци. За да провери какво ще изпита, изключи двигателя. Отначало чуваше само ударите на сърцето си и напева на вятъра.

Първата му мисъл бе за призраците. Нищо чудно някой да се изпречи пред него. Запита се дали ще смущават сънищата му, дали ще го преследват, докато не напусне острова?

Ще види ли лицето на майка си? Или на Анабела? И кой от двата призрака ще крещи по-силно и по-зловещо в лицето му?

Пое дълбоко дъх и машинално посегна към горния ляв джоб за цигарите. Беше ги отказал преди година. Раздразнен, завъртя ключа за запалването, но чу само немошно прохъркване. Натисна педала за газта, опита отново, но отново не успя да включи двигателя.

— По дяволите! — изруга той. — Добре се наредих! Отново се отпусна на седалката и нервно затропа с пръсти по кормилото. Разбира се, трябваше да излезе и да вдигне капака, за да види бездушен двигател, тръби, кабели, ремък. Нейтън и досега си оставаше твърдо убеден, че всичките тези тръби, кабели и ремъци са нещо сложно като мозъчната неврохирургия. И тъкмо това заслужаваше — да закъса наред пустото шосе, за да му е за урок — никога не бива да се купува кола на старо, дори и от приятели.

Примирен, младият мъж излезе от джипа, погледна посивялото небе и вдигна качулката. Да, все някой ден и това трябваше да се случи. Този двигател отдавна му създаваше главоболия. Отиде отпред, вдигна капака и тъкмо се канеше да се наведе, когато забарабаниха първите дъждовни капки.

— Няма що, сега вече хубаво се подредих! — Напъха ръце в предните джобове на джинсите си и смръщи вежди. Заръмя ситен дъждец и настроението му съвсем се вкисна.

Трябваше да се досети, че нещо не е наред още когато приятелят му напъха онази кутия с инструментите в багажника, след като се договориха за продажбата, без да му поиска дори и цент за скъпите инструменти. Зачуди се дали да извади някой от по-големите гаечни ключове, за да се опита да затегне някоя от разхлабените клеми на акумулатора, или само да заудря безпомощно по корпуса на двигателя. Надали щеше да има полза, но поне щеше да си излее яда.

Отдръпна се от джипа и в следващия миг, когато се извърна, за да тръгне към багажника, където го очакваше кутията с инструментите, се вцепени на място — от сенките на гората се бе появило безшумно привидение, вперило очи в него.

Това бе Анабела.

Името изплува от дълбините на съзнанието му. Стомахът му се сви. Тя стоеше сред дъжда, неподвижна като кошута, с мокра, разрошена тъмночервена коса, с огромни и тъжни сини очи. Коленете му се подкосиха и той протегна ръка, за да се подпре на бронята на джипа.

Тогава тя пристъпи напред, като отметна с ръка мокрите кичури от челото си. Вървеше право към него. Чак сега Нейтън повярва, че пред себе си вижда не привидение, а млада жена от плът и кръв. Не, това не беше Анабела, а нейната дъщеря.

Въздъхна облекчено, но сърцето му продължаваше да тупти напрегнато.

— Някакъв проблем с колата? — Джо се стараеше да говори спокойно, и непринудено. Смущаваше я нещо в начина, по който я гледаше непознатият, докато тя стоеше под дърветата, изчаквайки го да се съвземе.

— Не. — Зарадва се, когато чу, че гласът му не издаде вълнението му. Иначе може би щеше да му се наложи да обяснява защо се държи така странно. — Само че не иска да запали.

— Значи има някакъв проблем. — Лицето му ѝ се стори смътно познато. Приятно и открито лице, скулесто, със силни, подчертано мъжествени черти. — Не успяхте ли да откриете причината?

Гласът ѝ бе мек и плътен, с великолепен южен акцент. Това му помогна да се съвземе.

— Открих къде е двигателят — усмихна се той. — Точно там, където предполагах, че е.

— Тъхъ. А сега?

— Ще трябва да реша колко дълго да го разглеждам и да се преструвам, че ми е ясно какво да правя.

— Не знаете как да поправите колата си? — попита тя с такава изненада, че той настръхна.

— Не, не знам. Нося обувки, но нямам и най-малката представа как се щави кожата. — Понечи да затвори капака на колата, но тя го спря.

— Почакайте, ще му хвърля един поглед.

— Да не би да сте механик?

— Не, но знам някои основни неща. — Джо го побутна и провери проводниците, свързващи акумулатора. — Изглеждат наред, но ще трябва редовно да ги проверявате за окисляване, докато сте на острова.

— Ще бъда тук може би шест месеца. — Младият мъж се надвеси над нея. — Къде точно трябва да проверявам?

— Ето тук. Влагата се отразява много зле на двигателя. Пречите ми.

— Извинете. — Той се отмести. Очевидно тя не си го спомняше и младият мъж реши да се преструва, че също не я е познал. — На острова ли живеете?

— Вече не. — Премести фотоапарата на гърба си, за да не се удари в бронята на джипа.

Нейт се втренчи в него. Усети силно присвиване в стомаха. Фотоапаратът ѝ бе „Никон“, от най-високо качество. Малогабаритен, по-тих и по-солиден от другите модели фотоапарати, обикновено предпочитан от професионалистите. Баща му имаше такъв. Самият той също.

— Излезли сте да правите снимки в дъжда?

— Когато излязох, още не валише — разсеяно отвърна Джо. — Ремъкът трябва да се смени, но той не е причината за повредата. — Тя се изправи, без да обръща внимание на дъжда. — Влезте вътре и се опитайте да запалите мотора, а аз ще следя за шума.

— Слушам.

Той се обърна и влезе в джипа. Младата жена замислено го изгледа и присви устни. Очевидно мъжкото му самолюбие бе засегнато. Наклони глава, когато моторът се задави, стисна устни и се наведе под капака.

— Още веднъж! — извика. — Сигурно е карбураторът — промърмори.

— Какво?

— Карбураторът — повтори тя и повдигна с палец металната капачка. — Завъртете още веднъж.

Този път моторът заработи. Доволна, тя затвори капака и отиде до прозорчето откъм страната на шофьора.

— Карбураторът е залепнал. Трябва да го проверите. Кога за последен път сте го почиствали?

— Купих джипа само преди две седмици. От един стар приятел.

— Аха. Сбъркали сте, но все пак ще ви закара до там, закъдето сте тръгнали.

Когато се отдръпна, за да си тръгне, той се пресегна през прозорчето и хвана ръката ѝ — тясна, дълга и елегантна.

— Позволете ми да ви откарам. Вали и това е най-малкото, което мога да направя за вас.

— Не е необходимо. Мога и сама...

— Моторът може отново да се повреди. — Усмивката му бе чаровна и подкупваща. — Тогава кой ще ми го поправи?

Знаеше, че бе глупаво да му отказва. Още по-глупаво бе да се чувства като в капан, загдето той бе хванал ръката ѝ. Джо сви рамене.

— Добре. — Отдръпна ръката си и облекчено въздъхна, когато той веднага я пусна. Заобиколи джипа и се качи до него.

— Отвътре колата изглежда много по-добре.

— Онзи приятел ме познава добре. — Нейтън включи чистачките и погледна към Джо. — Накъде да карам?

— Направо по този път, а после ще завиете надясно при първото разклонение. „Сенкчюъри“ не е далеч... всъщност всички разстояния на острова са къси.

— Чудесно. Аз самият отивам в „Сенкчюъри“.

— Така ли? — Въздухът в колата сякаш натеза. Дъждът ги изолираше от всичко наоколо, забулваше дърветата с призрачна пелена и приглушаваше звуците. Имаше достатъчно причини да се чувства неудобно, но тъкмо това я раздразни още повече. Извърна се и го погледна в очите. — В голямата къща ли ще отседнете?

— Не, само ще взема ключовете за една от вилите, която съм наел за това лято.

— Казахте, че идвате за шест месеца? — Изпита облекчение, когато джипът потегли, тъй като пронизващите му сиви очи се извърнаха от лицето ѝ и се насочиха към пътя. — Доста дълга ваканция.

— Донесъл съм си работа. Искам за известно време да сменя обстановката.

— Островът на изгубеното желание е доста далеч от дома ви — изрече тя и леко се усмихна, когато учудено я изгледа. — Всеки жител на Джорджия ще разпознае един янки. Дори и да мълчите, пак е очевидно. — Джо отметна мократа си коса назад. Ако не се бе качила в колата, щеше да си спести този разговор. Все пак по-добре да разговарят, отколкото неловко да мълчат. — Наели сте малката вила до реката, нали?

— Откъде знаете?

— О, тук всичко се знае. В случая обаче моето семейство дава вилите под наем, притежава хотела и ресторанта. А аз трябваше да сменя чаршафите и да почистя вилата за някакъв янки, който я бил наел за шест месеца.

— Значи вие сте моят автомонтьор, хазяйка и икономка. Аз съм щастливец. А кого трябва да извикам, ако мивката ми се запуши?

— Ще отворите сифона и ще го почистите. Ако имате нужда от някакви инструкции, ще ви ги напиша. Това е разклонението.

Нейтън зави надясно.

— Нека пак да повторим. Ако ми се приискат пържоли на скара, бутилка изстудено вино и реша да ви поканя на вечеря, към кого да се обърна?

Джо извърна глава и хладно го изгледа.

— По-добре опитайте късмета си със сестра ми. Името ѝ е Алекса.

— А тя поправя ли карбуратори?

Младата жена се засмя и поклати глава.

— Не, но е много привлекателна и се радва на поканите на мъжете.

— А вие — не, така ли?

— Да кажем, че аз съм по-придирчива от Лекси.

— О! — Той подсвирна и притисна ръка до сърцето си. — Право в целта.

— Искам просто да спестя времето и на двама ни. Ето това е „Сенкчюъри“.

Къщата изплува иззад дъждовната завеса, забулена в лека мъгла. Стара и величествена, елегантна като южняшка лейди, облечена за бал. Изключително женствена, помисли си Нейтън, с тези плавни линии, цялата в девствено бяло. Високите прозорци се смекчаваха от извитите арки, а прелестните балкони с перила от ковано желязо бяха отрупани с разцъфнали цветя в керамични саксии.

Градината грееше с пъстроцветните цветя, окъпани от дъжда и свели главички, сякаш се покланяха в нозете ѝ.

— Зашеметяваща гледка — промърмори Нейтън, повече на себе си. — Последните подобрения отлично хармонират със старинната архитектура. Великолепно съчетаване на стилове, класически

южняшки, но без прекалена натруфеност. Къщата е толкова съвършена, сякаш островът е бил създаден за нея.

Той спря на алеята пред къщата и едва тогава забеляза, че Джо се е втренчила в него. За пръв път видя любопитство в очите ѝ.

— Аз съм архитект — обясни ѝ. — Къщи като тази винаги ме вълнуват.

— Тогава може би ще искате да я разгледате и отвътре?

— Би било чудесно. Ще ви се отплатя с една вечеря.

— Можете да помолите братовчедката Кейт да ви разведе. Тя е от рода Пендълтън — добави и отвори вратата на джипа. — „Сенкчюъри“ е наследство от Пендълтън. Тя най-добре познава историята му. Заповядайте вътре. Ще се изсушите и ще вземете ключовете за вилата.

Младата жена забърза по стълбите. Поспря се на терасата и разтърси мократа си коса. Обърна се и видя, че той е зад нея.

— Господи, вижте тази врата. — Нейтън прокара пръсти по високата врата с изящна дърворезба. Странно, не си спомняше за нея. Ала тогава бе едно момче, което бързаше да изтича към кухнята.

— Изработена е от махагон от Хондурас — обясни Джо. — Докарана е в началото на осемнадесети век, когато още никой не се е безпокоял за изсичането на горите. Наистина е красива. — Завъртя тежката месингова дръжка и двамата влязоха в къщата.

— Подовете са от най-фино чамово дърво — започна тя и внезапно млъкна, когато си спомни майка си търпеливо да лъска подовете с мед и восък. — Главното стълбище и перилата са изработени от дъбово дърво, тук на острова, когато е имало памукова плантация. Полилеят е донесен по-късно — Стюърт Пендълтън го е купил от Франция за съпругата си. Той е бил корабен магнат, който преустроил главната къща и добавил двете крила. Повечето от мебелите са били унищожени по време на Гражданската война, но той и съпругата му пътували много и носели антики от цял свят.

— Имал е добър вкус — отбеляза Нейтън и огледа просторното фойе с висок таван, от който висеше кристален полилей.

— И дълбок джоб — допълни Джо. Напомни си, че трябва да бъде търпелива и да го остави да се наслаждава на гледката.

Стените бяха боядисани в меки бледожълти тонове, което през горещите летни следобеди създаваше усещането за хладина. Дървената облицовка бе от тъмно полирано дърво с красиви орнаменти.

Мебелите бяха тежки и солидни и чудесно се вписваха в целия интериор. Две кресла от епохата на Джордж II с високи извити облегалки бяха поставени до шестоъгълна маса, върху която се виждаше месингова ваза, пълна с лилии и диви треви. Сладкият им аромат изпълваше въздуха в преддверието.

Макар самият Нейтън да не бе колекционер на антики — всъщност не колекционираше нищо — се интересуваше от архитектура и вътрешно обзавеждане. Веднага разпозна фламандския шкаф от дъбово дърво, огледалото в позлатена рамка от епохата на кралица Ана, висящо над дървената стойка за свещници на стената в стил Людовик XIV. Вътрешното обзавеждане, както и самата къща представляваха смесица на периоди и стилове.

— Невероятно. Страхотно място за живеене, бих казал.

— Понякога — сухо и с известна горчивина изрече тя. Тонът ѝ го накара да повдигне въпросително вежди, но младата жена внезапно смени темата. — Гостите се регистрират в предния салон.

Джо тръгна по коридора и влезе в първата врата отдясно. Някой бе запалил огън в камината, машинално отбеляза, вероятно в чест на този янки, или просто за да се създаде уютна атмосфера за гостите на хотела, когато се приберат мокри от дъжда.

Джо се приближи към масивното писалище в стил Чипъндейл, издърпа горното чекмедже и взе формуляра за даване на вилите под наем. На горния етаж в семейното крило имаше кабинет с компютър, в който трябваше да се вкарват данните, но още не бе свикнала да работи с него.

— Малката вила — каза Джо и извади празен формуляр. Забеляза, че върху него бе записано, че е получен депозит, подписано от Кейт и Нейтън Делъни.

Остави листа, отвори друго чекмедже и извади ключовете.

— Това са ключовете за предната и задната врата, както и за по-малката врата, която води към мазето. Ако бях на ваше място, не бих оставяла там ценни неща. Може да се наводни, ако реката прелее.

— Ще го запомня.

— Вчера се погрижих да ви включат телефона. Всички разговори ще се включват към сметката ви. — Отвори още едно чекмедже и извади тънка брошура. — Тук ще намерите най-необходимата информация — разписанието на ферибота, как да наемете лодка за

риболов или моторница, ако искате, разбира се. Има и кратко описание на острова — неговата история, флора и фауна. Защо ме гледате така? — внезапно запита тя.

— Имате великолепни очи. Трудно е човек да не ги гледа.

Джо тикна брошурата в ръцете му.

— По-добре погледнете какво пише вътре.

— Добре. — Нейтън я отвори и започна да я прелиства. — Винаги ли сте толкова нервна или само в мое присъствие.

— Не съм нервна, само съм нетърпелива. Не всички са във ваканция. Имате ли някакви въпроси относно вилата или острова?

— Засега не.

— Указанията как да намерите вилата са дадени в брошурата. Подпишете формуляра, за да удостоверите, че сте получили ключовете и указанията, след което можете да се настаните.

Той отново се усмихна, заинтригуван защо изведнъж южняшкото ѝ гостоприемство се стопи.

— Не искам да ви досаждам повече — рече той и взе писалката от ръката ѝ. — Надявам се, че пак ще се видим.

— Закуската, обядът и вечерята се сервират в ресторанта на хотела. Часовете също са отбелязани в брошурата. Приготвяме и кошници с храна за пикник.

Гласът ѝ му доставяше удоволствие. От нея се разнасяше свежото ухание на дъжд. Ала когато човек се вгледаше в тези огромни сини очи, тя сякаш заприличваше на птица с пречупено крило.

— Обичате ли пикниците? — попита я той.

Младата жена въздъхна дълбоко, дръпна писалката от ръката му и надраска инициалите си на листа под неговия подпис.

— Не си губете времето в опити да флиртувате с мен, господин Делъни. Не се интересувам.

— Една умна жена отлично знае, че подобно заявление представлява открито предизвикателство. — Той се наведе и прочете инициалите ѝ: Д. Е. Х.

— Джо Елън Хатауей — заяви тя, надявайки си той най-последно да си тръгне.

— За мен бе удоволствие, че ме спасихте, Джо Елън. — Младият мъж протегна ръка. Колебанието ѝ да поеме ръката му го развесели.

— Обърнете се към Зек Фицсимънс, за да почисти карбуратора ви. Той разбира от коли. Желая ви приятно прекарване на острова.

— Вече съм убеден, че ще е много по-приятно, отколкото очаквах.

— Значи очакванията ви са били много скромни. — Издърпа ръката си от неговата и тръгна към предната врата. — Дъждът е спрял — отбеляза тя и отвори вратата, през която нахлу влажен въздух. — Лесно ще намерите вилата.

— Не се и съмнявам. — Спомняше си отлично пътя. — Сигурен съм, че ще се видим отново, Джо Елън. — „Трябва да се видим — каза си. — Има достатъчно причини за това.“

Младата жена наклони глава и тихо притвори вратата зад него, оставяйки го замислен на терасата.

На третия ден от пристигането си на острова Нейтън се събуди облян в студена пот, задъхан, с разтуптяно сърце. Изправи се в леглото със стиснати юмруци, вперил разширени от ужас очи в потайните сенки в ъглите на притихналата стая.

През спуснатите завеси едва прозираха тънки снопчета слънчева светлина, оформящи странни фигури по сивия килим на пода.

За един кратък, но мъчителен миг продължи да се мята между призрачните видения. Дървета, окъпани в лунна светлина, крякане на жаби, голо женско тяло, разпиляна черна коса, широко разтворени, мъртвешки изцъклени очи.

Призраци, каза си той, докато разтриваше лице с треперещи ръце. Очакваше ги и те не закъснях.

Измъкна се от леглото и нарочно стъпи върху слънчевите проблясъци по килима. Като момче обичаше да настъпва светлите петна. В тясната баня го очакваше ваната, блестяща от белота, прикрита зад спуснатата завеса. Нейтън пусна горещата вода.

Помещението бе изпълнено с пара, когато се прибра в спалнята. Но сега съзнанието му беше бистро.

Облече анцуга и износената риза с къси ръкави, а после пое направо към кухнята, за да сгрее вода за нес кафето. Огледа се и се намръщи при вида на гарафата и цедката. В този миг бе готов да плати дори хиляда долара за една кафе машина. Постави кафеника върху предния котлон — печката изглеждаше по-стара от него самия — а после се върна в хола, за да чуе сутрешните новини. Но се оказа, че телевизорът не приема добре — явно до острова не достигаше качествен телевизионен сигнал.

Нито кафе машина, нито сутрешни новини, намръщи се Нейтън, докато проверяваше трите телевизионни канала. Спомни си как веднъж той и Кайл бяха изяли пердаха, защото бяха повредили телевизора и с това бяха лишили родителите си от любимото им предаване.

— Как ще гледаме сега „Мъжът за шест милиона долара“? — Последва първата оглушителна плесница.

— Повече да не съм видял да се навърташ около телевизора! Ясно ли е?

— Да, мамо...

Сега му се стори, че са променени цветовете на помещението. Смътно си спомняше меките пастелни тонове на дълбоките удобни фотьойли, на канапето с права облегалка. Сега бяха загърнати с нови дамаски, с някакви дръзки геометрични фигури в тъмнозелено и синьо, тук-там с яркожълто.

Вентилаторът в средата на тавана тихо поскърцваше. Знаеше, защото много обичаше да си играе с шнура и често го дърпаше.

Обаче дългата маса от жълтеникаво борово дърво, която разделяше стаите, беше същата — масата, около която той и семейството му се събираха да се хранят, да играят карти, да нареждат пъзели през онова далечно лято.

Същата маса, която двамата с Кайл имаха задължението да почистват. Масата, край която баща му преглеждаше сутрешните вестници, докато пиеше кафето си.

Припомни си как им беше показал как да пробият дупки в капака на буркан от сладко и да ловят светулки. Вечерта бе мека и топла и Нейтън се бе чувствал възбуден и леко замаян. Припомни си как след това бе лежал в тъмнината, вперил поглед в просветващите точки в буркана.

Ала на сутринта всички светулки бяха мъртви. Една книга бе паднала върху капака и бе закрила дупките. Черните телца на насекомите, сгърчени на дъното на буркана, го бяха накарали да се почувства виновен и много нещастен. Бе взел буркана и го бе изхвърлил в реката.

Раздразнен от спомените, Нейтън се извърна от телевизора, отиде до печката и сипа една лъжица кафе във врящата вода. Отнесе чашата при покритата с предпазна мрежа против комари тераса с изглед към реката.

Трябваше да остави спомените да изплуват на повърхността, напомни си той. Нали затова бе дошъл. За да си припомни онова лято и да реши какво да предприеме спрямо семейство Хатауей.

Отпи от кафето и се намръщи. Горчеше и имаше неприятен вкус. Бе разбрал, че много често животът е неприятен. Въздъхна и отново отпи от неприятната течност.

Джо Елън Хатауей. Спомняше си я като слабичко момиче с остри лакти и дълга коса, вързана небрежно на опашка. Момиче с жив и буен темперамент. На десет години обаче той не се интересуваше от момичета и не ѝ бе обръщал почти никакво внимание. За него тя беше само една от по-малките сестри на Брайън.

И все още беше. Все още бе слаба и характерът ѝ не се бе променил. Само разрошената опашка бе изчезнала. Косата подхождаше на темперамента ѝ, но не и на лицето ѝ, реши младият мъж. Бе небрежна, като предизвикателство към модата. Цветът ѝ приличаше на кожата на благороден елен.

Питаше се защо е толкова бледа и уморена. Не му приличаше на жена, която ще се разстрои от края на някоя връзка, ала нещо я бе наранило. Очите ѝ бяха пълни с тъга и тайни.

Тъкмо в това е проблемът, помисли си Нейтън и леко се усмихна. Той бе привлечен от една жена с тъжни очи.

По-добре да стои настрана от нея. Интересът му към тази жена с големи, тъжни сини очи, можеше да попречи на задачата му. Нуждаеше се от време, преди да предприеме следващата си стъпка.

Отпи още една глътка от кафето и си каза, че е по-добре да се облече и да отиде в „Сенкчюъри“ за чаша хубаво кафе и топла закуска. Време беше да се огледа, да състави план. Време бе да разбуди заспалите призраци.

Ала сега му се искаше просто да си стои тук, загледан през тънката мрежа, да диша влажния въздух, да наблюдава как слънцето бавно изплува през перлената мъгла, стелеща се над земята, и разперва ефирните си криле над реката.

Ако се заслушаше, можеше да чуе шума на океана, един постоянен и приглушен тътен от изток. Различаваше чуруликането на птиците, монотонното чукане на кълвача някъде там, в тъмните сенки на гората. Утринната роса блестеше като скъпоценни камъни върху широките листа на палмите и останалите тропически дървета.

Който бе избрал това място, за да построи вилата, е знаел какво прави. Тишина и спокойствие, съчетани с прекрасна умиротворяваща гледка. Самата постройка бе проста и функционална — от кедрово

дърво, издадена тераса, покрита с предпазна мрежа от западната страна и още една по-тясна и открита от източната страна. Вътре главната стая бе просторна, с висок таван, от двете ѝ страни имаше по една спалня и баня в края на коридора.

Двамата с Кайл имаха отделни стаи. Като по-голям той си бе избрал по-голямата. Двойното легло го караше да се чувства като възрастен и важен мъж. На вратата бе поставил табелка с надпис: „Чукай, преди да влезеш!“

Обичаше да се излежава в удобното легло, да чете книги, да си фантазира разни неща, заслушан в тихите гласове на родителите си в съседната стая или в монотонния звук на телевизора. Обичаше да чува смеха им. Краткият кикот на майка му и дълбокия гърлен смях на баща му. В детството си много често бе чувал тези звуци. Болеше го, че никога повече няма да ги чуе.

Някакво движение привлече погледа му. Извърна глава и вместо елена, който очакваше да зърне, видя един мъж, който бавно изплува от мъглата. Беше висок и слаб, с тъмна коса.

Гърлото му пресъхна и Нейтън се насили да отпие още една глътка от кафето. Продължи да се взира в приближаващия се мъж. Слънцето огря лицето му.

Не е Сам Хатауей, каза си и се усмихна. Брайън. Изминалите двадесет години бяха превърнали момчетата в мъже.

Брайън вдигна глава и се втренчи в неясния силует на терасата. Беше забравил, че вилата е наета. Ще се наложи да промени маршрута си и да я заобикаля. Но сега трябваше да размени няколко думи с наемателя.

Той вдигна ръка за поздрав.

— Добро утро. Не исках да ви обезпокоя.

— Не сте ме обезпокоили. Пия кафе и се наслаждавам на гледката към реката.

Това е онзи янки, който нае вилата за шест месеца, припомни си Брайън. Сякаш чу гласа на Кейт, че трябва да бъде учтив и гостоприемен.

— Да, мястото е красиво — изрече, пъхнал ръце в джобовете. Неприятно му бе, че мъжът наруши уединението му. — Настанихте ли се удобно?

— Да, всичко е наред. — Нейтън се поколеба и попита: — Още ли преследваш Призрачния жребец?

Брайън примигна и наклони глава. Призрачният жребец бе поверие от онези дни, когато на острова все още имаше диви коне. Който успееше да го хване, щеше да бъде най-щастливият човек на земята — конят щеше да изпълни всичките му желания.

Като дете това бе най-голямата му мечта.

— Все още — промърмори. — Познаваме ли се?

— Прекарахме една нощ в палатка край брега на реката. Бяхме взели въже, две фенерчета и торба с овес. По едно време ни се стори, че чуваме тропот на копита и цвилене на кон. — Нейтън се усмихна. — А може и наистина да сме чули.

Очите му се разшириха от изненада.

— Нейт? Нейт Делъни? Кучи син!

Нейт отвори широко вратата на верандата.

— Влез, Брай. Ще те почерпя чаша отвратително кафе.

Той се ухили и изкачи стълбите.

— Трябваше да ме предупредиш, че ще идваш — рече и стисна ръката на Нейт. — Моята братовчедка Кейт се занимава с даването на вилите под наем. Господи, Нейт, имаш доста запуснат вид.

Той тъжно се усмихна и потри брадичката си.

— Аз съм във ваканция.

— Е, това се казва неочаквана среща. Нейт Делъни. — Поклати глава. — Какво, по дяволите, си правил през всичките тези години? Как са Кайл и родителите ти?

Нейт нерешително се усмихна.

— Ще ти разкажа. — „Ала не всичко“ — помисли си. — Нека първо ти предложи чаша отвратително кафе.

— По дяволите, не. Ела с мен в къщата. Аз ще ти направя истинско кафе. И нещо за закуска.

— Добре. Почакай само да се облека.

— Още не мога да повярвам, че ти си нашият янки — подвикна Брайън, когато той влезе вътре. — По дяволите, това наистина ме изненада.

Гостът му скоро се завърна.

— Мен също.

Малко по-късно Нейтън вече се бе настанил до плота в кухнята на „Сенкчюъри“ и вдъхваше с наслада чудесния аромат на току-що свареното кафе, примесен с миризмата на пържения бекон. Пред него Брайън режеше гъбите и чушките за омлета.

— Изглежда си станал доста добър готвач.

— Не прочете ли какво пише в рекламната брошура на нашия хотел? Кухнята ми е оценена с пет звезди. — Постави пред него чашата с кафето. — Опитай първо кафето, хвалбите могат да почакаат.

Той отпи и примижа от удоволствие.

— През последните дни от крайбрежния вятър непрекъснато усещам песъчинки между зъбите си и може би това е поразвало вкуса ми, но въпреки това съм готов да се закълна, че по-хубаво кафе никога не е било приготвяно в цяла Америка.

— Прав си. А защо досега нито веднъж не се отби при нас на острова?

— Защото изгубих много време в ненужни занимания — отговори той. — „И защото непрекъснато се боря с призраци“ — отбеляза си наум. — Но сега, след като опитах кафето ти, ще идвам често в „Сенкчюъри“.

Брайън изсипа нарязаните зеленчуци в тигана и веднага се зае да настърже сиренето.

— Почакай да стане омлетът. А сега с какво се занимаваш? Каква е тази професия, която ти позволява цели шест месеца да се разхождаш по плажовете?

— Нося си работата със себе си. Аз съм архитект, така че мога да съставям проекти навсякъде, стига да има чертожна дъска и компютър.

— Хм, архитект... — Разбърка яйцата и се надвеси над плота. — Бива ли те като архитект?

— Готов съм да се обзаложа, че умея да проектирам сгради не по-зле, отколкото ти умееш да вариш кафе.

— Е, добре, убеди ме — засмя се той и се обърна към печката. — А как е Кайл? Успя ли да стане богат и известен?

Сякаш в сърцето го прободеше нож, остър, стоманен. Нейтън остави чашата и изчака да спре треперенето на ръцете му.

— Положи доста усилия, за да осъществи мечтата си, ала не успя. Защото вече е мъртъв, Брайън. Загина преди два месеца.

— За Бога, Нейтън! — Той забрави за омлета и се извърна към него. — Господи, много съжалявам, че...

— Брат ми беше на почивка в Европа. През последните години често пътуваше през океана. Бил на някаква яхта. Всичко станало по време на поредното шумно празненство. Кайл обичаше веселбите — промърмори и разтри слепоочието си. — Веселата компания кръстосвала с яхта средиземноморските пристанища. Според официалната версия той прекалил с алкохола и паднал зад борда. Тялото му не се намери.

— Толкова нелепа смърт... Моите съболезнования, Нейтън. — Брайън бе принуден да се върне при печката. — Навярно е много мъчително да изгубиш всичките си близки хора.

— Да, така е. — Нейтън отпи от кафето и изправи рамене. — При това вестта за Кайл пристигна само няколко седмици след смъртта на родителите ми. Загинаха при железопътна катастрофа в Южна Америка. Баща ми бе получил изгодно предложение и с него замина майка ми — тя го придружаваше навсякъде, откакто Кайл и аз постъпихме в колежа. Повтаряше, че така през цялото време се чувствали като младоженци.

— За Бога, Нейт, просто не зная какво да кажа.

— Не казвай нищо. Човек се примирява. Предполагам, че мама щеше да се чувства изгубена без татко, а не знам дали и двамата биха понесли смъртта на Кайл. Навярно за всяко нещо има причина и това ни помага да понесем всичко, което животът ни поднася.

— Понякога тези причини вонят — изрече тихо Брайън.

— И адът е една воняща дупка. Това не променя нищо. Хубаво е, че отново съм тук. Радвам се да те видя.

— Преживяхме чудесни мигове през онова лято.

— Едни от най-хубавите в живота ми. Ще ми дадеш ли най-последен този омлет или ще ме караш да ти се моля?

— Няма да е необходимо. — Изсипа омлета в чинията. — Въпреки че смирената молба не е навредила никому.

— А какво е станало с Брайън Хатауей през изминалите двадесет години? — попита Нейт.

— Няма много за разказване. Занимавам се с хотела. Имаме гости през цялата година. Изглежда, че колкото по-напрегнато става ежедневието, толкова повече хората искат да избягат от него. Особено

за уикендите. И когато дойдат, трябва да ги храниш, да им осигуряваш чисти чаршафи, да ги забавляваш.

— Звучи сякаш си зает двадесет и четири часа в денонощието.

— Почти. Животът на острова тече бавно.

— Съпруга, деца?

— Нямам. А ти?

— Имах съпруга — сухо отвърна Нейтън. — Разделихме се. Нямам деца. Знаеш ли, сестра ти ме регистрира в хотела. Джо Елън.

— Наистина ли? — Той приближи с кафеника, за да му налее още кафе. — Тя дойде преди седмица. Лекс също е тук. Ние сме едно голямо щастливо семейство!

Саркастичният тон, с който изрече последните думи, накара Нейтън учудено да повдигне вежди.

— А баща ти как е?

— И с динамит не можеш да го помръднеш от острова. Вече дори не ходи на сушата да пазарува. Сигурно ще го срещнеш да се разхожда наоколо. — Брайън се извърна, когато Лекси рязко отвори вратата.

— Имаме няколко ранобудни птички, които с нетърпение очакват кафето — започна тя, но видя Нейтън и млъкна. Машинално приглади косата си, наклони глава и кокетно се усмихна. — О, имаме си гости в кухнята. — Приближи се до масата с гъвкава походка. — Изглежда сте нещо специално, щом брат ми ви е пуснал в царството си.

Първата мисъл на Нейтън бе, че тя е великолепна, малка и пухкава, но когато видя очите ѝ, разбра, че е сгрешил. Бяха остри и пронизателни.

— Той просто се съжали над един стар приятел — рече гостът.

— Така ли? — Хареса ѝ одобрителния му поглед. — Е, Брайън, запознай ме с твоя стар приятел. Не знаех, че въобще имаш приятели.

— Нейтън Делъни — представи го брат ѝ и отиде да налее прясно кафе. — Моята по-малка сестра, Лекси.

— Нейтън. — Лекси му протегна ръката си с яркочервен маникюр. — Брайън все още си мисли, че съм момиченце с плитки.

— Присъщо за по-големите братя. — Изненада се от твърдото ръкостискане. — Всъщност аз също те помня с плитчици.

— Така ли? — Разочарована, че той не целуна ръката ѝ, тя се облегна на бара и се надвеси над него. — Не мога да си представя, че

ще забравя такъв мъж. Помня всички привлекателни мъже, които съм срещала в живота си. Дори и за кратко.

— Ти току-що бе излязла от пелените — саркастично подметна Брайън, без да обръща внимание на гневния ѝ поглед, — и все още не си бе въобразила, че си фатална жена.

Понечи да му отговори нещо остро, но се овладя и на устните ѝ се появи очарователна усмивка.

— Благодаря, скъпи — измърка, когато брат ѝ постави каната с кафе пред нея, и примигна с дългите си мигли към Нейтън. — Не бъди толкова лош. И без това тук има толкова малко интересни мъже.

Беше глупаво да не отговори на предизвикателството, а и тя явно го очакваше. Гостът ѝ хвърли жаден поглед и се обърна към Брайън.

— Имаш страхотна сестричка, Брай.

— Нуждае се от един хубав бой. Да се държи така с непознати...

— Чудесна гарнитура към моя омлет. — Вдигна предупредително ръка, когато видя гневните искри в очите на Брайън. — Не се притеснявай за мен, приятел. Нямам намерение да си създавам излишни главоболия. Можеш да си обзаложиш задника, че само ще гледам, но няма да пипам.

— Това не е моя работа — измърмори той. — Тя не само си търси белята, но и иска да я намери.

„Една жена, която изглежда по този начин, обикновено наистина си има неприятности. Сякаш неприятностите сами им се лепят“ — каза си Нейтън.

Запита се защо предпочита подобни жени.

Когато го видя, Джо се спря на прага. Веждите ѝ учудено се повдигнаха и тя разтри челото си.

— Изглеждате като у дома си, господин Делъни.

— И точно така се чувствам, госпожице Хатауей.

— Е, това звучи твърде официално — обади се Брайън и се пресегна да вземе празната чаша, — за момче, което някога те е бутнало в реката и опитало юмука ти за благодарност, когато решило да те измъкне от там.

— Не съм я бутал — усмихна се Нейтън, докато гледаше как Джо отново свъси вежди. — Тя сама се подхлъзна. Но здравата ме удари през лицето и ме нарече гаден янки, доколкото си спомням.

Младата жена си припомни горещия летен следобед и шока от студената вода. Главата ѝ потъна надолу, а после изскочи на повърхността.

— Ти си синът на господин Дейвид. — По тялото ѝ се разля приятна топлина. За миг очите ѝ светнаха и пулсът му се ускори. — Кой от двамата?

— Нейтън, по-големият.

— Разбира се. — Джо нервно отметна косата си. — Но съм сигурна, че тогава ти ме бутна в реката.

— Ти се подхлъзна, много добре си спомням — възрази той. — Въобще не съм те докосвал.

Тя се засмя и пое чашата от ръката на Брайън.

— Навярно здравата съм те цапалдосала, защото после устната ти се поду. А баща ти ми даде първите уроци по фотография.

— Баща ми ли? — учуди се Нейтън. Главата му сякаш се възпламени от неочакваното подозрение.

— Преследвах го навсякъде като сянка, без да се уморявам да го питам за избора на кадрите, за фокусирането и центрирането на образа, за това как действа фотоапаратът. Беше много търпелив с мен. Нищо чудно понякога да съм лазела по нервите му, особено когато съм се обаждала в най-неподходящия момент, но той нито веднъж не ми се скара. От него научих толкова много... Не само основните понятия и правила, но и уменията да виждам. Признателна съм му за всичките ми успехи във фотографията.

Младият мъж усети как започна да му се повдига.

— Нима си професионален фотограф?

— О, нашата Джо е царицата на фотографията — обади се Лекси от прага, без да успее да прикрие горчивата нотка в насмешливия си тон. — Световно прочутата Д. Е. Хатауей, която не се уморява да щрака с фотоапарата, за да запечата живота на простосмъртните. Два омлета, Брайън, и двата добре препечени, единият с бекон, а другият — с наденица. В стая 201 вече приключиха със закуската. Това е за сведение на царицата на фотографията. Нали все някой трябва да събере чаршафите от леглата?

— Край на първо действие, следва антракт — промърмори Джо, когато сестра ѝ напусна кухнята. — Да — обърна се тя към Нейтън, — станах добър фотограф до голяма степен благодарение на уроците на

Дейвид Делъни. Ако не бях срещнала тогава господин Дейвид, нищо чудно сега да мъкнех таблите със закуската и да съм недоволна на целия свят, също като Лекси. Как е баща ти?

— Той е мъртъв — сухо отсече той и стана от стола. — Трябва да се прибирам във вилата. Благодаря за закуската, Брайън.

Излезе веднага навън, след като затръшна вратата след себе си.

— Мъртъв? Брай?

— При злополука — поясни брат й — Преди три месеца. И двамата му родители. А само след месец изгубил и брат си.

— Ох, Господи! — Джо притисна ръце към лицето си. — И аз намерих за какво да го питам. Ей сега ще се върна!

Остави чашата на плота и изтича към вратата, за да настигне Нейтън, преди да е напуснал хотела.

— Нейтън! Нейтън! Почакай! — Настигна го чак навън, на алеята, водеща през градината към редицата от смълчани дъбове. — Много... много съжалявам, че постъпих толкова глупаво.

Той се закова насред пътеката, а слепоочията му бясно пулсираха.

— Нищо, няма нищо, всичко е наред. Само че още не мога да свикна с тази ужасна мисъл.

— Ако знаех... — Тя млъкна и безпомощно вдигна рамене. Прокле вродената си нетактичност и отвратителната си участ винаги да сипва сол в хорските рани.

— Откъде би могла да знаеш — прекъсна я той. Успял да се овладее, младият мъж протегна ръка и я стисна окуражително за лакътя. Джо изглеждаше така отчаяна, че за миг забрави за мъката си. Нали не бе сторила нищо съзнателно, само бе докоснала още незаздравялата му рана. — Не мисли повече за това.

— Така ми се искаше отново да се срещна с него... — унило промърмори тя. — Не успях да му се отблагодаря за всичко, на което ме научи, за всичко, което направи за мен.

— Не говори повече. Да благодариш някому за професионални успехи е така безсмислено, както и да обвиняваш другите за неуспехите. Всеки от нас отговаря сам за себе си.

Тя неохотно се отдръпна от него.

— Да, така е, но понякога някои хора ни насочват в живота.

— А не е ли забавно, че отново се срещнахме? — Погледна към къщата. Прозорците ѝ блестяха ослепително на яркото южняшко слънце. — Защо се върна тук, Джо?

— Тук е моят дом.

Той отново се извърна към нея и остана смаян от бледите ѝ страни, от изплашените ѝ очи.

— Винаги ли се връщаш тук, когато се чувстваш нещастна, изгубена и самотна?

Тя скръсти ръце пред гърдите си. Стори ѝ се, че внезапно появлан хлад. Беше свикнала да наблюдава реакциите и лицата на хората, може би затова сега никак не ѝ хареса, че този път ролите бяха разменени.

— Да, също като теб.

— Излиза, че и двамата сме взели едно и също решение, при това почти едновременно. Нима се е намесила съдбата? Или е само щастлива случайност? — Усмихна се леко, защото бе склонен да повярва на второто.

— Чиста случайност. — Това обяснение бе за предпочитане. — Всъщност защо се върна на острова?

— Дяволите да ме вземат, ако знам. — Въздъхна тежко и отново вдигна очи към нея. Искаше му се да я утеши, да изтрие тъгата и тревогата от очите ѝ, отново да чуе смеха ѝ. Внезапно му хрумна, че това може би ще утеши неговото сърце много повече от нейното. — Но щом вече съм тук, защо да не се поразходим до малката вила?

— Нали знаеш пътя?

— Но много по-приятно ще бъде, ако съм с някого. С теб.

— Нали ти обясних, че не се интересувам от никого.

— Аз пък се интересувам. — Усмихна се по-весело и протегна ръка, за да махне стръкче трева от косата зад ухото ѝ. — Интересно кой сега ще успее да изтика другия на отсрещния бряг на реката.

Мъжете не флиртуваха с нея. Никога. Или го правеха така плахо, че тя въобще не забелязваше. А сега той се опита да привлече вниманието ѝ, при това така неприкрито, че това я подразни. Между веждите ѝ отново се появи рязката черта, типична за всички от рода Пендълтън.

— Имам неотложна работа.

— Правилно. Да оправиш леглата в 201 стая. Доскоро, Джо Елън.

Той пръв се обърна, затова можеше да го наблюдава, докато високата му фигура се скри между дърветата. Но тя побърза да тръсне сърдито глава и косата закри очите ѝ. Накрая раменете ѝ потръпнаха като при неприятно, нежелано докосване.

Но бе принудена да признае в себе си, че вече бе заинтригувана, и то повече, отколкото ѝ се харесваше.

Нейтън взе със себе си фотоапарата. Искаше да си припомни местата по острова, където го бе водил баща му, или може би да се освободи от спомените. Избра масивния „Пентакс“, един от любимите фотоапарати на баща му. Почти бе сигурен, че през онова незабравимо лято Дейвид Делъни го носеше със себе си.

Отначало се канеше да помъкне и обемистия „Хаселблад“, заедно с много по-модерния „Никон“, плюс комплект обективи и филтри, без да забравя и запас от фотоленти. Едно от първите му занимания, след като се нанесе в малката вила, бе да ги подреди грижливо на лавиците — така, както го бе учил баща му.

Но тогава си спомни, че баща му предпочиташе пентакса.

Нейтън пое към плажа, подмамен от разпенените вълни и блестящия пясък. Спря се, за да си сложи слънчевите очила, и тръгна по пътеката между дюните, обрасли с трева. Вятърът задуха още по-силно и разроши косата му. Той се спря на кръстопътя, заслушан в шума на прибоя, в непрестанния тътен на вълните, прииждащи и отстъпващи в своя вечен ритъм.

Забеляза как зад първата вълна се надигнаха три пеликана, строени в редица като флотилия от бойни кораби. Главите им се поклащаха в удивителен синхрон. Внезапно единият от тях снижи глава и се понесе по вълните. Останалите две птици побързаха да го последват. След минута се чу силен плясък на криле и трите птици литнаха нагоре, понесли плячката в човките си.

С опитен жест Нейтън вдигна фотоапарата, регулира блендата, увеличи скоростта, за да улови летящите птици, и засне трите пеликана на фона на надигащата се вълна. После ги засне още веднъж, но този път на много по-голяма височина. След това зачака следващото им гмуркане.

Отпусна фотоапарата и се усмихна. През годините не бе отделял много време за хобито си. Сега бе решил да посвещава поне един час на ден на любимото си занимание.

Не би могъл да си пожелае по-успешно начало. Плажът бе пуст. Това бе чудо, помисли си той. Къде другаде човек може да се усамоти напълно, за да се потопи в тази дивна красота.

Точно от това се нуждаеше сега — от чудеса, от красота, от спокойствие.

Влажният морски въздух и разходката му помогнаха да се успокои. Значи тя бе станала професионален фотограф, каза си Нейтън, докато оглеждаше кокетната малка вила зад дюните. Дали баща му бе предполагал, че малкото момиче, което търпеливо бе обучавал през онова лято, ще тръгне по стъпките му? Дали това би го интересувало? Дали би се гордял, или просто би му се сторило забавно?

Много добре си спомняше първия път, когато той му показва как да работи с фотоапарата. Едрите длани на Дейвид покриваха малките ръце на сина му, нежно и търпеливо направляваха движенията му. Припомни си уханието на одеколона му — с остър, незабравим аромат. Марка „Брут“. Да, точно така. Майка му го предпочиташе. Бузите на баща му бяха гладко обръснати и хладни. Тъмната му коса бе грижливо вчесана, с гладки вълни на челото, а сивите му очи го гледаха меко, но сериозно.

„Винаги се грижи за оборудването си, Нейт. Един ден може да се наложи да се изхранваш с фотоапарата. Може да пътуваш из целия свят, за да видиш интересни неща. Трябва да се научиш да наблюдаваш по-добре от останалите. А може и да си избереш друга професия и фотографията да ти бъде само развлечение. Това ще бъдат едни от най-съкровени и приятни мигове за теб. Грижи се за оборудването си, научи се как да боравиш правилно с него и тези мигове ще останат завинаги с теб.“

— Колко ли мигове сме изгубили? — изрече на глас Нейтън. — А колко още сме скрили все едно, че сме изгубили.

— Извинете?

Той се сепна. Една ръка докосна рамото му и непознат глас прекъсна спомените му.

— Какво? — Припряно отстъпи назад, очаквайки да види някой от своите призраци. Ала вместо това пред него стоеше привлекателна блондинка, с деликатно телосложение и тъмни очила.

— Извинете ме. Май ви изплаших. — Тя наклони глава и го изгледа изпитателно. — Добре ли сте?

— Да. — Нейтън прокара ръка през косата си, опитвайки се да не обръща внимание на треперенето в коленете си. Жената продължаваше да го гледа напрегнато и това го притесни още повече. — Не знаех, че има някой наоколо.

— Току-що привършвах сутрешния си крос — обясни му тя. Едва сега забеляза, че непознатата бе облечена в сива тениска и къси червени шорти. — Онази къща, в която се бяхте втренчили, е моята.

— О! — Отново погледна към малката къща от кедрово дърво, със стръмен покрив и широка тераса. — Сигурно оттам гледката е дяволски красива.

— Да, изгревът е великолепен. Сигурен ли сте, че сте добре? — отново попита тя. — Съжалявам, че ви стреснах, но когато видях някой самотник да стои на плажа и да си говори сам, започвам да се тревожа. Това ми е работата — добави.

— Да не сте от полицията? — сухо попита той.

— Не — усмихна се жената и дружелюбно му подаде ръка. — Аз съм лекарка. Доктор Фицсимънс. Кирби. Имам кабинет зад къщата.

— Нейтън Делъни. В тази къща не живееше ли една възрастна жена? Слабичка, с бяла коса, прибрана на кок?

— Моята баба. Познавахте ли я? Не ми изглеждате тукашен.

— Не, не съм я познавал. Само бегло си я спомням. Прекарах тук едно лято, когато бях момче. Имам много спомени от онова време. Вие прекъснахте един от тях.

— О! — Очите ѝ зад тъмните стъкла топло го изгледаха. — Това обяснява всичко. Сега ви разбирам. И аз съм прекарала няколко лета на този остров и понякога спомените ме връхлитат изненадващо. Затова след смъртта на баба реших да се установя тук. Винаги съм обичала това място. А вие сигурно сте онзи янки, който е наел малката вила за половин година.

— Слуховете бързо се разнасят.

— Това им е работата. Особено когато разстоянията са къси. Не се случва много често самотен мъж да наеме вила за шест месеца. Няколко от местните дами вече проявиха жив интерес към вас. Кой знае, може и да ви помня от онова отдавна отлетяло лято. Вие и брат ви не бяхте ли приятели с Брайън Хатауей? Спомням си как баба ми

обясняваше, че двете момчета на господин Делъни се сприятелили много бързо с Брайън.

— Отлична памет имате. А вие къде бяхте през онова лято?

— О, това беше първата ми лятна ваканция, през която ми разрешиха да дойда на острова. Срецнахте ли се с Брайън? — предпазливо попита тя.

— Преди малко ми пригответи закуска.

— Прави страхотни омлети, нали? — Кирби отмести погледа си от него. — Чух, че Джо се е върнала. Смятам да отида да я видя, след като затворя кабинета. — Погледна часовника си. — А тъй като остават още двадесет минути до отварянето, е по-добре да тръгвам. Радвам се отново да те видя, Нейтън.

— Аз също, доктор Фицсимънс — отвърна той и се запъти към дюните.

Тя се засмя и подвикна след него:

— Добре е всеки ден да тичаш по малко. Здравословно е и ще излекува всичките ти болести.

— Ще го запомня — отвърна ѝ, спря и се загледа в нея, докато тичаше по пътеката между дюните.

Деветнадесет минути по-късно Кирби облече бяло сако върху джинсите. За нея това беше нещо като униформа, която трябваше да убеди недоверчивите пациенти, че наистина е лекарка. Бялото сако и слушалките, пъхнати в джоба, трябваше да накарат местните жители да доверят здравословните си проблеми на внучката на старата Фицсимънс, която вече не бе малко момиченце с тънки плитки.

Тя влезе в кабинета, навремето помещението служеше за килер на баба ѝ. Кирби бе оставила лавиците по едната стена — сега те бяха пълни с медицински книги и списания. До тях се виждаше факс апаратът, който я свързваше с континента. Бе махнала останалите лавици — нямаше намерение да следва съветите на баба си и да ги пълни с буркани сладка и туршии.

Сама бе довлякла в кабинета любимото си бюро от полирано черешово дърво. То бе пътувало с нея чак от Кънектикът и бе едно от малкото неща, които бе донесла на юг. Върху него се виждаше кожено преспапие и амбулаторен дневник, подарък от родителите ѝ, смаяни от решението ѝ да се пресели на острова.

Баща ѝ бе израснал на острова и смяташе, че е имал голям късмет, загдето е успял да се измъкне.

Кирби знаеше, че родителите ѝ бяха възхитени от решението ѝ да последва стъпките на баща си и да следва медицина. Бяха предположили, че също ще специализира сърдечна хирургия, ще наследи процъфтяващата му практика и като тях ще води активен светски живот. Ала вместо това тя избра попрището на семейния лекар, овехтялата къща на баба си и простотата на островния живот. Чувстваше се изключително щастлива.

Върху подреденото бюро, освен лекарския дневник имаше и модерен телефон с интерком и елегантна поставка, пълна с подострени моливи.

През първите няколко седмици основното ѝ занимание бе да остри и подрежда моливите, а после да ги изтъпява, драскайки безсмислици по преспапието.

Ала вече не бе така — сега използваше моливите, за да записва часовете на пациентите си. Едно бебе с круп, възрастна жена с артрит, малко дете, болно от шарка и изгарящо от треска.

В началото ѝ се доверяваха или най-младите, или най-възрастните. Обаче постепенно и останалите обитатели на острова започнаха да идват и да се оплакват от болки в кръста, стомаха, главата или ставите. Вече ѝ вярваха и кабинетът се развиваше добре.

Кирби прелисти дневника със записаните часове. Един годишен гинекологичен преглед, следваше възпаление на синусите, едно от момчетата на Матю отново се оплакваше от болки в ухото, а бебето на Симънс трябваше да бъде доведено за следващата ваксинация. Не можеше да се каже, че кабинетът бе препълнен с пациенти, но щеше да има достатъчно работа до обяд. А и кой знае, за разнообразие до края на деня можеше да се появи и някой спешен случай.

Профилактичният гинекологичен преглед на Джини Пендълтън бе насрочен за десет часа, така че ѝ оставаха десет свободни минути. Джини винаги закъсняваше. Лекарката извади картоната на пациентката и се върна в кухнята, сипа си кафе и отнесе чашата в кабинета.

Пъхна картоната в чекмеджето и взе бялата памучна престилка — ненавиждаше престилките от пресована хартия за еднократна употреба — след което се приближи до медицинската кушетка. Затананика Моцартовата соната, която долиташе от стереоуредбата. Кирби беше

убедена, че класическата музика помага за успокояването на пациентите.

Вече бе успяла да изпие кафето си, когато чу мелодичния сигнал — някой бе отворил вратата на коридора.

— Съжалявам, много съжалявам, че пак закъснях — започна Джини още щом зърна лекарката на прага на кабинета. — Тъкмо бях тръгнала насам и телефонът иззвъня.

Жената беше на двацет и шест и Кирби непрекъснато трябваше да ѝ припомня, че не бива да се пече толкова на силното слънце. Косата ѝ беше светлоруса, дълга до раменете и ситно накъдрена.

Джини бе родена в семейство на рибари и макар че умееше да управлява лодка като морски пират и да чисти риба и миди с хирургическа ловкост, тя предпочиташе да работи в къмпинга, да помага на новодошлите да се настаняват в бунгалата и да се занимава със сметките на къмпинга.

За да направи впечатление на лекарката, тя се бе докарала в една от любимите си пурпурни ризи с бели ресни по краищата.

— Вечно закъснявам — продължи да се оправдава със смутена усмивка, а Кирби едва се сдържа да не се разсмее.

— Това е известно на всички на острова. А сега да се заемем с работата. Съблечи се зад паравана, остави дрехите си на онзи стол. Повикай ме, когато си готова.

— Добре. Лекси ми се обади по телефона — припряно заговори тя. — Била неспокойна.

— Това е обичайното ѝ състояние — отговори Кирби.

Джини продължи да бърбори, докато се събличаше.

— Както и да е, Лекси каза, че ще дойде в къмпинга тази вечер около девет часа. Бунгало номер дванадесет е свободно. То е едно от любимите ми. Ще си накладем чудесен огън и ще пийнем по чаша бира. Искаш ли да дойдеш?

— Оценявам предложението. Ще си помисля. Ако реша да дойда, и аз ще донеса шест бири.

— Исках да ѝ кажа да покани и Джо, но знаеш каква е Лекси. Вечно е нацупена и се сърди за нещо. Въпреки всичко надявам се, че Джо ще дойде. Видя ли се с нея?

— Не. Мислех днес да отида до къщата.

— Няма да е зле да се опиташ да ги помириш. Не знам защо Лекси толкова се дразни от Джо. Изглежда, че всички я дразнят. Така се държи и с Гиф. Ако аз имах някой мъж, който да ме гледа по начина, по който той я изпива с поглед, ще бъда много щастлива. Не го казвам, защото сме братовчеди. Всъщност, ако няхахме кръвна връзка, нямаше да си губя времето с други мъже.

— Според мен Гиф ще успее да я укроти — обади се Кирби и влезе в стаята за прегледи с картон на Джини в ръка. — Той е не по-малко упорит от нея, а сега да проверим теглото ти. Имаш ли някакви оплаквания, Джини?

— Не, чувствам се отлично. — Стъпи на теглилката и затвори очи. — Не ми казвай колко показва.

Лекарката внимателно следеше движението на стрелката нагоре. 59, 62, 65 килограма.

— Джини, правиш ли редовно гимнастика?

Тя продължаваше да стои със затворени очи.

— Ами, понякога.

— Трябва да се занимаваш с аеробика поне по двадесет минути на ден, три пъти седмично. И забрави за сладкишите. А сега седни на кушетката, за да измеря кръвното ти налягане.

— Май ще трябва да си взема касетата на Джейн Фонда. Мислиш ли, че съм натрупала много килограми?

— Мисля, че ежедневните разходки по плажа ще ти се отразят добре. Освен това не е зле да ядеш моркови вместо шоколад. Кръвното ти налягане е нормално. Кога ти беше последният мензис?

— Преди две седмици. Закъсня почти с една седмица и здравата се паникьосах.

— Нали не забравяш за противозачатъчната мембрана?

— Ами... почти винаги. Нали разбираш, понякога не е удобно.

— Бременността е още по-неудобна.

— Винаги ги карам да си слагат презерватив. Без изключения. В бунгало номер шест в къмпинга се настаняха двама готини типа.

Кирби въздъхна.

— Случайният секс е много опасен.

— Да, но е дяволски приятен — ухили се Джини. — Освен това аз винаги се влюбвам мъничко във всеки, с когото се срещам. Рано или

късно ще попадна на голямата любов. А междувременно ще се забавлявам.

— А междувременно може здравата да загазиш — промърмори лекарката.

— Не знам — замечтано отвърна младата жена. — Никога ли не си била с мъж, който те кара да изтръпнеш още от първото докосване?

Кирби си помисли за Брайън и въздъхна.

— Разбирам какво искаш да кажеш.

— Обожавам подобни моменти, а ти? Искам да кажа, че е толкова... първично.

— Предполагам. Ала въпреки че е първично и вълнуващо, настоявам да си слагаш спиралата.

Джини завъртя очи.

— Слушам, докторе. О, като говорим за мъже и за секс, Лекси ми каза, че се е появил някакъв янки, страхотно парче.

— И аз го видях.

— И какво ще ми кажеш за него?

— Много е привлекателен.

— Разбрах, че бил стар познат на Брай... Навремето прекарал тук едно лято с родителите си. Баща му бил онзи фотограф, който е издал фотоалбум за островите. Майка ми още пази един екземпляр.

— Да, фотографът. Бях забравила за това. Той направи снимки на баба. Изпрати ги, след като си бяха заминали. Още ги пазя.

— Мама намери фотоалбума, когато тази сутрин ѝ разказах. Снимките наистина са много хубави — добави Джини. — Има една и на Анабела Хатауей и Джо, застанали на терасата на „Сенкчюъри“. Мама си спомни, че ги е снимал същото лято, когато Анабела изчезна. Аз предположих, че тя може би е избягала с фотографа, но мама ми каза, че той и семейството му са напуснали острова след нейното изчезване.

— Било е преди двадесет години. Мислех, че всички вече са забравили за тази история.

— Семейство Пендълтън олицетворяват острова. А Анабела бе Пендълтън. Никой не може да забрави нещо свързано с острова. Тя бе истинска красавица. Не си я спомням много добре, но съм виждала нейни снимки. Ако малко се постарее, Джо много ще заприлича на нея.

— Предполагам, че Джо предпочита да прилича на себе си. Здрава си, Джини, върви да се облечеш.

— Благодаря. О, Кирби, опитай се да дойдеш довечера в къмпинга. Ще си устроим страхотна веселба. Не забравяй, бунгало номер дванадесет.

— Ще си помисля.

Към четири часа Кирби напусна кабинета и пое към „Сенкчюъри“. Тясната пътека, която бе дело на Гиф, я изведе до къщата откъм дюните. Зад пясъците се надигаха стройните кипариси, извиващи се от силния вятър. Около тях се надигаха само сухите вейки на къпините и острите тръни.

Младата жена заобиколи широките дюни. Всички кореняци знаеха, че не е безопасно човек да броди сред подвижните пясъци. На моменти поспираше, за да си поеме дъх, заслепена от нагорещения пясък, омаяна от соления дъх на океана и от хладната, забулена в мараня тъмна сянка на гората в далечината.

Вървеше забързано, потънала в мисли. Беше свикнала с шумоленето на острата крайбрежна трева и с пращането на клоните в близката горичка, с променливата игра на звуци и сенки. Затова се сепна, когато долови необичаен шум. Спря се и се послуша. Сърцето ѝ уплашено затуптя.

Бавно се завъртя и се втренчи в сенките. Нещо ѝ се бе счуло, сигурна бе в това. Нещо витаеше във въздуха. Усещаше го почти осезаемо. Натрапчивото усещане, че някой я наблюдава.

— Хей! — Мразеше това предателско усещане, когато тръпките плъпват по кожата. — Има ли някой тук?

Отговори ѝ само шепотът на листата. Може би беше заек или елен. Разбира се, че никой нямаше на километър наоколо. Пък и да имаше, какво от това? Обърна се и продължи по познатата пътека, като едва се сдържаше да не хукне.

По гърба ѝ се стичаше студена пот, дишаше тежко. Надиганият се страх вкопчи сърцето ѝ в прегръдката си. Дали не долавяше стъпки след себе си? Не, не, нямаше нищо, освен обичайните шумове.

По дяволите, ядоса се Кирби, как можеше да е толкова страхлива! Но там имаше скрит някой зад дърветата, спотаен в

сянката. И я следеше. Може би някакви хлапета си играеха на разбойници в гората, успокои се тя. Глупави детински шеги с преминаващите самотни жени.

Продължи по пътеката, но непрекъснато се озърташе. Отново чу някакъв приглушен шум. Опита се да извика, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Ускори ход.

Когато странният шум се приближи още повече, Кирби забрави гордостта си и хукна да бяга с все сила.

А този, който я преследваше, след като се убеди, че жертвата му се е изплъзнала, само изпрати въздушна целувка след нея.

Останала без дъх, младата жена се носеше по пътеката, виеща се като змия сред гъстите дървета. Разхълца се от радост и от умора, когато видя пред себе си да просветлява. Погледна плахо през рамо и изпищя, когато връхлетя, на внушителна мъжка гръд, а две яки ръце я стиснаха здраво.

— Какво те изплаши? Какво се е случило? — Брайън едва не я задуши в прегръдката си. — Да не си ранена?

— Не, не, нищо ми няма. Почакай малко. Само да си поема дъх...

— Добре. Сега вече всичко е наред. — Той я погали нежно по косата. Беше излязъл в градината, за да посади цветя край оградата, когато чу някой да тича по горската пътека. Тъкмо се показва навън, когато тя връхлетя върху него.

Сега гърдите ѝ се притиснаха към неговите, а сърцето му заби силно като нейното. Личеше си, че беше изплашена до смърт.

— Някой ме следеше — едва прошепна тя. — Може би са били някакви хлапета, знам ли... Но се почувствах като уловена в капан, като животно. Сигурно са били хлапета. Но бяха по петите ми.

— Вече всичко е наред. Успокой се. — Стори му се съвсем беззащитна. Несъзнателно я притисна още по-силно. Тя се сгуши в него, сякаш цял живот бе правила именно това. Беше трогателно безпомощна и нежна.

Колко приятно ухаеше. Приведе лице, за да вдъхне още от аромата ѝ, да усети допира на косите ѝ, а в същото време ръката му я галеше по гърба.

— Не мога да си обясня защо се паникьосах толкова. Никога досега не ми се е случвало. — И понеже страхът ѝ преминаваше,

Кирби започна да осъзнава, че той не бърза да я пусне. Дори я притискаше още по-силно.

Сърцето ѝ отново се разтуптя, обаче този път заради съвсем друга причина.

— Брайън... — измърмори тя, вдигна ръце, за да отмести неговите от раменете си, и изправи глава.

— Сега си добре. Сега си в безопасност. — И преди той да разбере какво става, устните му сами се насочиха към нейните.

Сякаш я удари юмрук в корема — от онези резки удари в слънчевия сплит, от които оставаш без дъх и коленете ти се подкосяват.

Мислите ѝ излетяха от главата още щом устните им се сляха. Непознатото усещане събуди у нея странно зашеметяваща тръпка. Досега бе вярвала, че винаги може да се владее. Ала ето че се увлече във вихъра, заливана от все нови и нови усещания.

Устните му бяха горещи и лакоми, тялото — стегнато, напрегнато, а ръцете — о, такива големи и настойчиви ръце за пръв усещаше върху себе си. Никога досега не се бе чувствала тъй безпомощна.

Не можа да си обясни защо в слабините ѝ се надигна непоносима възбуда. Само промърмори името му. Ръцете ѝ сами се впиха в гърба му. Нима това означаваше да се покориш изцяло на един мъж, да се забравиш в прегръдките му?

Внезапно той изохка и я притегли още по-силно към себе си. Повдигна я на пръсти и ръцете му страстно се вкопчиха в раменете ѝ. В главата му рязко нахлу един забравен образ и той рязко я отблъсна от себе си.

За Бога, та те бяха в градината на майка му! И то посред бял ден. Отвратен и от нея, и от себе си, Брайън силно разтърси ръцете ѝ.

— Това искаше, тъкмо това, нали? — вбесено извика той. — Искаше да ме видиш натясно, за да докажеш, че съм следващото ти завоевание?

— Какво? — Тя примигна. — Какво каза?

— Отново изпитаната женска хитрост... на безпомощното момиче, изпаднало в беда. И сега е едно на нула в твоя полза.

Сякаш внезапно я събориха на земята. Очите му отново я гледаха сурово, с пламенен поглед, горещ като устните му, но пламъкът в тях

този път бе студен. Когато най-после Кирби осъзна думите му, очите ѝ се разшириха от възмущение.

— Да не би наистина да вярваш, че съм го направила нарочно? Че се държах като последна глупачка само за да те накарам да ме целунеш? Нагъл, самовлюбен кучи син! — Унизена до дъното на душата си, гневно го блъсна в гърдите. — Не съм някоя обиграна съблазнителка и никога не съм се преструвала на беззащитна жертва. А и освен това целувките ти не са най-важната цел в живота ми! — Отметна коса и изправи рамене. — Дойдох да видя Джо, а не теб. Ти просто се изпречи на пътя ми.

— Предполагам, че именно затова се хвърли в обятията ми и се уви около мен като змия!

Тя рязко пое дъх.

— Цялата работа, Брайън, е в това, че ти искаше да ме целунеш. Целувката ти хареса. Няма защо да ме обвиняваш в женски хитрости, защото ти се иска отново да го направиш. Искаш да ме прегръщаш както преди малко и това те вбесява. Но това си е твой проблем. Дойдох само за да се видя с Джо.

— Тя не е тук — изрече през зъби той. — Излезе някъде с фотоапарата си.

— Е, тогава ѝ предай едно съобщение от мен. Да дойде довечера в девет часа в къмпинга в дванадесето бунгало. Ще си устроим женско парти. Ще го запомниш ли или да ти го запиша?

— Ще ѝ кажа. Нещо друго?

— Не.

Тя се извърна, но сетне се поколеба. Не можеше да се върне обратно в гората. Промени посоката и тръгна по пътеката. Щеше да ѝ се наложи да заобиколи доста, но разходката щеше да ѝ се отрази добре.

Брайън се намръщи и погледна след нея, а сетне отмести очи към дърветата. Внезапно изпита странното чувство, че уплахата ѝ не е била преструвка. В такъв случай той се беше държал не само глупаво, но и отвратително.

— Почакай, Кирби, ще те закарам до вас.

— Не, благодаря.

— По дяволите, казах ти да почакаш.

Той се спусна след нея и рязко я дръпна за ръката. Сепна се, когато видя гневния израз на лицето ѝ.

— Ако искам да ме докосваш или имам нужда от теб, ще ти го кажа, Брайън. А междувременно... — Младата жена рязко се отскубна от него. — Мога сама да се грижа за себе си.

— Съжалявам. — Нямахше намерение да се извинява. А повдигнатите ѝ вежди и широко отворените ѝ очи го убедиха, че трябваше да си държи езика зад зъбите.

— Извинявай, но не чух добре. Каза ли нещо?

Твърде късно, помисли си Брайън. Трябваше да преглътне горчивия хап.

— Казах, че съжалявам. Държах се глупаво. Позволи ми да те закарам до вас.

Тя царствено сведе глава и на устните ѝ се появи самодоволна усмивка.

— Благодаря ти. Трогната съм.

— От теб се очакваше да донесеш само шест бири, а не това скъпо вино, госпожице Голяма работа. — Готова да започне с оплакванията, Лекси взе чантата ѝ и я пренесе в ленд роувъра на Джо.

— Обичам вино — отговори Джо, като се постара да запази спокойствие.

— Не зная защо искаш тази вечеря да бъде на открито — хапливо изрече сестра ѝ и се намръщи, като видя старателно сгънатия спален чувал. Джо Елън винаги избираше най-доброто. — Не искаш нито да седнем в бара, нито да останем в стаята, нито дори в салона на ресторанта.

Джо си припомни за нощите, които бе прекарала на палатка сред природата, за самотните вечери в третостепенни мотелчета или свряна в своя ленд роувър. И на трите места не беше безопасно за самотна жена като нея. С усилие вдигна тежката чанта с храната, която бе изпросила от Брайън, и рязко отметна коса. Напоследък падащите на челото ѝ кичури все повече я дразнеха. Крайно време беше да подстриже косата си.

— Не разбра ли, че много исках да си устроим поне една весела вечер. Да забравим за всичко останало. Исках само да се отпусна сред хора, които са ми приятни. С моите най-близки приятели.

Джо затръшна задната врата и стисна зъби, когато трясъкът отекна в тишината. По-лесно щеше да бъде, ако бе тръгнала пеша, каза си младата жена. Просто да се обърне и да поеме назад към къщата и да остави Лекси да намери сама пътя към къмпинга.

— Ще дойде и приятелят на Джини. А пък Кирби не съм виждала от цяла вечност. — С тези думи тя зае мястото си зад кормилото и зачака.

Приятното чувство, което бе изпитала, когато узна, че Брайън е отклонил поканата на Кирби, бе изчезнало. Сега се бе появило само дразнещо разочарование. Но въпреки това твърдо бе решила да отиде, независимо от хапливите подмятания на Лекси.

Отново се задаваше напрегнат период за нея, но Бог ѝ бе свидетел, че искаше да отиде на празненството. Пък и нали сестра ѝ беше с нея. Лекси затръшна вратата на ленд роувъра.

— Сложи си колана — заповяда ѝ Джо и тя с нежелание протегна ръка към предпазния колан. — Слушай, защо просто да не се напием и да се престорим поне за тази вечер, че между нас двете всичко е наред? Една актриса като тебе не би трябвало да се затрудни от тази лесна роля.

Лекси тръсна глава и се усмихна ослепително.

— Дяволите да те вземат, скъпа сестричке.

— Тогава да потегляме. — Включи двигателя и по навик протегна ръка към пакета с цигарите.

— Може ли да не пушиш в колата?

— В моята кола правя всичко, което поискам.

Подкара на север. Гумите напевно заскърцаха по пътя. Зад прозорците влажният въздух оставяше забулени следи и кой знае защо тези вихри успокояваха нервите ѝ. Опита се да се сдържи, когато Лекси усили музиката. Всъщност силната музика не позволяваше да се води разговор, а това означаваше по-малко поводи за спречквания. Поне докато стигнат до къмпинга.

Караше с висока скорост, което ѝ помагаше да забрави за тревогите си. Тъмнината ги обгръщаше ласкаво, тук винаги се съмваше рано, нощта бе наситена с шума на океана и със свистенето на вятъра. Може би заради тези звуци островът винаги ѝ бе изглеждал много по-голям, отколкото бе в действителност. Свят, в който всичко е подчинено на неумолимия ритъм на приливите и отливите.

Припомни си, че веднъж бе шофирала пак така бързо точно по този път, с развята от вятъра коса, но тогава радиото свиреше оглушително. И тогава Лекси бе с нея.

Беше през пролетта, преди Джо да напусне острова. Една мека и прелестна пролет. Може би тогава е била на осемнадесет, припомни си тя. Следователно Лекси е била само на петнадесет. Двете се смееха тогава до захлас, пък и настроението им беше приповдигнато от бутилката, която бяха взели в колата. Братовчедката Кейт бе заминала при сестра си в Атланта, така че никой не надзираваше двете девойки.

Чувстваха се свободни и поради това извършиха доста глупости. Но от онези две весели и безгрижни момичета нямаше и помен.

— Как е Гиф? — запита Джо.

— Откъде да знам?

Джо сви рамене. Дори и в онези години Гиф харесваше Лекси. И тя го знаеше. Сестра ѝ се запита дали е настъпила някаква промяна в отношенията им.

— Не съм го виждала, откакто се върнах на острова. Само чух, че се занимавал с дърводелство и с дребни ремонти.

— Той е мижитурка. Не ме интересува с какво се занимава. — Лекси се намръщи, когато си спомни как я беше разцелувал. — Не се интересувам от момчетата на острова. Харесвам истинските мъже. — Обърна се към сестра си и я изгледа предизвикателно. — Мъжете с изискан вкус и с много пари.

— И намери ли поне един?

— Всъщност не чак толкова много. Макар че Ню Йорк е пълен с такива мъже. Харесвам мъже, които умеят да си проправят път в живота. Например като нашия янки.

Джо се вцепени. Не биваше да издава тревогата си.

— Какво искаш да кажеш с това „нашия янки“?

— Говоря за Нейтън Делъни. Има вид на мъж, който умее да се справя с всичко... особено с жените. Даже бих допълнила, че тъкмо това е моят тип. Личи си, че никак не е беден.

— Защо смяташ, че е богат?

— Един бедняк не може да си позволи шестмесечна почивка. Научих, че бил собственик на известно архитектурно бюро. Много пътувал. А мъжете, които са пътували из целия свят, умеят да покажат на една жена най-интересното от петте континента. И освен това е разведен. Разведените мъже могат да оценят една дружелюбно настроена жена.

— Доста подробно си го проучила, Лекс.

— Естествено. — Тя се протегна съблазнително. — Да, сигурна съм в преценката си. Неслучайно ти казах, че именно Нейтън Делъни е моят тип. Такъв като него поне за малко ще ме накара да забравя всичките си безсмислени тревоги.

— И ще те заведе в Ню Йорк — хапливо вметна Джо, — за да опитах късмета си в големия град.

— Именно.

— Звучи доста интригуващо. — Фаровете на ленд роувъра осветиха табелата, върху която бе изписано името на къмпинга. Намали скоростта и пое по шосето сред високите крайбрежни треви. — Винаги съм си мислила, че се надценяваш.

— Никога не си знаела какво си мисля, така че не можеш да знаеш и какво е мнението ми за самата мен.

— Да, очевидно не съм го знаела.

Настъпи неловко мълчание. Изведнъж се разнесе силен крясък и Джо неволно потръпна. Познаваше от дете този ужасяващ писък — сигурна бе, че някой алигатор вече сдъвква последните остатъци от нещастната костенурка между зъбите си. Помисли си, че разбира какво е изпитвало злочестото създание в последните мигове от живота си. Усещането за пълна безпомощност.

Пръстите ѝ се разтрепериха, затова стисна по-здраво кормилото. „Не — напомни си тя, — аз не съм нечия плячка. Само съм избягала, за да спечеля малко време. И все още умея да се владеея.“

Но тревогата не я напускаше.

Преминаха покрай павилиона на входа на къмпинга, сега празен и тъмен, след което пое по пътя между езерцата. Тук-там се виждаха лагерни огънове. Чу се далечна музика. Между високите треви се показваха нежните лилии, блестящи на лунната светлина.

„Трябва да се върна в Шарлот — каза си тя, — да се заема отново с моите снимки, да остана сама сред тишината и пустотата. Да бъда сама. Да бъда в безопасност.“

— Това там е колата на Кирби.

— Какво каза?

— Онази малката кола, елегантната, със сваления гюрук. Тя е на Кирби. Паркирай зад нея.

— Добре. — Джо изви кормилото на ленд роувъра и спря зад колата на Кирби. Когато шумът от двигателя заглъхна, тя се изненада от звуците, които я заобиколиха отвсякъде. Отвред се носеше песента на щурците, на птиците и на дребния животински свят, спотаен зад дюните и в гората. Ухаеше на цветя, на солената морска вода, на риба и на гниеци растения.

Измъкна се от колата.

— Джо Елън!

Кирби изскочи от тъмнината и я прегърна. Такива спонтанни прегръдки винаги я изкарваха от равновесие. Чувстваше се незащитна, не знаеше как да реагира. Преди да се окопоти, приятелката ѝ вече я теглеше напред, без да изпуска ръката ѝ, усмихната и зачервена от радост.

— Толкова се радвам, че се върна при нас! Толкова се радвам! О, имаме да си наваксваме за много години. Здравей, Лекс. Дайте да ви помогна за багажа.

— Тя е взела няколко бутилки вино — обади се Лекси и отвори задната врата на ленд роувъра.

— Чудесно, ще има да хвърчат тапи, но първо ще пийнем от другото. Носите толкова храна, че не знам как ще се справим. — Кирби не спираше да бърбори. — Добре, че си имаме лекар на разположение. Какво е това? — Тя посочи към кафявата книжна кесия. — Пастет?

— Нали знаеш колко настойчив става Брайън понякога — неохотно ѝ обясни Джо.

— Защо? Добре се е сетил. — Вдигна кутията и протегна ръка към бирите на Лекси. — Аз ще ги взема. Джини се грижи за огъня. Нужна ли е още помощ за останалото?

— Ние сами ще се справим. — Джо преметна през рамо ремъка на чантата с фотоапарата, пъкна под мишница спалния чувал и протегна другата си ръка към торбата с бутилките с вино. — Моите съболезнования за баба ти, Кирби.

— Благодаря. Е, все пак си поживя милата доста дълго, точно както искаше. Ние сигурно няма да живеем толкова. Чакай, Лекси, мога да взема и тази чанта. — Изгледа двете сестри, доловила напрежение между тях, и реши, че не трябва да ги оставя сами през цялата вечер. — Господи, умирам от глад. Днес не успях да обядвам.

Лекси затръшна задната врата на ленд роувъра.

— Тогава хайде да тръгваме. Искам да изпия една бира.

— Глупости, имам шишенце с уиски в задния си джоб. — Кирби се извърна и се наведе напред. — Можеш ли да го измъкнеш от джоба ми? — попита тя Джо.

Джо извади плоското шишенце и го подаде на сестра си. Трите жени поеха по тясната пътека.

Пред бунгало номер дванадесет вече бе приготвена трапезата. Недалеч от дървената маса пламтеше весел, буен огън. Джини беше донесла петромаксов фенер и хладилна чанта, пълна с лакомства, и вече бе започнала да си хапва от чипса.

— Ето я и нея — провикна се Джини и вдигна бутилката бира за наздравица. — Здравей, Джо Елън Хатауей. Добре дошла у дома.

Джо пусна на земята спалния чувал и се усмихна. За пръв път се почувства у дома си. И вярваше, че е добре дошла.

— Благодаря, Джини.

— Значи си станала лекарка... — Джо седеше с кръстосани нозе край огъня и отпиваше от шардонето в пластмасовата чаша. Първата бутилка вече се търкаляше празна в пясъка. — Не мога да го повярвам. Когато бяхме деца, ти непрекъснато ми заявяваше, че искаш да се занимаваш с археология или нещо подобно, с нещо приключенско, като Индиана Джоунс.

— Но вместо това реших да се посветя на анатомията. — Кирби посегна още веднъж към пастета от гъши дроб, приготвен от Брайън. — Ооо, много е вкусно! Ние всички сме слушали за твоята работа, Джо, но има ли някой в живота ти? — попита тя.

— Не. А при теб?

— Опитвам се да спечеля сърцето на брат ти, но той не е много склонен.

— Брайън... — Едва не се задави с виното и мъчително пое дъх. — Брайън?! — смаяно повтори.

— Нали е ерген, а освен това е привлекателен и интелигентен. И което е най-важното, приготвя превъзходен пастет.

— Не знам. Той е... Той си е просто Брайън.

— Той се преструва, че не я забелязва — намеси се Лекси и посегна към пастета. — Но не е така.

— Не е ли? — Кирби присви очи. — Откъде знаеш?

— Една актриса трябва да умее да наблюдава хората, за да може да се превъплъщава в дадена роля. — Тя въодушевено размаха ръце. — Ти го нервираш, а това го вбесява. Което пък означава, че не си му безразлична.

— Наистина ли? — Макар че главата ѝ вече се бе замаяла, Кирби пресуши чашата си и си сипа още от виното. — Казвал ли ти е нещо за

мен? И дали... Не, това звучи като въпрос на гимназистка. Забрави, че съм те питала.

— Колкото по-малко Брайън говори за някого, толкова повече мисли за него — заяви Лекси. — Той почти не споменава името ти.

— Наистина ли? Нима? Виж ти, виж ти... Хм, може би все пак ще му дам още една възможност. — Тя примигна, когато светкавицата на фотоапарата я заслепи. — Това пък какво беше? — попита.

— Изглеждаш дяволски самодоволна. Приблужи се по-близо до Лекс, Джини. Искам да ви снимам и трите заедно.

— Ето че пак се започва — промърмори сестра ѝ, но отметна коси и зае кокетна поза.

Рядко правеше фотопортрети. Джо изчака, докато трите жени заемат подходяща поза, нагласи фокуса и кадъра, след което натисна копчето на светкавицата.

„Те наистина са красиви — помисли си Джо, — всяка по свой начин. Джини, с нейните платиненоруси къдрици и широка усмивка; Лекси, с леко нацупени чувствени устни, съзнаваща красотата си; Кирби — безгрижна, самоуверена и елегантна.“

Те бяха част от нейния живот, всяка по различен начин бе част от самата нея. Погледът ѝ се замъгли и сълзите запариха в очите ѝ.

— Толкова много ми липсвахте, толкова много... — Засрамена от своето откровение, припряно остави фотоапарата и се надигна. — Отивам да се изпишкам.

— И аз ще отида с нея — промърмори Кирби, когато Джо изскочи навън. — Джо, хей, почакай ме. — Тя ускори крачка и хвана приятелката си за ръката. — Ще ми кажеш ли какво не е наред с теб?

— Пикочният ми мехур е пълен. Като лекарка сигурно знаеш симптомите.

Понечи да продължи, но Кирби стисна ръката ѝ.

— Скъпа, питам те и като приятелка, и като лекарка. Баба би казала, че линееш. И аз достигнах до същото заключение, макар че сме заедно само от един час. Изглеждаш изтощена и напрегната. Ще ми кажеш ли какво не е наред?

— Не знам. — Притисна ръка към очите си, за да скрие сълзите си. — Не мога да говоря за това. Просто имам нужда от малко почивка и усамотение.

— Добре. — Доверието се печели бавно и постепенно, каза си приятелката ѝ. — Ще дойдеш ли в кабинета ми? Може би не е зле да ти предпиша някои лечебни процедури.

— Не знам. Може би не е зле. Ще си помисля. — Пое дълбоко дъх, и се усмихна. — Има едно нещо, което мога да ти кажа.

— Какво е то?

— Пишка ми се.

— Ами защо не го каза веднага? — закиска се Кирби и насочи лъча на фенера към пътеката. — Ако тръгнеш сама в тъмното, можеш да послужиш за вечеря на някой алигатор. — Предпазливо освети гъстите храсти край блатото.

— Мога да се движа из този остров и със завързани очи. Ти задръж фенерчето. Островът ми е липсвал, и то повече, отколкото съм го разбирала, но въпреки това се чувствам малко несигурна, като чужденка.

— Тук си само от две седмици! Дай си малко време и ще видиш, че всичко ще се оправи.

— Ще се опитам. Аз съм първа — рече Джо и влезе в малката тоалетна.

Кирби започна да се смее, но внезапно осъзна, че трепери. В мига, в който приятелката ѝ затвори вратата на тоалетната, се почувства напълно беззащитна. Звучите, които се носеха от тресавището, сякаш искаха да я погълнат. Облаците бавно закриха луната и тя стисна фенерчето.

Всичко това е абсурдно, помисли си тя. Навярно е закъсняла реакция от следобедното ѝ преживяване в гората. Нали сега не е сама. Наоколо е пълно с хора.

Виждаше светлинните на фенерчетата им, чуваше гласовете им. А Джо се намираше на няколко крачки, зад дървената врата.

„Няма от какво да се страхуваш — каза си. — Никой на този остров няма да ти причини зло.“

Едва не извика от облекчение, когато Джо се появи.

— Твой ред е — рече Джо, закопчавайки джинсите си. — Вземи фенерчето. Аз едва не паднах. Вътре е тъмно като в дупка.

— Можехме да отидем до другите тоалетни. Там е светло.

— Докато стигнем, нямаше да имам нужда от тях.

— Това наистина е довод. Ще ме почакаш, нали? Джо измънка нещо в знак на съгласие и се облегна на вратата. Но почти веднага се изправи, защото чу тихи стъпки отдясно. Цялото ѝ тяло се напрегна. Каза си, че това е реакция на градския жител, който се плаши от всеки шум.

— Здравейте. — Мъжкият глас бе нисък и приятен.

— Здравейте. След малко ще освободим тоалетната.

— Няма проблеми. Излязох да се поразходя малко на лунната светлина. Аз съм в бунгало номер десет. — Той пристъпи още няколко крачки напред, но остана скрит в сенките. — Красива нощ. Красива местност. Не съм очаквал да срещна тук такава красива жена.

— Човек никога не знае какво ще срещне на един остров. — Присви очи, когато отразената светлина от фенерчето му заслепи очите ѝ. — Това е част от очарованието.

— Съгласен съм с вас. Наслаждавам се на всяка минута от престоя си тук. Приключения на всяка стъпка, не е ли така? Очакването на това, което ще се случи. Аз обожавам... очакването.

„Не — каза си младата жена, — гласът му не е приятен. Беше като сироп, прекалено сладък и гъст, глас на янки, несполучливо имитиращ провлечения южняшки говор.“

— Сигурна съм, че няма да останете разочарован от това, което може да ви предложи нашият остров.

— От мястото си виждам, че предложенията са великолепни.

Ако имаше фенерче, щеше да изостави добрите маниери и да освети лицето му. Гласът му идваше от тъмнината, струваше ѝ се някак си тайнствен и опасен. Вратата зад нея проскърца. Джо бързо се обърна и сграбчи ръката на Кирби.

— Имаме си компания — рече тя, ядосана на себе си, че гласът ѝ звучи прекалено високо и пискливо. — Тази вечер всички са се запътили насам. Току-що дойде и обитателят на номер десет.

Ала когато се извърна назад и насочи ръката на Кирби, заедно с фенерчето към сянката, видя, че там няма никой. В гърдите ѝ се надигна паника. Сграбчи фенерчето и трескаво освети тъмната трева и дърветата зад нея.

— Той беше тук. Имаше някой там. Не си въобразявам. Наистина го видях.

— Добре. — Приятелката ѝ нежно постави ръка на рамото ѝ. Усети, че Джо трепери. — Всичко е наред. Кой беше той?

— Не знам, но беше там. Разговаря с мен. Не чу ли?

— Не, нищо не съм чула.

— Той почти шепнеше. Затова нищо не си чула. Не е искал да го чуеш. Но беше там. — Пръстите ѝ се впиха в ръката на Кирби, а ледените крила на страха запърхаха в стомаха ѝ. — Кълна се, че беше тук.

— Вярвам ти, скъпа, защо да не ти вярвам?

— Защото сега го няма и... — Тя се олюля. — Не знам какво става с мен. Господи, всичко е толкова объркано! Беше тъмно и той ме стресна. Не можах да видя лицето му. — Дишаше учестено. Вдигна ръце и отметна косата си назад. — Предполагам, че ме е дебнал.

— Не се учудвам. И аз днес се изплаших до смърт в гората по пътеката към „Сенкчюъри“. Побягнах като заек.

Джо нервно се засмя и изтри влажните си длани в джинсите.

— Наистина ли?

— Врълхлетях право в обятията на брат ти. Накарах го да се почувства силен и мъжествен и да ме целуне. Така че преживяването не завърши зле.

Приятелката ѝ изсумтя. Сърцето ѝ вече биеше по-спокойно и тя се бе свързала.

— Е, как беше целувката?

— Вълшебна. Мисля, че заслужава да му дам още един шанс. — Стисна ръката на Джо. — Сега по-добре ли си?

— Да. Съжалявам.

— Няма проблеми. Мястото си е доста страшно — ухили се Кирби. — Хайде да се промъкнем тихичко отзад и да изкараме ангелите на Лекс и Джини.

Двете жени се отдалечиха хванати за ръце. Той ги наблюдаваше от сенките. Усмихна се, наслаждавайки се на мелодичните женски гласове, които постепенно заглъхваха. Много хубаво стана, че тя дойде с приятелката си, каза си той. Може би щеше да предприеме необмислена стъпка, ако Джо Елън беше сама.

А той още не бе готов, не бе готов да премине от очакването към действието. Трябваше да подготви още толкова много неща, да изживее още много мигове, изпълнени с наслада.

Ала толкова я искаше! Жадуваше да вкуси чувствените ѝ, тръпнещи устни, да усети около себе си тези дълги бедра, да склочи ръцете си около красивата ѝ бяла шия.

Мъжът затвори очи и се отдаде на виденията си. Застиналият образ на Анабела, толкова съвършена и толкова неподвижна, изведнъж оживя и стана негова. Превърна се в Джо. В съзнанието му изплуваха редове от дневника.

„Убийството омагьосва всички нас. Някои отричат тази истина, но те лъжат. Човек е безпомощен, неумолимо привлечен от дълбините на своята тленност. Животните убиват, за да оцелеят — за храна, територия, секс. Природата убива без емоции.

Но човекът убива за удоволствие. Винаги е било така. Ние сме единствените сред живите същества, които знаем, че да отнемеш живот е висша проява на сила и власт.

Скоро ще изпитам тази върховна наслада. Ще го запечатам на фотолента. Моето собствено безсмъртие.“

Той потръпна от удоволствие.

Очакването, припомни си мъжът, когато насочи лъча на фенерчето към пътеката. Да, той обичаше очакването.

Нейтън се събуди от прелестното чуруликане на птичките. Докато душата му странстваше из долната земя, скрита някъде в най-дълбоките пластове на подсъзнанието, той чу в просъница весело птиче цвъртене, долитащо като че ли от най-близкия клон на клена, засенчващ прозореца на спалнята му. Смътно си спомняше, че този клен се извисяваше тук още през онова отдавна отминало лято. Тогава го събуждаше един дребен присмехулник, кацнал на клоните на дървото, а навън грееше яркото южно слънце. Спомни си също, че бе нарекъл птичката Бъд.

Горещите, спокойни летни дни бяха изпълнени с незабравими преживявания — препускане с велосипед по пътеките, танците привечер, разходките с топящия се сладолед в ръка.

Утринните серенади на Бъд развеселяваха Нейтън още с първите слънчеви лъчи и той се събуждаше с усмивка. Първо поздравяваше птичката от леглото през отворения прозорец и чак след това се надигаше за закуската. Но към края на август Бъд изчезна завинаги и Нейтън едва не се разплака от мъка. Тогава майка му го бе утешила с думите, че птичката може да е заминала на юг, за да намери по-топло гнездо за зимата.

Младият мъж си помисли колко бе странно, че Бъд знаеше мелодията на „Огнен пръстен“. В просъницата му се стори, че птичката е подскочила на перваза под прозореца, но като персонаж от рисуван филм, като онези от комиксите на Уолт Дисни, с лъскави черни крилца, а около нея се пулеше и кълчеше Джони Кеш.

Събуди се напълно и се загледа през прозореца със смътната надежда да зърне картина от приказен анимационен филм.

— Господи... — Потърка уморено лицето си. — Господин Делъни, вече никога не бива да посягаш посред нощ към консервите с чили.

Внезапно проумя, че чуруликането продължаваше, но сред клоните не се виждаше птичката.

Изсумтя сърдито, измъкна се от леглото и се запъти към вратата. Погледна към будилника и се намръщи. Кой, по дяволите, бе решил да го буди преди седем сутринта?

Мелодията се чуваше откъм покритата веранда пред входа. Нейтън си припомни, че това бе популярната песен „Розата от Сан Антонио“. Отвън бе паркиран блестящ червен пикап, а собственикът му се бе качил на сгъваема метална стълба и оглеждаше водосточната тръба, свирейки с уста веселата мелодия. Под тънката синя тениска се очертаваха изпъкналите мускули на гърба му и Нейтън забрави за намерението си да му вдигне скандал.

Може би трябва да го наричам Свирукация хлапак, каза си той. Те всички изглеждат еднакви на тази възраст. Не успя да зърне лицето му, но видя бейзболната шапка, избелелите дънки и изкаляните ботуши. Типичното облекло на младите каубои.

— Какво правиш тук, дяволите да те вземат?

Свирукация хлапак завъртя глава и под козирката на противната му шапка цъфна широка усмивка.

— Добро утро. Тук нещо тече. Трябва да го открия, преди да е станало късно. Иначе климатикът ще спре да работи.

— Да не би да си по климатичните инсталации?

— Ами... ами аз поправям всичко... каквото ми падне. — Слезе от стълбата и обърса изцапаната си ръка, преди да я протегне към Нейтън. — Гиф Вердън. Ремонти всякакви.

Нейтън изгледа замислено откритите му кафяви очи, леко издадените му предни зъби, рошавата му руса коса, изсветляла от слънцето, и се предаде.

— А можеш ли да приготвяш кафе? Говоря за свястно кафе, а не за претоплена кафява вода?

— Ако ми посочиш къде криеш кафето, защо да не ти го приготвя...

— Но тук са ми оставили само един кафеник.

— Аха. Обичаш еспreso. Да, по-хубаво от него няма. Имаш вид на човек, който си заслужава чаша свястно кафе, господин Делъни. — Гиф се ухили и приятелски го тупна по гърба. — Сега, след като оправих тръбата, ще се заема с кафето.

— Винаги ли започваш работа толкова рано? — попита го Нейтън, докато вървеше след него към вратата.

— Свикнал съм да ставам рано. Така ми остава повече време за развлечения след края на работния ден.

— Младежът, без да губи време, се насочи към печката, взе кафеника, отиде до мивката и го напълни с вода. — Да ти се намира някоя цедка?

— Не.

— Е, тогава ще приспособим нещо. — Измъкна отнякъде хартиени салфетки, грижливо ги сгъна и ги напъха в една пластмасова фуния. — Нали си архитект, а?

— Да.

— Все ми се струва, че и от мен би могло да стане архитект.

— Какво? — учуди се Нейтън, но Гиф вече бе отишъл в съседната стая, за да погледне печката.

— Архитект — провикна се младежът през вратата. — Много често си представям как би изглеждала някоя сграда, най-вече жилищна, с прозорците, с покрива, тухлените стени, калканите. Чак до вътрешното обзавеждане. — Изля кафето през импровизираната цедка. — Дори си представям как се разхождам из вече построената къща. А понякога се заемам с размествания. Например това стълбище не трябва да е там, по-добре ще стои някъде другаде.

— Разбирам много добре какво искаш да ми кажеш.

— Е, не мога да твърдя, че съм следвал в университета или че съм посещавал някакви курсове, но пък имам практически опит.

Докато го слушаше, Нейтън изпи не една, а две чаши кафе.

— Да не би да си работил по строежите?

— Ами, да, макар че не бих го казал точно така. Всъщност не съм се занимавал с истинско строителство. Само съм поправял това-онова, разбираш ли? — Потупа колана с инструментите на кръста си. — Никъде не ходя без този чук. Все се налага да го използвам, така че не оставам често без работа. Но може би някой ден ще скицирам тази къща, която не ми излиза от главата, и ще я издигна за чудо и приказ.

Нейтън се облегна на плота и се опита да мисли само за кафето, докато Гиф наливаше още от горещата вода през пластмасовата фуния.

— А има ли нещо построено по твой проект в „Сенкчюъри“?

— Сигурно ще се намери нещо. Кой знае... Работил съм навремето за една строителна фирма, която ремонтира кухнята на Брайън. Госпожа Пендълтън си бе втълпила, че не е зле да се пристрои

малка лятна баня. Да служи като солариум. Нещо, в което може да напъха ваната с инсталацията за хидромасажи, дори да се превърне в зала за фитнес. По време на летните ваканции туристите си падат по такива глезотии. Така че ѝ скицирах едно проектче за обзавеждането на солариума.

— Помещението е с южно изложение — промърмори Нейтън. — Светлината ще бъде подходяща за целта, пък и може да се осигури пряка връзка с градината.

— Да, точно така и аз си го представях. — Гиф се усмихна още по-широко. — Излиза, че не съм сгрешил в преценката, щом и ти си на същото мнение.

— Бих искал да погледна скиците ти.

— Нима? — Лицето му светна от изненада и възторг. — Това е чудесно! Ще ти ги покажа веднага щом ги довърша. Все едно че си ми платил стотачка за това кафе. Иска се време, за да се изкапе през филтъра — добави Гиф, забелязал погледа на Нейтън, отправен към бавно напълващия се кафеник. — Винаги трябва време, за да се изпипа една работа.

Докато се бавеше под душа, след като бе изпил втората чаша горещо кафе, и докато горещата вода се стичаше по врата му, си повтори, че Гиф имаше право. За някои работи си струва да поизчакаш. Едва сега умът му се избистри. Кофеинът го бе ободрил. А след като се преоблече и изпи третото си кафе за тази сутрин, Нейтън се почувства готов да поеме пеша по пътеката до „Сенкчюъри“, за да се заеме с богатата закуска.

Излезе на площадката пред външната врата на своята вила. От Гиф и от червения му пикап нямаше и следа. Нейтън бавно слезе по стъпалата. Сигурно е хукнал нанякъде да оправя поредната повреда. Младежът се беше зарадвал като дете, когато на излизане го помоли да му напише подробна инструкция как се вари кафе с импровизираната цедка. Винаги се дразнеше, когато някоя инструкция не бе достатъчно ясна.

Хвана се, че си подсвирква „Вървя си по пътя“. Поклати глава, никога не бе харесвал кълтри музиката.

Навлезе в зеления сумрак на гората и тръгна по брега на реката под извитата арка на тропическите дървета. Чувстваше се като в църква и спря да си подсвирква.

Нещо цветно привлече погледа му и той се спря, за да погледа една яркожълта пеперуда. Отляво острите листа на палмите, преплетени с диви лози, се издигаха като редица от копия в синьото небе.

Продължи по пътеката край брега. Тогава я видя, приклепнала до един дънер. Сакото ѝ се бе смъкнало до лактите, а косата ѝ бе вързана на опашка. Не можеше да си обясни защо я намира толкова привлекателна. Защо я намира толкова... интересна.

Той застина безмълвно, наблюдавайки я как прави снимки.

Разбираше защо бе дошла тук. Вероятно е била привлечена от играта на светлините по повърхността на водата, отраженията на дърветата, леката мъгла, която вече се вдигаше от земята. Едно малко усамотено райско кътче.

Когато видя как една кошута се появи отляво, Нейтън безшумно коленичи до Джо. Тя трепна, когато я хвана за рамото.

— Шшт. Погледни наляво — прошепна в ухото ѝ.

Джо вдигна фотоапарата, нагласи го на фокус и зачака, притаила дъх.

Улови кошутата точно в мига, в който грациозното животно бе вдигнало глава, душейки въздуха. После щракна още един кадър, когато един елен пресече реката точно срещу тях. Ръцете ѝ изтръпнаха, но тя не се помръдна. Очакването ѝ бе възнаградено — кошутата с бавни стъпки тръгна към реката през високата трева, следвана от малкото си.

Светлините танцуваха по повърхността на тъмната вода, докато животните жадно пиеха от нея.

После щеше съвсем леко да преекспонира кадъра, за да позамъгли малко фона. Това щеше да придаде на снимките известна тайнственост и призрачна атмосфера.

Остана мълчалива, докато трите животни се отдалечаваха нагоре по реката.

— Благодаря. Можех да ги изпусна.

— Едва ли.

Младата жена извърна глава. Не бе осъзнала, че той е толкова близо до нея. Едва сега забеляза, че топлата му длан още лежи на рамото ѝ.

— Много безшумно се движиш, Нейтън. Въобще не те чух.

— Беше погълната от снимането. Направи ли хубави снимки, преди да дойдат животните?

— При проявяването ще се разбере.

— Аз също правех снимки. Старо хоби.

— Съвсем естествено. Това е в кръвта ти.

— Не, не съм бил страстен фотограф. Интересувах се само като любител. Сега имам професионално оборудване, но уменията ми си останаха любителски — продължи той и се усмихна. — Не мога да се сравнявам с теб.

— Откъде знаеш, че съм толкова добра, след като не си виждал нито една моя снимка?

— Добър въпрос. Сигурен съм, че си отличен професионалист. Достатъчно бе да те гледам как работиш. Притежаваш търпение, усет, умееш мълчаливо да чакаш. А това са много ценни качества.

— Може би. Струва ми се, че доста се задържах тук. — Тя се надигна, но той я хвана за лакътя. — Не искам да преча на разходката ти.

— Джо Елън, ти непрекъснато ме отблъскваш. Ще получа комплекс за малоценност. — „Днес изглежда по-спокойна и отпочинала“, помисли си той. Страните ѝ бяха леко зачервени, но това можеше да бъде причинено от раздразнение. Нейтън се усмихна и повдигна фотоапарата, който висеше на шията ѝ. — И аз имах такъв модел.

— Така ли? — Едва се удържа да не издърпа фотоапарата от ръцете му. — Както вече казах, би било учудващо, ако не се интересувах от фотография. Баща ти не беше ли разочарован, че не наследи професията му?

— Не. — Младият мъж продължи да разглежда Никона, припомняйки си търпеливите обяснения на баща си. — Моите родители никога не са се месили в избора ми на професия. Както и да е, Кайл стана професионален фотограф.

— О, не знаех. — Кайл също бе мъртъв, внезапно си припомни тя и неволно докосна ръката на Нейтън. — Виж, това наистина е много деликатна тема и по-добре да не говорим за нея.

— Не може да се избегне — сви рамене той. — Кайл живееше в Европа — Милано, Париж, Лондон. Направил е много снимки за модните списания.

— Това също е изкуство.

— Сигурно. Но ти предпочиташ да правиш снимки край реките.

— Покрай другите неща...

— Бих искал да ги видя.

— Защо?

— Току-що говорихме, че фотографията ме интересува. Ще остана доста дълго тук. Иска ми се да видя работите ти. Както ти сама каза, това е... свързано с баща ми.

Бе налучкал правилния подход.

— Донесох някои мои снимки със себе си. Ако искаш, някой път можеш да им хвърлиш по едно око.

— Добре. Какво ще кажеш за сега? Тъкмо отивах към „Сенкчюъри“.

— Съгласна съм, но не разполагам с много време. Трябва да изпълнявам задълженията си в хотела. — Тя се наведе, за да прибере фотоапарата в чантата, но той го взе.

— Аз ще го нося.

Джо тръгна до него и извади цигарите от джоба на сакото си.

— Не се опитваш да привлечеш вниманието ми, нали?

— Не. Обаче не съм се отказал от играта. Аз умея да чакам.

— Все едно да чакаш хладилникът да те стопли. — Джо издуха дима от цигарата, присви очи и замислено го изглежда. — Защо те е напуснала жена ти?

— Какво те кара да мислиш, че тя ме е напуснала?

— Добре... тогава защо ти я напусна?

— Взаимно се напуснахме. Бракът умира, когато липсва взаимен интерес. Да не би да се опитваш да разбереш какъв съпруг съм бил, преди да решиш каква тактика да възприемеш?

— Не. — Раздразнението му я накара да свие устни. — Хайде да не говорим повече за това. По-добре ми разкажи как прекара първата си седмица на острова.

Той спря, обърна се и я погледна в очите.

— През онова лято не падна ли в реката точно тук?

Джо повдигна вежди.

— Не, ти ме бутна във водата малко по-надолу по течението. И не се опитвай да го правиш отново.

— Знаеш, че една от причините, поради които съм тук, е да възстановя спомените си от онова лято. — Пристъпи към нея, но тя бързо отстъпи назад. — Сигурна ли си, че не е това място?

— Да, сигурна съм. — Отстъпи още една крачка. Сложи ръка на гърдите му, но забеляза, че той постепенно я е избутал към брега на реката. — Точно както съм сигурна, че няма отново да ти позволя да ме бутнеш.

— Не бъди толкова сигурна. — Краката ѝ се подхлъзнаха в мократа трева. Той я хвана за кръста и я притегли към себе си. — А сега какво ще кажеш?

Джо стисна здраво ръцете му.

— Достатъчно.

— Щом казваш, засега ще спра, но не се отказвам. Очакването е половината от удоволствието.

— Какво? — Усети как кръвта ѝ се смразява. „Аз обожавам... очакването.“ — Какво каза?

— Казах, че ще те послушам. — Притегли я по-близо към себе си, но тя размаха ръце, опитвайки се да се отскубне от прегръдката му. — По-полека, защото ако продължаваш и двамата можем да се озовем във водата.

Нейтън я издърпа по-назад. Лицето ѝ бе бледо като платно и цялата трепереше.

— Успокой се — промърмори. — Не исках да те уплаша.

— Знам. — Страхът ѝ премина и тя се почувства като глупачка. Ала сърцето ѝ все още биеше учестено и тя остана в ръцете му. Твърде отдавна мъж не я бе държал в прегръдките си. — Вече ми мина. Държах се глупаво. Преди няколко вечери срещнах един мъж от къмпинга. Той каза нещо подобно. Изплаши ме до смърт.

— Съжалявам.

— Не е твоя вината — въздъхна тя. — Напоследък нервите ми са доста опънати.

— Онзи непознат нарани ли те?

— Не, не, дори не ме е докосвал. Просто се изплаших.

Джо облегна глава на рамото му и притвори очи. Толкова лесно бе да остане така. Да се остави в ръцете на някого. Да се почувства защитена. Ала тя никога не бе избирала лесния начин. Нито по-разумния.

— Няма да спя с теб, Нейтън.

Той не отговори веднага. Наслаждаваше се на уханието на косите ѝ, на топлината на тялото ѝ.

— Е, сега не ми остава нищо друго, освен да се хвърля в реката. Ти току-що разби най-голямата мечта в живота ми.

Искаше да я развесели и наистина успя.

— Просто се опитвам да бъда честна с теб.

— Защо не ме излъжеш поне малко, за да успокоиш нараненото ми самолюбие. Всъщност защо не започнем с нещо по-просто и постепенно да преминем към по-сложното?

Джо видя как погледът му се плъзна по устните ѝ, задържа се там, а сетне отново се върна към очите ѝ. Вдигна ръка и постави пръсти на устните му.

— Недей.

Той въздъхна, вдигна ръката ѝ и леко я целуна.

— Джо, сигурен съм, че знаеш как да доставяш удоволствие на един мъж.

— Няма да бъда едно от твоите удоволствия.

— Но ти вече си. — Задържа ръката ѝ в своята и двамата продължиха по пътя към „Сенкчюъри“. — Само не ме питай защо.

Явно той не очакваше отговор от нея, затова Джо закрочи мълчаливо до него. Трябваше да размисли за тази... ситуация, реши тя. Не отричаше влечението си към него. Присвиването в стомаха ѝ бе познато и усещането почти я успокои.

Може и да си бе изгубила ума, но тялото ѝ функционираше съвсем нормално.

Много рядко ѝ се бе случвало да хареса така някого от пръв поглед. Очевидно и той изпитваше същото, а това беше още един повод за сериозен размисъл.

Поне това бе нещо, което можеше да контролира, нещо, което можеше да разбере, да анализира и да предвиди последиците. Обаче подозираше, че може би ще има неприятности, ако увлечението станеше прекалено силно.

— Не разполагам с много време — каза му тя и се запъти към страничната врата.

— Знаем. Трябва да оправяш леглата. Няма да те задържам дълго. Мисля да се позавъртя около Брайън и да изпрося нещо за хапване.

— Ако не си прекалено зает, можете да излезете заедно — да отидете на плажа или за риба. Той прекарва твърде много време в хотела.

— Той обича работата си.

— Знам. — Младата жена зави по дългия коридор, облепен с фототапет с планински пейзаж. — Това не означава, че трябва да обслужва „Сенкчюъри“ по двадесет и четири часа на ден. — Натисна една дръжка и в стената се отвори скрита врата.

— Странно определение — рече Нейтън и я последва по стълбите, — да обслужва „Сенкчюъри“.

— Точно това прави той. Предполагам, че и ние останалите вършим същото, когато сме на острова.

Когато изкачи стълбите, Джо зави наляво. Мина покрай първата отворена врата и надникна в стаята на Лекси. Голямото легло с балдахин бе празно. Естествено, не бе оправено. Дрехите ѝ бяха разхвърляни из цялата стая — по обюсоновия килим, по полирания под, по креслата в стил кралица Ана. В стаята се носеше сладникавата миризма на лосион, парфюм и пудра.

— Е, май не всички от нас — промърмори и продължи напред.

Извади ключ от джоба си и отвори една тясна врата.

Нейтън я последва. Влезе и учудено повдигна вежди. Стаята представляваше напълно оборудвана фотолаборатория.

Върху пода от чамово дърво бе постлано износено килимче, а двата прозореца бяха затъмнени с плътни, завеси. Сивите метални лавици бяха отрупани с шишенца с химикали и пластмасови туби. До едната стена бяха подредени кутии с фотохартия, филми и снимки. В средата имаше голяма дървена маса и висока табуретка.

— Не знаех, че имаш фотолаборатория в къщата.

— Навремето тук е било баня. — Джо включи бялото осветление и взе снимките, които предната вечер бе оставила да се сушат. — Преследвах братовчедката Кейт, докато тя най-после се съгласи да превърна това помещение в тъмна стая. Три години спестявах, за да си купя оборудването.

Джо погали увеличителя, припомняйки си как бе събирала цент по цент, за да го купи.

— Кейт ми го купи за шестнадесетия ми рожден ден. Брайън ми направи тези лавици и масата, а Лекси ми купи фотохартията и

проявителя. Изненадаха ме, преди да успея да похарча спестяванията си. Това бе най-прекрасният рожден ден в живота ми.

— Семейството е за това — да помага — кимна Нейтън, отбелязвайки, че тя не спомена баща си.

— Да, понякога ми помагат. — Наклони глава в отговор на неговия неизречен въпрос. — Той ми предостави тази стая. Никак не беше лесно да го убедя да събори стената. — Обърна се и взе една кутия от лавицата над апарата за гланциране. — Тук има някои снимки, които ще включа във фотоалбума си. Те може би са най-добрите.

— Ще издаваш албум? Това е чудесно.

— Още не се знае. Предстои ми доста работа. — Тя отстъпи назад, а той посегна към кутията.

Още от първата снимка разбра, че тя не бе просто добра. Баща му беше добър. Ако тя се смяташе за ученичка на Дейвид Делъни, можеше спокойно да се каже, че бе задминала учителя си.

Черно-бялата фотография бе наситена с драматичност, линиите бяха изчистени, сякаш изрязани със скалпел. На снимката се виждаше мост над буйна река — белеещият се безлюден мост контрастираше с неспокойната тъмна вода, а слънцето току-що изгряваше на хоризонта.

На другата снимка се виждаше самотно дърво, разперило широките си оголени клони над току-що изорано притихнало поле. Струваше му се, че може да преброи браздите. Прехвърляше снимките една след друга, смаян от умениято ѝ да улавя мига.

Последната бе нощна снимка — тухлена сграда с тъмни прозорци, освен трите на най-горния етаж, залети от ослепителна светлина. Можеше да види влажните петна по тухлите и леката мъгла над тъмните локви по улицата. Сякаш усещаше хладния нощен въздух.

— Те са прекрасни. Знаеш го. Или си свръхчувствителна, или си твърде скромна, за да не разбираш колко си талантлива.

— Не бих казала, че страдам от прекалена скромност — усмихна се тя. — Да, може би съм свръхчувствителна, но един човек на изкуството трябва да е такъв.

— Може би не си толкова свръхчувствителна. — Нейтън остави последната снимка и се взря в лицето ѝ. — Но си самотна. Защо си толкова самотна?

— Не разбирам за какво говориш. Моята работа...

— ... е брилянтна — довърши той вместо нея. — И спираща дъха. Ала всяка от тези снимки оставя усещането, че сякаш някой си е заминал от живота ти и ти си останала сама.

Джо се смути, взе снимките и ги прибра в кутията.

— Не се интересувам от портретната фотография.

— Джо... — Пръстите му докоснаха бузата ѝ. В очите ѝ проблесна искра, сякаш този обикновен жест я бе изплашил. — Ти не снимаш хора, не допускаш никого до себе си, отдала си се изцяло на професията си. Това, което правиш, е зашеметяващо и прекрасно, но работата ли е целият ти живот?

— Да, професията изпълва целия ми живот. — Постави кутията на лавицата. — А сега, както вече ти казах, ме чака доста работа.

— Не искам да те задържам повече — каза Нейтън, но се обърна и започна да разглежда снимките, окачени да се сушат. Когато се засмя, Джо настръхна.

— Доста добро постижение за някой, който твърди, че не се интересува от портретната фотография.

Младата жена се намръщи и се приближи, за да види за какво намеква Нейтън. Бяха снимките от къмпинга.

— Това едва ли може да се нарече постижение. Просто е...

— Страхотно — довърши той. — От снимката струи веселие и непринуденост — лекарката, прегърнала ръка през рамо сестра ти. А коя е тази жена с широката усмивка?

— Джини Пендълтън — промърмори тя, като едва се сдържаше да не се засмее. Усмивката на Джини наистина бе тъкмо такава, щедра и пълна с обещание. — Една приятелка.

— Личи си, че всички на снимката са приятелки. Фотографът също принадлежи към тази компания, макар да го няма на снимката.

Джо неловко се размърда.

— Бяхме пийнали.

— Това е добре за теб. Може би подобни снимки не са за албума ти, но иначе са много забавни. Понякога не е зле да има и малко забавление в работата.

— Просто ти харесва да гледаш красиви жени.

— А защо не? — Хвана брадичката ѝ и леко я повдигна. Джо се отдръпна. — Би било интересно да видя твой автопортрет следващия път, когато си малко пийнала.

Очите му я гледаха топло и приятелски, бяха толкова привлекателни и близки. Отново усети присвиване в стомаха, този път още по-силно.

— Върви си, Нейтън.

— Добре. — Преди да успее да реагира, той се наведе и докосна с устни нейните. После още веднъж, малко по-настойчиво. Бяха по-топли, отколкото бе очаквал, и по-възбуждащи, особено в съчетание с тези широко отворени красиви очи. — Ти цялата трепериш — прошепна.

— Не, не треперя.

Погали брадичката ѝ с палец, преди да отдръпне ръцете си.

— Е, поне един от нас трепери.

Тя бе уплашена, че отново ще му позволи да я целуне.

— Изглежда не бързаш да си тръгваш.

— Не бързам. — Притисна устни към челото ѝ. — Поне не по този начин, по който си мислиш.

Когато той си тръгна, Джо се приближи до прозореца, припряно дръпна завесата и го отвори. Трябваше ѝ глътка свеж въздух, за да охлади кръвта ѝ, да избистри ума ѝ. Пое дълбоко дъх и тогава видя една самотна фигура, изправена върху дюната, с развяваща се от вятъра коса и издута риза.

И тя бе сама, също като баща си, който бе изградил невидима стена между себе си и останалите хора, преграда, през която не допускаше никого. Яростно затръшна прозореца и дръпна тъмната завеса.

По дяволите, тя не беше баща си. Не беше майка си. Тя беше Джо. Може би затова понякога се чувстваше така, сякаш бе никой.

Гиф весело си подсвиркуваше. Докато похапваше на бара от пържените филии, Нейтън се опита да разпознае мелодията, но бе принуден да се откаже. Може би младежът бе навлязъл дълбоко в територията на Дивия Запад, а познанията на Нейтън Делъни относно каубойските кълтри мелодии бяха недостатъчни.

Отбеляза си, че е доста приятно да се работи с този младеж. И не са празни приказки твърденията му, че може да се справи с всякакви ремонти — явно Брайън разчиташе на сръчните му ръце, щом му бе поверил поправката на миялната машина в разгара на сервирането на закуската. Нейтън отклоняваше погледа си от Гиф само когато трябваше да посегне към следващата пържена филия, за да я намаже с плодово желе.

Брайън бе зает с пърженето на филиите, а младежът продължаваше да си свирука, докато бърникаше в миялната машина. Засега на Нейтън не бяха възложили друга задача, освен да се справи с внушителния куп пържени филии. Не помнеше друг път да е закусвал с такъв апетит.

— Как напредва ремонтът? — попита Брайън, след като заобиколи Гиф, за да остави подноса на плочата за подгриване.

— Готово е наполовина.

— Ако до края на смяната не оправаш тази машинария, ще се наложи Нейт да се включи като мияч.

— Аз ли? — Едва успя да преглътне следващата хапка. — Та аз съм изцапал само една чиния.

— Тук такива са правилата. Щом си допуснат да закусваш в кухнята, ще трябва да помагаш при миенето. Нали така, Гиф?

— Да. Но не вярвам, че ще се стигне чак дотам. Скоро ще я сглобя. — Младежът хвърли поглед към въртящата се врата, през която влетя Лекси. — Да — повтори той с усмивка, — ще я оправя, но ми трябва още малко време.

Тя го удостои само с презрително пърхане на дългите си мигли, ядосана от привлекателния му младежки вид въпреки смешната

бейзболна шапка и изцапаната тениска.

— Още два специалитета единия с шунка, другия с бекон. Две порции забулени яйца, една с бекон, порция овесени ядки, препечени филийки. Гиф, дръпни си дългите крака, иначе ще стоваря подноса на главата ти — кисело изрече и го заобиколи, за да стигне до подноса върху плочата за подгриване.

Когато тя се скри зад въртящата се врата, Гиф се ухили още полъчезарно.

— Сестра ти е дяволски красива днес, Брай.

— Ти така си мислиш, Гиф — отвърна му той.

— И е луда по мен.

— Така ли? Затова ли е толкова ядосана?

Гиф изсумтя.

— Тя винаги така се държи с мен. Нали си търси някой мъж да се влачи подире ѝ като послушно кутре, а щом не намери такъв, веднага вирва нос. Трябва ѝ малко време, за да се укроти. Никой не може да разбере какво иска.

— А може ли въобще някой да разбере жените? — Брайън се обърна към Нейтън. — Ти разбираш ли ги, Нейт?

Той замислено дъвчеше поредната препечена филия, наблюдавайки как плодовото желе бавно се стича от другия ѝ край.

— Не — заяви. — Не ги разбирам. Макар че доста време посветих на този проблем. Дори би могло да се каже, че немалка част от живота си посветих на него, но не мога да се похваля с никакви успехи.

— Няма значение какво си мислят те. — Гиф поставяше винтовете в гнездата им. — Трябва да се заемеш с една от тях. И при жената е също както при машината. Нито една не е като останалите, дори да са от един производител и от един модел. При всяка засечката е на различно място. Ето, например при Алекса... — Пристегна винта и посегна към следващия. — Прекалено е красива. И това я тревожи, не ѝ дава покой.

— В тоалетното шкафче в банята ѝ има козметика, достатъчна за цял Лас Вегас — отбеляза брат ѝ.

— Някои жени се нуждаят от това. Лекси ще бъде много кисела, ако няма около себе си мъж, който да се възхищава денонощно от нея, но ако попадне на такъв мъж, ще го сметне за пълен идиот, който

вижда само хубавичката ѝ външност. Номерът с жените е да напипаш слабото им място и да натискаш именно там, при това в най-подходящия момент.

Брайън сипа яйцата в тигана и си помисли. „Може би Лекси ще си намери майстора.“

— Струва ми се доста обременително.

— Ех, Брай, никога не е лесно с жените. — Гиф вдигна козирката на шапката си, усмихна се и трапчинките му се очертаха. — Това е част от чара им. След малко ще е готова — добави и посочи миялната машина. Беше се постарал да изчисли добре времето — знаеше, че приближаваше моментът, когато Лекси щеше да се появи със следващите поръчки. — Уговорихме се с Джини и още няколко от нашата компания да се съберем на плажа довечера. Ще запалим огън, ще хапнем, ще пийнем — подхвърли младежът. — Край дюните, където се събират чаплите. Ще събера повече дърва за огъня. Ще си прекараме чудесно. — Когато Лекси се появи на вратата, Гиф я посрещна с грейнало лице. — Може би не е зле да поканим и някои от гостите на хотела, а също и от наемателите на бунгалата в къмпинга.

— За какво става дума? — попита тя.

— За довечера, за пикника на плажа.

— Тази вечер? — Очите ѝ веднага заблестяха и тя побърза да остави мръсните чинии на плота. — Къде?

— Долу край дюните с чаплите. — Гиф грижливо прибра инструментите си в металното сандъче. — Нали ще дойдеш, Брай?

— Не зная, Гиф. Трябва да описвам фактурите за този месец.

— О, Брай, стига си се преструвал на много зает. — Лекси го побутна с лакът, преди да протегне ръце към заредения поднос. — Не бъди толкова твърдоглав. Всички ще дойдем. — С надежда да ядоса Гиф, тя подари една прелестна усмивка на Нейтън. — Нали и ти ще дойдеш? Вечер край огъня на плажа е едно несравнимо преживяване.

— Няма да забравя поканата. — Погледна предпазливо към младежа, който все още държеше чука в дясната си ръка.

— Прекрасно! — Лицето ѝ засия. — Ще кажа и на останалите.

Гиф се почеса по брадата и се надигна.

— Не се притеснявай, Нейт. За Лекси флиртуването е нещо естествено.

— Аха. — Той все още не откъсваше поглед от сандъчето на младежа, пълно с тежки метални инструменти.

— А на мен хич не ми пука. — Чувствайки се като у дома си, Гиф бръкна в купата и си взе една бисквита. — Когато един мъж реши да си вземе красива жена, той е длъжен да очаква, че тя няма да се откаже от флиртуването, от възхитените погледи на останалите мъже. Така че хич не се притеснявай. — Надигна тежкото сандъче и му намигна. — Трябва да вървя, че ме чака още доста работа. До довечера. Излезе, подсвирквайки си.

— Нали знаеш, Брай... — Нейтън взе чинията си и тръгна към умивалника. — Това момче е доста яко в ръцете. Не ми се вярва да изляза на глава с него.

— Точно така. А сега можеш да си платиш за закуската, като заредиш чиниите в миялната машина.

— Трудно ми е да общувам с хората, Кейт. Пък и тази вечер се канех да поработя във фотолабораторията.

— Не бива да висииш с часове в тъмната стая. — Кейт се приближи до тоалетната масичка на Джо, взе гребена с дървена дръжка и го размаха пред нея. — Трябваше да си сложиш малко червило, да се срещнеш и да отидеш на пикника. Ще си прекарате чудесно. Ще хапнете, ще пийнете, ще се поотпуснеш.

Преди Джо да успее да й възрази, тя властно вдигна ръка.

— Не се опитвай да ми възразяваш. Вече изкарах една препирня с брат ти, но успях да го убедя. Ще се справя и с теб.

Сърдито захвърли по нея четката за коса, но Джо успя да я улови във въздуха.

— Не разбирам защо е цялата тази врява...

— Ей сега ще разбереш — процеди Кейт през зъби и отвори вратата на гардероба от палисандрово дърво. — Ще разбереш защо всичките обитатели на тази къща винаги са обичали веселията, и то много преди да си се родила, госпожице. А след като се разбере с теб, ще се заема с баща ти.

Младата жена изсумтя недоволно и отново се отпусна на леглото.

— Нямах никакви шансове.

— Ще се справя и с него — решително отсече Кейт и продължи огледа на гардероба на Джо. — Дори ако се наложи да го просна на пода в безсъзнание и после да го влача на гръб до плажа. Нямах ли тук една копринена блуза? — Припряно разрови окачените дрехи. — Или нещо друго, но да е по-свежо и привличащо погледите?

Без да дочака отговора на Джо, отиде до вратата, отвори я и извика:

— Алекса! Вземи една от блузите си и я донеси тук.

— Не искам нейна блуза — сърдито промърмори Джо. — Щом толкова се налага да отида на събирането на плажа, предпочитам сама да си подбера дрехите, без да прибягвам до услугите на сестра си. Но всъщност това няма значение, защото съм решила да не излизам тази вечер.

— Ще отидеш! И се погрижи за косата си. Уморих се да се ровя в гардероба ти.

— Дори и да исках, нямам с какво да накъдря косата си.

— Така ли? — сърдито извика Кейт. — Алекса, донеси тази блуза и ролките за коса в стаята на сестра ти.

— Стой там, Лекс — извика Джо на свой ред. — Кейт, изглежда си забравила, че отдавна не съм на шестнадесет години.

— Не, за съжаление отдавна не си на шестнадесет — недоволно поклати глава тя. — Вече си зряла жена, при това никак не си грозна. Но си прекалено своенравна. А сега иди да се преоблечеш. И се погрижи за външния си вид. Няма да търпя да ми възразяваш като някоя невъзпитана хлапачка! От детинщините ви, от вас двете, ми дойде до гуша — промърмори и влезе в банята на Джо. — Не намирам дори туш за мигли. Да не би да си решила да постъпиш в манастир? Червилото за устни не е оръжие на Сатаната.

С праметната върху рамото си блуза и с кутията с ролките в ръка Лекси се появи на вратата. Личеше си, че е в приповдигнато настроение заради очакваното празненство. Усмихна се на сестра си.

— И теб ли те скастриха?

— И още как... Не искам да си навивам косата.

— О, Джо Елън, я се отпусни. — Сестра ѝ остави върху шкафа кутията с ролките и се заоглежда в голямото огледало на стената.

— Нито пък искам да обличам някоя от твоите дрехи.

— Тогава се обслужи сама. — Лекси се завъртя, нацупи устни и изгледа накриво сестра си. Само преди миг бе изпълнена с желание да ѝ помогне, но Джо я заля със студена вода. — Хмм. Не знаех, че толкова се харесваш с къдрици.

— Е, отсега нататък вече ще знаеш.

Лекси не обърна внимание на саркастичния тон на сестра си и бавно я обиколи от всички страни.

— Тази тениска не е ли прекалено измачкана и провиснала?

— Може и да е така — уморено кимна тя.

— Нима ще обуеш черните джинси? — попита Лекси. Сестра ѝ разсеяно сви рамене и тя замислено притисна пръсти към устните си. — Прекалено си слаба. Може би ще изглеждаш малко по-добре, ако прибавим обици и колан, но и това няма да е достатъчно. И къдриците няма да ти помогнат.

— Да не се накъдрям, така ли?

— Не, не искам да кажа това. Трябва да ти измисля някаква По-ефектна фризура. — Огледа замислено сестра си с присвити очи. След малко кимна решително: — Хрумна ми нещо. Ще ти скъся косата тук, а също и тук малко ще те клъцна.

— Ще ме подстригваш ли? — Изплашено притисна ръце към косата си. — Какво искаш да кажеш с това „ще те клъцна“?

— Защо се разтревожи толкова? Искам само да оформя косата ти.

— Именно от това се нуждаеш, Джо — намеси се братовчедката Кейт. — Лекси разбира от прически. Много добре се справя с косата ми, ако не мога да отида на фризьор. Иди и си измий косата, Джо. Лекси, вземи си ножиците.

След четвърт час седеше в креслото, завита с широката кърпа, а от главата ѝ се сипеха отрязаните кичури.

— Боже мой! — Джо стисна очи. — Май наистина съм си изгубила ума, щом ти позволих да правиш с косата ми каквото ти скимне.

— Стига си мърморила! — срязва я Лекси, която едва се сдържаше да не се засмее. — Съвсем малко отрязах от косата ти. И още съм едва в началото. Трябва да се благодариш на братовчедката Кейт, защото без нейната помощ нямаше да успея да те убедя, че се нуждаеш от промяна.

— Да. Да, може би си права.

— Цяло щастие е, че имаш такава коса, Джо. Гъста и естествено чуплива. — Тя спря, огледа се в огледалото на стената и се намръщи, недоволна от своята прическа. — Не мога да си обясня защо дадох толкова пари за къдренето. Косата ми е права като сноп. — Капризно повдигна рамене и отново се зае с косата на Джо. — Нуждаеш се само от леко скъсяване.

— Но недей да прекаляваш... — Очите на Джо рязко се разшириха, а гърлото ѝ се сви, когато в скута ѝ се посипаха снопчета от косата ѝ. — За Бога! Ох, Господи! Какво правиш?

— Успокой се. Само ти оформям бретона. — Бретонът ли? Какъв бретон? Никога не съм искала бретон.

— Вече няма значение какво си искала и какво не. Почти свършвам. А сега да го подравним над веждите. Ще изглеждаш много по-добре, защото тъкмо тази прическа подхожда на лицето ти. Но най-хубавото в теб са очите ти. Именно затова искам да ги откроя, а не да се спотайват зад рошовата ти коса. — Лекси продължаваше неуморно с ножицата и гребена, докато накрая се отдръпна назад, огледа Джо, изсумтя недоволно и отново се наведе към нея, за да отстрани един непокорен кичур. — Да, сега вече ми харесва. Сега съм доволна от творбата си.

— Само на теб ти харесва — кисело промърмори Джо. — Защото не експериментираш с твоята коса, а с моята.

— Дължиш ми едно извинение, сестричке. — Лекси изля малко от гела за коса на дланта си, разтърка ръцете си и го размаза по косата на Джо. — Нуждаеш се и от мъничко гел.

Джо изгледа намръщено тубата.

— Не използвам препарати за коса.

— Ще свикнеш. Сега ти сложих съвсем малко — успокой я Лекси и включи сешоара. — Можеш да се подсушиш. Така косата ти ще изглежда по-бухнала. Няма да е зле да отделяш десетина минути всяка сутрин за прическата си.

— Сутрин ми стигат и две минути, за да се среща. Кога ще свърши това мъчение? — Беше се изморила да стои неподвижно в креслото.

— Чудесно! Толкова се старях да те поразкрася, а ти нито за миг не спря да мърмориш. Сега иди да се огледаш. И да знаеш, че не

приемам никакви рекламации. — Лекси се отдръпна, за да може сестра ѝ да свали кърпата. Без да губи нито секунда, Джо нервно смъкна кърпата от врата си, без да обръща внимание на сипещите се по пода коси.

Но когато се изправи пред огледалото, онемя. Изглеждаше... чудесно, беше длъжна да го признае. Косата ѝ вече не висеше като безформен грозд, а се спускаше плавно надолу, подвита зад ушите, разливаща се на вълни на гърба ѝ. Смътно ѝ напомняше... да, за порив на вятър, реши тя. И едрите къдрици съвсем не ѝ стояха зле.

Взе четката, прокара я през косата си и видя как тя се надига и спада на плавни вълни.

И тогава си спомни отдавна забравената сцена, когато майка ѝ седеше до нея на ръба на леглото и сресваше косата ѝ.

— *Имаш прекрасна коса, Джо Елън. Толкова гъста и чуплива. Ще доживееш деня, когато ще се гордееш с косата си.*

— *Същата като твоята, мамо.*

— *Знам. — Тогава Анабела се бе засмяла и я бе притиснала до гърдите си. — Ти си като моя по-малка близначка.*

„Не искам да бъда твоя близначка — сепна се Джо и тръсна глава, за да пропъди мъчителния спомен от детството. — Защото аз не съм като теб.“

Затова ли оттогава насетне тя не полагаше никакви грижи за косата си, освен да я сресва набързо и да я пристяга с еластичната лента? Затова ли в банята ѝ в Шарлот нямаше дори туш за мигли? „Дали това се дължи на вродената ми упоритост — запита се Джо, — или просто се страхувам, че ако отделя повече от пет минути на ден за външността си, ще започна да подражавам на майка си? Защото съм нейно копие? Ако държа да не полудея съвсем, трябва най-сетне да се науча да се изправам очи с очи срещу отражението си в огледалото всяка сутрин и всяка вечер. Само така ще заживея без страха, че винаги ще приличам на нея.“

Въздъхна нерешително и тръгна към спалнята на Лекси.

Завари сестра си в банята — тя търпеливо си избираше червило от претрупаната с козметика масичка.

— Съжалявам, Лекс — започна Джо. Но сестра ѝ нищо не ѝ отговори и тя плахо пристъпи към нея. — Лекси, казах, че искрено

съжалявам. Ти беше абсолютно права. Държах се прекалено нервно, като неблагодарница. Вината е моя.

Лекси леко начерви устните си.

— А защо го направи?

— Защото се страхувам.

— От какво?

— От всичко. — След като си го призна, сякаш камък падна от плещите ѝ. — Напоследък се плаша дори и от сянката си. Дори и от тази нова прическа. — Опита се да се усмихне. — Дори от тази кошмарна нова прическа.

Лекси срещна погледа ѝ в огледалото и ѝ се усмихна в отговор.

— Защо, според мен прическата ти стана много сполучлива. Няма да е зле да си сложиш малко руж, за да подчертаеш очите.

Джо въздъхна примирено и сведе поглед към козметичните препарати, струпани върху тоалетната масичка.

— Хм, защо пък не? Мога ли да използвам някой от гримовеите ти?

— Разбира се. — Лекси се обърна към огледалото и внимателно положи червило на устните си. — Джо... да не би да се плашиш от самотата?

— Не. Всъщност най-добре се чувствам, когато съм сама. Самотата въобще не ме плаши.

— Чудесно. А пък при мен е точно обратното — самотата е единственото, което ме ужасява.

Огънят се разгаряше, а пламъците се издигаха към черното небе, обсипано със звезди, ярки като диаманти. Прилича на ритуалите на древните келти, помисли си Нейтън, докато отпиваше от леденостудената бира. Представяше си танцуващи около огъня друиди в дълги роби, поднасящи жертвените животни на някакво първобитно езическо божество, вечно недоволно и ненаситно.

Ноцта беше студена, но около огъня беше горещо. Плажът, обикновено пуст по това време на денонощието, сега бе изпълнен с хора, огласян от музика и смях. Младият мъж се чувстваше някак не на мястото си, не спираше да гледа замечтано танцуващите двойки,

очарован от притеглянето и отдръпването на партньорите, неуморни като приливите и отливите.

Внезапно си припомни за снимките, които Джо му бе показала тази сутрин, напомнящи за ледени късове, неми свидетелства за нейната самота. Те му напомниха колко самотен бе и самият той.

— Здравей, красавецо. — Джини се настани на пясъка до него. — За какво си се замислил толкова?

— За смисъла на живота.

Тя се изсмя безгрижно.

— Е, какво толкова има да му мислиш? Животът трябва да си го живееш така, че да ти е приятно. — Подаде му един сандвич, печен на огъня. — По-добре си хапни.

Нейтън отхапа от сандвича, но усети между зъбите песъчинки и сажди.

— Уф, та той не може да се яде!

Джини се закиска и приятелски го стисна за коляното.

— Е, не мога да ти предложа нещо по-добро сега, но мога да ти приготвя такава южняшка закуска, че пръстите си да оближеш. Само че трябва да сме заедно рано сутрин.

Явно бе, че предложението бе съвсем сериозно, но в него нямаше нищо вулгарно. Лъчезарната ѝ усмивка бе подсилена от въздействието на текилата. Той не можа да се сдържи и също ѝ се усмихна.

— Предложението е много примамливо.

— Е, сладурче, не знаеш ли, че всяка свободна жена на този остров между шестнадесет и шестдесет години ще бъде щастлива да се люби с теб. Аз просто не искам другите да ме изпреварят.

Нейтън неловко се почеса по брадичката.

— Аз наистина обичам вкусните закуски, но...

— Не се притеснявай чак толкова. — Стисна го за ръката, сякаш искаше да провери силата на мускулите му. — Знаеш ли какво трябва да направиш сега, Нейтън?

— Какво?

— Да ме поканиш на танц.

— Аз ли?

— Разбира се. — Тя се надигна и го дръпна за ръката. — Хайде, голямо момче, нека да се поразкършим по пясъка.

Той стисна топлата ѝ длан и се ухили.

— Добре.

— Джини май успя да свали този янки — промърмори Гиф, докато гледаше как братовчедка му задърпа Нейтън към мокрия пясък.

— Така изглежда. — Кирби облиза сладкото от палеца си. — Тя умее да се забавлява.

— Това не е толкова трудно. — Младежът огледа плажа. Някои танцуваха, други се бяха изтегнали край огъня, а няколко двойки изчезнаха в тъмните сенки. Децата весело тичаха около огъня, а в шезлонгите по-възрастните наблюдаваха младите и клюкарстваха.

— Не всеки иска само да се забавлява — отбеляза Кирби и погледна още веднъж към „Сенкчюъри“, но оттам не се задаваше никой.

— Знам, че си хвърлила око на Брайън, както аз на Лекси. — Гиф приятелски я потупа по рамото. — Защо да не потанцуваме? Това няма да ни попречи да ги забележим, когато се появят.

— Чудесна идея.

Брайън се показва иззад дюните. От двете му страни вървяха Лекси и Джо. Той се спря на върха на дюната и огледа плажа.

— Всичко това, деца мои, един ден ще бъде ваше.

— О, Брай. — Лекси го побутна с лакът. — Не бъди такъв досадник. — Тя зърна Гиф и изпита ревност, когато видя Кирби в обятията му. — Искам да опитам от печените раци — заяви и тръгна към плажа.

— Сега е моментът да изчезнем — започна Джо. — Кейти и татко сигурно още не са тръгнали от „Сенкчюъри“. Можем да тръгнем на север, да заобиколим и да се приберем у дома, преди Кейти да е дошла тук.

— Пак няма да ни се размине. Ще ни го върне тъпкано. Защо не искаш да се повеселиш, Джо Елън? Понякога не е зле човек да се отпусне.

— Прекалено много приличам на Хатауей — започна тя.

— И недостатъчно на Пендълтън — довърши брат й. — За разлика от Лекси — добави и кимна към сестра им, която вече бе център на внимание. — Хайде да се присъединим към тях.

В този миг Джини изтича към тях и шумно ги разцелува.

— Къде се бавихте толкова? Аз вече съм почти пияна. Нейт, дай по една бира на новодошлите. — Тя се завъртя и се втурна към един

млад мъж. — Ей, Морис, искаш ли да танцуваш с мен? Хайде.

Нейтън дълбоко въздъхна.

— Не знам откъде намира цялата тази енергия. Напълно ме изтощи. Искаш ли бира?

— Ще донеса — отвърна Брайън и се отдалечи.

— Харесва ми прическата ти. — Докосна леко бретона на Джо.
— Много ти отива.

— Дело е на Лекси.

— Изглеждаш много красива. — Ръката му се плъзна по рамото ѝ и стисна пръстите ѝ. — Това притеснява ли те?

— Не, аз... Не започвай отново, Нейтън.

— Твърде късно е. — Младият мъж се приближи към нея. — Вече съм започнал. — От нея се разнасяше фин и възбуждащ аромат.
— Сложила си си и парфюм.

— Парфюмът ми го даде Лекси...

— Харесва ми. И то много.

Смутена, Джо отстъпи крачка назад.

— Не съм си сложила парфюм заради теб.

— Въпреки това ми харесва. Искаш ли да танцуваме?

— Не.

— Добре. Нито пък аз. Хайде да отидем да седнем край огъня и да се понатискаме.

Предложението ѝ се стори толкова абсурдно, че тя едва не се разсмя.

— Нека само да седнем край огъня. Ако се опиташ да нахалстваш, ще бъда принудена да кажа на татко да грабне пушката и да те застреля. А ти си само един янки и никой няма да даде пет пари за теб.

Нейтън се засмя и я хвана през кръста, без да обръща внимание на инстинктивното ѝ отдръпване. Бе започнал да разбира, че това е естествената ѝ реакция, когато някой я докосне. — Добре, тогава само ще поседим.

Донесе ѝ бутилка бира и хотдог и се настани до нея.

— Виждам, че си взела фотоапарата си.

Тя машинално потупа кожения калъф в скута си.

— Навик. Засега няма да снимам. Понякога хората се притесняват от фотоапаратите. Обаче, след като си пийнат малко, вече

не им пука дали ги снимат.

— Мислех, че не снимаш хора.

— По принцип. — Разговорът започна да я притеснява и тя извади цигарите си. — Не е необходимо да ласкаеш или да примамваш някоя планина или река със сандвичи и бира, за да ги убедиш да ти позират.

— Изпил съм само една бира. — Той взе запалката от ръката ѝ, закри я с длан от вятъра и щракна. — Не съм забелязал да ме примамваш с нещо или да ме ласкаеш, но можеш да ме снимаш.

Тя замислено го изглежда през дима. Имаше едри кости, твърд поглед и волева уста.

— Може би. — Какво ли ще види през обектива? Дали ще открие какво точно я привлича в него? — Може и да те снимам.

— Ще ти стане ли неудобно, ако ти кажа, че отдавна чакам да чуя тези думи?

Джо го стрелна с поглед.

— Да. И то много.

— Тогава няма да говоря повече за това — съгласи се той, — нито пък ще изтъквам, че когато те видях там между дюнните, си казах: „Ето това е тя. Защо я нямаше толкова дълго?“

— Не се забавих чак толкова много. Огънят е запален най-много преди час.

— Не говоря за тази вечер. Не смятам, че трябва да ти казвам колко много ме привличаш.

— Не мисля, че...

— Значи когато сме заедно, ще говорим за нещо друго. — Усмихна се, когато забеляза смутения ѝ поглед и нежното потръпване на чувствените устни. — Наоколо има доста интересни лица. Можеш да се заемеш с нов фотоалбум само на тази тема. И да го наречеш „Лицата от Острова на изгубеното желание“.

Джо го изглежда втренчено, омаяна от плавните му и ловки движения.

— Още не съм приключила с фотоалбума, за който съм подписала договор, така че ми е рано да мисля за следващия.

— Но тази идея ще ти хареса. Притежаваш достатъчно талант и амбиция, за да помислиш и за нея. А сега би ли задоволила

любопитството ми, като ми разкажеш нещо за хората, които са около нас тази вечер? Защото почти никого не познавам.

— Кой по-точно те интересува.

— Всички, без изключения.

— Това там е господин Броди. Говоря за възрастния мъж с бялата шапка, с бебето в скута си. Навярно това е най-малкият му правнук, четвъртият по ред, ако не греша. Родителите му са били прислужници в „Сенкчюъри“ в началото на века. Роден е на острова и тук е отраснал.

— Нима е отраснал в „Сенкчюъри“?

— Той прекара доста време там, но по-късно семейството му получи самостоятелна къща в границите на имението и парцел земя като награда за многогодишната и предана служба. През Втората световна война е воювал като артилерист. Доведе си жена от Париж. Казваше се Мари-Луиз. Почина преди три години. Имат четири деца, десет внуци, а вече и четири правнуци. Винаги носи в джоба си ментови дражета. — Тя обърна глава към него. — Това ли искаше да чуеш?

— Именно това имах предвид. — Нейтън се зачуди дали Джо е обърнала внимание на неочакваната топла нотка в гласа си, докато му разказваше тази история. — Разкажи ми за още някой от присъстващите.

Тя въздъхна смутено. Чувстваше се неловко, но поне за миг бе забравила за страховете си.

— Онази жена там е Лида Вердън, моя братовчедка от рода Пендълтън. Говоря за бременната жена с уморено лице, която в момента се кара на детето до нея. За четири години това ще е третото ѝ раждане, а мъжът ѝ Уоли е красив за трима и не може да се похвали с благоприлично поведение. Той е шофьор на камион и често отсъства по цели седмици. Живее си живота. — Някакво дете притича край тях, огласяйки плажа с възбудени, радостни крясъци, подгонено от ухиления му баща. Джо смачка цигарата си в пясъка и я зарови с рязък жест. — Когато се прибере в дома си, Уоли или надига бутилката, или изтрезнява от предишната вечер. Досега на два пъти Лида се опита да се отърве от него, обаче той винаги успява да я върне. И като доказателство за сдобряването, тя влачи в количката едното дете, докато другото вече е издуло корема ѝ. С нея сме връстнички. Правих снимки на сватбата ѝ. Изглеждаше толкова млада, красива и щастлива,

че ако видиш снимките, направо няма да я познаеш. А сега, четири години по-късно, е износена и похабена като старите мебели в „Сенкчюъри“. Не всичко на острова е забавно и заслужаващо интереса на скучаещите туристи като теб — тихо завърши тя.

— Да-а, права си. — Той я прегърна през рамо. — Както не всички приказки имат щастлив край. А какво ще ми разкажеш за Джини?

— За Джини? — Джо се изсмя. — Няма какво толкова да се говори за нея. Достатъчно е веднъж да я зърнеш. Помниш ли как успя да разсмее дори брат ми? Не помня друг път Брайън да се е смял така. Успя дори и теб да развесели.

— Не си ли израснала заедно с нея?

— Да, бяхме като сестри, макар че Джини винаги е била по-близка с Лекси. Винаги се стремеше да изпита всичко ново, непознато и забранено. Но никога не го е вършила с лоши помисли. Просто тя се привързва много лесно към хората. О, я виж ти! Обзалагам се, че този път ще му натрие носа...

Нейтън бе изцяло погълнат от лицето ѝ, за да обърне внимание на тълпата около огъня.

— Какво?

— Видя ли ги? — Джо се облегна на рамото му и посочи с ръка към брега. — Лекс и Гиф пак са се счепкали за нещо. Двамата са като деца. Сменят настроенятия си за броени минути. И като деца си бяха същите. Джини ги харесва и двамата, но нищо чудно и този път тя да се окаже в дъното на разправията.

— Нима иска да ги скара?

— Не, глупчо. — Младата жена се засмя. — Иска само да ги накара да не се преструват, че не се интересуват един от друг.

Нейтън се замисли, а после вдигна учудено вежди, когато видя как Гиф грабна Лекси на ръце и я понесе към водата. В този миг му напомни за Рет Бътлър, понесъл Скарлет към спалнята им.

— Ако Джини винаги постига такъв успех при сдобряването на скараните двойки, веднага ще отида при нея с молба да се заеме с нас двамата.

— Само че за разлика от Лекси аз не съм толкова податлива на мъжко влияние — студено отвърна Джо.

— Може би.

Въпреки съпротивата ѝ Гиф успя да я удържи в ръцете си и дори да върви, без да залита, докато светлините на огъня останаха далеч зад гърба му. Доволен, че на двадесет метра наоколо няма жива душа, той ѝ позволи да стъпи на пясъка.

— За какъв, по дяволите, се мислиш? — Тя го блъсна силно с двете си ръце. — За Супермен ли?

— Аз съм все същият — невъзмутимо отвърна той. — Крайно време е да престанеш да се преструваш, че не ме забелязваш.

— Отдавна съм ти се нагледала. Никой няма право да ме измъква от компанията, без да съм му позволила. — „И независимо от това, че ме възбужда“, добави тя мислено. — Тъкмо се бях заслушала в разговора край огъня.

— Не се опитвай да ме правиш на глупак. През цялата вечер не спря да се усмихваш на онзи хлапак, който отдавна ме дразни. Този път не можах да се стърпя.

— Само разговарях учтиво и приятелски с новодошлия, с който ме запозна Джини. Много симпатичен мъж, при това е от Чарлстън. Бил адвокат и е дошъл за няколко дни с приятелите си в къмпинга на острова.

— Хм, значи бил адвокат от Чарлстън, така ли? И затова ли през цялото време се занасяше с него, а? — Гиф я изгледа ядосано. — Крайно време е да си седнеш на задника, Лекси, иначе сам ще се погрижа за него. А сега се връщай обратно, но този път го давай поумната.

— Ти пък много си възмъжал напоследък! Отдавна съм пораснала, а ти все още не си го разбрал. Ще правя това, което си искам и с когото си искам, ясно ли е?

Завъртя се рязко, вирна глава и закрачи сърдито покрай водата. Гиф замислено потърка брадата си, после изтича към нея. Тя чу стъпките му и се обърна, но само секунди преди той да я сграбчи в прегръдката си.

— Какво правиш, смахнат идиот? Ще ми скъсаш блузата! — Вбесена, Лекси пусна в действие лакти, колене, зъби, вкопчена в него, но шумният плясък на вълната заглуши виковете ѝ. — Мразя те! Не мога да те понасям, Гиф Вердън!

— Не, Лекси! Ти ме обичаш...

— Глупости! Защо не ми целунеш задника?

— С най-голяма радост, скъпа. — Хвана двете ѝ ръце. — Но нека не избързваме. Всяко нещо по реда си, нали така? — Наведе глава, тя се извъртя и той я целуна под ухото. — Ето едно хубавичко местенце, откъдето можем да започнем.

Пронизаха я тръпки.

— Мразя те! Казах ти, че те мразя, Гиф Вердън!

— Много добре те чух. — Спусна трескавите си устни по гладката ѝ шия, а тялото ѝ се изви в ръцете му. — Целуни ме, Лекси... — задъхано прошепна той. — Хайде, не се бави, целуни ме. Веднага!

С въздишка на уста тя завъртя глава и устните ѝ се озоваха под неговите.

— Прегърни ме, погали ме... Ох, как те мразя, защото ме караш да правя всичко това.

— Познато ми е това чувство. — Погали косата ѝ, бузите ѝ, а тя трепереше и се опитваше да се изскубне. — Не, не се дърпай. Нищо няма да сторя, скъпа моя.

Лекси отчаяно го стисна за косата и притегли лицето му към своето.

— Ох, искам те в мен... В мен! — Тялото ѝ се изви на дъга и страстно изохкване се отрони от устните ѝ.

Той притисна широката си гореща длан към гърдата ѝ, а тя изпълни шепата му, ала това само го влуди още повече и устните му сами се заровиха в деколтето ѝ.

Вкусът ѝ, горещ, потен, остро пикантен, сякаш инжектира уиски в артериите му. Беше се заканил първия път да бъде безкрайно бавен и нежен, цял живот бе жадувал за този миг. Но тя се движеше така неуморно под тялото му, ръцете ѝ така трескаво го опипваха, разсъбличаха, стискаха, че всичките му планове се изпариха моментално от ума му. Когато отново устните им се сляха, Гиф вече не беше способен да разсъждава. Едва му стигаше въздухът. Всичко изчезна, остана само вкусът ѝ, като на мед, и приглушените ѝ охкания.

Дишаше на пресекулки, увлечен в яростната борба с измокрената ѝ пола. Разкъса тънкия плат и под ръката му се озова топлото ѝ заоблено бедро. Продължи още по-нататък — тя вече бе готова за него,

мокра и гореща. Притисна се конвулсивно към ръката му и свърши, преди дори да успее да простене още веднъж.

— Господи, Господи, Лекси...

— Сега, Гиф, сега или ще те убия, ако спреш. Кълна ти се, че ще те убия!

— Няма да можеш. Вече съм полумъртъв. Смъкни тези проклети дрехи. — Свали с едната си ръка полата ѝ, а с другата задърпа ципа на джинсите си. — За Бога, Лекси, помогни ми да се оправя с този шибан цип!

— Сега, ей сега... — Внезапно я напуши смях, усукана в парчетата от разкъсаната си пола, все още тръпнеща от мълниеносния, завладяващ оргазъм. Кръвта ѝ пулсираше тъй силно в ушите ѝ, че не чуваше тътена на океана. — Сякаш съм пияна. Сякаш съм на седмото небе. Ох, побързай, моля те, побързай!

— Дяволите да ме вземат! — Запокити джинсите си върху мокрия пясък, смъкна ризата от раменете си и я дръпна към вълните, заедно с разкъсаната ѝ пола и всичко останало.

— Какво правиш? Новата ми пола...

— Ще ти купя десет поли. Цяла дузина. За Бога, остави ме да те обладая. — Задърпа колана на полата ѝ и проникна в нея, преди още тя да успее да ахне.

Лекси закрепця в захлас. Обви крака около кръста му, заби нокти в раменете му, неспособна да откъсне очи от лицето му. Погледът ѝ потъна в черните му очи.

Придошлата вълна я обля цялата, но тя отново се вкопчи в него, знаейки, че в прегръдките му е в безопасност.

— Обичам те — прошепна той на ухото ѝ, когато тялото му се разтърси мигове преди края. — Обичам те, Лекси.

Повече не можеше да издържа. Потръпна в нея и усети как телата им се сляха. Стисна в последна конвулсия и се остави вълните да си играят с тях. Беше разкошно, каза си той. Не помнеше някога да се бе усещал така волен, изчистен и щастлив. Както винаги бе мечтал.

— Хей, къде сте?

Гиф уморено извъртя глава и зърна някаква фигура на брега, размахваща ръце. Изсумтя недоволено и притисна устни към косата ѝ.

— Ти ли си, Джини?

— Видях някакви дрехи захвърлени на пясъка. Сториха ми се познати. Да не би да сте голи?

— Така изглежда — ухили се младежът.

Лекси също се засмя, но побърза да притисне устни към врата му.

— Джини, той ми разкъса полата.

— Ами че крайно време беше. — Тя им изпрати пламенни въздушни целувки. — Реших малко да се поразтъпча. За да си проветря главата. Лекси, госпожица Кейт доведе баща ти там, при огъня. Пооправи се малко, преди да се покажеш пред него.

Тя им махна с ръка още веднъж и пое надолу по плажа. Незлобливото ѝ сърце се зарадва, когато видя двама души да се обичат така пламенно. Защото още преди години се бе убедила, че Гиф се увлича по нея, а пък Лекси отдавна му беше хвърлила око.

Спря се за миг, когато дочу някакъв шум, и се озърна през рамо. Отново ѝ се зави свят. „Не биваше да прекалявам с текилата — каза си тя. — Но нали животът е прекалено кратък, за да се лишаваме от дребните наслади...“

Един ден ще попадне на някой свестен мъж, който ще я задържи завинаги при себе си. А дотогава ще си прекарва весело, без да престане да се оглежда, за да не пропусне шанса на съдбата си.

Като че ли бе размахала магическа пръчка — след секунди в далечината пред нея по пясъка се зададе самотна мъжка фигура. Джини игриво завъртя бедра и разтегли устни в усмивка, широка и топла, както само тя умееше.

— Хей, красавецо, насам! Къде си тръгнал така самотен?

— Теб търся, хубавице.

Тя отметна косата си назад.

— Какво съвпадение, а?

— Не съм. Предпочитам да си мисля, че тук има пръст съдбата. — Протегна ѝ ръка и тя я пое, уверена, че това е нейната най-щастлива нощ.

„Това, че е полупияна, само ще ме облекчи — каза си той, докато я водеше нататък в мрака. — Но е достатъчно трезва, за да... се позабавлявам с нея.“

ЧАСТ ВТОРА

*Коя е тази рана, която времето да не
лекува?*

Шекспир

За пръв път от седмици насам Джо беше спокойна и си възвърна апетита. Дори щастлива, каза си тя. Кейт явно имаше право. Трябваше да излиза вечер с млади хора, да е сред весела компания, да слуша музика, да се разхожда на лунна светлина. И да прекарва по няколко часа в компанията на мъж, който не крие, че я намира за много привлекателна. Какво би й навредило всичко това? Всъщност Джо бе убедена, че нищо няма да изгуби, ако прекарва повече време с Нейтън.

Преди да слезе на долния етаж, се отби във фотолабораторията. За пръв път при влизането в тъмната стая не се замисли дали пак да извади плика със снимките на Анабела, които криеше в най-долното чекмедже.

Вместо това си мислеше за следващата разходка по реката и за вероятността да срещне Нейтън. Случайно. Ставаше безсрамна като Джини, засмя се тя. Кроеше планове как да накара един мъж да я забележи. Ала щом това вършеше работа при приятелката ѝ, може би щеше да помогне и на нея. Какво лошо има в един лек флирт с мъж, който се интересува от нея? Защото не можеше да отрече, че този мъж я вълнуваше.

Ето че отново мислеше за него. Тя се спря насред стълбите. Признаваше си, че Нейтън я трогваше с вниманието си, с нежните жестове, когато докосваше ръката ѝ, с начина, по който очите му търсеха нейните.

Усмихна се и продължи надолу по стълбите.

— Вече трябва да вървя, Сам, за да сменя спалното бельо в освободените стаи. — Кейт вдигна глава, когато Джо влезе в кухнята. Прокара ръка през косата си и разсеяно ѝ се усмихна: — Добро утро, скъпа. Много си подранила.

— Както и всички останали. — Стрелна с поглед баща си и се запъти към плота, за да вземе кафеника. Сам се бе облегал на рамката

на вратата. Очевидно му се искаше да се измъкне по-скоро от кухнята. — Някакъв проблем ли имаме? — безгрижно запита тя.

— Да. Някои от летовниците тази сутрин си заминават, а други ще пристигнат с ферибота. Току-що се обади едно семейство, което е готово за тръгване, но няма кой да им оформи сметката.

— Джини не е ли там?

— Не отговаря по телефона, няма я и у тях. Предполагам, че се е успала — леко се усмихна Кейт — в нечие легло. Сигурна съм, че снощи е стояла до късно на плажа край огъня.

— Когато си тръгвах, минаваше полунощ, а веселието бе в разгара си. — Джо отпи от кафето и се намръщи, опитвайки се да си припомни дали бе видяла Джини, преди да си тръгне.

— Ако едно момиче се държи благоприлично и спи в собственото си легло — обади се Сам, — сутрин ще става навреме за работа.

— Сам, много добре знаеш, че Джини никога не закъснява за работа. — Кейт се намръщи и погледна часовника. — Може би не е добре.

— Искаш да кажеш, че е махмурлия.

— На всеки може да се случи — сопна му се тя. — И няма значение къде е прекарала нощта. Сега най-важното е, че някои от летовниците си заминават, а други пристигат. Тази сутрин имам друга работа и не мога да отида в къмпинга, а дори и да можех, нито знам как се опъва палатка, нито пък как се инсталира подвижен клозет. Ти просто ще трябва да отделиш няколко часа от твоето скъпоценно време и да се заемеш с гостите.

Той примигна насреща ѝ. Тя почти никога не му бе повишавала тон и никога не се бе държала толкова враждебно с него. Сам Хатауей никога не бе обичал разправиите и затова примирено сви рамене.

— Добре. Ще се заема с летовниците в къмпинга.

— Джо ще дойде с теб — рязко рече Кейт, което накара бащата и дъщерята да се спогледат. — Може да ти трябва помощник — бързо добави тя. Ако можеше да ги накара да излязат заедно тази сутрин, може би двамата най-после щяха да разговарят като баща и дъщеря. — Джо, не е зле и ти да отидеш до къмпинга, за да провериш какво става с Джини. Може би телефонът ѝ не работи или тя наистина не се чувства добре. Няма да се успокоя, докато не разбере какво става с нея.

Младата жена посегна да свали фотоапарата от рамото си. Явно плановете ѝ за сутринта се проваляха. Но после реши да не се разделя с любимия си Никон.

— Добре. Ще отида.

— Обади ми се, когато разбереш нещо — подвикна Кейт, когато двамата излязоха. — И не се тревожи за чистенето по стаите. Двете с Лекси ще се справим.

Тя изгледа двете отдалечаващи се фигури, широко се усмихна и радостно потри ръце. Беше успяла.

Джо се настани на седалката до шофьора в стария пикап на баща си и затегна колана. Вътре миришеше на него, помисли си тя. На пясък, море и гора. Моторът запали веднага и плавно заработи. Винаги се бе грижил за всичко, което му принадлежи. Освен за децата си.

— Снощи стана страхотна веселба — започна тя.

— Трябва да се провери дали онова момче е изчистило плажа.

Онова момче сигурно бе Гиф, каза си Джо. И двамата знаеха, че младият мъж няма да остави нито хартийка, нито фас по пясъка.

— Хотелът върви добре. Има доста посетители за това време на годината.

— Рекламата — кратко рече Сам. — Кейт го измисли.

— А пък аз мислех, че мълвата също е от значение. Гозбите на Брайън са известни по цялото крайбрежие.

Баща ѝ само изръмжа. Никога не бе разбирал как един мъж може да се върти по цял ден около печката. Нито пък разбираше дъщерите си. Едната бе отлетяла за Ню Йорк, за да спечели слава, като мие косата си в търговските реклами по телевизията, а другата обикаля по света, за да прави снимки. Понякога се чудеше как е могъл да създаде такива деца.

Ала те бяха деца и на Анабела.

Джо реши да не му противоречи повече. Свали прозореца и остави лекият ветреца да гали страните ѝ. Внезапно чу плясък на криле в мочурището.

— Почакай. — Без да се замисля, стисна ръката на баща си. Той натисна спирачките, а тя бързо изскочи от колата, като го остави да се мръщи след нея.

Върху купчина пръст се припичаше костенурка — главата ѝ бе високо вдигната и се отразяваше в тъмната вода. Влечугото не ѝ

обърна никакво внимание, когато тя приклезна и се приготви за снимка.

В този миг нещо прошумоля и костенурката светкавично прибра главата си. Джо затаи дъх, когато една чапла се извиси като бяло привидение и се зарея над блатото. Сетне изпляска няколко пъти с криле в небето и се скри зад дърветата.

— Често съм се питала какво ли е да летиш високо в небето и да чуваш само свистенето на крилете във въздуха.

— Спомням си, че ти винаги си обичала птиците — обади се баща ѝ зад гърба ѝ. — Ала не знаех, че си мечтаела да полетиш.

Джо леко се усмихна.

— Често съм си го представяла. Мама ми разказваше приказката за красивата млада принцеса, която злата магьосница превърнала в бял лебед. Това беше любимата ми приказка.

— Тя знаеше много приказки.

— Да. — Извърна се и внимателно се вгледа в лицето на баща си. Още ли страдаше заради измяната на съпругата си? Дали болката щеше да намалее, ако му кажеше, че според нея Анабела е мъртва? — Искаше ми се да бях запомнила повече от нейните приказки — промърмори младата жена.

Искаше ѝ се да си спомня майка си по-ясно, достатъчно ясно, за да реши какво да прави.

Пое дълбоко дъх, за да прикрие смущението си.

— Татко, тя някога писала ли ти е да ти каже къде е и защо е заминала?

— Не. — Топлината, която се бе появила в очите му, докато наблюдаваше полета на птицата, се стопи. На нейно място се появиха познатите ледени късчета. — Не е имала нужда от това. Тя си замина, защото така пожела. По-добре да не мислим повече за това.

Той се извърна и закрочи към пикапа. Останалата част от пътя изминаха в мълчание.

Преди да напусне острова, Джо беше работила в къмпинга и затова Кейт сега ѝ възложи да замести Джини. През последните години почти нямаше промени в реда за обслужване на туристите. На голямата карта, окачена на стената в бунгалото, бяха означени всички

места за опъване на палатки, пътеките, бунгалата и тоалетните. С карфици със сини главички бяха посочени заетите бунгала, с червени — запазените за туристите с уговорени резервации и със зелени — освободените от предишния ден. Именно за тях трябваше да се попълнят квитанциите.

Баните и тоалетните се почистваха по два пъти дневно, след което чистачките попълваха запасите от тоалетна хартия, кърпи, салфетки и други подобни материали. Джо се зае първо с тази проверка, понеже не вярваше, че Джини е имала време да се занимава с тоалетната хартия след бурната нощ около огъня на плажа.

— Ще огледам всички бани — съобщи тя на баща си, докато той се ровеше в кочана с квитанциите, за да обслужи първата група от летовници, бързащи за ферибота, който трябваше да поеме обратно към пристанището на Савана. — А после ще надникна в бунгалото на Джини.

— Първо иди да я събудиш — промърмори Сам, без да я удостои с поглед. — Нейно задължение е да се грижи за бунгалата, тоалетните и баните.

— Добре. Вероятно няма да ми отнеме повече от час. Чакай ме тук.

Кокетното бунгало на Джини, изработено от кедрово дърво, беше сгушено под висок клен. Пред стъпалата се виждаха две керамични вази с прекалено пъстри изкуствени цветя, а до тях като страж беше оставено едно пластмасово розово фламинго, вече набраздено от вятъра и дъжда.

Джо почука веднъж, почака малко и едва тогава натисна дръжката. Стаята се оказа доста тясна, с още по-малък кухненски бокс отляво, отделен с тесен плот за сервиране. Но си личеше, че теснотията не пречеше на Джини да колекционира ненужни дреболии със съмнителна стойност — порцелановите статуетки и дребните пластмасови сувенири изпълваха всяко кътче на стаята.

По яркорозовите тапети бяха налепени десетки изрезки от модни списания, но имаше и снимки на цветя и плодове. Усмихна се поласкана, когато откри сред тях и три от своите черно-бели фотографии, залепени съвсем не на място. Имаше и снимка на самата Джини, изтегната в хамак на поляната пред „Сенкчюъри“.

Джо отново се усмихна и се приближи до леглото.

— Хайде, Джини, завий се с одеялото, ако случайно не си сама в леглото. Дойдох да те събудя.

Но леглото се оказа празно.

— В кое ли легло ще се събудиш тази сутрин, Джини? — промърмори и напусна бунгалото, за да продължи търсенето из къмпинга.

Стигна до най-близките кабинички с душеве и извади връзката с ключове от джоба си. Бързо откри склада с препарати за почистване — шишетата, флаконите и тубите бяха безупречно подредени по лавиците. Винаги я изненадваше способността на Джини да подрежда така акуратно препаратите и също така изрядно да изпълнява останалите си служебни задължения, докато в личния ѝ живот цареше пълен хаос.

Взе първата от кошниците, напълни я с шишета и туби, добави гумените ръкавици и парцалите, след което се запъти към женското отделение с душовете. Над един от умивалниците непознатата туристка на около петдесет години ожесточено търкаше зъбите си с четката. Джо ѝ се усмихна разсеяно и се наведе над кошницата.

Непознатата изплакна устата си.

— Къде се е запиляла Джини тази сутрин?

— Не знам — отговори ѝ и започна да обира пияната. — Може би е с някой от мъжете, които още не са се прибрали в бунгалата си.

— Така става, когато се прекалява с пиенето — добродушно се усмихна жената. — Но пък си прекарахме много весело. С мъжа ми така се забавлявахме, че едва не изпуснахме закуската тази сутрин.

— Нали затова сте дошли на почивка. Кога ще се отпуснете, ако не сега? А после през цялата година ще ставате рано за работа.

— Мъчно може някой да убеди мъжа ми да остане за още две седмици. Моят Дик е маниак на тема рано ставане. Но тази сутрин дори и той се успа, така че групата е тръгнала на разходка без нас.

— На острова няма къде да се скрият. Ако толкова искате, бързо ще ги настигнете.

— Опитайте се да убедите моя Дик. — Тя се закиска, после кимна на една по-млада жена, която се появи иззад преградата, повела за ръка тригодишно момиченце. — Добро утро, Мег. Как е днес малката Лайза?

Момиченцето изтича към нея и весело забъбри.

Джо взе препаратите за чистене и се премести в мъжкото отделение. Почука на първата врата три пъти, при това доста силно, след което остана до вратата в очакване на отговора.

Никой не ѝ отговори. Тогава бутна вратата и извика:

— Почистване на помещенията. Има ли някой вътре? Преди години, когато помагаше на Джини в къмпинга, се бе натъкнала в помещението с душовете на гол възрастен мъж, препасан само с тясна кърпа през кръста, който не беше чул стъпките ѝ. Затова сега чукаше настоятелно по тънката врата и се провикваше силно, преди да влезе в ограденото помещение за къпещите се мъже. Не чу отговор зад преградата, нито шум от течаща вода, но за всеки случай се постара да вдигне повече шум с влизането си.

Като последна предпазна мярка остави вратата отворена, за да може по-лесно да избяга навън. Окачи на вратата пластмасовата табела: „ПОДДЪРЖАЙТЕ ЧИСТОТА В ПОМЕЩЕНИЯТА“. Доволна от себе си, остави кошницата с препаратите в най-близкия умивалник и посегна към шишето с препарата за чистене на фаянс. След двадесет минути щеше да приключи с почистването.

Защо да не се поразходи до северния бряг? Помнеше полуразрушената сграда на испанските мисионери, останала там още от шестнадесети век, но напълно изоставена през следващото столетие — въпреки продължителните усилия испанците така и не успели да привлекат местните индианци в лоното на Светата католическа църква.

Денят беше приятен, тъкмо за разходка по северното крайбрежие. Светлината беше много подходяща за снимки сред обраслите с трева развалини на испанската мисия. Запита се дали Нейтън ще одобри идеята ѝ да я придружи до северния бряг. Може да помоли Брайън да ѝ приготви кошница с храна и да прекара с Нейтън Делъни няколко приятни часа сред местата, пълни с привиденията на отдавна изтлелите испански монаси.

Не, стига си е мислила за глупости, тръсна глава Джо. За какво са ѝ развалините? Искаше само да излезе сред природата, да се наслаждава на летния следобед без никакви други планове. Всъщност искаше Нейтън. Искаше да бъде с него, може би, за да изпробва и него, и себе си. Да разбере какво ще се случи, ако се осмели и си позволи да стигне до крайната стъпка. Да бъде с него. Да бъде такава, каквато ѝ се иска. Да бъде Джо.

И защо не, помисли си тя. Когато се върне в къщата, ще му позвъни, а после да става това, което съдбата е решила.

Внезапно светлините изгаснаха. Тя ахна и заля краката си с водата от пластмасовата кофа. Завъртя се, инстинктивно хвана дръжката на метлата — сякаш можеше да се защитава с нея като с бойно копие — и тогава чу как тежко се хлопна външната врата.

— Хей! — Чу само собствения си глас, прекалено тънък и колеблив, от който я побиха тръпки. — Има ли някой вътре?

През призрачната светлина, процеждаща се от единствения прозорец, забулен от влагата, тя пристъпи към вратата. Първата крачка ѝ се стори безкрайно трудна. Паниката я бе сграбчила в ноктите си и бавно, но неумолимо пропълзвяваше към гърлото ѝ. Ударите на сърцето ѝ кънтяха в ушите ѝ. Можеше да се закълне, че има някой зад гърба ѝ.

Не видя нищо — само голите прегради и мътния блясък на мокрия циментов под. До слуха ѝ достигаше единствено учестеното ѝ дишане. Облегна се на вратата, готова в следващия миг да се втурне назад, като оглеждаше неспокойно.

По гърба ѝ започна да се стича студена пот. Вледеняваща паника скова гърлото ѝ. Не ѝ достигаше въздух. Но някаква част от мозъка ѝ студено ѝ изкомандва: „Тези признаци са ти до болка познати, Джо Елън. Не се оставяй да те победят, не се предавай! Ако се пречупиш, още утре те очаква онази отвратително бяла болнична стая. Затова се дръж. Само се дръж!“

Притисна ръка към устата си, за да заглуши вика си. От устните ѝ се изтръгна само неясно хъхрене. Усещаше как нещо в нея започва да се пропуква.

„Моля те, моля те. Пусни ме да изляза. Не ме оставяй тук сама.“

Чу стъпки по пътеката и отвори уста, за да изкрещи за помощ. Очите ѝ се разшириха от ужас, приковани към затворената метална врата, сърцето ѝ биеше до пръсване. Неусетно зашепна някаква отдавна забравена молитва. Погледът ѝ се замъгли, но внезапно силен блясък я ослепи, когато вратата рязко се разтвори и мъжки силует се появи на прага.

Коленете ѝ се подкосиха. Тя приклепна, ръцете ѝ докоснаха бърсалката. Сграбчи дългата дръжка и я надигна като сабя пред гърдите си.

— Не смей да се приближаваш към мен!

— Джо Елън? Какво, по дяволите, става с теб?

— Татко? — Бърсалката тупна на пода. Тя за малко да се строполи до нея, но ръцете му вече разтърсваха раменете ѝ и не ѝ позволиха да се свлече на влажния цимент.

— Какво правиш тук?

— Не можах да изляза. Не можах. Той... той ме е проследил. Не можах да се измъкна.

За миг Сам я огледа в недоумение. Бледа като платно, трепереше така силно, че му се стори да чува как костите ѝ потракват. Инстинктивно я притисна към себе си и я поведе навън.

— Всичко вече е наред. Успокой се. Всичко свърши, малкото ми сладкишче.

Двамата отдавна бяха забравили това шеговито обръщение от нейното детство. Джо зарови лице в рамото му и остана така притисната, докато той ѝ помагаше да се отпусне на каменната пейка край стената.

Сякаш още е малко дете, помисли си Сам и се изненада от откритието си. Как е възможно, след като сега изглежда толкова пораснала, умна, зряла и знаеща? Когато като дете имаше кошмари, той често я прегръщаше и успокояваше. Тя винаги тичаше при него след тежък кошмар.

— Не се страхувай.

— Не можах да се измъкна.

— Разбирам. Някой беше подпрял вратата с дъска. Глупави хлапета, това е всичко. Непрекъснато си играят с дъските.

— Хлапета ли? — Джо още веднъж потръпна и се притисна към него. — Някакви деца са си играели с дъските? Ами да... разбира се. Те са загасили лампите и са ме залостили вътре. А пък аз така се паникьосах... — Затвори очи и остана така за миг, опитвайки се да се успокои. — Дори не вярвах, че ще успея да се измъкна. Не можех да разсъждавам.

— Изплашила си се, това е всичко. Не бива да се плашиш от сянката си.

— Не, не бива. — Отново отвори очи. — Мисля, че няма да се повтори.

— Вратата се е хлопнала изненадващо и не си успяла да видиш кой ти е погледил тази глупава шега.

Тя се опита да се усмихне.

— Винаги се намира някой.

Понеже се беше поуспокоила, той се задоволи само да я потупа по рамото. Все пак дъщеря му вече не беше малко момиченце.

— Само си се поразмекнала нещо.

— Не е толкова безобидно.

— Не знам. Струва ми се, че ми спомена нещо. Някой се опитвал да те следи.

— Какво?

— Нали ми каза, че някой те следи. Подозираш ли конкретно някой от острова?

Фотографиите... мисълта проблесна като светкавица. Нейното лице. Лицето на Анабела. Джо бързо отмести погледа си и си каза: „Не, не, не сега! Още е рано, прекалено рано.“

— Ами... глупости! Нали знаеш, че на страха очите са големи? Съжалявам, папа.

— Няма защо да се извиняваш. Но какво става с теб? Бяла си като платно. Ставай, ще те заведа у дома.

— Но вътре останаха препаратите.

— Аз ще се погрижа за тях. А ти само стой тук и се опитай да се съвземеш.

— Ще се постарая. — Но щом той се надигна от пейката, тя бързо протегна ръка. — Татко... благодаря ти, че пропъди страховете ми.

Сам сведе поглед към ръцете ѝ, вкопчени в неговите. Тънки и бледи, също като ръцете на майка ѝ, неочаквано си припомни той с тъга. Но вдигна очи и видя лицето на дъщеря си.

— Не се плаши, Джо. Веднага ще се върна и всичко ще бъде наред.

— Знам, че с всичко умееш да се справяш. И все още умееш.

Ръката му внезапно се стегна около нейната, но не посмя да заговори за миналото.

— Ще сложа всичко в ред, а после двамата ще се върнем в „Сенкчюъри“. Може би ти трябва само една солидна закуска.

Не, каза си Джо, докато го изпращаше с поглед. Нуждаеше се от баща си. Но дори и в този миг не осъзнаваше напълно колко бе права.

От паниката ѝ не бе останала и следа. Дори стомахът ѝ се обади, като ѝ напомни, че нищо не бе хапнала от сутринта. Реши да тръгне сама към „Сенкчюъри“.

Изплакна лицето си с ледената вода и нахлупи бейзболната шапка на главата си. Но този път, след като влезе в тъмната фотолаборатория, Джо спокойно отвори най-долното чекмедже и извади плика. Ръцете ѝ трепнаха издйайнически само за миг — когато подреждаше снимките върху масата.

Обаче фотографията на Анабела не се бе появила по някакъв магически начин. На всички снимки беше само тя, Джо Елън, в най-различни ракурси. Най-силно изпъкваха очите ѝ, с изкусно уловените от фотоапарата променливи настроения. Или бяха очите на Анабела? Откъде можеше да е сигурна?

Имаше снимка на майка ѝ. Имаше. Снимката беше там. Посмъртната снимка. Не е възможно да ѝ се е сторило. Никой не е способен на такава чудовищна измислица. Нима се беше побъркала окончателно? Не, още не беше изгубила разсъдъка си. Не е възможно. Нали я бе видяла, по дяволите, беше сигурна, че снимката беше там.

С последно усилие на волята Джо успя да си наложи да спре трескавото ровене из снимките, да затвори очи и да се заеме с бавното отброяване на вдишванията си — вдишване, издишване, докато сърцето ѝ престане да се блъска в гърдите като птичка в клетка.

Спомняше си много ясно как тогава загуби самообладание, щом усети, че умът ѝ започва да се помрачава. Как се почувства изгубена, потъваща в лепкав мрак. Не искаше това да започне отново.

Но фотографията липсваше. Това си оставаше неоспорим факт. А преди това бе там. Това също беше факт, също така неоспорим, нали? Следователно някой я бе взел. Може би Боби се е досетил, че тази снимка я измъчва, и се е постарал да я махне от фотолабораторията? Или някой друг се бе промъкнал в апартамента ѝ, за да задигне снимката, докато тя беше в клиниката?

Но който и да я бе изпратил, се бе върнал, за да си я вземе! Джо набързо прелисти останалите снимки, които преди малко бе измъкнала от светлокафявия плик, след което пак ги напъха в него. Не се интересуваше дали някому това ще изглежда налудничаво — на всяка цена трябваше да провери опасенията си. Някой си играеше жестоки шеги с нея, а като се подчиняваше на волята му, тя му позволяваше да я сломява все повече и повече.

Пъхна плика в най-долното чекмедже и изскочи в коридора.

Внезапно я осени прозрението, че само с едно обаждане по телефона може да провери хипотезата си.

Втурна се към спалнята си, измъкна тефтерчето си с телефонните номера и припряно посегна към слушалката. Ще се обади на Боби Бейнс, между другото ще му спомене и за снимката.

Отсреща вдигнаха слушалката чак след третото позвъняване.

— Ало?

— Боби?

— Не, аз съм Джек, скъпа, изцяло на твое разположение.

— Обажда се Джо Елън Хатауей — рязко го пресече тя. — Бих искала да разговарям с Боби.

— Аха, — чу се смутено изкашляне. — Съжалявам, госпожице Хатауей, просто си помислих, че се обажда някое от гаджетата на Боби, та затова... Не е тук в момента.

— Бихте ли му предали да ми се обади? Ще ви продиктувам номера, на който може да ме намери.

— Естествено, но не знам кога точно ще се върне в бърлогата... простете, в квартирата. Нито пък мога да знам къде се е запилял. Само ми намекна, че се заема с поредното фотосафари. Гореше от нетърпение да завърши някаква нова серия снимки преди началото на семестъра.

— За всеки случай ще ви оставя телефонния си номер — каза тя и му го продиктува. — Ако се срещнете, нали ще му предадете, че очаквам да ми се обади?

— Естествено, госпожице Хатауей. Знам със сигурност, че Боби много се ласкае от вниманието, с което го удостоявате. И толкова се тревожеше за... ох, пак сбърках, простете, исках да кажа, че се чудеше дали някога ще си спомните отново за него. Не беше сигурен дали ще

го потърсите през есента, щом започне семестърът. Иначе как е при вас?

Явно слухът за престоя ѝ в клиниката бе достигнал до ушите на съквартиранта на Боби Бейнс. Но можеше ли да се надява, че ще бъде пощадена от мълвата?

— Благодаря, сега съм по-добре. — Гласът ѝ прозвуча хладно. — Ако се свържете с Боби, моля ви да му предадете, че настоявам да се чуем по телефона в най-скоро време.

— Ще се погрижа за това, госпожице Хатауей. А какво...

— Дочуване, Джек. — Постави слушалката и притисна пръсти към очите си.

Нямаше значение, че Боби Бейнс беше разказал за нейния проблем на съквартирантите си. Не трябваше да обръща внимание на такива подробности, не биваше да се разстройва от реакциите на околните. Прекалено наивно бе да очаква, че той ще пази тайната ѝ — нали ѝ бе разказвал за тренъора си по бейзбол, който също бил отведен в болница след някакъв шумен нервен припадък.

Трябва да събере цялата си гордост и да изтърпи всички неприятности. Потънала в тревожните си размисли, Джо тръгна по стълбите към долния етаж. Ако имаше късмет, до две седмици Боби Бейнс щеше да ѝ се обади от града. Тогава ще получи още един от отговорите на въпросите си.

Тъкмо бе стигнала до вратата на кухнята, когато се спря, сепната от гласовете, долитащи отвътре.

— Нещо не е наред с нея, Брайън. Сякаш не е на себе си. Защо не поговориш с нея?

— Кейт, Джо с никого не споделя преживяванията си. Защо мислиш, че тъкмо с мен ще се отпусне?

— Защото си ѝ брат. Защото сте от едно семейство.

Дочу шума от разнасянето на чиниите и долови съблазнителната миризма на пържено месо. Явно закуската беше готова. В този момент се чу трясъкът от отварянето на междинната врата към салона.

— И какво като сме от едно семейство? — продължи Брайън с нетърпелив тон.

Джо си представи как брат ѝ поглежда скептично към братовчедката Кейт.

— Семейството винаги има значение, Брайън. Ако опиташ, може би тя ще сподели с теб какво я измъчва. Много се тревожа за нея.

— Слушай, онази вечер край огъня на плажа Джо ми изглеждаше напълно нормална. Беше се облегнала на рамото на Нейтън и остана така почти през цялата вечер. Пи от бирата, изяде един хотдог.

— Но тази сутрин се върна от къмпинга преbledняла като платно. Веднага се качи в стаята си. През целия ден място не можа да си намери, само се щуреше из къщата. Явно е, че преживява нещо болезнено. С никого нищо не желае да споделя, но съм готова да се обзаложа, че я измъчва някакво преживяване... може би нещо от миналото. Не си ли забелязал колко е притеснена и обърквана?

Джо изгуби желание да изслуша края на разговора. Обърна се рязко и се втурна към външната веранда.

„Значи всички следят какво правя — отчаяно прошепна тя. — И очакват да изпадна в поредната нервна криза.“ Какво ли би станало, ако знаеха, че е била в клиника... Представи си с каква загриженост всички щяха да клатят глави, да я утешават и да мърморят зад гърба ѝ.

По дяволите! Излезе на външните стъпала и жадно пое дъх. Ще успее да се справи. Ще успее. На всяка цена. А ако не намери тук жадувания покой, ще си замине от острова, но този път ще е завинаги.

Обаче къде да отиде? Отново я обзе отчаяние. Къде най-сетне ще намери спокойно кътче, където никой да не се занимава с нея?

Силите я напускаха. Краката ѝ се подкосяваха и тя едва слезе по стъпалата. Трябваше да си признае, че беше толкова изтощена, та едва ли можеше да замине нанякъде. Пое бавно към хамака, опънат в сянката на дъбовете, и се отпусна в него. Сви се на кълбо. Като в майчината утроба, помисли си Джо в мига, когато въжената люлка нежно се заклати под нея.

Понякога, в най-горещите летни следобеди, тя заварваше тук майка си и се сгушваше в хамака до нея. Анабела умееше да разказва приказки, всичките с щастлив край. Джо и сега сякаш долавяше уханието на парфюма ѝ, припомняйки си как двете се бяха люлели под сянката на дъба, а през плетеницата от зелени листа проблясваха късчета от лятното небе, сини като аквамарин.

Сега дърветата бяха още по-високи. Нали двадесет години бяха достатъчни, за да пораснат високи стволоче от младите филизи. Също като нея. Но къде беше изчезнала Анабела?

Той крачеше покрай кея в Савана, без да обръща внимание на витрините на крайбрежните магазинчета и на тълпите туристи. Сбърка, ужасно сбърка. Авантюрата с онази жена се беше оказала неппростима грешка. Трябваше да го разбере още от самото начало, много преди мига, в който реши да я обладае.

Беше много възбуждащо, ала само за един кратък, преходен миг. Един миг на наслада и после всичко бе свършило така бързо, както и бе започнало.

Спря се край брега на реката и се загледа втренчено във водата, опитвайки се да се успокои. Постепенно старанията му донесоха успех — пулсът му се нормализира, дишането му се успокои.

Отново до слуха му започнаха да достигат звуците на крайбрежния град, отначало леко приглушени, а след това все по-отчетливи — дрънченето на велосипедите, свистенето на гумите, виковете на търговците от сергиите, звънкият смях на дечурлигата, гонещи се край кея.

Сега отново беше спокоен, владееше се добре и дори се усмихваше, все така загледан във вълните. От тази гледка ставаше великолепен фото пейзаж и той го знаеше — красив, строен мъж, в разцвета на силите си, с волно развята коса, с фигура, която привличаше женските погледи.

О, сигурно затова бе успял да очарова и Джини. Тя с такова желание тръгна с него по притъмнелия плаж към дюните. Леко залитащо, пийналото момиче се увлече във флирта.

Така и не разбра какво я порази. В буквалния смисъл. При този спомен той се ухили самодоволно. Само един кратък, отсечен удар по тила се оказа достатъчен, за да я повали сред пясъка. Никак не го затрудни да премести на тялото до сенките в подножието на дърветата. Нетърпението изгаряше вените му, така че тя му се стори лека като перце. А да я съблече бе... толкова стимулиращо. Наистина тялото ѝ се оказа по-пищно, отколкото би желал, ала нали се отнасяше само за поредното упражнение...

Но май бе попрекалил с бързането. Сега, когато отново бе в състояние да анализира действията си, бе длъжен да си го признае. Забави се с подреждането на оборудването, с тършуването из

калъфите. И бе доста изнервен при първите кадри. Млада, налята с жизнени сокове самка, гола, с ръце, вързани високо над главата ѝ... прекрасен кадър. Защо не успя да пооправи разпилените ѝ коси, защо не нагласи по-старателно фокуса и центрирането?

Не, тогава бе твърде завладян от неповторимостта на мига и се бе нахвърлил да я изнасили веднага щом тя дойде в съзнание. Искаше първо да си поговори с нея, за да улови надигация се в зениците ѝ ужас, да го запечата на лентата, когато тя започнеше да проумява какво се канеше той да ѝ стори.

Точно така трябва да е било и с Анабела.

Да, тя се е мятала безпомощно, опитвайки се да изкрещи. Дългите ѝ прекрасни крака са се усуквали в страстни, ала безнадеждно безпомощни гърчове. Гърбът ѝ се е извивал в яростна дъга. А ето че сега на свой ред и аз усетих за миг пробождащия трепет на върховната наслада.

Нали тя бе само обектът, докато аз съм творецът, художникът, извайващ живия образ.

Да, точно така е било с Анабела, отново си каза той. И така трябваше да стане и сега...

Ала първият му оргазъм се оказа само едно жалко разочарование. Беше толкова... постно преживяване, сега вече можеше да е уверен в преценката си. Дори не пожела да я изнасили още веднъж. Беше повече досадно задължение, отколкото някакво несравнимо удоволствие. Нищо особено, освен една допълнителна стъпка към подготовката на финалния кадър.

Обаче щом измъкна копринения шал от джоба си и щом го завърза около шията ѝ, а после се зае да го стяга, да го стяга, още и още... и да гледа как очите ѝ се изцъклят, как се бори за глътка въздух, за писък...

Да, това беше много по-добра сцена, унесе се той в спомените си от онази нощ. Вторият му оргазъм беше вълшебен, дълъг, задоволяващ, изчерпващ...

И онази последна нейна поза в решителния миг може би беше най-сполучливият кадър в цялата му практика.

Ще я озаглави „Смъртта на уличницата“, защото всъщност какво друго бе тази отрепка? Надали ще попадне в Рая. Беше евтина, най-обикновена. От онези, които стават само за еднократна употреба.

Именно затова не бе успял да достигне съвършенството. Излиза, че вината не е била негова, а нейна, само нейна. От това прозрение внезапно му олекна. Да, само това е била причината — тя е била негодна за такава роля, тя — обектът, а не творецът.

Но все пак бе успял да я заснеме. Той си я бе избрал, той я бе обладал.

Трябваше да си напомни още веднъж, че се отнасяше само за упражнение.

Но следващия път ще достигне съвършенството. С Джо.

С лека въздишка потупа кожения калъф на фотоапарата. Снимките беше проявил набързо в квартирата, наета само за няколко дни. Време бе да се върне на острова.

Понеже Лекси отново бе изчезнала нанякъде, Брайън пое към градината да оскубе плевелите поне още от две-три лехи. Тя му бе обещала да му помогне, но той бе уверен, че се е запиляла нанякъде с Гиф. Спомни си как ги бе заварил да се прегръщат миналата вечер точно под прозореца на спалнята му. От пътеката се бяха прибрали мокри, изпоцапани с пясък, ухилени до уши като малки деца. Дори за преуморения му мозък бе очевидно, че са се занимавали с нещо повече, освен да плуват заедно посред нощ. Но посрещна новината леко развеселен, макар и с малко завист.

Толкова им бе лесно да се радват един на друг, да се усамотяват при всеки удобен случай. Макар, че според Брайън, Гиф имаше по-сериозни планове за бъдещето си с Лекси, особено след като тя на бърза ръка бе успяла да завладее сърцето му.

Гиф беше разумен и търпелив по характер, така че не можеше да се предскаже кой ще надделее в бъдещото им семейство. Брайън си каза, че се очакват доста любопитни сцени, но най-благоразумно ще бъде да ги наблюдава отстрани, като обикновен зрител.

Тъкмо това искаше той от живота. Да не се намесва в тревогите и преживяванията на околните.

Наведе се над лехата с аквилегиите. Погледът му обходи светлолилавите цветчета, приветливо разтворени към небето. И тогава чу леко хлипане.

Озърна се и видя жената в хамака. Сърцето му замря. Косата ѝ, тъмночервена, на фона на зеленикавата сянка, същата ръка, отпуснатата от страни, слаба, изящна, елегантна. Отстъпи крачка назад, но се съвзе, когато жената извърна глава.

За Бога, та това не беше майка му. А сестра му. Но понякога удивително заприличваше на Анабела! При подходящ ъгъл и подходяща светлина. Мъчително бе да си спомня за майка си, болезнено и нежелано. Тя обичаше да се люлее в хамака по цели часове, особено в горещите летни следобеди. Понякога Брайън идваше при нея и седнаше на земята с кръстосани крака. Тя слагаше ръка на главата му, прокарваше нежно пръсти през косата му и го питаше какво е преживял през деня.

И винаги внимателно го слушаше. Или поне някога той си мислеше така. Вероятно си е мечтала за нещо, докато той е бърборел. Мечтаела е за любовника си, за това как да избяга от съпруга и децата си. За свободата, която е искала повече от него.

Ала жената в хамака не беше Анабела, беше Джо и според него не спеше спокойно.

Една част от него — част, която презираше и понякога мразеше — искаше да се обърне и да си тръгне, да остави сестра си на собствените ѝ демони. Ала той се приближи до нея и загрижено смръщи вежди, когато тя простена и неспокойно се обърна в съня си.

— Джо. — Сложи ръка на рамото ѝ и лекичко го разтърси. — Хайде, скъпа, събуди се.

— Недей! — извика Джо и се завъртя. — Не ме докосвай!

— Спокойно. — Той усети как юмрукът ѝ профуча край лицето му. Погледна я едновременно загрижено и изненадано. — Не ми се иска да се разхождам със счупен нос.

Дишането ѝ се учести, тя внезапно отвори очи и замаяно го изгледа.

— Брайън. — Тялото ѝ се разтърси от конвулсии и младата жена затвори очи. — Съжалявам. Лош сън.

— Разбрах. — В погледа му се четеше загриженост. Кейт беше права както винаги. Нещо не бе наред, никак не бе наред. Брайън приседна на края на хамака. — Искаш ли да ти донеса нещо? Вода?

— Не. — Отвори очи и с изненада усети ръката му върху своята. Не си спомняше кога за последен път бе хващал ръката ѝ. Или тя

неговата. — Не, добре съм. Просто лош сън.

— Когато беше малка, също имаше кошмари. Събуждаше се и викаше татко.

— Да. — Тя отпаднало се усмихна. — Предполагам, че и възрастните понякога имат кошмари.

— А ти имаш доста, нали? — Опита се гласът му да звучи нехайно, но видя как в очите ѝ проблеснаха пламъчета.

— Да, но вече не викам никого — студено отвърна.

— Сигурен съм, че не викаш. — Искаше му се да стане и да се махне. Защо трябваше да го засягат проблемите ѝ? Ала той не стана и леко залюля хамака.

— Няма нищо лошо в това човек да е независим, Брайън.

— Разбира се.

— И не е грях, ако някой не желае да сподели проблемите си останалите.

— Това ли правиш, Джо? Криеш проблемите си? Ако е така, успокой се. Аз самият си имам достатъчно, за да се интересувам от твоите.

Той не си тръгна и двамата мълчаливо продължиха да се люлеят в хамака в дебелия сянка на дърветата. Джо усети как сълзите запариха в очите ѝ.

— Напоследък много често си мисля за мама — плахо изрече тя.

Брайън настръхна.

— Защо?

— Виждам я такава, каквато беше. — „По-скоро снимката ѝ, която тайнствено изчезна“ — помисли си младата жена. — Сънувам я. Мисля, че е мъртва.

Сълзите неусетно потекоха по лицето ѝ.

— Какъв смисъл има да се ровим в миналото, Джо Елън? Какъв е смисълът да страдаме за нещо, което е станало преди двадесет години и което не можем да променим?

— Не мога да не мисля за нея... Не мога да си го обясня. То е в мен.

— Тя ни изостави и ние го преживяхме. Не рови повече в миналото.

— Но ако тя не ни е напуснала? Ами ако някой я е отвлякъл и...

— Ами ако е отвлечена от извънземни? — рязко я прекъсна той. — За Бога, Джо! Полицаяте разследваха случая повече от година. Нищо не откриха, никакви доказателства, че е била отвлечена, че е било извършено престъпление. Тя просто е заминала. Това е истината. Престани сама да се подлудяваш.

Тя отново затвори очи. Може би именно това правеше, бавно, но сигурно полудяваше.

— А по-добре ли е да си мисля, че всеки път, когато ни е казвала, че ни обича, е било лъжа? Това ли ще успокои душата ми?

— Най-добре е изобщо да не мислиш за нея. Остави я на мира.

— И да се чувствам изоставена. Както всеки един от нас. Да се чувстваме самотни и изоставени, защото някой, който ни е казал, че ни обича, е лъгал. Да забравим всичко. Така е по-добре. По-добре да си сам, отколкото да те изоставят.

Думите ѝ го засегнаха по най-болното място и Брайън избухна:

— Ти си тази, която има кошмари, Джо, не аз. Хайде, ела с мен — бързо изрече той, преди да е променил решението си.

— Къде ще ходим?

— Ще се поразходим с колата. Да вървим. — Брат ѝ я хвана за ръката и я задържа към колата си.

— Къде отиваме? И защо?

— Поне веднъж направи това, което ти се казва, по дяволите! — Той я напъха в колата и затръшна вратата. Остана доволен, че тя не протестира. — Аз ще се оправя с Кейт — промърмори и завъртя ключа. — Ти плачеш, Лекси вечно е недоволна, а Кейт само мърмори. Дойде ми до гуша. И аз си имам свой живот.

— Да. — Джо подсмръкна и изтри сълзите с опакото на ръката си. — Сигурно наистина не ти е лесно, Брайън.

— Млъкни. — Гумите изсвистяха и колата се понесе по пътя. — Когато дойде, представляваше една торба с кокали. Трябва да разберем причината и тогава може би всички ще мирясате и ще ме оставите на спокойствие.

Тя присви очи и стисна дръжката на вратата.

— Къде отиваме, Брайън?

— Не аз, а ти отиваш — поправи я той. — На лекар.

— Да пукна, ако отида. — Изненадата ѝ прерасна в паника. — Спри веднага тази кола и ме пусни да сляза.

Той стисна устни и натисна газта.

— Ще те заведа на лекар. Ако се наложи, ще те закарам насила. Сега имаме случай да разберем дали Кирби наистина е толкова добра, за колкото се мисли.

— Аз не съм болна.

— Тогава няма защо да се страхуваш от един преглед.

— Не се страхувам, просто не желая да ходя на лекар, нито пък да губя времето на Кирби.

Той зави и се насочи към вилата на Кирби. Спря рязко и хвана сестра си за рамото. Очите му бяха потъмнели от гняв.

— Можеш да си избереш — да влезеш сама или да ме накараш да те завлека насила и да станем за смях. Крайният резултат ще е един и същ, каквото и да избереш.

Двамата се втрениха един в друг. И двамата бяха еднакво твърдоглави и решителни. Ако се отнасяше за словесна битка, тя щеше да я спечели. Ала физически той бе по-силен от нея и тя нямаше никакъв шанс, както много пъти в тяхното детство. Реши, че е по-разумно да отстъпи и да преглътне гордостта си.

Тръсна глава, излезе от колата и тръгна към вилата.

Откриха Кирби в кухнята да маже фъстъчено масло върху филия хляб.

— Здравсти. — Тя облиза палеца си. Когато видя зачервените им от гняв лица, усмивката ѝ замръзна. — Искате ли по един сандвич?

— Свободна ли си в момента? — Брайън грубо бутна сестра си напред.

Кирби отхапа от филията. Джо изсъска през зъби нещо към брат си.

— Да. Следващият ми пациент ще дойде чак в един и половина. — Тя лъчезарно се усмихна. — Кой от двамата ви ще се съблича днес пред мен?

— Прекъсваме обяда ѝ — рече Джо и студено изгледа Брайън.

— Една филия с фъстъчено масло не е обяд, освен ако не си на шест години. — Отново побутна сестра си. — Върви в кабинета и се съблечи. Няма да си тръгнем, докато тя не те прегледа от главата до петите.

— За пръв път ще преглеждам пациент, доведен насила. — Младата жена замислено го изгледа. Явно той бе много загрижен за

сестра си, за да си позволи подобна грубост. — Върви в кабинета, Джо. След малко ще дойда.

— Няма ми нищо.

— Добре. Това само ще ме улесни, а ти ще имаш чудесен повод да натупаш Брайън. — Тя размаха филията и се ухили. — Аз ще ти помогна.

— Чудесно. — Джо тръгна към кабинета.

— За какво е всичко това, Брайън? — промърмори Кирби, когато вратата се затръшна.

— Има кошмари, не се храни. Тази сутрин се върна от къмпинга преbledняла като платно.

— Че какво е правила в къмпинга?

— Днес Джини не се яви на работа.

— Джини? Хм, това не е типично за нея. — Тя се намръщи, но сетне махна с ръка. По-късно щеше да мисли за Джини. — Радвам се, че си я довел. Отдавна исках да я прегледам.

— Искам да разбереш какво не е наред с нея.

— Брайън, ако проблемът е физиологичен, аз ще го открия и ще й дам лекарство. Обаче не съм психиатър.

Той гневно пъхна ръце в джобовете си.

— Просто разбери какво не е наред с нея.

Кирби кимна и му подаде филията.

— В хладилника има мляко. Обслужи се сам.

Когато влезе в кабинета, Джо все още бе облечена и нервно крачеше напред-назад.

— Виж какво, Кирби...

— Джо, нали ми имаш доверие?

— Това няма нищо общо с...

— Просто се съблечи и ми позволи да те прегледам. — Взе една чиста престилка и я подаде на приятелката си. — Иди в банята, облечи това и се изпишвай в една чашка. — Взе празен картон, без да обръща внимание на сърдития поглед на Джо. — Ще ми трябват някои данни за медицинския картон — датата на последната менструация, предишни заболявания, какви лекарства си взимала, страдаш ли от някаква алергия и т.н. Ще попълниш всички данни, докато изследвам урината ти. — Наведе се и написа името на Джо върху картона. — По-

добре се предай без бой. Брайън е доста по-силен от теб — промърмори.

Пациентката ѝ изръмжа сърдито, но се запъти към банята.

— Кръвното налягане е малко високо. Нищо обезпокоително, като се има предвид избухливият ти характер.

— Много забавно!

Кирби постави слушалката на стетоскопа на гърба на Джо.

— Дишай дълбоко, издишай. Още веднъж. Теглото ти е под нормата, което кара жените да позеленяват от завист, а един разумен лекар като мен само да изцъка с език.

— Напоследък нямам апетит.

— Готвачът на „Сенкчюъри“ ще се погрижи за това. — Взе офталмоскопа и започна да изследва очите на Джо. — Имаш ли главоболие?

— В момента ли?

— Не само.

— Сега да, но предполагам, че е заради Брайън. — Джо въздъхна. — През последните месеци доста често имам главоболие.

— Тъпа и постоянна болка или остра и пронизваща?

— По-скоро тъпа и постоянна.

— Някакви припадъци, повдигане?

— Аз... не, не съвсем.

Кирби се облегна назад, без да сваля ръката си от рамото ѝ.

— Не или не съвсем? — Джо сви рамене и тя остави офталмоскопа. — Скъпа, аз не съм само лекарка, аз съм и твоя приятелка. Трябва да бъдеш откровена с мен. Всичко, което ще ми кажеш, ще си остане между нас.

Джо пое дълбоко дъх и скръсти ръце в скута си.

— Имах припадък. — Една част от нея се страхуваше от признанието, но друга почувства облекчение. — Преди месец, точно преди да дойда тук. Сякаш просто се разпаднах. Не можех да направя нищо.

Кирби не каза нищо, сложи двете си ръце върху раменете ѝ и нежно започна да я разтрива. Джо повдигна глава и срещна изпълнения ѝ със съчувствие поглед. Очите ѝ се навлажниха.

— Сигурно ме мислиш за глупачка.

— Защо?

— Никога не съм се чувствала безпомощна. Винаги съм можела да се справям с всичко, Кирби, винаги. А после изведнъж сякаш всичко започна да ми се изплъзва. Не съм сигурна дали си въобразявам разни неща, или наистина са се случили. Просто не знам. И тогава припаднах. Всичко в мен се прекърши.

— Ходила ли си при психиатър?

— Нямах друг избор. Припаднах пред асистента си. Той ме е отвел в неврологичната клиника, където останах две седмици. Психичен срив. Няма значение, че вече сме в края на двадесети век и на тия неща се гледа по друг начин. Срамувам се от себе си.

— Мога да те уверя, че няма от какво да се срамуваш. Това не се случва само с теб.

Джо горчиво се усмихна.

— Значи не бива да се срамувам, че се срамувам.

— Точно така. А как си с работата?

— Напрегната е както обикновено, но аз съм свикнала и това ми харесва.

— А извън работата?

— С никого не се срещам, ако това искаш да знаеш. Сексуалният ми живот е нулев. Но не страдам заради мъж или липсата му. Напоследък много често мисля за мама — бавно изрече тя. — Сега съм приблизително на същата възраст, на която беше тя, когато ни напусна, когато всичко в живота ни се промени.

„И когато животът ти се е разпаднал“, каза си Кирби.

— И сега се питаш дали отново всичко няма да се промени, без да можеш да направиш нещо? Аз не съм психиатър, Джо. Каква беше диагнозата, когато те изписаха от клиниката?

— Не знам точно — неспокойно се размърда Джо. — Аз сама напуснах.

— Разбирам. Предполагам, че не си взимала никакви лекарства, нито пък картоната си.

— Не. И не съм искала да ми предписват нищо. Не искам успокоителни... не искам да разговарям с психиатър.

— Добре, ще караме по класическия начин, като елиминираме телесните причини една по една. Предписвам ти чист въздух, почивка,

редовно хранене... и хубав, редовен секс — добави с усмивка Кирби, — ако има с кого.

— Сексът не е най-важното за мен.

— Е, скъпа, тогава наистина си луда.

Джо примигна, после изсумтя, когато тя закачливо я побутна с лакът.

— Много ти благодаря.

— Не съм искала да те обидя. Освен това ти предписвам често да разговаряш с близки хора. С мен, с роднините си, с всеки, с когото можеш да споделяш. Не се затваряй в себе си, Джо. Трябва да се грижиш повече за себе си. Облегни се на близките си.

Кирби поклати глава, когато тя понечи да ѝ възрази.

— Брат ти е много загрижен за теб, достатъчно, за да те доведе тук насила, макар че ме избягва като чумава. Убедена съм, че сега крачи неспокойно отвън, обезумял от ужас, дали няма да му съобщя, че на сестра му ѝ остават само три седмици живот.

— Това ще бъде чудесна новина за него — остро каза Джо. — Въпреки че трябва да призная, че от седмици не съм се чувствала така добре. — Видя спринцовката и очите ѝ се разшириха от страх. — За какво е това, по дяволите?

— Трябва да ти взема малко кръв за изследване. — Приятелката ѝ натисна буталото и се ухили. — Искаш ли да изпициш, за да се убедиш, че Брайън мигновено ще връхлети в кабинета?

— Няма да му доставя това удоволствие.

След като Джо се преоблече, Кирби ѝ подаде дебела пластмасова туба.

— Съдържа само витамини. Много са ефикасни. Но ако започнеш да се храниш редовно, няма да имаш нужда от тях. Все пак започни с витамините още от днес и ги взимай поне десетина дни. Ще ти се обадя, когато получа от лабораторията резултатите от кръвната ти картина. Иначе всичко останало е в границите на нормалното.

— Искрено съм ти благодарна за загрижеността.

— Отложи благодарностите си за по-късно, като се грижиш повече за здравето си и като се отбиваш тук винаги когато почувстваш нужда от мен.

— Така и ще направя. — Винаги се бе притеснявала да демонстрира открито чувствата си, ала този път се пристраши, пристъпи напред и леко я целуна по бузата. — Ще изпълня съветите ти. Преди малко бях напълно откровена с теб. Наистина сега се чувствам много по-добре.

— Прекрасно. Ако спазваш предписанията на д-р Кирби, занаят ще се чувстваш още по-добре. — Без да издава тревожните си съмнения, тя я поведе към вратата.

Завариха Брайън точно така, както бяха очаквали — неспокойно пристъпващ в чакалнята. Щом ги видя, той се закова на място и ги изгледа подозрително. Но Кирби посрещна погледа му със самоуверена усмивка.

— Имаш вид на млад баща, който очаква вести от родилния дом.

— Няма що, много смешно. Какво, по дяволите, не е наред с теб? — запита той сестра си.

— Остави ме. — Джо махна с ръка и тръгна към вратата. — Искам да се прибера сама в къщата. Ще повървя пеша. Благодаря ти, Кирби, че успя да вместиш в графика си моите глупави оплаквания.

— О, нали тъкмо за това съм учила толкова месеци в университета — усмихна се тя. Джо излезе навън и вратата се затръшна след нея.

— Мога ли най-сетне да узная какво става със сестра ми?

— В момента страда от остра липса на братска привързаност. Макар да е доста мъчително, рядко се стига до фатален край.

— Искам ясен отговор, а не глупави женски шеги, ясно ли е? — сърдито процеди Брайън през зъби, а тя закима одобрително.

— Повече те харесвам, Брайън, когато се държиш по-възпитано. — Обърна се към кафеника и с радост забеляза, че той не си бе губил времето и бе сварил кафе. — Добре, ще си получиш откровения отговор. Би ли седнал за малко?

Стомахът му болезнено се сви.

— Много ли е зле?

— Не е толкова зле, колкото си въобразяваш. Ти винаги си прекалено черноглед. Като повечето мъже между впрочем. — Дъхът ѝ секна, когато усети тежката му ръка да се притиска към рамото ѝ.

— Нямам настроение за празни приказки.

— Жалко, че не те успокояват моите остроумия. Ще се наложи да изчакам още две седмици, преди да разполагам с окончателните резултати от изследванията, но още сега мога да заявя, че според мен Джо е преживяла някакъв шок. Много е напрегната, изплашена, а в същото време се дразни, че е изпаднала в такова състояние. Нуждае се тъкмо от това, което според мен само ти можеш да ѝ дадеш — от подкрепа. Дори и ако отново започне да се държи странно, не бива да се отказваш от опитите да я успокояваш и утешаваш.

От гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение.

— Това ли било? Това ли е всичко?

Кирби пристъпи към масичката, за да налее още кафе в чашите.

— Има неща, които никой лекар няма да си позволи да спомене дори и пред най-близките на пациента. Джо разчита на моята дискретност и аз съм длъжна да уважавам желанието ѝ.

— Но тя ми е сестра!

— Да, и в личен план много се радвам, че си толкова привързан към сестра си. Доскоро не бях сигурна, че така се вълнуваш от съдбата ѝ. Ето, вземи. — Тя му подаде чашата с кафето. — Върнала се е у дома, защото е имала нужда от това. Нуждаела се е от семеен уют. Затова е тук, на острова. Това е всичко, което сега мога да споделя с теб. Останалото ще научиш от нея.

Той отново скочи на крака, но се върна до масичката, взе чашата си и отпи от кафето. Най-важното е, каза си Брайън, че не е болна от някаква загадъчна и смъртоносна болест — тъкмо от това се бе опасявал, докато пристъпваше нервно в чакалнята, очаквайки края на прегледа. Само е изтощена и съсипана от преумора. Но няма нито рак, нито мозъчен тумор.

— Добре. — Този път го произнесе на глас. — Вероятно ще успея да я принудя да се храни редовно, а освен това ще заявя на Лекси, че нищо хубаво няма да я очаква, ако се заяде за нещо с нея.

— Направо си трогателен — прошепна Кирби.

— Не, не съм. — Остави чашата с рязък жест и отстъпи назад. Тревогата за сестра му намаля и сега можеше да съсредоточи вниманието си изцяло върху Кирби. Върху очите ѝ като на морска сирена, които му се усмихваха подкупващо. Върху стойката, леко скована от напрежението, върху неспокойно потръпващите ѝ пръсти. — Само се грижа всичко в къщата, в семейството да е наред. Искам да

продължа да се занимавам с хотела, но няма да се успокоя, докато не се уверя, че Джо е в безопасност.

Кирби бавно пристъпи към него.

— Лъжец. Мошеник. Лековерен измамник.

— Дръпни се от мен.

— Не веднага. — Протегна ръце и погали лицето му. Сега повече я смущаваше, отколкото съблазняваше, а тя не можеше да устои на това ново привличане. — Забрави ли, че трябва да платиш за лекарствата на сестра си? — Надигна се на пръсти. — А моите услуги не са от най-евтините. — И докосна устни до неговите.

Ръцете му стиснаха талията ѝ в същия миг, когато уханието обгърна ноздрите му.

— Нали ти казах да стоиш настрана от мен? — Наведе глава и я целуна. — Защо никога не ме слушаш?

Дъхът ѝ замря за миг. Прекрасно усещане.

— Защото съм упорита. Настойчива. И пряма.

— Само си прекалено агресивна. — Зъбите му леко захапаха долната ѝ устна. — Не харесвам прекалено агресивните жени.

— Ммм... Лъжеш, харесваш ги. И още как.

— Не, не ги харесвам. — Притисна я към шкафа с горещото си мускулесто тяло, без да отлепва устни от нейните. — Но те желая. Сега щастлива ли си?

Тя отметна глава и изохка леко, когато устните му се спуснаха към шията ѝ. — Дай ми само пет минути, за да отменя визитите за днес следобед, за да се потопим във вълните на екстаза. Брайън, дръж ме, за Бога, дръж ме...

— Никога не съм ти обещавал, че лесно ще се отървеш от мен. — Притисна отново устните си към нейните, ала този път с такава сила, че ноктите ѝ конвулсивно се впиха в раменете му. А той си представи как би могъл да я обладае още сега, тук, наред стаята, само трябваше да смъкне тънката ѝ престилка, да смъкне и панталоните си, за да потъне в нея, докато задоволи докрай тази отчаяна нужда, тази измъчваща незадоволеност.

Но не я докосна, не я облада. Вместо това разтърси глава, за да се овладее. Леко я отмести, докато погледите им отново се срещнаха. Зелените ѝ очи, неспокойни като морето, не се откъсваха от неговите, подканвайки го.

— Не може всичко между нас да става само според твоите желания. Рано или късно ще трябва да се примириш с това.

— Слушай...

— Не, стига вече с това. Стига с тези игри. Трябваше да отстъпиш, но не го направи. Затова сега ще играем играта по моите правила. Когато се овладеея, ще довършим играта.

Дишането ѝ се учести, кръвта ѝ бясно запулсира. В този миг го мразеше — как бе възможно да я наблюдава така хладнокръвно, как можеше да бъде толкова спокоен и равнодушен.

— Да не би да се опитваш да ме изплашиш?

— Не вярвам, че си чак толкова чувствителна, та да мога да те изплаша с нещо. — Леко се усмихна. — Но все пак ще опитам. Когато се върна отново — повтори той и се отдръпна от нея. — И няма да се трогна, ако ми заявиш, че не си готова за мен.

Тя се окопоти и се опита да си възвърне поне част от гордостта си.

— Защо го направи, копеле нагло!

— Защото така трябва. — Тръгна към вратата. Извърна се и ѝ хвърли последен поглед. — Отивам да се пооправя, доктор Фицсимънс. А навън сигурно те очаква следващият ти пациент. Излезе и затръшна вратата.

Малката вила не беше много настрани от пътя, по който тя трябваше да се върне в „Сенкчюъри“. Пък ѝ една разходка щеше да ѝ се отрази добре. А следобед можеше да отиде до реката и да направи няколко снимки по брега и по поляните, пълни с диви цветя. А след като бе решила да се пошляе около вилата му, щеше да бъде неучтиво да не го посети.

Дори измисли и благовиден претекст за посещението си — че се е отбила случайно при него — и няколко пъти повтори думите, докато се убеди, че може да ги произнесе небрежно. Но когато най-последна стигна пред вилата, видя, че джипът на Нейтън не е паркиран на предната поляна.

Остана пред стъпалата като вцепенена, в нерешителност, ала в следващия миг, преди да съзнава какво прави, вече бе изкачила стъпалата. Нямаше нищо лошо да надникне за малко във вилата, само за броени секунди, колкото да му остави бележка, че го е търсила. Но... по дяволите, вратата се оказа заключена.

За нея това бе поредното разочарование. Хората на острова почти никога не заключваха вратите. Любопитството я накара да забрави учтивостта, тя притисна лице към стъклото и надникна вътре.

Върху дългата маса в кухненския бокс видя портативен компютър. За нейно съжаление капакът беше спуснат — явно Нейтън нямаше да се върне скоро. В дъното на стаята се виждаха грижливо подредени дълги туби — навярно в тях прибираще чертежите си. Върху масата беше опънат паус, затиснат по краищата с бурканчето с нес кафе, с един пепелник и две празни чаши.

Изведнъж зад гърба ѝ изпраця съчка. Тя подскочи и изплашено погледна през рамо. Една дива гъска се стрелна сред дърветата. Джо се хвана за гърдите, опитвайки се да успокои бясното туптене на сърцето си. Хубаво щеше да се нареди, ако вместо глупавата птица се бе появил Нейтън и я бе хванал да наднича в стаята му.

Може би по-добре стана, че не го завари във вилата, каза си тя, спусна се по стъпалата и пое по пътеката към „Сенкчюъри“. Пътеката

я поведе към сенчестия бряг на реката, покрай храстите, преплетени с диви лози.

Нямаше нужда от усложненията, които несъмнено щеше да причини в живота ѝ Нейтън Делъни. Едва бе започнала да се съвзема.

Ако започнеше връзка с него, трябваше да му разкаже за... някои неща. А ако му разкажеше, това щеше да е краят на връзката им. Кой би искал да се обвърже с луда жена, и то по време на почивката си?

Пътеката изви между високите палмови дървета. Отдалеч се чу крясък на патица. Фотоапаратът ѝ леко се полюшваше на бедрото ѝ, докато спореше сама със себе си.

Нямаше да започне нищо и така щеше да спести неудобството и на двамата.

Но защо, по дяволите, той не си беше вкъщи?

— Шшт. — Гиф сложи ръка върху устните на Лекси, когато чу шума от приближаващи се стъпки. — Някой минава.

— О! — Тя сграбчи краищата на блузата си и прикри гърдите си. — Нали ми каза, че Нейтън е отишъл на сушата за целия ден.

— Така е. Разминахме се, когато отиваше към ферибота.

— Тогава кой... ох! — Тихичко се изкиска и притисна длан към устните си. — Та това е Джо. И както обикновено изглежда ядосана на целия свят.

— Тихо. Не бих искал сестра ти да ме хване със смъкнати гащи.

— Но ти имаш толкова хубав... — Лекси потисна смеха си и се притисна към него.

— Ти си едно лошо момиче, Лекси — усмихна се Гиф. Тя все още беше със сутиен и той се наслаждаваше на усещането на копринената материя, галеща гърдите му. — Какво ще ѝ кажа, ако ни види?

— Ако не разбира какво става, време е някой да ѝ покаже.

Младежът поклати глава и целуна върха на носа ѝ.

— Много си груба със сестра си.

— Аз ли съм груба? — нацупи се тя. — Опитай пак, може би тогава ще налучкаш истината.

— Добре, да кажем, че и двете сте груби една към друга. Струва ми се, че напоследък Джо е имала тежки моменти.

— Тя е напълно доволна от живота си — възрази Лекси. — Има си любима професия, пътува по целия свят. Всички се прехласват по снимките ѝ. Или ги гледат сякаш никога не са виждали други фотографии. Освен това има достатъчно пари и няма защо да се тревожи за наследството си.

Гиф нежно прокара длан по брадичката ѝ.

— Скъпа, няма защо да ревнуваш Джо.

— Да ревнувам? — Очите ѝ се разшириха от обида и изненада. — Защо, по дяволите, да ревнувам Джо Елън?

— Тъкмо това казвам и аз. — Той леко я целуна. — И двете искате едно и също. Начините са различни, както са различни денят и нощта, но целта е една и съща.

— Така ли? — Гласът ѝ бе студен. — И каква е тази цел според теб?

— Да бъдете щастливи. Това искат повечето от хората на този свят. И да успеят. Това, че тя е постигнала много, не означава, че ти си по-неспособна от нея. Освен това тя е три години по-голяма от теб.

Обаче това никак не я утеши.

— Не мога да разбера защо ме доведе тук, щом си решил да говориш само за сестра ми.

— Скъпа, забрави ли, че ти ме доведе тук? — Той се усмихна и тя усети, че въпреки раздражението си няма желание да си тръгне. — Доколкото си спомням, ти нарочно дойде до вилата край плажа. Аз трябваше да сменя дървените щори, но ти се появи изневиделица, прошепна няколко нежни думи на ухото ми, а на всичкото отгоре беше помъкнала и одеяло. Какво според теб би трябвало да направи един мъж при такава ситуация?

Тя изправи глава, вдигна вежди и го изгледа насмешливо.

— Не зная, Гиф, нямам представа. Та какво, казваш, би трябвало да направи мъжът?

— Сега ще ти го покажа нагледно.

Този път Гиф не загуби нито миг в излишни прелюдии и от нагледното доказателство тя остана да лежи на одеялото изтощена и тръпнеща. Предишната вечер любовният им акт бе съвсем различен — горещ, обезумяващ. Но сега, сред прохладните горски сенки, в призрачния полумрак всичко бе много по-нежно и по-мило. Галеше гърба му, устните ѝ отново се впираха в горещата му уста, но сега

липсваше трескавото, налудничаво бързане от предишната вечер. Вълните на насладата я заливаха отново и отново. Почти бе повярвала, че единственото, за което жадува той, бе да вкухва сладостта на прегръдките ѝ.

От гърдите ѝ се отрони страстна въздишка, изпълнена с чувствена нега.

Искаше да го съблазнява, искаше да я обладава. А на него му се струваше, че цял живот бе копнял за този върховен миг — да изпита и двете, да я поощрява, да я подлудява с напористите си движения. Защото всичко в нея му изглеждаше прелестно. Сега бе решил да ѝ покаже на какво е способен, да ѝ докаже колко силно я желае, колко силно копнее по нея. А няма да е далеч и денят, когато ще ѝ го обясни.

Когато проникна в нея, сладкото ѝ изохкване му прозвуча като подкана да я изпълни докрай. Обхвана я още по-плътно с яките си ръце, за да ѝ даде повече от себе си, за да вземе повече от нея, но ритъмът му бе ленив като реката, течаща на няколко метра от тях.

От устните ѝ се изтръгна стон, когато той наведе глава и нежно захапа зърното на гърдата ѝ.

— Искам ти да свършиш първа — промърмори младият мъж. — Искам да те гледам.

Дори и да искаше, Лекси вече не можеше да се спре. Носеше се към върховете на екстаза като листо по водите на реката. Тялото ѝ се разтърси от неописуем оргазъм, дълъг и прекрасен. Устните ѝ задъхано прошепнаха името му.

— Мммм — бе всичко, което можа да каже, когато той се претърколи от нея. Лекси сгуши глава до гърдите му. Никога не бе изпитвала такъв оргазъм.

А той, изглежда, напълно се владееше. Само учестеното биене на сърцето му ѝ подсказваше, че и неговото изживяване е било силно като нейното.

Тя отново се усмихна и доближи устни до гърдите му.

— Струва ми се, че имаш доста голяма практика.

Очите му останаха затворени. Гиф се наслаждаваше на въздуха, разхлаждащ лицето му, и усещането на меката ѝ коса под пръстите му.

— Вярвам, че колкото повече практикуваш дадено нещо, толкова по-добър ставаш.

— Напълно съм съгласна с теб.

— Винаги съм те искал, Лекси.

Нещо в нея потръпна от простите му думи. Младата жена повдигна глава и когато го погледна, онази приятна тръпка отново я прониза.

— Предполагам, че някъде дълбоко в себе си аз също винаги съм те искала.

Гиф отвори очи. Погледът му накара устата ѝ да пресъхне и тя дръзко добави:

— Но ти винаги си казвал, че съм прекалено мършава.

— Гърдите ти почти не се забелязваха. — Тя се изкиска, когато ръката му погали гърдите ѝ. — Обаче вече не е така.

Лекси се надигна и го възседна.

— Много често ме дърпаше за косата.

— А ти пък много често ме хапеше. На лявото си рамо още имам белези от твоите зъби.

Тя се засмя и отметна косата си назад.

— Не, нямаш.

— Дяволите да ме вземат, ако нямам! Според мама това е клеймото на Хатауей.

— Я да видя. — Обърна го на една страна. Взря се в рамото му и видя едва забележим светъл белег. Нейното клеймо. Това я изпълни със странен трепет. — Къде е този белег? Нищо не виждам. — Премести се по-близо до него. — О, имаш предвид това малко нещо? Та това е нищо. Сега мога да ти направя много по-голям.

Преди той да успее да се защити, зъбите ѝ се впиха в рамото му. Гиф изрева, събори я върху одеялото и я притисна с цялата си тежест. Ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ, докато желанието не я накара отново да се задъха.

— Този път аз ще сложа своето клеймо върху теб.

— Да не си посмял да ме ухапеш, Гиф! — закиска се Лекси и отчаяно размаха ръце. — Ох! По дяволите!

— Но аз още не съм те ухапал.

— Тогава нещо друго ме е ухапало.

Той бързо се отмести, изплашен да не би да е змия. Прегърна я и двамата се изправиха. Лекси смаяно го изгледа, като видя как внезапно погледът му стана студен и напрегнат и очите му зашариха по земята.

— Божичко! — едва успя да промълви тя и сърцето ѝ се сви от страх.

Ала не видяха нищо да лази около тях. Вместо това Гиф зърна блясък на сребро. Обърна Лекси и се взря в дупето ѝ. По бялата кожа се виждаше леко одраскване.

— Седнала си върху нещо остро, това е всичко. — Целуна небрежно драскотината и се наведе, за да вземе сребърния предмет. — Някой си е изгубил обицата.

Лекси разсеяно потърка убоденото място. Той я бе вдигнал с такава лекота от земята, сякаш бе по-лека от перце. А сега я държеше в прегръдките си, готов да я защити и от някой огнедишащ дракон.

Погледна обицата в ръката на Гиф. Представляваше малка сребърна звезда.

— Но тя е на Джини. Това са любимите ѝ обици. Как ли е попаднала тук?

Гиф смръщи вежди.

— Предполагам, че не сме първите, които използват гората и за друго цели, освен за разходка.

Тя се засмя и отново се настани върху одеялото, остави обицата до себе си и посегна към сутиена си.

— Сигурно си прав. Обаче това място е доста далеч от къмпинга и нейното бунгало. Дали миналата вечер Джини беше с тези обици?

— Не обръщам много внимание на обиците на братовчедка си — сухо отвърна Гиф.

— Аз пък съм почти сигурна, че...

Тя се умълча, опитвайки се да си припомни. Джини бе облечена с яркочервената, блуза, онази със сребристото ламе, с прилепналите бели джинси, стегнати с колана с тока във формата на раковина. Да, почти сигурно беше, че носеше любимите си обици. Тя много обичаше да ги поклаща пред огледалото и да се любува на отблясъците им.

— Е, всъщност няма кой знае какво значение. Ще ѝ върна обицата, ако успея да я открия.

Гиф седна на края на одеялото, за да obuе каубойските си ботуши.

— Какво искаш да кажеш с последните си думи?

— Нищо чудно вечерта на плажа Джини да е попаднала на нов обожател. Тази сутрин не се яви на работа.

— Искаш да — кажеш, че се е успала? Странно... Джини никога не е закъснявала.

— Ами тази сутрин може да е изключение. Когато слязох за закуската в кухнята, чух да говорят за това. — Лекси извади гребена си и се зае с мъчителното разресване на разрешената си коса. — Ох, че боли... В къмпинга трябваше да се запишат новодошлите и да се оформят сметките на заминаващите, а от Джини нямаше и следа. Затова Кейт изпрати татко и Джо да я заместят.

Гиф оправи джинсите си и закопча колана си.

— А провериха ли в нейното бунгало?

— Разбира се, още преди татко и Джо да се върнат. Но както можеше се да се очаква, тя не се бе прибирала. Излишно е да ти обяснявам колко се ядоса Кейт.

— Но това не е присъщо за Джини. Понякога си изгубва ума по мъжете, но никога не е погаждала номера на Кейт.

— Може пък да се е разболяла. Или да е препила и още да не е на себе си. — Лекси погали обичата, преди да я напъха в джобчето на предизвикателно късите си шорти, специално избрани заради Гиф. — Доста си пийна текила.

Той кимна, но знаеше, че братовчедка му никога не би зарязала задълженията си в къмпинга. Дори ако не можеше да стане от леглото, все щеше да измисли някакъв начин, за да ѝ осигурят заместничка. Припомни си още как я бяха срещнали на плажа, блуждаеща в тъмнината, как им бе изпратила въздушна целувка.

— Ще отида да я потърся.

— Както решиш. — Лекси също се надигна, поласкана от погледа, който Гиф плъзна по разголените ѝ крака. — Но може би покъсно... — Обви ръце около врата му. — Нали после ще намериш време да потърсиш и мен?

— Мисля, че ще ми остане време да намина към хотела. Но нека първо приключа със задължителната програма. Нямам нищо против да ме обслужиш.

— О! — Устните ѝ се изкривиха от ярост. — Какво си въобразяваш?

— Нищо особено. Исках само да ти предложа, ако се наложи да ремонтирам нещо на горния етаж, да дойда в стаята ти и за разнообразие да опитаме как е в леглото.

— Прекрасно. Може би довечера ще намеря свободно време. Но зависи дали си щедър с бакшишите.

В отговор той ѝ се ухили и притисна устни към нейните, а после я грабна и я вдигна във въздуха.

Когато отново бе в състояние да си поеме дъх, Лекси тихо прошепна:

— Началото наистина си го биваше. — Наведе се, за да събере одеялото и извърна глава към него — Ще ти покажа какво се нарича обслужване пет звезди.

Гиф се върна при пикапа си и пое по шосето към къмпинга. Биваше си я Лекси, повтаряше си той. Животът с нея щеше да бъде истинско приключение. Още не беше сигурен, че тя ще склони да сподели с него всичките си дни и нощи занапред, но вече бе взел твърдо решение да поработи и по този въпрос.

Усмихна се и включи радиото. Клинт Блек оплакваше изгубената си любов. Но всичко трябваше да се планира много грижливо, замисли се Гиф. Ще продължи с ухажването, след което ще последват предложението за женитба, сватбата, семейният живот.

Всичко ще бъде наред, стига да успее да я убеди, че тя се нуждае тъкмо от него. А междувременно ще се любят до насита.

Зави към къмпинга, но се намръщи, когато вместо Джини завари в бунгалото на администрацията едно момче от селото.

— Здравсти, Колин. — Гиф спря пикапа и се наведе от прозорчето. — Ти ли си дежурен днес?

— Така изглежда.

— А виждал ли си Джини?

— От нея нито помен до момента. — Момчето се опита да му намигне съучастнически. — Сигурно го е ударила на живот.

— Да-а. — Но тревогата му нарасна. — Ще отида да проверя в бунгалото ѝ. Ще се видим после.

— Оправяй се както знаеш.

Пое по стръмната пътека към бунгалото на Джини. Надяваше се да я завари в леглото, оплаквайки се от махмурлук, с мокра кърпа на главата. Това може би обясняваше защо наоколо бе толкова дяволски тихо. Обикновено, когато Джини си беше вкъщи, радиото гърмеше

оглушително или пък тя се надвикваше с водещия на някое шоу по телевизията. Не обичаше да остава сама и затова край нея винаги бе шумно.

Ала сега не се долавяше никакъв звук. Младият мъж се приближи до вратата и влезе, без да чука.

Едва не подскочи, когато някаква мъжка фигура изпълни рамката на вратата.

— За Бога, Брай, щеше да ми изкараш акъла.

— Извинявай — смутено се усмихна той. — Чух шум от пикап и си помислих, че може да е Джини. — Погледна над рамото на Гиф. — Тя не е с теб, нали?

— Не, преди малко разбрах, че не е била на работа, и дойдох да проверя какво става с нея.

— Не е тук. Изглежда, не се е прибираща, макар че не мога да си го обясня. — Той махна с ръка към стаята зад гърба му. — Вътре е голяма бъркотия, сякаш е имало щур купон.

— Може да е в някое от съседните бунгала.

Брайън огледа околните дървета и туфите със златист мъх под тях. По тъмните води на блатото се носеха двойка шилоопашати патици, високо в небето лениво се рееше ястреб, а над тясната пътека, водеща към блатото, пърхаха пъстроцветни пеперуди. Ала нямаше и следа от човешко присъствие.

— Паркирах колата си до първото бунгало и обиколих наоколо. Разпитах за нея, обаче никой не я е виждал от вчера.

— Това никак не ми харесва. — Стомахът на Гиф се сви от тревожно предчувствие. — Брай, тук нещо не е наред.

— Съгласен съм с теб. Дори и да е прекарала нощта някъде, досега трябваше да се е върнала. Мисля, че е време да съобщим за изчезването ѝ.

— Аз ще се отбия при мама и ще ѝ кажа. Преди ние да успеем да вдигнем слушалката, тя ще е проверила на доста места. Ела с мен, ще те закарам до колата ти.

— Благодаря ти.

— Миналата нощ Джини си беше пийнала доста — добави Гиф, докато се качваха в пикапа. — Видях я... двамата с Лекси я видяхме. Ние бяхме във водата... да се поизкъпем — довърши той и хвърли неспокоен поглед към Брайън.

— Да се поизкъпете значи...

Той смутено се размърда.

— А как, по дяволите, да ти съобщя, че спя със сестра ти?

Брайън притисна пръсти до очите си.

— Предполагам, че това е единственият удобен начин. Едва ли думата „поздравления“ ще е уместна в случая.

— А не искаш ли да знаеш какви са намеренията ми спрямо сестра ти?

— Не. — Уморено махна с ръка. — Наистина не искам да знам.

— Смятам да се ожена за нея.

— Сега вече никога не бих ти казал „моите поздравления“. — Извърна се и смаяно се втренчи в Гиф. — Да не си превъртял?

— Аз я обичам. — Даде на заден ход и после превключи на първа. — Винаги съм я обичал.

— Ти все още си само едно голямо момче, Гиф. Трябва да ти е ясно в какво се забъркваш.

— Така е, но знам също, че нито ти, нито останалите от семейството ви някога сте вярвали в Лекси. — Обикновено спокойният глас на младежа сега се бе извисил и Брайън учудено повдигна вежди. — Тя е умна, силна, сърцето ѝ е безкрайно като океана, а като махнеш дребните ѝ недостатъци, ще разбереш, че тя е много честен и свестен човек.

Брайън въздъхна примирено. Освен всичко това сестра му беше безразсъдна, импулсивна и изцяло погълната от себе си. Ала думите на Гиф бяха докоснали някаква струна в душата му, което го накара да почувства срам.

— Прав си. Ако някой успее да извади хубавите ѝ качества наяве, това си ти.

— Тя се нуждае от мен. Ще ти бъде много благодарен, ако не ѝ споменеш за този разговор. Отношенията ни още не са толкова напреднали.

— Повярвай ми, Гиф, че последното нещо, което искам да обсъждам с Алекса, е интимният ѝ живот.

— Добре. Тогава да се върнем на първоначалната тема. Както вече ти казах, миналата нощ видях Джини. Може би е било някъде около полунощ. Не съм много сигурен. Разхождаше се по плажа, спря и ни помахна.

— Сама ли беше?

— Да. Каза, че иска да си проветри главата. Не я видях да се връща, но тогава не ми беше до нея.

— Ако ѝ е станало лошо и е припаднала на брега, някой сигурно щеше да я открие досега. Значи или се е върнала, или е продължила към дюните.

— Намерихме едната ѝ обица на брега на реката откъм „Сенкчюъри“.

— Кога?

— Преди малко. — Гиф спря пикапа до колата на Брайън. — Лекси и аз бяхме...

— О, моля те, не ми обяснявай повече. Вие двамата да не сте като зайците?! — Сърдито поклати глава. — Мислиш ли, че обицата е на Джини?

— Лекси е сигурна, че снощи Джини е била тъкмо с тези обици.

— Това е нещо, което сестра ми със сигурност би забелязала. Обаче мястото е доста далеч от бунгалото на Джини.

— И аз това си помислих, но може би тогава да е била с някого. Джини никога не си тръгва от някое парти, преди да е свършило... освен ако не е имала наум някоя друга сбирка.

— Всичко това не е характерно за Джини.

— Не, не е. Започвам сериозно да се тревожа, Брайън.

— Да. — Той слезе от пикапа, сетне се обърна и се наведе към прозорчето.

— Кажу ми на майка си да започне да се обажда на всички познати на Джини, а аз ще отида до ферибота. Кой знае, може да е срещнала мъжа на мечтите си и да е избягала с него в Савана.

Към шест часа търсенето бе в разгара си. Претърсваха горските пътеки, туристическите маршрути на север, покрай дългата ивица на плажа, както и ветровитите пътеки, криволичещи между блатата. Някои хора дори си припомнях едно друго подобно търсене, когато бяха издирвали по същите места друга жена.

Двадесетте години не бяха изтрили спомените на хората и докато търсеха Джини, много от тях говореха за Анабела.

Може би Джини също бе напуснала острова. Тази бе мисълта, която минаваше през главите им. Всички го знаеха — отдавна я сърбеше задникът и навярно бе решила да си го почеше. Момичетата

от семейство Пендълтън винаги са си били малко по-особени, необуздани, като диви кобили... Но не и Анабела, казваха някои. Джини — да, за Джини нямаше съмнение. Тя обичаше да се носи по повърхността на течението.

Ала и двете си бяха отишли по един и същи начин.

Нейтън подочу разговорите, докато разтоварваше торбите с покупките на брега.

Думите накараха сърцето му да забие по-бързо и стомахът му се преобърна. Името на Анабела звънтеше в ушите му. Трябваше да си наложи да запази самообладание, да не обръща внимание на приказките. Ала не бе сигурен колко дълго ще издържи. Или дали щеше да може да живее и занапред с това, което се таеше в душата му.

Подкара колата си към „Сенкчюъри“. Зърна Джо, седнала на предните стълби, сложи глава върху свитите си колене. Когато чу шума на джипа му, вдигна глава и той видя страха, стаен в очите ѝ.

— Не можем да я намерим. — Тя стисна устни. — Джини.

— Чух. — Не знаеше какво друго да направи, затова седна до нея и я прегърна през раменете. Главата ѝ се облегна на рамото му. — Току-що слязох от ферибота.

— Търсихме навсякъде. Цели часове. Тя е изчезнала, Нейтън, просто се е изпарила, също като... — Не можеше да го изрече. Пое дълбоко дъх. Трябваше завинаги да затвори тази врата към миналото. — Ако беше на острова, все някой щеше да я види, някой щеше да я открие.

— Сигурно има още места за претърсване.

— Не. — Младата жена поклати глава. — Ако е искала да се скрие, Джини със сигурност ще знае как да го направи. Тя познава всяка педя от острова. Обаче няма никаква причина за това. Тя просто си е отишла.

— Не я видях на сутрешния ферибот. Наистина главата ми тежеше и аз спях почти през целия път, но Джини не е от жените, които могат да останат незабелязани.

— Вече проверихме. Тя не се е качвала на ферибота.

— Добре. Може пък да е взела някоя частна лодка. Наоколо има много такива — не само на местни лодкари, но и от сушата.

— Тя може да управлява лодка, но никой не е докладвал, че лодката му е изчезнала. Нито пък някой се е обадил, че е откарал

Джини до сушата.

— Или да е заминала някъде за ден-два?

— Да. — Джо кимна. — Много от хората предположиха същото. Че е срещнала някого и е заминала с него. Правила го е и преди, но никога не е отсъствала от работа и винаги се е обаждала.

Нейтън си припомни усмивката ѝ: „Хей, красавецо“...

— Миналата нощ бе попрекалила с текилата.

— Да, всички това казват. — Тя се отдръпна от него. — Само че Джини не е някоя безотговорна пияница.

— Не съм казал подобно нещо, Джо, нито пък съм го мислил.

— Толкова е лесно да се каже, че на нея никога не ѝ е пукало за нищо. Тя си е заминала, без да каже нито дума на някого, без да си помисли за никого. — Джо потръпна. — Да напусне дома и семейството си и всички, които обича, без изобщо да си помисли колко мъка и тревоги ще им причини.

В очите ѝ проблеснаха гневни искрици и гласът ѝ се извиси. Вече не се стесняваше да говори за майка си.

— Не го вярвам. — Пое дълбоко дъх. — И никога няма да го повярвам.

— Съжалявам. — Нейтън се изправи и я прегърна. Тя се опита да се отдръпне, но той я притисна по-силно до себе си. — Наистина съжалявам, Джо.

— Не ми е нужно съжалението ти. Не искам нищо от теб, нито пък от когото и да било. Пусни ме.

— Не. — Твърде често я бяха пусkali да си отиде, помисли си младият мъж. Притисна лице до косите ѝ и вдъхна от аромата ѝ.

Този път тя не го отблъсна, а ръцете ѝ се обвиха около шията му.

— О, Нейтън, толкова съм уплашена. Сякаш отново преживявам същия ужасен кошмар и отново не знам защо.

— Има ли някакво значение? Щеше ли да ти помогне, ако знаеше защо?

— Може би не. Понякога си мисля, че това щеше да влоши нещата. За всички нас. — Притисна лице до топлата му шия, благодарна, че в този миг е до нея, че я кара да се чувства защитена. — Не искам баща ми да си спомня или Лекси, или Брайън. Ние не говорим за това, не можем да говорим. Ала то е тук. То ни притиска, кара ни да се отдръпваме един от друг. — Младата жена тъжно

въздъхна. — Струва ми се, че в момента мисля повече за мама, отколкото за Джини, и се мразя заради това.

— Недей. — Устните му нежно докоснаха слепоочието ѝ, сетне се плъзнаха по скулите и се спряха на устните ѝ. — Недей — повтори.

Тя не се отдръпна. Дланите му обгърнаха лицето ѝ и се плъзнаха надолу в дълга и бавна милувка, която накара краката ѝ да омекнат.

Желанието се надигна в гърдите ѝ, толкова сладко, така силно, неудържимо. Не искаше нищо друго, освен да се потопи в него. Откъде дойде всичко това, замаяно си помисли. И къде ще я отведе? Внезапно ѝ се прииска с цялото ѝ сърце да бъдат само двама души, преплетени в дълга, безкрайна целувка, докато слънцето бавно залязва над земята и сенките се спускат — тъмни и дълбоки.

— Не мога да направя това — промърмори младата жена.

— А аз искам да го направя. — Нейтън отново впи устни в нейните. — Пстой още малко до мен — промълви той, когато найсетне се отдръпна от нея. — Искам да имаш нужда от мен, само още няколко мига.

Не можеше да му се противопостави, не можеше да отрича желанието си и затова се притисна още по-силно към него и времето спря своя ход за тях. Някъде отдалеч се чуха гласове. Реалността се бе завърнала, за да прогони мечтите.

— Трябва да вървя.

Нейтън протегна ръка.

— Ела с мен. Ела с мен у дома. Махни се за малко от всичко това.

Желанието пламтеше в тъмносините ѝ очи, изпълвайки ги с непознат блясък и дълбочина, но тя тъжно поклати глава.

— Не, не мога...

Извърна се и побягна нагоре по стълбите. Бързо затвори вратата зад себе си, без да се обръща назад.

Тридесет и шест часа след като Джини не се яви на работа, Брайън влезе в салона и се отпусна върху старинната кушетка. Чувстваше се изтощен, а и бе привършил работата си за деня. Островът беше претърсен основно, всички обитатели бяха помагали в диренето. Накрая бяха уведомили и полицията.

Не че те бяха проявили особен интерес. В крайна сметка се отнасяше се до една двадесет и шест годишна жена, за която хората от острова нямаха твърде ласкаво мнение. Една млада, неомъжена жена, която можеше да идва и да си отива, когато си пожелае, която нямаше врагове, а освен това беше добре известна с буйния си характер и неочакваните си прищевки.

Знаеше, че властите ще регистрират случая, ще направят рутинните проверки и после делото ще мине в архив.

Ала преди двадесет години бяха проявили доста повече усърдие, припомни си Брайън, когато една друга жена бе изчезнала от острова. Работиха много по-дълго и по-усърдно, за да открият Анабела. Тогава ченгетата кръстосваха острова, задаваха въпроси, взимаха си бележки, изглеждаха загрижени. Обаче тогава се отнасяше за много пари — богат наследствен фонд, собственост, наследници. Трябваше му известно време, за да разбере, че полицията вероятно се е съмнявала в някакво мошеничество и че за кратко време баща му е бил главният заподозрян.

Тогава, в оная злощастна година, това разкритие бе ужасило младия Брайън.

Обаче не бе открито никакво доказателство и постепенно интересът на полицията бе спаднал. Младият мъж бе убеден, че в случая с Джини Пендълтън този интерес щеше да изчезне много по-скоро.

А сега искаше поне за малко да избяга от всичко.

Помисли си дали да не включи стереоуредбата или телевизора и да се отпусне поне за час. Салонът или семейната гостна, както Кейт настояваше да наричат стаята, много рядко се използваше.

Цялата мебелировка бе подбрана от нея — дълбоките широки кресла, тежките старинни маси и дългия диван, осеян с множество възглавнички. Прекалено много, каза си Брайън, за да има място да седнат повече от двама.

Ала стаята рядко се обитаваше от повече от един човек.

Семейство Хатауей не бяха от тези, които се събират заедно вечерно време. Те бяха самотници и винаги намираха удобни извинения, за да се избягват.

Това правеше живота... по-лесен и удобен.

Изправи се, но го домързя да включи телевизора. Вместо това отиде до малкия хладилник зад бара от махагоново дърво. Това бе още една от приумиците на Кейт — да има изстудени напитки, така че след дългия ден членовете на семейството да се съберат заедно, отпивайки от коктейлите си, докато водят приятен разговор. Нещо, което бе малко вероятно, иронично се усмихна Брайън и си отвори една бира.

Вдигна глава и в същия миг видя баща си, застанал на прага. Трудно бе да се каже кой от двамата бе по-изненадан от неочакваната среща.

В стаята настъпи напрегната тишина. Накрая Брайън надигна бутилката и отпи от студената течност. Баща му се размърда и пристъпи в стаята.

— Свърши ли за днес? — попита той.

— Така изглежда. Няма какво да правя. — Почувства се като глупак, затова сви рамене и попита: — Искаш ли една бира?

— Няма да ти откажа.

Брайън извади още една бутилка от хладилника и я отвори, докато баща му прекосяваше стаята. Сам отпи и нищо не каза. Имаше намерение да си почине, като позяпа малко бейзбол и може би да пийне няколко пръста бърбън, за да заспи.

Изобщо не си бе представял, че ще пие бира със сина си.

— Заваля — каза, за да наруши неловкото мълчание.

Синът му се заслуша в лекото трополене на дъжда по стъклата.

— Тази пролет бе доста сушава.

Сам кимна и отново се размърда.

— Нивото на водата в малките езерца е доста спаднало. Сега ще се покачи.

— Дъждът едва ли ще се хареса на туристите.

— Сигурно не — намръщи се по навик баща му, — обаче ние се нуждаем от дъжд.

Отново настъпи тишина. Младият мъж отпи от бирата си, наклони глава и попита:

— Е, темата за времето е изчерпана. Каква е следващата? Политика или спорт?

Сам не обърна внимание на саркастичния му тон.

— Не мисля, че проявяваш интерес към някоя от тях.

— Точно така. И какво бих могъл да разбирам от толкова мъжки неща. Та аз съм само един готвач.

— Не исках да кажа това — след кратка пауза отвърна баща му. Гневът му започна да се надига. — Просто не знаех, че се интересуваш от политика. Или пък от спорт.

— Ти изобщо нямаш представа от какво се интересувам. Ти не знаеш какво мисля, какво искам, какво чувствам, защото това никога не те е вълнувало.

— Брайън Хатауей. — Гласът на Кейт прозвуча рязко и тя пристъпи в стаята. Зад нея се показва Лекси. — Не говори с такъв тон на баща си.

— Остави момчето да се изкаже. — Сам остави бутилката, без да откъсва поглед от сина си. — Има право.

— Няма право да показва неуважение към баща си.

— Кейт! — Той й хвърли предупредителен поглед и кимна към Брайън. — Искаш да кажеш нещо, така че продължавай.

— Ще ми трябват години, но това няма да промени нищо.

Баща му се приближи към бара. Имаше нужда от глътка уиски.

— Защо просто не започнеш? — Наля си три пръста „Джим Бийн“, а след кратко колебание наля още толкова и на сина си, след което плъзна чашата по плота към него.

— Не пия бърбън, което още веднъж показва, че не съм истински мъж.

Сам усети неприятно присвиване в стомаха и припряно надигна чашата си.

— Един мъж сам решава какво и колко да пие. Нима моето мнение има още значение за тебе?

— Тридесет години трябваше да изминат, за да стигнем до този разговор — сърдито отвърна Брайън. — А къде, по дяволите, беше ти

през последните двадесет години? — Едва сдържаше отчаянието си, трупано от години и чакащо удобен повод, за да се излее. — Ти се отдръпна, отчужди се от нас, също като нея. Само че при теб е още по-зле, защото си заедно с нас през всеки шибан ден. За теб ние сме като случайни пришълци в живота ти и ти с радост остави Кейт да поеме всичките грижи за нас.

Тя веднага се спусна към тях. Очите ѝ яростно блестяха.

— А сега ме изслушай аз какво ще ти кажа, Брайън Уилям Хатауей...

— Остави го — заповяда ѝ Сам. Гласът му беше леден, за да прикрие гнева. — Хайде, кажи си всичко — подкани той сина си. — Имаш ли още упреци към мен?

— Какво значение има това? Нима думите ми ще те накарат да се върнеш при нас? Или ще промениш онези гадни сцени от миналото, когато бях само на дванадесет и хлапаците от Савана, щом пристигнеха през лятото на острова, ме пердасеха просто ей тъй, за развлечение? Или когато станах на петнадесет и за пръв път посегнах към бирата? А къде беше после, вече бях седемнадесетгодишен, когато едва не умрях от страх, че Моли Броди е забременяла от мен, защото дотогава нито тя, нито пък аз имах някакъв опит в секса? — Сви юмруци, обхванат от ярост, каквато не помнеше друг път да бе изпитвал. — Теб вечно те нямаше. Тук беше само Кейт. Тя бе тази, която превързваше раните ми, която бършеше сълзите ми. Тя ме учеше как да се справям в живота, тя ме научи да побеждавам. Но ти нито веднъж не ми обърна внимание, нито веднъж не прояви поне малко загриженост. Затова сега никой от нас тримата не се нуждае от теб. Не е чудно, че майка ни те е зарязала. Сигурно и към нея си се отнасял със същото егоистично безразличие.

При тези думи Сам трепна като ужилен — първият признак на чувствата му, скрити дълбоко под маската на огорчението. Ръката му трепереше, когато отново посегна към чашата си, но преди да заговори, от коридора нахлу Лекси.

— Какво сте се развикали? Защо се държите така, и то точно сега? Не разбирате ли, че с Джини се е случило нещо ужасно? — Тя закрачи из стаята и от гърдите ѝ се изтръгнаха глухи хлипове. — Да, предчувствам нещо ужасно, сигурна съм в това, а вие си стоите тук, за да си разменяте тези отвратителни обиди. — Сълзите рiekнаха от очите

й и тя веднага захлупи лице в шепите си. — Как може да я оставите сама и да се преструвате, че няма значение какво се е случило с нея?

— Защото е истина. — Вбесен, че тя не го подкрепи, Брайън се нахвърли върху нея. — Защото само едно нещо има сега значение — ние не сме никакво семейство! Ти се измъкна в Ню Йорк и се опита да заместиш липсващата ти бащина любов с безразборни връзки с мъже. А пък Джо едва не се побърка. Аз не мога да прегърна жена, без да си помисля, че един ден ще я прогоня, така както той е прогонил майка ни. По дяволите, само това има значение, защото никой от нас всъщност не знае какво е да си щастлив.

— Аз зная какво е да бъдеш щастлив — извика Лекси и гневно го удари в гърдите. Искаше й се да крещи така, че всички да я чуят, всички да разберат, че това е пълна лъжа. — И ще бъда щастлива! И ще имам всичко, което поискам.

— Какво, по дяволите, става тук? — Джо се закова на прага. Възбудените им викове я бяха накарали да изскочи от стаята си.

— Брайън ни мрази, това става! Мрази всички ни! — Лекси се разхлипа още по-силно и се втурна в прегръдката на сестра си.

Остана шокирана от виковете й и от мрачните, зачервени от гняв лица на брат си и баща си, настръхнали в средата на стаята като боксьори на ринга. Кейт бе застанала между двамата, неспокойно кършейки ръце.

— Но... но какво става тук? — Джо се опита да ги надвика, но кръвта отново нахлу в главата й с още по-голяма сила. — Да не би да се карате заради Джини?

— Не им пука за съдбата на Джини! — отчаяно изхлипа Лекси на рамото й. — Не им пука!

— Разправията не е заради Джини. — Смазан от чувството за вина, зачервен от ярост, Брайън се отдръпна към плота. — Типичната атмосфера в семейство Хатауей. Само че на мен вече ми дойде до гуша.

Джо плахо въздъхна.

— Кейт?

Кейт припряно избърса сълзите си с края на престилката.

— Скъпа, моля те, отведи Лекси в стаята й. След малко ще дойда при вас.

— Добре. — Младата жена хвърли подозрителен поглед към баща си и остана удивена от каменното му лице, от загадъчно забулените му очи. Осъзна, че не бива да задава повече въпроси. — Хайде, Лекси — прошепна тя. — Хайде, ела с мен.

Когато двете сестри излязоха в коридора, Кейт измъкна носна кърпа от джоба и издуха носа си.

— Не че искам да оправдавам поведението му — започна тя, — но напоследък на Брайън никак не му е леко. Преуморен е, работи от сутрин до вечер, в делник и празник. Всички помагахме в търсенето на Джини, но само той се разправяше с полицаите, а и най-тежката работа в хотела лежи на плещите му. Той просто е преуморен, Сам.

— Хм, той има право да ме упреква — процеди Сам и отпи от чашата си. Запита се дали уискито ще успее да заличи горчивия вкус на срама, заседнал на гърлото му. — Откакто Бела ни напусна, аз престанах да бъда техен баща. Оставих на теб всичките грижи за тях.

— Сам...

Той я погледна със зачервени очи.

— Нима ще ми кажеш, че това не е истина?

Кейт въздъхна примирено. Струваше й се, че коленете й ще се подкосят в следващия миг, затова се отпусна тежко върху най-близкия стол.

— Не, няма смисъл повече да се лъжем един друг.

Сам изсумтя сърдито.

— Винаги си била съвсем откровенa. Това е възхитително качество, но понякога... понякога дразни хората.

— Не вярвам да си го забелязал. Колко пъти съм ти повтаряла всичко това, което току-що ти наговори Брайън, само че в много посмекчен вид. — Тя извърна глава и макар очите й да бяха зачервени от плач, не трепна, когато погледите им се кръстосаха. — Но никога не съм искала да те обидя.

— Дори да е така, тези случаи се броят на пръсти. — Сам свали очилата и разтри очите си. Може би беше преуморен или прекалено угнетен, но не можеше да изтрие мъчителните спомени — как се бе отдръпнал, при това напълно съзнателно, от ролята си в семейството. И сега му беше дяволски трудно да намери верните думи. — Не се стараех децата ми непрекъснато да се нуждаят от мен. Не исках никой

да се интересува от мен. И сега никой няма нужда от мен, сигурен съм в това.

Никак не му се искаше да продължава този мъчителен разговор. Никога не бе говорил така откровено с Кейт. И не само с нея. Но тя не сваляше поглед от него, безкрайно търпелива, изпълнена с тихо състрадание, което не му позволи да спре дотук.

— Цялата работа, Кейт, е в това, че Бела разби сърцето ми. Но ти беше непрекъснато до мен през всичките тези години и нещата постепенно се поуталожиха.

— Ако не бях останала на острова...

— Тогава никой от нас сега нямаше да е тук. Ти направи много за нас, Кейт. Но може би не съм съзнавал напълно до днес, до мига, в който острите упреци на Брайън ми помогнаха да прогледна.

Кейт притвори очи.

— Никога не съм разбирала мъжете и няма да успея да ги разбера, дори и да живея още петдесет години. Нима се гордееш с това, че той ти накрещя такива жестоки думи?

— Та аз го уважавам за тази негова смелост. И за прямотата му. Изглежда, не съм се държал към него с уважението, което заслужава всеки зрял мъж.

— Е, слава Богу — прошепна сломената жена, посегна към чашата с бърбън на Брайън и отпи непредпазливо от нея. И, разбира се, веднага се задави.

Сам изкриви устни. „Толкова е мила и трогателна — помисли си, — така, както е седнала с ръка, притисната към сърцето, със зачервено лице и подути от плач очи.“

— Не си свикнала с уискито, Кейт.

Тя рязко пое дъх и изхриптя. Гърлото ѝ гореше.

— Е, тази вечер мога да си позволя едно изключение. Но май вече за нищо не ме бива.

Той взе чашата от ръката ѝ.

— Само ти е прилошало. — Отиде до хладилника и извади бутилка шардоне. — Кейт винаги бе предпочитала виното. Когато ѝ подаде чашата, тя го изгледа недоумяващо:

— Не очаквах, че знаеш какво обичам да пия.

— Как може да живееш двадесет години с една жена и да не научиш навиците ѝ? — Но веднага усети многозначителния смисъл на

думите, изчерви се и побърза да уточни — Искам да кажа, да живееш с една жена в една и съща къща.

— Хмм. Добре, но как сега ще се оправим с Брайън?

— Какво искаш да кажеш?

— Сам... Нима ще изпуснеш и този шанс да се разбереш с него?

Тя отново бе същата Кейт, машинално си помисли той, загрижена за семейството, докато той искаше само едно — да го оставят на мира.

— Той се нахвърли върху мен, но аз успях да се сдържа и го изслушах докрай, нали? Е, значи сега сме квит и всичко свърши.

— Нищо не е свършило. — Тя се облегна на плота и хвана ръката му, преди той да успее да я дръпне. — Брайън само подритна отворената врата. А сега е твой ред да докажеш, че си им баща, че си мъж, с когото може да се говори открито, на когото може да се разчита.

— Той няма нужда от мен.

— О, това е най-голямата глупост, която някога съм чувала. — Така се ядоса, че не забеляза как Сам прикри смеха си, като се закашля. — Всичките сте упорити като мулета! Затова ми побеляха косите... Заради дебелоглавите мъже от рода Хатауей!

Той погледна червеникавите ѝ коси, подаващи се изпод спретнатото ѝ боне.

— Не виждам да имаш бели коси.

— Защото съм похарчила куп пари, за да ги скрия! А сега ме слушай внимателно, Сам Хатауей! Няма значение колко са пораснали децата ти. Те още се нуждаят от теб. Крайно време е да им дадеш това, което им отказваш от толкова много години. Съчувствие, внимание, загриженост. И любов, да, най-вече любов. Жалко само, че заговорихме така откровено едва след трагедията с Джини. И нямам никакво намерение да стоя настрана и да гледам как вие четиримата отново се разминавате и отчуждавате. — Отмести стола и остави чашата. — А сега отивам да успокоя Лекси, което ще ми отнеме поне един час. Така че разполагаш с достатъчно време да потърсиш сина си и да разчупиш леда между вас двамата.

— Кейт... — Тя се спря на прага и извърна към него блесналите си от ярост очи. Сам смутено посегна към бутилката с уиски, но сетне отдръпна ръката си. — Кейт, та аз просто не знам откъде да започна.

— Защото си пълен идиот, затова! — От долавящата се в гласа ѝ загриженост червенината отново плъзна по врата му. — Нима не си разбрал, че вече си започнал?

Брайън отлично знаеше закъде се беше запътил. Изобщо не се заблуждаваше, че е излязъл на разходка, за да поохлади гнева си. Можеше няколко пъти да обиколи острова, но това едва ли щеше да го успокои. Ядосваше се, че изпусна нервите си, че каза нещо, които нямаше смисъл да казва. Срамуваше се, че разплака Лекси и Кейт.

Животът е много прост, когато не издаваш мислите и болките си, когато се научиш да живееш със страданието и си гледаш само работата.

Но нали точно това бе правил баща му през всичките тези години?

Брайън сви рамене, за да се предпази от дъжда. Съжали, че бе излязъл без връхна дреха и сега щеше да се измокри до кости. Докато се изкачваше по дюните, чуваше грохота на морето и воя на вятъра. Прозорците на вилите светеха и му служеха за ориентир в тъмнината.

Изкачи се по стълбите пред къщата на Кирби и я видя през стъклото на входната врата. Беше облечена в мек и широк син анцуг, а краката ѝ бяха боси. Тя се наведе да отвори хладилника.

Брайън усети сладка тръпка в слабините и отвори вратата, без да си направи труда да почука.

Тя бързо се изправи и ахна:

— О, Брайън... Не те чух. — Ръката ѝ придържаше вратичката на хладилника. — Има ли нещо ново за Джини?

— Не.

— О, а пък аз си помислих... — Неспokoйно прокара пръсти през косите си. Очите му бяха тъмни и я гледаха, без да мигат. Нещо опасно, но възбуждащо тлееше в тях. Гърлото ѝ пресъхна и сърцето ѝ учестено заби. — Целият си вир-вода.

— Вали — каза той и пристъпи към нея.

— Аз, ъ-ъ... — Знаеше, че е глупаво, но краката ѝ трепереха и коленете ѝ се подкосиха. — Тъкмо се канех да си сипя чаша вино. Защо не си налееш и ти, а аз ще отида да донеса една кърпа.

— Не ми трябва кърпа.

— Добре. — От него се носеше мирис на дъжд. — Ще ти сипя вино.

— По-късно. — Той затвори вратата на хладилника, сграбчи я и впи устни в нейните.

От гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Ръцете му се плъзнаха под анцуга и обхванаха гърдите ѝ. Зъбите му леко ухапаха езика ѝ. Сетне ръцете му се плъзнаха надолу, хванаха я за ханша и я повдигнаха от пода, а бедрата му се притиснаха към нейните.

Кирби едва успя да си поеме дъх, когато устните му се спуснаха по шията ѝ.

— Откога те чакам. — Тя страстно ухапа ухото му. — Спалнята е в дъното на коридора.

— Нямам нужда от легло. — Той вдигна глава и я погледна. — Ще бъде както аз искам, помниш ли? Освен това най-добре си върша работата в кухнята.

Вдигна ръцете над главата ѝ, хвана ги с една ръка и я притисна към вратата.

— Погледни ме — заповяда Брайън, докато другата му ръка се плъзна под анцуга и започна да смъква пликчетата ѝ.

От гърлото ѝ се изтръгна задавено стенание и тя се изви, когато пръстите му я погалиха. Погледът ѝ се замъгли, дишането ѝ се учести и тялото ѝ се разтърси от сладостна тръпка.

Беше влажна и готова за него. Тя затвори очи и се отпусна в ръцете му. Кръвта му закипя и той ухапа зърното на гърдата ѝ.

Гърдите ѝ бяха малки и твърди и имаха вкус на праскова. Искаше да я вкуси цялата, да пие от соковете ѝ, докато се насити или умре. От устните му се изтръгна одобрително мърморене. Ръцете ѝ погалиха косата му, спуснаха се по мократа му риза, а пръстите ѝ трескаво започнаха да разкопчават копчетата. Нейната самозабрава още повече го възбуди.

— Още — прошепна той и смъкна гащичките ѝ. — Искам още. — Когато устните му се спуснаха надолу по корема ѝ, Кирби сграбчи раменете му и изохка.

— Недей... недей. О, Господи! Какво правиш с мен?

— Обладавам те.

Устните му отново се впиха в нейните и я накара окончателно да изгуби разсъдъка си. Главата ѝ се отпусна безволево назад, по челото ѝ

се стичаха капки пот, издаваше тихи стенания. Силата на оргазма я повали като влак, префучаващ през тунел, и тя се отпусна отмаляла, притихнала, безпомощна в ръцете му.

Тялото ѝ бе отпуснато, когато той я повдигна. Вече нищо не бе в състояние да я изненада, затова не се учуди, когато той я положи върху кухненската маса.

Брайън смъкна ризата си, без да откъсва поглед от нея. Свали ципа си, смъкна джинсите си и изхлузи маратонките си.

Сега очите ѝ бяха ясни. Добре, каза си той. Искаше да види как отново ще се замъглят. Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Кожата ѝ бе порозовяла и покрита със ситни капчици пот, косата ѝ се бе разпиляла по тъмното дърво на масата. Беше поразително красива и възбуждаща. Щеше да ѝ го каже, когато отново си възвърне дар слово. Притисна се към нея и усети как тя се разтрепери под него.

— Кажу: „Вземи ме Брайън“ — усмихна се той.

Тя пое дълбоко дъх и изохка, когато палците му леко докоснаха зърната ѝ.

— Кажу го.

Тя се изви и прошепна:

— Вземи ме, Брайън. За Бога, вземи ме!

Тогаву той проникну в нея, бързо и силно, а погледът му не се откъсваше от морскозелените ѝ очи.

— А сега — вземи ме, Кирби.

— Да. — Тя вдигна ръка към лицето му, обви бедра около кръста му и телата им се сляха в бесен ритъм.

Останал без дъх, Брайън се отпусну върху нея. За пръв път от много дни усещаше и тялото, и главата си пречистени. Тя още потръпваше под него, а той зарови лице в косата ѝ, за да вдъхне аромата ѝ.

— Това беше само предястие, за да ни възбуди апетита.

— О, Боже!

Младият мъж се ухили, доволен от греещото ѝ лице.

— Имаш вкус на праскова.

— Току-що бях излязла от банята, преди да дойдеш и да ме съблазниш.

— Значи съм дошъл съвсем навреме.

Тя отметна кичура коса от челото му.

— Да. Когато влезе, изглеждаше много опасен и възбуждащ.

— Бях бесен. Имахме семейна сцена в „Сенкчюъри“.

— Съжалявам.

— Това не те засяга. Сега бих пийнал чаша вино. — Той се изправи и отиде до хладилника.

Кирби се наслаждаваше на гледката. Като лекарка му даваше шестица за физическата му форма, а като жена можеше само да се наслаждава на това силно и мускулесто тяло.

— Чашите за вино са във втория шкаф отляво. Ще отида да си наметна един пеньоар.

— Не си прави труда — отвърна младият мъж, когато тя скочи от масата.

— Нямам намерение да се разхождам гола из кухнята.

— Тъкмо обратното. — Той наля вино в две големи чаши и се приближи до нея. — Освен това няма да се разхождаш.

Кирби развеселено повдигна вежди.

— Нима?

— Да. — Брайън ѝ подаде чашата. — Предполагам, че плотът ще ни издържи.

Младата жена отпи от виното, за да прикрие смущението си.

— Имаш предвид кухненския плот?

— Да. А после ще дойде ред и на пода.

Сведе поглед към белия линолеум, с който преди три години баба ѝ бе покрила пода.

— На пода?

— Можем да го направим и в леглото, ако държиш на традицията. — Погледна към часовника на печката. — Имаме много време. Закуската не се сервира преди осем.

Тя не знаеше дали да се засмее, или да се разсърди.

— Както винаги си много самоуверен.

— Да. А ти?

Тръпката от предстоящото предизвикателство я накара да се усмихне.

— Смятам, че съм ти равностойна партньорка, Брайън, и ще издържа. — Очите ѝ се смееха. — Освен това съм и лекар.

— Добре тогава. — Остави чашата си настрана. Тя изписка, когато я сграбчи през кръста и я понесе към плота. Притисна я към

пластмасовата повърхност.

— Хей, студено е! — извика Кирби.

— Това също — каза той, топна пръста си във виното и нежно погали зърното ѝ. Сетне се надвеси над нея и го облиза. — Но бързо ще го стоплим.

Сам предполагаше, че е лош знак, когато един, мъж се нуждае от целия си кураж, за да разговаря със сина си. А още по-лошо бе — когато най-после си събрал смелост — да установиш, че момчето ти го няма. Кухнята бе празна, нямаше и следа от кафе или от бисквити. Постоя смутен за миг, без да знае какво да прави в това помещение, което винаги бе смятал за женско царство.

Помнеше, че всяка сутрин Брайън излиза да се поразходи наоколо, ала освен това знаеше, че преди да излезе, синът му винаги зареждаше кафе машината и оставяше тестото за бисквитите да втаса. Пък и по това време вече би трябвало да се е върнал. След половин час или най-много след четиридесет минути гостите щяха да слязат в ресторанта за закуска.

Макар да не прекарваше много време в къщата, това още не означаваше, че Сам не знаеше дневното разписание на хотела.

Разтревожен, повъртя шапката си в ръце. Една друга сутрин бе влязъл в кухнята и бе разбрал, че член от семейството му си бе заминал. Без никакво предупреждение. И тогава нямаше кафе в кафеника, нито тесто за бисквити.

Дали не бе прогонил момчето? Нима го очакваха дълги години, през които да се пита защо още един човек от семейството си бе заминал от „Сенкчюъри“?

Затвори очи, за да прогони чувството на вина, заплашващо да го задуши. Проклет да бъде, ако започне да обвинява себе си. Брайън вече беше мъж, както и Анабела в оная проклета година бе зряла жена. И двамата можеха сами да решават съдбата си. Нахлупи шапката на главата си и се запъти към вратата.

Усети огромно облекчение, когато чу познатото свирукане откъм градината.

Брайън престана да свири и се закова, когато видя баща си на пътеката. Веселото му настроение се изпари, изместено от раздразнение. Кимна на баща си, мина покрай него и влезе в кухнята. Сам нерешително постоя отвън. Не беше трудно да отгатне по

доволното лице на сина ми, че бе прекарал нощта с жена. Почувства се като глупак, но едновременно с това изпита и завист. Помисли колко по-лесно би било да се обърне и да си тръгне, без да казва нищо и да остави нещата такива, каквито са.

Вместо това изръмжа, свали шапката и се върна в кухнята.

— Искам да поговорим.

Синът му се извърна. Бе завързал престилката си и сипваше зърна в мелничката за кафе.

— Сега съм зает.

Сам неловко се размърда.

— Въпреки това трябва да ти кажа нещо.

— Тогава ще говориш, докато работя. — Брайън включи мелничката и кухнята се изпълни с аромат на кафе. — Тази сутрин малко съм закъснял.

— Ъхъ. — Повъртя шапката си в ръце, решен да изчака мелничката да спре да вие. Наблюдаваше как синът му отмерва водата и кафето и пълни цедките на кафе машината. — Аз, ъ-ъ, бях изненадан, че не си приготвил кафето тази сутрин.

Брайън извади голяма купа и започна да меси тестото за бисквитите.

— Понякога и на мен може да ми се случи да закъснея.

— Разбира се. — Не знаеше как да продължи, как да разговаря с мъж, препасал престилка, който приготвя тесто за бисквити. — Искях да поговорим за вчера... по-точно за снощи.

Младият мъж мълчаливо отмери млякото и го прибави към тестото.

— Казах всичко, което имах да кажа, и не виждам смисъл отново да се връщаме към този въпрос.

— Значи ти можеш да кажеш какво ти тежи, но на мен не ми се полага. Така ли?

Без да го удостои с поглед, Брайън взе дървената лъжица и започна да разбива сместа.

— Според мен имаше достатъчно време да кажеш каквото искаш, а в момента ме чака доста работа.

— Ти си много упорит, Брайън.

— Имах добър пример за подражание.

Беше точен удар, право в целта. Сам неловко побутна шапката си настрани.

— Ще изслушаш това, което искам да ти кажа, и повече няма да говорим по този въпрос.

— Ами говори тогава. — Започна да меси тестото. — И да приключим с това.

— Беше прав. — Бащата усети как гърлото му пресъхва и преглътна. — Всичко, което каза снощи, е истина.

Все още с ръце в тестото, Брайън вдигна глава и смаяно го изгледа.

— Какво?

— И аз те уважавам за това, че имаше смелостта да го кажеш.

— Какво?

— Да не би да си оглушал? Казах, че беше прав и че имаше право да кажеш всичко, което ти тежи. Колко време ще е необходимо на тази дяволска машинария, за да свари кафето? — промърмори.

Брайън продължи да меси тестото, все още втренчен в баща си.

— Вече можеш да си налееш една чаша.

— Добре. — Отвори вратата на бюфета и се намръщи при вида на множеството порцеланови и стъклени чаши.

— От осем години чашите за кафе не стоят там — поясни младият мъж. — В шкафа отляво, точно над рафта, където стоят кутиите с кафето и другите принадлежности за него.

— Кутии с кафе — промърмори Сам. — За какво са всички тези глезотии, когато всичко, от което човек се нуждае, е само една чаша силно черно кафе.

— Нашето капучино е много популярно.

Сам взе една чаша и си наля от димящата течност. Отпи една глътка, сетне още една и доволно кимна.

— Кафето е много добро.

— Всичко зависи от зърната.

— Предполагам, че разликата е в прясно смлените зърна.

— Правилно. — Брайън изсипа тестото в купата, покри го и отиде до мивката, за да измие ръцете си. — А сега можем да си поговорим. За пръв път в живота ми.

— Не се държах добре с теб — каза Сам, втренчен в черната течност в чашата си. — Съжалявам.

— Какво?! — Той смаяно го изгледа.

— По дяволите, ако трябва непрекъснато да ти повтарям всяка дума... — Вдигна глава и смутено погледна сина си. — Аз ти се извинявам, а ти си достатъчно голям, за да го приемеш.

— Ти ме изненада. Може би ще приема извиненията ти, ако знаех за какво се отнасят.

— За това, че не съм бил с теб, когато си бил на дванадесет години и хлапаците от Савана са те пердашели. Когато си бил на петнадесет и ти е станало лошо от първата бира. Когато си бил на седемнадесет и не си знаел как да се любиш с момиче, без да рискуваш тя да забременее.

С треперещи ръце Брайън взе един тиган.

— Кейт ме заведе в Савана и ми купи презервативи.

— Не може да го е направила. — Ако синът му го бе халосал с наденичките по главата, нямаше да бъде толкова изумен. — Кейт ти е купила презервативи!

— Да. — Той се усмихна при този спомен. — Изнесе ми лекция за отговорностите, въздържанието и умерените удоволствия. После ми купи една опаковка презервативи и ми каза, че след като не мога да се въздържа, ще е по-добре да взема предпазни мерки.

— Исусе! — Баща му неволно се засмя и се облегна на плота. — Не мога да си го представя. — Изправи се и се изкашля. — Аз трябваше да ти кажа всичко това.

— Да, трябваше. А защо не го направи?

— Защото твоята майка я нямаше, за да ми каже, че е време да ти обясня някои неща. Или пък да ми напомни, че Лекси има нова рокля и обувки и иска да ми ги покаже. Виждах всички тези неща, но нея я нямаше, за да ми подсказе. — Остави чашата с кафето и пхна ръце в джобовете си. — Не съм свикнал да обяснявам постъпките си и това не ми харесва.

— Изборът е бил твой.

— Аз я обичах. — Гласът му се задави и Сам бе благодарен, че синът му е зает с работа. — Не ми е лесно да го кажа. Може би не съм й го казвал достатъчно често, чувствата идват по-лесно от думите. Аз се нуждаех от нея. Прекалено си сериозен, Сам, обичаше да казва тя и се засмиваше. Тя обичаше да се среща с хора, да разговаря. Обичаше тази къща, обичаше този остров. Обичаше и мен, макар и за кратко.

Брайън никога не бе очаквал, че ще чуе толкова дълга реч от Сам Хатауей.

— И ние си имахме своите проблеми. Не мога да го отрека. Но винаги се справяхме. Помня нощта, в която се роди... Господи, как се бях уплашил тогава... Обаче Бела не се уплаши. Каза ми само, че за нея било незабравимо преживяване. И когато всичко свърши, тя те притисна до гърдите си, за да те накърми за пръв път, облегна се на възглавниците и ми се усмихна. „— Виж какво хубаво бебе си имаме, Сам. И няма да е последното.“

— Човек не може да не обича такава жена — промърмори той. — Неслучайно всички на острова я обичаха.

— Не очаквах да чуя това от теб. Не очаквах да ми кажеш, че си я обичал.

— Да, обичах я. — Отпи от кафето. От дългия, напрегнат разговор гърлото му пресъхна. — Трябваше да минат много години след изчезването ѝ, за да престана да я обичам. Може би съм успял да я изгоня от сърцето си... не знам, вече не съм сигурен. През всичките тези години най-много ме измъчваше това, че нищо не знаех за нея.

— Съжалявам. — Брайън зърна удивлението в очите на баща си. — Не очаквах, че онези събития все още имат толкова голямо значение за теб.

— Имат значение. И винаги ще имат. Но човек трябва да се научи да се примирява със съдбата си.

— Но нали ти остана острова.

— Само на това разчитах, само това ме крепеше и ми помогна да не изгубя разсъдъка си. — Той въздъхна тежко. — А освен това по-добре е да се навъртам наоколо, за да мога да подкрепям сина си, когато препие с „Будвайзер“.

— Бирата не е „Будвайзер“, а „Льовенбрау“.

— Вносна? И то чак от Мюнхен? Не е чудно, че и на мен ми се завъртя главата.

Сам отново въздъхна и замислено го изгледа. Сякаш едва сега разбираше, че синът му е възмъжал и се справя много добре със задълженията си, въпреки че за целта се налагаше да препаше кухненска престилка и да пече кейкове. Вече беше мъж, с хладен и уравновесен поглед, с широки и здрави плещи, способен да поеме повече товар от самия него.

— Е, поговорихме си, макар да не съм убеден дали нещо ще се промени след нашия разговор. Но съм доволен, че си казахме откровено какво изпитваме. — Сам му подаде ръка, облекчен, че най-после бе споделил със сина си всичко, което го измъчваше от години насам.

Джо се показва на прага и се изуми — баща ѝ и брат ѝ си стискаха ръцете пред голямата кухненска печка. Те се извърнаха и я изгледаха учудено. Но тя беше прекалено уморена и раздразнена, за да мисли и за техните отношения.

— Лекси не се чувства добре. Ще я заместя при сервирането на закуската.

Брайън взе една вилица и бързо започна да обръща наденичките.

— Ти ще сервираш по масите?

— Да, точно това казах преди малко. — Тя взе една престилка.

— Кога за последен път си сервираше? — попита я брат ѝ.

— При предишния ми престой на острова. Тогава не достигаше персоналът в „Сенкчюъри“.

— Но теб не те бива за сервитьорка.

— Е, въпреки това ще трябва да се задоволиш с мен, приятелю. Лекси каза, че има ужасно главоболие, а Кейт отиде да оправи бъркотията в къмпинга.

Сам взе шапката си и се запъти към вратата. За днес му стигаше разговорът със сина му. Нямаше намерение да се разправя и с дъщеря си.

— Трябва да свърша някои неща — промърмори и трепна, когато видя убийствения поглед, който Джо му хвърли.

— Аз също имам да върша работа, но сега ще трябва да обслужвам масите, защото вие двамата решихте да се хванете за гушата, а двете с Кейт почти цяла нощ сме утешавали Лекси. Сега си стискате ръцете като истински мъже и всичко е наред. Къде, по дяволите, са бележниците за поръчки?

— В най-горното чекмедже, точно под електронната каса. — С крайчеца на окото си Брайън зърна как баща им тихичко се измъкна от кухнята. Типично за него, мрачно си помисли той и започна да вади наденичките. — Вече имаме компютърен касов апарат — обясни на сестра си. — Работила ли си с такъв?

— От къде на къде? Аз да не съм продавачка. Нито пък съм сервитьорка. Аз само един нещастен фотограф.

Той разтри врата си. Очертаваше се дълга и трудна сутрин.

— Качи се горе, дай няколко аспирина на Лекси и я домъкни долу.

— Щом ти трябва, ти си я домъкни. Аз имам по-важна работа, отколкото да се занимавам с Лекси и нейните мелодраматични изпълнения. Тя съвсем се е вживяла в ролята си. — Джо остави бележника за поръчките върху плота и посегна към каната с кафето. — Както винаги иска да е център на внимание.

— Лекси беше много разстроена.

— Може и да е била, но след това започна да се наслаждава на ролята си, за което аз нямам вина. Обаче аз бях тази, която трябваше да я утешава. Минаваше два, когато тя най-сетне благоволи да се успокои и двете с Кейт можахме да си легнем. А сега се оплаква от главоболие. — Уморено разтри челото си. — Имаш ли аспирин в кухнята?

Брайън измъкна шишенцето от шкафа и го остави на плота.

— Вземи каната с кафето и обиколи масите. Специалитетът за днес е палачинка със сладко от боровинки. Ако ще се мръщиш, мръщи се тук в кухнята, но не и пред гостите. Пред тях трябва винаги да си усмихната. Представи се на клиентите и се опитай да бъдеш очарователна. Това ще компенсира несръчното ти обслужване.

— Що не ме цунеш отзад? — озъби му се тя, но грабна каната с кафето и бележника за поръчките и изхвъркна през вратата.

Брайън нарязва на тънки парченца един грейпфрут и погледна към двете порции наденички в чиниите, поставени върху подгрыващата плоча. Ако Джо се забави още малко, нямаше да стават за нищо и щеше да бъде принуден да ги изхвърли и да започне отначало.

Къде, по дяволите, се бавеше тя?

— Май имаш доста натоварена сутрин. — Нейтън тихо бе влязъл през задната врата. — Надникнах през прозорците в ресторанта. Стори ми се, че няма нито едно свободно място.

— Винаги е така в неделя сутрин — отвърна той и подхвърли палачинката в тигана. — В неделя хората обичат да закусват солидно.

— Аз също — ухили се гостът. — А палачинка с боровинково сладко ми се струва идеално за закуска.

— Ще трябва да почакаш. По дяволите, какво прави тя там? Разбираш ли от компютри?

— Аз съм горд собственик на три компютъра. Защо?

— Значи ще можеш да се справиш с компютърния касов апарат. — Посочи към апарата. — Хайде, върви и се заеми с него. Аз нямам никакво време за това.

— Искаш аз да работя на касата?

— Нали искаш да ядеш?

— Защо наистина да не поработя малко? — реши Нейтън и се приближи към апарата.

Джо се втурна в кухнята със зачервено и изпотено лице, мъкнейки цяла камара чинии.

— Тя е знаела. Няма начин да не е знаела какво я очаква днес. Ако оживея, ще я убия. С голи ръце ще я удуша. А ти какво правиш тук? — кресна тя на младия мъж.

— Заработвам си надницата. — Той я проследи как гневно стоварва чиниите в мивката и грабва таблата със следващите порции. — Днес си много любезна, Джо Елън.

— Гледай си работата! — тросна му се тя и пое към вратата.

— Представям си какво ще стане, ако се държи по този начин с клиентите.

— Не ми разваляй илюзиите — отвърна приятелят му. — Харесва ми да вярвам, че само към мен е толкова язвителна.

— Да не би да се каниш пак да я буташ в реката?

— Не съм я бутал. Тя сама се подхлъзна. Макар че сега имам нещо друго наум за нас двамата.

Брайън изтри потта от лицето си.

— Не искам да знам нищо. Вашите работи не ме интересуват.

— Мислех, че ще искаш да знаеш какви са плановете ми относно сестра ти. — За да потвърди думите си, Нейтън сграбчи влизащата Джо и звучно я целуна по устата.

— Да не си откачил? — Тя го удари с лакът в корема, а след това тикна в ръцете му парите, чековете и кредитните карти. — Ето, заеми се с тях. — Отиде да вземе следващата кана с кафе и захвърли върху плота тефтерчето с поръчките. — Два специалитета, бъркани яйца с бекон и препечен хляб. Не си спомням една от поръчките, но я записах в бележника. Бисквитите и сметаната са на привършване. Но ако онова

проклето хлапе на трета маса още веднъж ме опръска със сока си, ще му извия идиотското вратле! А също и на тъпите му родители.

Нейтън ухилено я проследи с поглед.

— Брай, мисля, че съм влюбен.

— По-скоро си полудял. А сега дръж ръцете си по-далеч от сестра ми и въведи поръчките в апарата, ако искаш да си получиш закуската.

В десет и тридесет Джо се довлече до стаята си и се просна върху леглото. Всичко я болеше — гърбът, краката, главата, раменете. Никой, помисли си тя, никой, който не е опитал сам, не знае колко е тежко да си сервитьор. Тя бе изкачвала високи планини, бе газила буйни реки, бе прекарвала седмици в задушната пустиня — и пак би го направила заради някой ефектен и оригинален сюжет за фотоалбума си. Обаче по-скоро би отрязала ръката си с усмивка, отколкото отново да обслужва маси с прегладнели туристи.

Не ѝ се искаше да признае, че Лекси не само не беше мързелива симулантка, но правеше така, че работата на сервитьорка да изглежда лека и приятна.

И все пак, ако не беше Лекси, Джо нямаше да изпусне великолепия сутрешен изгрев, очите ѝ нямаше да горят от недоспиване и краката ѝ сега нямаше да са изтръпнали.

Стисна зъби, когато леглото хлътна под нечия тежест.

— Махай се, Лекси, защото може да събера достатъчно сили, за да те убия.

— Не се безпокой. Тя не е тук.

Джо изви глава и изгледа Нейтън с присвити очи.

— Какво правиш тук?

— Непрекъснато ми задаваш един и същ въпрос. — Той отмести кичура коса от лицето ѝ. — Точно сега дойдох да проверя как си. Тежка сутрин, нали?

Тя затвори очи.

— Върви си.

— Десет секунди масаж на ходилата и ще ме молиш да остана.

— Да ми разтриваш ходилата?

Тя отдръпна крака си, но той склочи пръсти около глезена ѝ, стисна го здраво и свали обувката ѝ.

— Десет, девет, осем...

Пръстите му ловко разтриваха ходилото ѝ, а когато обхванаха петата ѝ, тя простена от удоволствието, което се разля по тялото ѝ.

— Нали ти казах. Просто се отпусни. Блаженството в краката е ключът към вселената.

— Галилео Галилей ли го е казал?

— Не, изразът е на Карл Сейгън^[1] — ухили ѝ се той. — Хапнали нещо?

— Ако видя палачинка, ще я хвърля по някого.

— Не мисля така. Донесох ти нещо друго.

Тя отвори очи.

— Какво?

— Хммм. Имаш много хубави стъпала. Дълги, тесни, с елегантна извивка. Някой ден ще ги ухапя и ще продължа нагоре. — Той притисна пръсти до възглавничките на ходилото и продължи към петата. — О, ти ме попита какво съм ти донесъл за ядене. Ягоди със сметана, една от вълшебните бисквити на Брайън, домашно сладко и малко бекон за протеини.

— Защо?

— Защото трябва да се храниш. — Изпитателно я погледна. — Или питаш защо се каня да ухапя петата ти?

— Няма значение. Забрави.

— Добре. Защо не станеш и не хапнеш от това, което съм ти донесъл? После мога да довърша масажа.

По навик тя понечи да възрази, че не е гладна. Ала си припомни нареждането на Кейт, че трябва да се храни, а освен това мисълта за ягоди със сметана ѝ се стори доста привлекателна. Седна в леглото, а Нейтън се настани срещу нея с кръстосани крака, с табла в скута си. Тя пое купата с ягодите и взе една.

За миг го изгледа мълчаливо. Тази сутрин той не си бе направил труда да се обръсне, а косата му се нуждаеше от гребен. Ала този небрежен вид му отиваше.

— Нямаше нужда да си създаваш всички тези затруднения — каза тя. — Обмислям въпроса, дали да спя с теб.

— Е, и аз за това си мисля.

Джо отхапа от ягодата. Беше вкусна и невероятно сочна.

— Предполагам, че тази сутрин малко не съм на себе си — усмихна се тя.

— Така ли? — Хвана пръстите на краката ѝ и нежно започна да ги разтрива. — Не съм забелязал.

— Това е твоят заобиколен начин на истински янки да ми кажеш, че винаги се държа като кучка.

— Невинаги. И не мисля, че „затруднения“ е точната дума.

— Имахме семейна разправия — обясни Джо. Ягодите бяха възбудили апетита ѝ и тя отхапа парченце бекон. — Снощи се посдърпахме, Лекси дълго плака и заспа едва след полунощ. Затова сега лежи с главоболие, а аз трябваше да изпълнявам задълженията ѝ на сервитьорка.

— Винаги ли ти опираш пешкира?

Изненадана, тя поклати глава.

— Не, не бих казала, че е така. Много рядко се задържам тук.

— А когато си тук, обслужваш масите, сменяш чаршафите, чистиш тоалетните.

— Откъде знаеш? — Гласът ѝ прозвуча остро и това го изненада.

— Ти сама ми каза. Не помниш ли, когато ми обясни, че имаш домакински задължения в „Сенкчюъри“.

— О, това ли, бях забравила. — Почувства се глупаво.

— Измъчва ли те още нещо?

— Не. — Тя сви рамене. — Само дете преди два дни някакви хлапета си направиха нелепа шега с мен. Заклучиха ме в мъжката баня в къмпинга. Изкарах си ангелите.

— Това не е смешно.

— Не, точно тогава никак не ми беше до смях.

— Хвана ли ги?

— Не, бяха изчезнали много преди баща ми да дойде и да ме отключи. Не беше кой знае какво, но се изплаших.

— Значи към задълженията ти можем да прибавим и чистене на мъжката баня. А между другото правиш снимки и намираш време да ги подбиращ за новия си албум. А къде останаха забавленията?

— Моето забавление е фотографията. — Той повдигна учудено вежди, а тя лапна още една ягода. — Освен това нали бях на пикника на плажа.

— И остана до полунощ. Наистина това бе проява на голямо безразсъдство.

Джо смръщи вежди.

— Не си падам много по пикниците.

— А по какво си падаш, освен по фотографията? Книги, кино, изложби, концерти? Това се нарича опит за опознаване — добави Нейтън, но тя не каза нищо. — Необходимо е, когато се каниш да спиш с някого. — Наведе се към нея и се усмихна, когато тя се отдръпна. — Ще ми дадеш ли една от тези ягоди?

Младата жена пое дълбоко дъх, за да прикрие възбудата си и пълна една ягода в устата му. Все пак той си заслужаваше почерпката, след като така умело разтриваше ходилата ѝ.

Нейтън леко захапа върховете на пръстите ѝ и ги засмука. Усмихна се и се отдръпна.

— Тук са най-чувствителните нервни окончания. Това е изискан начин да подскажеш на една жена, че я желаш.

— Заслужих си го.

— Добре. А сега да се върнем на развлеченията. Какво ще кажеш да отидем на кино?

Джо се запита дали бе срещала друг мъж, който така бързо и лесно да умее да я обърква и смущава.

— Обичам старите черно-бели филми.

— Харесва ли ти „Малтийския сокол“?

— Страхотен е.

— А мнението ти за съвременното кино?

— Обичам екшъните. Сериозните филми по-трудно грабват вниманието ми. Предпочитам да гледам как Шварценегер с един откос поваля петдесет лоши момчета, отколкото да слушам как група хора споделят угризенията си и жизнената си философия, при това не на английски.

— За мен е голямо облекчение да го чуя. Няма да можем да създадем многодетно семейство, ако ще трябва да те водя на сериозни филми.

Тя се разсмя. Смехът ѝ бе нисък, дрезгав и възбуждащ.

— Щом е така, може и да преразгледам предпочитанията си.

— Любимият ти град?

— Флоренция — искрено отвърна Джо. — Играта на светлините, цветовете.

— Сградите — древни и прекрасни. Особено двореца „Пити“ и Палацо Векио.

— Имам великолепни снимки на двореца „Пити“ малко преди залез.

— Ще ми е много приятно да я видя.

— За съжаление тези снимки не съм ги донесла тук на острова. Останаха в Шарлот.

— Ще почакам. — И преди тя да успее да реагира, той стисна крака ѝ. — И така, когато свършиш със закуската, ще дойдеш ли с мен да се поразходим из острова?

— Но днес е неделя.

— Да, май че е неделя.

— Не ме разбра. Искан да ти обясня, че повечето от нашите гости напускат бунгалата или стаите в неделните дни. А това означава, че трябва да се почистят и презаредят за следващите гости най-късно до три следобед.

— Пак тази проклета домакинска работа. Дявол да го вземе, как са се оправяли в твоето отсъствие?

— През седмицата преди пристигането ми на острова две от момичетата на Кейт внезапно са напуснали, защото им предложили по-добре заплатена работа на континента. А след като двете с Лекси се върнахме на острова, братовчедката не бърза да им намери заместнички.

— И колко са твоите стаи?

— Шест.

Той се замисли, после кимна и стана от леглото.

— Добре, но ще трябва да започнем без отлагане.

— Да започнем?

— Разбира се. Оправям се и с парцала, и с прахосмукачката. Така ще свършим по-бързо и ще ни остане време да стигнем до най-пустото кътче на плажа, за да можем да се нацелуваме до насита.

Тя бързо се изправи.

— Ако се окажеш толкова сръчен с прахосмукачката, както и с масажите, ще ти покажа най-скритото място на целия плаж.

— Джо Елън, има още нещо, което трябва да знаеш — изрече Нейтън и притисна ръце към бедрата ѝ. Тя изтръпна от интимния му жест.

Сигурно още е женен. Или го очаква съдебно разследване. Или предпочита да прави секс с вързани жени. Голи, само с по един

кучешки нашыйник на врата. Въздъхна леко, смаяна от себе си. Не подозираше, че притежава такова богато въображение.

— Какво има?

— Мисля си кога ще спя с теб.

Джо изсумтя и се засмя:

— Нейтън, а за какво смяташ, че си мисля аз, откакто си се върнал на острова?

Беше щастлив, че се е върнал, че отново е близо до нея. Стигаше му само да я наблюдава отдалеч и да се наслаждава на представата за това, което предстои. То щеше да бъде изцяло негово.

Тревожеше го само мисълта как да удължи тези мигове. Всичко останало бе планирал грижливо. Цялото време на света бе негово. Истинска наслада му доставяше да съзерцава как тя постепенно се отпуска, забравила за кошмарите си.

Тогава внезапно щеше да я улови в мрежата си — мрежа, откъдето нямаше измъкване.

Щеше да бъде уплашена. И щеше да се срамува. Ще бъде още по-уязвима, и то заради спокойната увереност, с която бе планирал всичко.

Да, той можеше да чака. Дотогава ще се наслаждава на морето, на играта на слънчевите лъчи по белите гребени на вълните. Така както бе проучвал навиците ѝ в Шарлот.

Ще я остави да си поиграе, дори и да се влюби мъничко. Тъкмо в това се криеше най-тънката и сладка ирония.

И когато тя най-малко ще подозира, че той държи съдбата ѝ в ръцете си, ще стегне примката. И ще отнеме живота ѝ.

---

[1] Съвременен американски астрофизик. — Б.пр. ↑

— Не мога да разбера защо да не си вземеш един ден почивка, само един, и да прекараш малко време с мен.

Гиф остави чука, седна на пода и се втренчи в нацупеното лице на Лекси. Това сигурно е една от лошите шеги на природата, каза си той. Как е възможно едно намръщено лице да изглежда толкова привлекателно?

— Скъпа, казах ти, че през тази седмица ще бъда много зает. А днес е само вторник.

— Какво значение има кой ден сме? — Тя ядосано разпери ръце. — Всички дни си приличат.

— Добре, ще ти кажа какво значение има за мен. — Той плъзна ръка по дървената рамка. — Обещах на госпожица Кейт, че тази допълнителна врата ще бъде готова и поставена в събота.

— Можеш да я свършиш и за неделя.

— Аз ѝ обещах за събота. — Това изчерпваше въпроса за Гиф. Ала след като в момента разговаряше с Лекси, трябваше да прояви търпение и да ѝ обясни и останалите си задължения. — Вилата е наета за следващата седмица, а тъй като сега Колин е зает по цял ден в къмпинга, а пък Джед трябва да ходи на училище, налага се сам да се погрижа за всичко.

Въобщо не ѝ пукаше за проклетата врата. Подът беше почти поправен. Колко време щеше да му трябва за тъпия покрив и остъклената врата?

— Само един ден, Гиф. — Тя го целуна по бузата. Гласът ѝ бе дрезгав и обещаващ. — Само няколко часа. Можем да отидем с твоя скутер до сушата и да си прекараме чудесно в Савана.

— Лекс, наистина нямам свободно време. Ако успея да свърша всичко по вилата, ще можем да отидем следващата събота. Ще се опитам да си наглася работите така, че да можем да прекараме целия уикенд.

— Не искам да чакам до следващата събота. — Гласът ѝ вече не звучеше обещаващо, а сърдито. — Искам да отида сега.

В момента приличаше на петгодишната му братовчедка, когато настояваше да получи нещо. Обаче не очакваше, че сравнението ще ѝ хареса, затова търпеливо изрече:

— Не мога да тръгна сега. Взemi скутера, щом толкова ти се ходи и да поразгледаш магазините в Савана.

— Сама?

— Покани сестра си или някоя приятелка.

— Нямам никакво желание да прекарвам деня си с Джо, а нямам приятелки. Джини си отиде.

Не беше нужно да вижда сълзите в очите ѝ, за да знае, че тъкмо това бе причината за нейното настроение. Ала не беше в състояние да я утеши, тъй като самият той беше твърде разтревожен от изчезването на Джини.

— Ако искаш да отидем двамата, ще трябва да почакаш до следващата събота. Ще си освободя целия уикенд. Ще си вземем стая в някой хотел и ще те заведа на изискана вечеря.

— Ти нищо не разбираш! — Тя го удари с юмрук и скочи на крака. — Днес не е събота и аз ще полудея, ако не се махна за малко оттук. Защо не искаш да ми отделиш малко време? Защо не искаш да си с мен?

— Вече ти обясних. — И неговото търпение си имаше граници. Отново взе чука.

— Дори не желаяш да спреш за малко и да ми обърнеш внимание. Ти просто се забавляваш с мен между другото. Ето сега проклетата врата е по-важна от мен.

— Казах, че ще направя тази врата, а аз държа на думата си, Лекси. Щом искаш да отидеш до Савана, казах ти, че ще те заведа следващия уикенд. Това е, което мога да направя.

— Не е достатъчно. Сигурна съм, че лесно ще намеря някой, който ще бъде щастлив да ме заведе днес в Савана.

Гиф отбеляза с молив мястото върху дъската, а сетне я погледна със студени, присвити очи. Разбра, че го заплашва, и бе сигурен, че много лесно може да изпълни закана си.

— Убеден съм, че ще намериш — спокойно отбеляза. — Не се съмнявам, че ще получиш това, което търсиш.

Думите му бяха като плесница. Тя очакваше той да избухне, ревниво да размаха юмрук и да ѝ каже точно какво ще направи, ако се

осмели да погледне друг мъж. После щяха да имат шумна разправия и накрая Лекси щеше да му позволи да я люби в празната вила. След това лесно щеше да го убеди да я заведе до Савана.

Ала всичко това изчезна с един замах. В очите ѝ напиреха сълзи, тя тръсна глава и се извърна.

— Чудесно, тогава ти си стой тук и си прави вратата, а пък аз ще направя това, което трябва.

Гиф не каза нищо, когато тя гордо излезе през вратата. Затвори очи, за да се успокои. Трябваше да се владее отлично, ако не искаше да загуби някой пръст, докато пробива дупки с бормашината. Щяха да му трябват всичките, за да разбие физиономията на някого, ако тя изпълни закана си.

Лекси чу бръмченето на инструмента и скръцна със зъби. Самодоволно, егоистично копеле! Изобщо не го беше грижа за нея. Закрачи ядосано по пясъка. Никой не го беше грижа за нея. Никой не я разбираше. Дори и Джини...

Тя спря за миг. Стомахът ѝ се сви на топка. Приятелката ѝ си беше отишла. Просто бе изчезнала. Всички, които обичаше и от които се интересуваше, я бяха изоставяли по един или друг начин. Никога не е била толкова важна за тях, че да останат заради нея.

Отначало тя бе сигурна, че с Джини се е случило нещо ужасно. Сигурно са я отвлекли или пък е била толкова пияна, че се е подхлъзнала в блатото и някой алигатор я е изял.

Това беше абсурдно, разбира се. Трябваша ѝ няколко дни, за да си признае, че още един човек я бе изоставил. Защото всички си отиваха, независимо колко силно се нуждаеше от тях.

Ала този път... Хвърли гневен поглед към вилата, в която Гиф работеше. Този път тя първа щеше да си замине.

Насочи се към дърветата. Слънцето изгаряше лицето ѝ, а сандалите ѝ се напълниха с пясък. В този миг ненавиждаше острова и всичките му обитатели. Мразеше хората, които идваха и очакваха да им сервира и да мие мръсните им чинии. Мразеше семейството си, защото я смятаха за глупава мечтателка. Мразеше плажа с ослепителното бяло слънце и безкрайните морски вълни. Мразеше и гората с тайнствените сенки и оглушителната тишина. Но най-много от всичко мразеше Гиф, защото си бе помислила, че се е влюбила в него.

Но вече не. Нямах да му достави това удоволствие. Вместо това, помисли си младата жена, когато навлезе в сенчестата прохлада на гората, ще си намери някой друг и ще накара Гиф да страда.

Усмихна се, когато видя очертанията на малката вила и една фигура зад мрежата на терасата. Не можеше да разбере как досега не се бе сетила за него.

Нейтън Делъни. Той беше идеален. Беше преуспял в живота, изискан и образован. Беше пътувал по целия свят, изглеждаше страхотно, дори Джо го бе забелязала.

Можеше да се обзаложи, че той знае как да се отнася към една жена.

Лекси отвори малката си червена чантичка. Изчисти с кърпичка лицето си и внимателно начерви устните си. Отметна косата си и си представи сцената, която щеше да изиграе.

Приближи се до вилата усмихната.

— Здравей, Нейтън.

Той бе изнесъл компютъра на верандата, за да се наслаждава на хладния ветрец, докато работи. Бе доволен от скицата, бе постигнал желаното съвършенство. Като чу гласа ѝ, вдигна глава и разсеяно се огледа. Вратът му се бе схванал и той го разтри.

— Здравей, Лекси.

— Не ми казвай, че работиш в такава прекрасна утрин.

— Само нанасях последните щрихи.

— Това ли е един от онези малки компютри? Как, за Бога, можеш да чертаеш сградите върху това малко екранче?

— Със старание.

Тя се засмя, закачливо наклони глава и прокара пръст по шията си.

— О, аз май те прекъснах и сигурно ти се иска да се махна по-скоро.

— Не съвсем. Твоето присъствие ще ми даде извинение, за да си почина.

— Наистина ли? Ще се разсърдиш ли, ако те помоля да се кача при теб и да хвърля един поглед на работата ти? Или си суеверен и не обичаш да показваш недовършени неща?

— Не, не съм суеверен, а вече почти привърших. Заповядай.

Нейтън скришом погледна часовника си, когато тя започна да се изкачва по стълбите. Наистина му трябваша няколко часа, за да довърши работата си. Освен това в един часа имаше среща. Щеше да отиде на пикник в северната част на острова. Крайно време беше да опознае по-добре Джо Елън Хатауей.

Но въпреки това се усмихна на сестра ѝ, трудно беше да не го направи. Тя бе красива като картина и ухаеше на нещо свежо, по-свежо дори и от хладния морски ветреца. Късата ѝ бяла поличка разкриваше дългите, стройни крака.

— Искаш ли нещо разхладително?

— Ммм, ще пийна от твоята чаша, става ли? — Тя взе високата чаша от масата и отпи една глътка. — Айскафе. Страхотно. — Лекси мразеше айскафе и не разбираше защо хората разваляха прекрасната гореща напитка с лед.

Облиза горната си устна и седна до него, но не прекалено близо. Една жена трябва да умее да загатва за намеренията си. Погледна към монитора и бе толкова изумена от подробния план на кота от някаква сграда, че забрави защо е дошла.

— О, това е фантастично? Как, за Бога, правиш всичко това с компютър? Винаги съм си представяла, че архитектите използват само моливи, сметачни линейки и калкулатори.

— Вече не е така. САД-системата направи живота ни много полесен. Система за проектиране с помощта на компютър — обясни той. — Можеш да преместваш стени, да изменяш ъглите между стените и разположенията на помещенията, да проектираш резбовани врати, да разширяваш стаите, да променяш целия проект според желанието си. И няма никаква нужда от гума.

— Забележително. Това проект за нечия къща ли е?

— Точно така. Къща за почивка на западния бряг на Мексико.

— Вила. — Представи си екзотични цветя, сервитьори в бели костюми, в ушите ѝ зазвуча сарабанда. — Брай е ходил в Мексико, а аз никъде не съм била. — Стрелна го с поглед изпод гъстите си мигли. — Ти също си обиколил целия свят, нали?

— Не бих казал чак целия, но съм ходил тук-там. — Предупредителни звънчета зазвъняха в главата му, но той отхвърли мисълта като глупава и прекалено самонадеяна. — На Западното

крайбрежие има прекрасни места. От тази вила ще се открива гледка към Тихия океан.

— Никога не съм го виждала.

— Понякога не е толкова тих. Това тук — посочи на монитора — ще бъде солариум, с извити колони, стъклени стени и стъклен покрив, който ще се вдига, когато времето е хубаво. А тук ще има басейн. Ще запазим скалата от западната страна и ще го издълбаем в нея, като напълно съхраним флората. Ето тук има малък водопад. Ще прилича на лагуна.

— Басейн вътре в самата къща! — подсвирна Лекси. — Ето това вече е нещо. Собствениците сигурно са милионери. — Очите ѝ го изгледаха с искрено възхищение. — Сигурно си много добър в професията си. Имаш успех и те ценят. Да проектираш вили в Мексико за милионери не е шега работа. — Сложи ръка на бедрото му. — Не мога да си представя какво означава да строиш такива красиви сгради.

Опа! Звънна второ предупредително звънче. Смяташе се за интелигентен мъж, а един интелигентен мъж винаги разбира, когато една жена му е хвърлила око.

— Върху подобни проекти работят много хора — инженери, предприемачи, озеленители.

„Нима не е сладък“ — помисли си младата жена и се приближи към него.

— Обаче без теб, нищо няма да стане. Твоята работа е най-важната, Нейтън.

Отстъплението е единственият изход, реши той. Размърда се и лекичко се отдръпна от нея.

— Е, не е съвсем така. — Усмихна се, като се надяваше да не издаде смущението си. — Моят проект е водещ, но...

— Твоят проект е прекрасен. — Ръката ѝ лекичко се плъзна по бедрото му. Интелигентен или не, той беше обикновен човек и тялото му незабавно реагира.

— Виж, Лекси...

— Аз съм толкова впечатлена. — Подканващо се наведе към него. — Искане ми се да видя малко повече. — Горещият ѝ дъх опари устните му. — Много повече. — Реша, че или е прекалено почтен, или пък е от бавно загряващите, и затова обви шията му с ръце и притисна устни към неговите.

Устните ѝ бяха топли и мамещи и му пречеха да мисли разумно. За миг езикът му се преплете с нейния, ала той се стегна, хвана ръцете ѝ и я отблъсна от себе си.

— Отлично знаеш... — Изкашля се смутено. — Знаеш, че си много привлекателна жена, Лекси. Аз съм поласкан.

— Добре. — Пулсът ѝ леко се бе ускорил. Представи си изкривеното от ревност лице на Гиф и пулсът ѝ се ускори още повече. — Тогава защо не влезем за малко вътре?

— Има още нещо. — Ръцете продължаваха да стискат нейните. — Харесвам лицето си. Свикнал съм с него. Дори като се бръсна, рядко се порязвам.

— Аз също го харесвам. То е прекрасно лице.

— Оценявам комплимента ти. Затова не ми се иска Гиф да се опита да го преобрази.

— О, той не ме интересува! — Тя безгрижно отметна глава. — Аз не съм негова собственост.

Острата нотка в гласа ѝ и искрите, които припламнаха в очите ѝ, го убедиха, че вероятно разправия между влюбените е причина за това ненадейно желание за съблазняване.

— Скарали сте се, нали?

— Не искам да говоря за Гиф. Защо не ме целунеш пак, Нейтън? Знаеш, че го искам.

Една част от него също го искаше, една много примитивна част.

— Добре, няма да говорим за Гиф. Ще говорим за Джо.

— Тя също не ме притежава.

— Не. Аз... — Не беше сигурен как да ѝ го каже. — Аз се интересувам от нея. — Реши, че това е най-подходящо.

— Аз пък мисля, че се интересуваш от мен. — Лекси освободи едната си ръка и отново я плъзна по бедрото му.

Той успя да сподави въздишката си и сграбчи китката ѝ.

— Престани. — В гласа му прозвуча нравоучителна нотка, която би се харесала на всяка майка. — Ти заслужаваш много повече от това, Лекси. Дяволски много повече.

— Защо ще желаеш Джо повече от мен? Тя е студена и надменна и...

— Престани. — Стисна силно ръката ѝ. — Не искам да те слушам като говориш подобни неща за нея. Тя не ми е безразлична.

Както и ти.

— Ти нищо не разбираш. Никой не разбира.

Може би защото гласът ѝ изтъня, но сърцето му внезапно се изпълни с жалост към нея. Нежно повдигна ръцете ѝ и ги целуна. Тя изненадано го погледна.

— Може би просто още не си решила точно какво искаш. — Надяваше се, че вече е в безопасност, затова пусна едната ѝ ръка и прокара пръсти през косите ѝ. — Аз те харесвам, Лекси. Наистина те харесвам. Това е още една причина, поради която не искам да приема изключително примамливото ти предложение.

Внезапно изпита срам от самата себе си и бузите ѝ пламнаха.

— Държах се като глупачка.

— Не. По-скоро аз едва не го направих. — Пусна и другата ѝ ръка и взе чашата с кафето. — Сигурно щеше да промениш решението си по средата и тогава аз какво щях да правя?

Тя подсмръкна.

— А може би нямаше да го сторя. Сексът е лесно нещо. Останалото е това, което обърква всичко.

— Разкажи ми за това. — Подаде ѝ чашата, но тя поклати глава и тъжно се усмихна.

— Мразя айскафе. Пих само за да те съблазня.

— Добре. Искаш ли да ми кажеш защо се скарахте с Гиф?

— Няма значение. — Почувства се ужасно нещастна, изправи се и закрачи по терасата. — Той изобщо не се интересува от мен, не му пука какво правя или с кого съм. Дори днес не можа да отдели един час от скъпоценното си време за мен.

— Скъпа, та той е луд по теб.

Тя се изсмя сухо.

— Много е лесно да бъдеш луд по някого.

— Невинаги. Не и когато искаш всичко да бъде идеално.

Младата жена сви устни и подозрително го изгледа.

— Наистина ли имаш чувства към Джо?

— Така изглежда.

— Тя никак не е лесна.

— Вече го разбрах.

— Спиш ли с нея?

— Лекси...

— Значи още не — реши тя. — И това те изнервя. — Приблѝжи се и приседна на ръба на масата. — Искаш ли съвет?

— Не мисля, че е правилно да обсъждаме... — Любопитството му надделя над благоприличието. — За какъв съвет става дума?

— Тя обича да води играта, да контролира нещата, разбираш ли? Такава е и в работата, и в живота. И винаги си оставя известно пространство, в което да маневрира, разстояние между нея и останалия свят.

Усети, че се усмихва. Алекса Хатауей започваше да му харесва все повече.

— Тя едва ли предполага колко добре я познаваш.

— Повечето от хората ме подценяват — сви рамене Лекси. — А в повечето случаи аз сама им го позволявам. Но ти днес ми даде добър урок, така че съм ти благодарна и ще ти помогна. Не я оставяй да маневрира прекалено дълго. Когато му дойде времето, я притисни до стената, Нейтън, и я грабни. Не мисля, че досега някой се е осмелил да го направи, а тя се нуждае тъкмо от това.

Лекси го изгледа и самодоволно се ухили.

— Мисля, че ще се справиш. Освен това смятам, че си достатъчно умен, за да не ѝ кажеш какво се случи тук.

— Не и в този живот.

Внезапно лицето ѝ стана загрижено.

— Разбери какво не е наред с нея, Нейтън.

— Не е наред ли?

— Нещо я яде отвътре. Не знам какво е то, но тя дойде тук, за да се освободи от него. Ала все още не е успяла. През първата седмица плачеше насън или пък кръстосваше стаята по цяла нощ. Освен това очите ѝ имат едно особено изражение. Сякаш се страхува, а Джо никога не се е страхувала.

— Говорила ли си с нея?

— Аз?! — Тя отново се засмя. — Джо не би говорила с мен за нищо важно. Аз съм нейната малка глупава сестричка.

— Ти изобщо не си глупава, Лекси. И аз никак не те подценявам.

Думите му я трогнаха, тя се наведе и го целуна.

— Предполагам, това означава, че сме приятели.

— Бих се радвал, ако е така. Гиф е много щастлив мъж.

— Само ако реша да му дам още един шанс. — Тя се изправи. — Може би ще му дам... ако много се помоли.

— След като сме приятели, ще ти бъда много благодарен, ако не споменеш пред Гиф за днешната ни среща. Никак не ми се иска да опитам юмруците му.

— О, няма да споменавам имена. — Тя се запъти към вратата, но се спря и се обърна. — Но аз съм убедена, че можеш да се защитиш, Нейтън, и то прекрасно. — Чао засега.

Когато остана сам, той разтри очите си. Да се справиш с жена като Лекси бе истинско предизвикателство. Пожелаваше успех на Гиф.

Джо тъкмо подреждаше кошницата за пикник, когато Лекси влезе в кухнята. Фотоапаратът бе поставен в кожения калъф и лежеше върху кухненския плот. До него бе опрян и триножникът.

— На пикник ли отиваш? — весело попита сестра й.

— Искам да направя снимки по северния бряг, въпреки че ми остана само следобедът на разположение.

— Сама ли ще ходиш?

— Не. — Пъхна бутилката вино в кошницата. — Нейтън ще дойде с мен.

— Нейтън? — Лекси се настани върху плота и си избра една зелена ябълка от купата с плодове. — И това, ако не е съвпадение. — Тя се усмихна и започна да лъска ябълката в блузата си.

— Какво съвпадение?

— Тъкмо идвам от вилата му.

— О?

— Ммм-хмм. — Отхапа от ябълката, наслаждавайки се на реакцията на сестра си. — Минавах покрай вилата, а той бе седнал отвън на терасата. Пиеше айскафе и ме покани.

— Ти не обичаш айскафе.

Тя изцъка с език.

— Вкусовете се менят. Показа ми чертежите на вила, върху която работи. В Мексико.

— Не знаех, че се интересуваш от подобни неща.

— О, аз се интересувам от много неща. — В очите й проблеснаха дяволити пламъчета и тя отхапа от ябълката. — Особено от добре

изглеждащи мъже. А този е първокласен екземпляр.

— Сигурна съм, че ще е поласкан от мнението ти за него — сухо отвърна сестра ѝ и захлопна капака на кошницата. — Смятах, че отиде при Гиф.

— И с него се видях.

— Изглежда си била много заета. — Преметна фотоапарата през рамо и взе кошницата. — Трябва да тръгвам, иначе ще изпусна най-добрата светлина.

— Желая ти сполучливи снимки и приятен пикник. О, Джо... Предай моите най-добри пожелания на Нейтън. Няма да забравиш, нали?

Когато вратата се затръшна, Лекси избухна в смях. „Още един добър съвет, Нейтън — помисли си тя, — подразни малко това зеленооко чудовище, а сетне се наслаждавай на резултата.“

Нямаше намерение да го споменава. Нямаше да се принизява до нещо толкова елементарно. Джо взе триножника си и се наведе, за да погледне през визьора, за да нагласи ъгъла.

Вълните се разбиваха с оглушителен трясък в неравния бряг, а високо горе кръжаха чайки, размахали бели крила в синьото небе.

Въздухът трептеше от следобедната мараня.

На юг се виждаха стените на стария манастир. По тясната дървена врата се виеха диви лози. Искаше да запечата това запустяло място, обвито със сиви сенки.

Погледна през обектива, наслаждавайки се на самотата и тишината.

Чу тихо изщракване и се изправи. Нейтън стоеше зад нея и тъкмо сваляше фотоапарата си.

— Какво правиш?

— Снимам те. — Беше успял да направи три, преди тя да го усети. — Лицето ти изглеждаше много възбудено.

Стомахът ѝ се преобърна. Беше я снимал без нейно съгласие! Усмихна се пресилено.

— Добре, чакай да си взема фотоапарата и този път аз ще те снимам.

— По-добре го остави на триножника. Нека се снемем заедно пред развалините.

— Нагласен е за панорамни снимки, не за портретни.

— Това е без значение. Няма да ги включваш в албума си и не е необходимо да бъдат идеални, Джо. Ще бъдат само за нас.

— Ако имах подходящ филтър... — Извърна глава, присви очи срещу слънцето, промърмори нещо и промени визъора, за да отстрани сенките, нагласи отвора и намали скоростта. Сетне поклати глава и сви рамене.

— Джо. — Нейтън едва сдържаше смеха си. — Смятай, че това е само една моментална снимка.

— Не мога. Застани вляво, на около два метра от предната стена.

Изчака го да застане на посоченото място и погледна през визъора. Видя как ѝ се ухили. Снимката можеше да стане много по-добра, ако имаше подходящото оборудване, с което да балансира светлината и сенките.

Светлината бе прекалено силна. Трябваше да бъде по-мека, леко да загатва тези прекрасни очи, силните скули, чувствените устни. Господи, той наистина беше много привлекателен мъж. Застанал там, пред полуразрушената каменна стена, изглеждаше толкова силен и енергичен, толкова мъжествен и самоуверен. Толкова сексапилен с износената тениска върху широките си рамене и избелелите джинси, подчертаващи дългите му стройни бедра.

— Сега разбирам защо не правиш портретни снимки.

Тя примигна и се изправи.

— Какво?

— Твоят модел ще припадне, докато те чака да нагласиш фотоапарата. — Младият мъж се усмихна и разкърши рамене. — Не е необходимо да се престараваш толкова. Това невинаги е изкуство.

— Винаги е изкуство — възрази тя. Посуети се още няколко секунди, нагласи таймера и отиде при него. — Десет секунди. Хайде!

Той я избута пред себе си, обвиняйки ръце около кръста ѝ.

— Тази поза много ми харесва. Отпусни се и се усмихни. — И тя се подчини. Чу се изщракване и Джо се отдръпна, ала той завря лице в косите ѝ. — Все още харесвам тази поза. — Извъртя я към себе си, ръцете му се плъзнаха надолу по бедрата ѝ и устните му се впиха в нейните. — А тази още повече.

— Трябва да прибера фотоапарата и триножника.

— Добре. — Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Подобно на гореща вълна желанието се надигна в нея.

— Аз... светлината се променя. Всъщност вече не е подходяща. — Коленете ѝ започнаха да треперят и тя се изви назад. — Не мислех, че ще се забавя толкова.

— Всичко е наред. Много ми хареса да те гледам как работиш. Ще ти помогна да прибереш вещите си.

— Не, аз сама ще го направя. Изнервям се, когато някой пипа оборудването ми.

— Тогава ще отворя виното.

— Да, би било чудесно. — Запъти се към триножника, като си поемаше дълбоко дъх. Трябваше да се съвземе, и то бързо, ако не иска да загуби играта.

Грижливо прибра фотоапарата в кожения калъф.

— Лекси ми каза, че тази сутрин е била при теб.

— Какво? — Надяваше се шумът от изхвъркналата тапа да прикрие изненадата в гласа му.

— Каза ми, че е била във вилата ти. — Джо съжали, че бе заговорила на тази тема, и се престори, че цялото ѝ внимание е погълнато от сгъването на триножника.

Нейтън смутено се изкашля. Внезапно изпита силна нужда от чаша вино.

— А, да, видяхме се за малко. Защо питаш?

— Нищо особено. Каза ми, че си ѝ показал някакви чертежи, върху които работиш.

Може би в крайна сметка наистина бе подценил Лекси, каза си той и наля вино в две чаши.

— Да, една вила в Мексико. Тъкмо нанасях последните щрихи, когато тя... намина да ме види.

Джо бе привършила с триножника и фотоапарата и ги отнесе до одеялото, което той бе постлал на земята.

— Струваш ми се малко нервен, Нейтън.

— Не, просто съм гладен. — Подаде ѝ чашата и отпи от своята. — Какво има за ядене?

Джо се напрегна.

— Случило ли се е нещо с Лекси?

— Да се е случило нещо? С Лекси? — Той извади пластмасовата кутия с пържено пиле. — Не знам за какво говориш.

Тя изглежда с присвити очи подчертано невинния израз на лицето му.

— Нима?

— За какво си мислиш? — Нападението е най-добрата отбрана, реши той. — Ти си мислиш, че аз... и сестра ти? — В гласа му прозвуча обидна нотка, подсилена от отчаянието, което изпитваше.

— Тя е много красива. — Младата жена отвори кутията с нарязани на тънко плодове, посипани със захар.

— Разбира се, че е, но това не означава, че ще ѝ се нахвърля при първа възможност. За какъв, по дяволите, ме мислиш? — Сега гневът му беше истински. — Сутрин се забавлявам с едната сестра, а следобед — с другата? Може би довечера ще трябва да опитам с братовчедка ти Кейт, за да пробвам всички жени от семейството?

— Не исках да кажа... просто попитах...

— Какво точно питаш?

— Ами аз... — Очите му бяха тъмни и хвърляха гневни искри. Стомахът ѝ се присви от страх, което я изненада, но тя бързо се успокои. — Нищо. Извинявай. Тя просто ме е дразнила. — Ядосана на себе си, прокара ръка през косата си. — Знаех си, че ме дразни. Тя знаеше, че ще изляза с теб и искаше да ме ядоса.

Пое дълбоко дъх и мислено се прокле, че не си бе държала устата затворена.

— Нямах намерение да го споменавам — продължи Джо, когато Нейтън не каза нищо, — не знам защо го направих. Просто ми се изплъзна.

— Ревност, а? — наклони глава той.

Гневният пламък бе изчезнал от очите му и те сега я гледаха развеселено.

— Не. Аз просто... Не знам. Съжалявам. — Протегна ръка към него. — Наистина съжалявам.

— Да го забравим. — Пое ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Все едно никога не се е случвало.

Когато тя се усмихна и се приближи, за да го целуне леко по устата, той завъртя очи към небето, питайки се дали да проклина Лекси, или да ѝ бъде благодарен.

Кирби сложи термометъра на Янси Бруди, докато майка му тревожно обясняваше:

— Не спа почти цяла нощ, д-р Кирби. Дадох му тайленол, но тази сутрин пак имаше температура. Джери трябваше да замине преди разсъмване с лодката за скариди, но беше страшно притеснен.

— Не ми е добре — капризно изхленчи момчето и погледна лекарката. — Мама каза, че ще ме излекуваш.

— Ще се опитам. — Тя погали сламенорусата коса на детето. — Ходи ли на празненството по случай рождения ден на Бетси Пендълтън преди две седмици, Янси?

— Да, имаше вкусна торта и сладолед. Беше хубаво, ама сега не съм добре — усмихна се то и сложи глава на рамото на Кирби.

— Знам, миличко. Знаеш ли, че и Бетси не се чувства добре днес, също и Брендън и Пеги Лий. Струва ми се, че имаме дребна шарка.

— Дребна шарка? Но той няма никакъв обрив.

— Ще има. — Бе забелязала малките червени точки под мишниците. — Трябва да се опиташ да не ги разчесваш, скъпи. Ще дам на майка ти специален лосион, с който да те маже, за да не те сърби. Ани, двамата с Джери боледували ли сте от дребна шарка?

— Да — въздъхна тя. — Всъщност точно от него се заражих, когато бяхме деца.

— Значи сега няма вероятност да се разболеете. Янси в момента е в инкубационен период, така че не бива да е в контакт с други деца и възрастни, които не са боледували от дребна шарка. Ти си здраво момче — каза тя и го щипна по нослето. — Хладките бани с малко кола ще облекчат сърбежа, когато се появи обривът, освен това ще ти дам рецепта за лекарствата. Трябва да накараш Джери да отиде с рецептата до Савана. За температурата продължавай да му даваш тайленол — добави тя и притисна хладната си длан към бузата на Янси. — След няколко дни ще мина да го видя.

Кирби забеляза уплашеното лице на Ани, усмихна се и докосна ръката ѝ.

— Той ще се оправи, Ани. Следващите две седмици няма да са леки, но не очаквам усложнения. Ще ти обясня всичко най-подробно, преди да си тръгнете.

До един следобед Кирби установи още два случая на дребна шарка, превърза един счупен пръст и прегледа един пациент с цистит. Такъв е животът на лекаря, каза си тя, докато отваряше бурканчето с фъстъчено масло.

Оставаха ѝ тридесет минути до следващия преглед и тя се надяваше, че ще може да си почине и да хапне един сандвич. Едва сдържа вика си, когато вратата се отвори.

Беше непознат. Познаваше всички на острова, но никога не бе виждала този мъж. Веднага реши, че е от онези нехранимайковци, които идваха на острова да се попекат на слънце и да карат сърф.

Косата му беше светлоруса и стигаше до раменете, а лицето му бе доста загоряло. Беше облечен с раздърпани бермуди, избеляла тениска, а очите му бяха скрити зад тъмни очила.

Прецени, че приближава тридесетте и е доста привлекателен. Кирби остави сандвича си и отвърна на колебливата му усмивка.

— Извинете ме. — Той наклони глава. — Да не съм сбъркал къщата. Казаха ми, че тук има лекар.

— Аз съм доктор Фицсимънс. Какво мога да направя за вас?

— Нямам записан час. — Мъжът хвърли поглед към сандвича ѝ. — Мога ли да се запиша?

— Защо?

— Ами аз... — Той сви рамене и протегна ръка. Дланта му беше много лошо изгорена, цялата бе зачервена и покрита с мехури.

— Изглежда зле. — Тя се приближи, хвана ръката му и внимателно я огледа.

— Глупава работа. Кафето започна да кипи и аз, без да му мисля, грабнах кафеника. Отседнал съм долу, в къмпинга. Попитах децата откъде мога да си купя мехлем против изгаряния и те ме пратиха при вас.

— Да отидем в кабинета. Ще почистя раната и ще я превържа.

— Май попречих на обяда ви.

— Няма значение. Значи вие сте в къмпинга — продължи тя, докато го водеше към кабинета.

— Да, мислех да прескоча до Кейс, за да поработя там. Аз съм художник.

— Така ли?

Той се настани в стола, който тя му посочи, и намръщено изгледа ръката си.

— Май с тази рана няма да мога да работя поне две седмици.

— Да, освен ако не рисувате с лявата ръка — обади се тя, докато се миеше и слагаше ръкавиците.

— И без това бях решил да поостана за по-дълго. Мястото е страхотно. — Мъжът пое дълбоко дъх, когато тя започна да почиства раната. — Ох, дяволски боли!

— Сигурна съм, че е така. Ще ви предпиша аспирин. И предпазна ръкавица за кафеника.

Непознатият се ухили, но в следващия миг отново стисна зъби от силната болка.

— Изглежда, извадих късмет с вас. Това може да се инфектира, нали?

— Да. Но ще се погрижим да не се стигне дотам. Какви картини рисувате?

— Всичко, което ми хареса. — Той ѝ се усмихна, наслаждавайки се на аромата ѝ. Харесваше му и златистата ѝ коса. — Може би ще се съгласите да ми позирате.

Младата жена се засмя, сетне се завъртя със стола, за да вземе мехлема от чекмеджето.

— Едва ли, но все пак ви благодаря.

— Имате страхотно лице. Правя чудесни портрети на красивите жени.

Тя го изгледа по-внимателно. Очите му бяха скрити зад тъмните очила. Макар че усмивката му беше широка и приятелска, имаше нещо, което внезапно я накара да настръхне. Лекарка или не, тя все пак беше жена, останала сама с един непознат. Непознат, който я гледаше прекалено втренчено.

— Сигурна съм, че е така. Обаче аз съм единственият лекар на острова и съм доста заета. — Наведе се над ръката му и започна да я маже с мехлема.

„Глупости — каза си тя. — Вече ставам смешна.“ Този мъж имаше втора степен изгаряне и й се бе доверил. Освен това беше художник и съвсем естествено бе да я изучава по-внимателно.

— Все пак, ако промените решението си, аз ще остана на острова още известно време. Господи, сега вече се чувствам по-добре. — Той въздъхна дълбоко и остави ръката си в нейната.

Кирби се почувства още по-глупаво и се усмихна притеснено.

— Затова съм тук. Трябва да пазите ръката си суха. Когато се къпете, увивайте я в найлонова кесия. Една седмица никакво плуване. Превързката трябва да се сменя всеки ден и ако не можете да се справите сам, елате при мен.

— Благодаря ви. Имате много хубави ръце, докторе — добави той, докато тя бинтоваше ръката му.

— Всички така казват.

— Не, аз исках да кажа... не само като лекар. Ръцете ви са много артистични. Ангелски ръце — добави той и отново се усмихна. — Бих искал някога да ги скицирам.

— Ще поговорим за това, когато отново ще можете да държите молива. — Тя се изправи. — Ще ви дам една туба от този мехлем. Искам отново да дойдете при мен два дни преди да напуснете острова, освен ако не желаете да се прегледате някъде другаде.

— Добре. Колко ви дължа?

— Имате ли застраховка?

— Не.

— Двадесет и пет долара за прегледа и десет за медикаментите.

— Справедливо. — Той се изправи и с лявата си ръка извади портфейла си от задния джоб. Внимателно отброи банкнотите с превързаната си ръка. — Май за известно време няма да съм от най-сръчните.

— Ако се нуждаете от помощ, в къмпинга няма да ви откажат. Хората на острова са много дружелюбни.

— Забелязах го.

— Ще ви дам квитанция.

— Не, няма нужда. — Мъжът пристъпи към нея и тя отново усети как по гърба й полазиха нервни тръпки. — Вижте, ако имате път към къмпинга, можете да се отбиете в бунгалото ми. Ще ви покажа някои от картините си или пък...

— Кирби! Там ли си?

Изпита такова огромно облекчение, че ѝ се прииска да закрепси.

— Брайън, в кабинета съм. Току-що привършвам с един пациент. Не забравяйте, че няколко дни не бива да мокрите ръката си — каза тя и припряно започна да сваля ръкавиците. — И не пестете мехлема.

— Както кажете, докторе. — Непознатият се запъти към вратата и повдигна вежди при вида на мъжа, който стоеше в кухнята с кървав парцал, увит около ръката. — Май ще имате още един пациент.

— Правилно — сухо отвърна Брайън и погледна към превързаната му ръка. — Струва ми се, че не съм единственият.

— Твърде натоварен ден за един лекар.

— Лекарят нямаше и пет минути да... — започна Кирби и влезе в кухнята. — Брайън, какво по дяволите си направил? — Сърцето ѝ се качи в гърлото, тя изтича към него, сграбчи ръката му и започна да развива окървавения парцал.

— Дяволският нож се изплъзна. Аз само... целият под се оплеска с кръв.

— О, я млъкни! — Сърцето ѝ замря, когато видя дългия разрез на ръката му. Раната беше дълбока и кървеше силно. — Трябва да се направят няколко шева.

— Не.

— Да, поне десетина.

— Виж, само я превържи, за да мога да работя.

— Казах ти да млъкнеш! — срязва го тя. — Ще ме извините ли, аз... — Кирби се извърна и се намръщи. — О, предполагам, че си е отишъл. Ела с мен в кабинета.

— Не искам да ме шиеш. Дойдох само защото Лекси и Кейт ме принудиха. Ако Лекси не ме беше вбесила с мрънканията си, нямаше да се порежа. Сложи ѝ нещо антисептично и я превържи. Не искам нищо друго.

— Престани да се държиш като дете. — Хвана здраво ръката му и го бутна към стола. — Сядай тук и се дръж прилично. Кога за последен път са ти били инжекция против тетанус?

— Инжекция? О, я виж...

— Значи е било отдавна. — Набързо изми ръцете си, подреди инструментите и ги остави пред него заедно с шишенцето с антисептичния разтвор. — По-късно ще се погрижим и за инжекцията.

А сега ще ти почистя раната, ще я дезинфектирам и ще те превържа. Ще ти предпиша и лекарство.

Той усети как и сърцето му, и раната му запулсираха още по-учестено.

— Какво лекарство?

— Местна упойка, за да зашия раната.

— А за какво си приготвила тази спринцовка?

— Остави ме да прегледам пръстите ти — заповяда му тя. — Добре, добре... Не вярвам да си прекъснал някое сухожилие. Винаги ли си се страхувал от спринцовките, Брайън?

— Не, разбира се, че не. — Тогавя тя посегна към спринцовката и той пребледня. — Да. По дяволите, Кирби, дръж тази игла по-далеч от мен!

Очакваше, че ще му се изсмее в лицето, ала вместо това го погледна напълно сериозно.

— Поеми дълбоко дъх и погледни към картината над дясното ми рамо. Не отмествай поглед от нея и дишай равномерно. Едно, две, три. Това е всичко. Само едно малко убождане и готово — промърмори тя и плъзна иглата под кожата му. — Продължавай да броиш.

— Добре. — Той усети как потта се стича по гърба му, но не отмести поглед от акварела с езерото с лилиите. — Сега е моментът да направиш някой скапан коментар...

— Работила съм в спешно отделение и за една година съм видяла толкова кръв, че ще ми стигне за три живота — огнестрелни рани, прободни рани, рани от пътни произшествия. Обаче никога не съм изпитвала такава паника, както когато видях кръвта ти да капе по пода в чакалнята.

Брайън отмести поглед от картината и я погледна в очите.

— Ще почистя пода.

— Не се дръж като глупак. — Взе пакета с марлята и застина, когато ръката му докосна нейната.

— Знаеш, че те харесвам. — Той изчака, докато тя отново вдигна глава към лицето му. — Наистина много те харесвам. Как, по дяволите, се случи това?

— Не знам. Какво мислиш за всичко това?

— Вероятно нищо няма да излезе. Ти и аз, това ми се струва безнадеждно.

— Сигурно си прав. — Кирби взе иглата. — Вероятно нищо няма да стане. Не мърдай, Брайън.

— Не се тревожи за естетиката. Само свършвай по-бързо.

— Аз съм прочута с малките си и равни бодове. Само се отпусни и продължавай да дишаш равномерно.

Тъй като едва ли щеше да се унижи повече, ако припадне в скута ѝ, Брайън се подчини.

— Не се страхувам от иглите, просто не ги обичам.

— Това е фобия.

— Нямам фобия, но никак не ми харесва да ми пъхат игли под кожата.

Тя се усмихна, но той не можеше да я види, защото главата ѝ бе наведена над ръката му.

— Напълно те разбирам. От какво ти се оплакваше Лекси?

— Както обикновено. От всичко. — Опита се да не реагира на лекото дръпване, когато тя събра краищата на раната. — Че съм бил безчувствен, че не се интересувам от нея и от никого, че не съм я разбирал. Че никой не я разбира. Ако съм бил брат на място, трябвало да ѝ дам пет хиляди долара, за да може да се върне в Ню Йорк и да стане звезда.

— Мислех, че е решила да остане тук през цялото лято.

— Скарала се е с Гиф и понеже той не падна в краката ѝ да ѝ иска прошка, вчера тя се цупи, а днес изпадна в обичайната си истерия. Свърши ли?

— Още съм по средата — търпеливо обясни тя.

— По средата! Чудесно! Прекрасно! — Стомахът му се преобърна. — Кой беше този безделник?

— Хмм? А, онзи с изгарянето ли? Опитал се да се пребори с горещия кафеник. Каза, че бил художник и се отбил на острова на път за Кейс. Бил отседнал в къмпинга. Не ми каза името си.

— А какво рисува?

— Портрети. Предложи ми да му позирам. По дяволите, не мърдай, Брайън — скара му се тя, когато ръката му потръпна.

— Ти какво му отговори?

— Казах му, че съм поласкана, че му благодаря за предложението, но не разполагам със свободно време. Не знам защо, но този човек ме плаши.

Свободната ръка на Брайън я сграбчи толкова силно за рамото, че младата жена ядосано го изруга.

— Привършвам. Още два шева — започна тя.

— Докосвал ли те е?

— Какво? — Не, това в очите му не беше страх от болката, отбеляза Кирби. Беше гняв. А това бе толкова приятно и вълнуващо. — Разбира се, че ме докосна, Брайън. Със здравата си ръка ме хвърли на пода, разкъса ми дрехите и страстно ме облада. На един дъх.

Пръстите му се впиха по-силно в рамото ѝ.

— Не се шегувай. Налетя ли ти?

— Не, разбира се, че не. Просто за миг изпитах някакво безпокойство, защото бях сама с него, а той изглеждаше прекалено заинтригуван от мен. После се разбра, че той просто оглеждал ръцете ми, защото искал да ги рисува. — Тя размаха пръстите на лявата си ръка. — Ангелски ръце. Тъкмо ми казваше това, когато ти се втурна в кухнята с ужасната си рана. Ревността ти ме ласкае.

— Не съм ревнив. — Брайън отдръпна ръката си. — Просто не искам някакъв си плажен безделник да се мотае край теб и да те сваля.

— Не ме е свалял, пък и да се беше опитал щях да се справя с него. Остава още един шев. — Тя приключи и доволно огледа работата си. — Чудесен шев. — Изправи се и се зае да приготвя спринцовката за инжекцията против тетанус.

— Как щеше да се справиш с него?

— Да се справя с какво? О, още ли мислиш за това? С любезен отказ.

— Ами ако това не помогне?

— Щях да стисна силно изгорялата му ръка и той щеше да припадне от болка.

Когато се извърна, видя, че Брайън се хили.

— Не се съмнявам, че би го направила.

— Абсолютно. Веднъж охладих буйната страст на един прекалено похотлив пациент, като го стиснах леко за ларинкса. На бърза ръка успях да го убедя да се откаже от неприличните му намерения и той пренасочи страстта си към сестрите в отделението. Сега отново можеш да погледнеш към пейзажа с водните лилии, Брайън.

Той пребледня.

— Какво криеш зад гърба си, Кирби?

— Нали ти заповядах да гледаш към лилиите.

— Ох, Господи, пак се започва... — Брайън отмести глава, но в следващия миг извика и леко подскочи.

— Стига, Брайън, та това е само тампон със спирт. Ще ти мине след десет секунди. А после ще усетиш само едно леко боцване.

Той изсумтя недоверчиво.

— Глупости, няма да мине само с едно боцване. Да не би да си взела от най-дебелите игли, които използват тапицерите?

— Ето, вече всичко свърши. — Тя притисна марлята и започна да бинтова ръката му. — Пази я от вода. Когато се наложи, ще сменя превръзката. След десет дни или да кажем след две седмици ще свалим бинта и ще проверим шева и ще махнем конците.

— Но няма да е толкова болезнено, нали?

— Ето, вземи. — Тя бръкна в джоба на престилката си и извади пакет дъвка. — Това ти е наградата, за да се държиш като добро момче.

— Разбирам, че се опитваш да ме направиш за смях, но въпреки това ще взема дъвката.

Тя разви опаковката и напъха една дъвка в устата му.

— Вземи и два аспирина. Упойката ще държи още малко, а след това ще те заболи по-силно. Но съм сигурна, че ще издържиш.

— А няма ли да целунеш творението си?

— Защо не? — Тя вдигна глава и леко притисна устни към марлята. — И бъди по-внимателен с ножовете в кухнята. Искам ръцете ти винаги да си останат такива, каквито ги обичам.

— Тогава навярно няма да възразиш, ако довечера намина към теб, за да ти покажа колко съм добър на шведската борба само с една ръка. Ще видим дали ще мога да те поваля на пода и да разкъсам дрехите ти. На един дъх.

— Не бих имала нищо против. — Тя се наведе към него и устните им се срещнаха. — И колкото по-рано си при мен, толкова по-добре.

Брайън погледна към кушетката и се усмихна обещаващо.

— Добре, но тъй като вече съм дошъл в кабинета ти, защо сега аз пък да не те прегледам. Можеш да оставиш стетоскопа на врата си, но нищо друго. Само стетоскопа.

Предложението му събуди приятен трепет в слабините ѝ.

— Като лекар винаги трябва да обръщам внимание на желанията на пациентите си — започна тя, ала в следващия миг трябваше отново да слезе на земята, защото чу как външната врата изскърца. — Обаче мога да ти запиша час за довечера. — Отдалечи се от него и започна да прибира инструментите си. — Тази сутрин се занимавах само с болни от дребна шарка. Сигурно идва още един заразен.

Брайън никак не искаше да напуска кабинета ѝ. Приятно му беше да седи тук, до нея, да гледа как тя уверено подрежда инструментариума.

— Че кой може да пипне дребна шарка?

— Как кой? Всички деца под десет години. Вече станаха седем случая. — Тя се огледа. — А ти боледувал ли си от нея?

— О, да, и тримата я изкарахме едновременно. Мисля, че бях тогава на девет, така че Джо трябва да е била на шест, а Лекси още не беше навършила три години. Помня само, че майка ни доста се поозори с нас тримата.

— Може би за вас е било незабравимо преживяване.

— Не беше чак толкова зле, особено след края на първата седмица. Баща ми често прескачаше до Савана и помня, че ни донесе онази голяма кутия с комплект за сглобяване, а също и цяла дузина книжки за оцветяване и други играчки — миниатюрните автомобилчета за мен и кукли Барби за сестрите ми. — Потръпна от неканените спомени. — А може би просто е решил да ни намери с какво да се занимаваме, докато премине периодът на карантината.

„И за да облекчи майка ви“, помисли си Кирби.

— Никак не е лесно, когато в къщата те чакат три болни хлапета. Така че Сам много добре се е сетил тогава.

— Да, имаше ефект. Той винаги се справяше с проблемите. Преди тя да го изостави. — Опита се да си внуши, че това вече отдавна няма значение за него и с лека въздишка се изправи. — Трябва да вървя. Благодаря ти за ремонта.

Но погледът му беше тъжен. Тя взе лицето му в ръце и пламенно го целуна.

— Довечера ще ти представя сметката. Но тази целувка е безплатна.

Усмихна ѝ се.

— Чудесно. — След което тръгна към вратата. Не се обърна към нея. Струваше му се, че в момента всички думи са излишни. Но пред прага не се стърпя, обърна се и отново заговори — Мисля, че те обичам, Кирби. И не знам как да се справя нито с теб, нито със себе си.

Бързо излезе навън, оставяйки я с изумен поглед. Кирби се отпусна на стола и реши, че следващият пациент може да я поизчака — първо трябваше да излекува себе си, преди да се заеме с другите.

Малко преди залез Кирби реши да се разходи по плажа. Имаше нужда да остане насаме, преди отново да се види с Брайън.

Той я обичаше. Не, смяташе, че я обича, поправи се тя. Все пак имаше разлика. Не бе очаквала подобна стъпка от него. Стъпка, която я плашеше.

Тръгна покрай брега. Спря, за да се наслади на усещането на пясъка под краката си. Ето това е, каза си младата жена, той предизвикваше у нея подобно усещане — твърдата почва внезапно се изплъзваше под краката ѝ също както пясъкът.

Тя го желаше и се опитваше да преодолее естествената му самозащита.

Винаги бе особено внимателна относно връзките си с мъжете. Сама си бе избрала Брайън Хатауей. Той не беше от мъжете, които с лекота говореха за любовта. Не и Брайън. Тя можеше, но не и с Брайън. Ако му кажеше, че го обича, това трябваше да означава точно това. А ако наистина бе така, трябваше да бъде много внимателна. Думите бяха само основата.

Дом, семейство. Постоянство. Трябваше да реши дали иска всички тези неща, дали ги иска заедно с него. Чак тогава ще трябва да го убеди, че и той ги иска с нея.

Не беше толкова просто. Болката и раните от миналото все още не бяха зараснали в душата му.

Повдигна лице, за да се наслади на вятъра. Но нима вече не бе решила? Нима още в мига, когато сърцето ѝ се преобърна, когато видя кръвта, капеща от ръката му, не знаеше, че всичко е предрешено, че това, което съществуваше между тях, беше нещо много повече от обикновен секс?

Това я плашеше. Страхуваше се, че трябва да предприеме следващата стъпка. По-добре да изчака. Трябваше да бъде съвсем сигурна. Трябваше да си изясни нещата, преди да се гмурне в дълбоките води. Всичко това бе прекалено важно, за да го решава под напора на чувствата.

Внезапно нещо проблесна зад дюните и тя се намръщи. Проблясването се повтори и тя разбра, че е от някакво стъкло. Бинокъл, помисли си младата жена и потръпна. Заслони очи с ръка и видя някаква фигура. Беше прекалено далече, за да различи дали бе мъж или жена. Ускори крачка, искаше ѝ се по-скоро да стигне до вилата, да бъде в безопасност зад заключената врата.

Знаеше, че поведението ѝ е глупаво. Навярно някой турист се наслаждаваше на залеза. Ала усещането, че я наблюдават, я изпълни с ужас и тя се затича към къщи.

Тя го усети, а това правеше нещата още по-вълнуващи. Той я бе изплашил само с присъствието си. Изсмя се тихичко и нагласи визъора на фотоапарата, за да я вижда по-добре как бяга по плажа.

Имаше красиво тяло. Беше истинско удоволствие да наблюдава как вятърът надига полата ѝ, разкривайки дългите ѝ стройни крака. Слънчевите лъчи хвърляха искрящи отблясъци в косите ѝ, които приличаха на разтопено злато. Светлината се пречупваше от сенките на дърветата и придаваше тайнствена мекота на картината. Бе много доволен, че този път бе сложил цветен филм във фотоапарата.

О, а този поглед в очите ѝ, когато разбра, че някой я наблюдава. Увеличителят бе силен и той много ясно различи как зениците ѝ се разшириха.

Какви прекрасни зелени очи, помисли си мъжът. Отиваха ѝ. Също както и дългата руса коса и мекия, успокояващ глас.

Запита се какъв ли е вкусът на гърдите ѝ.

Сигурно е страхотна в леглото, реши, щраквайки бързо с фотоапарата, преди да е изчезнала зад дюните. Малките гърди са много чувствителни. Навярно тя си мислеше, че знае всичко за човешката анатомия. Обаче той беше убеден, че може да я научи на още нещо.

Припомни си редовете от дневника, които отлично отговаряха на сегашното му настроение. За изнасилването на Анабела.

„Експериментирах, като си позволих да извърша с нея нещо, които не си бях позволявал с друга жена. Тя плачеше, сълзите се стичаха по страните и устните ѝ. Аз я обладавах отново и отново. Не можех да спра. Това не беше секс, не беше изнасилване. Това беше невероятна власт и могъщество.“

Да, това бе могъществото, за което бе копнял, но което не бе изпитал с Джини. Защото Джини беше грешка. Тя не беше ангел, а обикновена проститутка, просто един лош избор.

Ако преценеше, че се нуждае от повече практика преди решителния момент, Кирби с нейните прекрасни очи и ангелски ръце бе идеален обект. Да, тя беше чудесен избор.

Трябваше добре да обмисли тази възможност. Но сега се налагаше да отиде до „Сенкчюъри“ и да види какво става с Джо Елън.

Време беше да ѝ напомни, че не я е забравил.

Гиф видя Лекси още от пътя за „Сенкчюъри“. Тя стоеше на терасата пред втория етаж. Краката ѝ се очертаваха съблазнително под късите памучни шорти, а косата ѝ беше разрошена от силния вятър. Брайън ѝ бе заповядал да измие прозорците и младежът бе готов да се обзаложи, че тя отново проклина съдбата си.

Но колкото и да бе примамлива мисълта веднага да се втурне към втория етаж, срещата с Лекси трябваше да почака. Защото се налагаше спешно да говори с брат ѝ.

Тя веднага забеляза, че Гиф паркира пикапа пред входа, но го удостои само с бегъл поглед. Усмивката ѝ си оставаше самодоволна, макар да продължи да бърше яростно стъклата на прозорците с мокрите вестници. Знаеше, че той няма да се сдържи и ще дойде при нея, макар че днес ѝ се наложи да го изчака повече, отколкото бе предполагала.

Уверена, че не след дълго той ще се появи на терасата, тя реши този път да му прости закъснението.

Наведе се да намокри кърпата в легена и съвсем леко извърна глава. И веднага рязко я изправи, когато видя, че той, вместо да поеме към къщата и да се втурне по стъпалата към горния етаж, се насочи към старата пристройка, където Брайън боядисваше рамката на вратата.

„Какво влечуго е този Гиф!“ — възмутено изръмжа тя. Ще съжалява, че не се отби веднага при нея. Ще го накара да се пече на бавен огън, зарече се младата жена и яростно се зае да търка стъклото. Ще я моли на колене и ще проси за милост, ще шепне името ѝ на смъртното си ложе, а тя само ще се изсмее с презрение и ще го остави да умре в мъки!

Защото от този миг Гиф Вердън нищо не означаваше за нея.

Грабна кофата и се премести с три прозореца по-нататък, откъдето можеше по-добре да следи какво става долу пред входа на къщата.

Ала в този миг настроенята на Лекси най-малко вълнуваха Гиф. Усети мириса на прясно положената боя, чу свистенето на бояджийския пистолет. Усмихна се пресилено, когато заобиколи ъгъла на пристройката и се изправи пред Брайън.

Ръцете на младия мъж бяха изпръскани до лактите със синя боя, но още по-изпоцапани бяха старите му джинси.

— Цветът ми харесва — обади се Гиф.

— Нали я знаеш братовчедката Кейт. Иска да се сменя цветът през две години, макар че в края на краищата винаги избира някакъв синкав оттенък.

— Но нали се освежава фасадата?

— Да, не може да се отрече. — Брайън изключи компресора и остави пръскачката на пода. — Освен това Кейт поръча и нови чадъри за масите на верандата. Решила е да смени и всички подложки за шезлонгите. Кани се утре или вдругиден да се качи на ферибота за Савана. Искала да купи нови подноси за къмпинга.

— Ако в кухнята те чака някаква неотложна работа, бих могъл да те заместя с пистолета.

— Мисля, че ще ми стигне времето да довърша боядисването. Но искам малко да си почина. От миризмата на боята ми прилошава. — Всъщност през цялото време преживяваше наново вълнуващите мигове от снощи, прекарани през нощта с Кирби, възбуден от спомена за стетоскопа, увиснал на шията ѝ като единствена част от тоалета ѝ.

— Как я докара дотук тази рамка?

— С камиона. Има изгледи времето да се задържи все така тихо, така че до края на седмицата смятам да привърша с ремонта на пристройката и Кейт ще остане доволна.

— Много добре. Ще се опитам да намеря свободно време и пак да намина към теб, за да огледам как си се справил. А как е ръката ти?

— Ох! — намръщи се той, като раздвижи пръстите си. — Още е малко скована. — Не посмя да попита младежа откъде е научил, че бе пострадал. Много добре знаеше, че на острова нищо не остава скрито. Дори бе истинско чудо, че още не се бяха понесли слухове за нощта, която двамата с Кирби прекараха в кабинета ѝ.

— А какво ще кажеш за доктор Кирби, а?

— Какво?

— Говоря за теб и за Кирби. — Гиф невъзмутимо килна шапката си. — Съседът ми Нед рано тази сутрин слязъл до плажа. Нали знаеш, че събира раковини, а после ги лакира и ги продава на туристите на пристана. Та той видял как на разсъмване си се измъкнал от кабинета ѝ. А не е нужно да ти обяснявам, че Нед не умее да държи езика зад зъбите си.

„Да, нищо не остава скрито“ — отчаяно въздъхна Брайън.

— Да, така си е. И откога разпространява той тази новина?

— Ами... — Развеселеният младеж потърка брадата си, преструвайки се, че обмисля отговора. — Тъкмо бях тръгнал да посрещна ферибота, когато зърнах Нед на Шел Роуд. Та от тогава да са изтекли най-много петдесет минути.

— Нед май не се е разбързал много.

— Ами нали вече не е в първа младост. Скоро ще стане на осемдесет и две. Кирби е чудесна жена — добави Гиф. — Надали на острова може да се намери по-своятна от нея.

— Прекарахме няколко вечери заедно — неловко промърмори Брайън. — Но хорските езици никому не прощават. И винаги се въобразяват какви ли не небивалици.

— Така си е.

— Само се срещаме от време на време.

— Нищо лошо дотук.

— Никой от нас не крои планове за бъдещето, защото не иска да рискува със сериозно обвързване.

— Мен ли се опитваш да убедиш, Брай, или себе си?

— Само казвам, че... — Той замълча и сърдито махна с ръка. — А ти за какво си дошъл? Да ме поздравяваш за това, че спя с Кирби? Или имаш нещо друго наум?

Младежът стана сериозен.

— Дойдох заради Джини.

Брайън въздъхна и отново усети онази неприятна тежест в дясната си плешка, която отдавна го притесняваше.

— Тази сутрин пак се обадиха ченгетата. Мисля, че ще искат и с теб да си поговорят.

— Нямам какво повече да им казвам. Не мисля, че има някаква полза от суетенето им на острова. По дяволите, Брайън, нима не

разбираш, че те всъщност не се занимават с издирването на Джини, а с някакви мъгляви разследвания.

— За съжаление май имаш право.

— Те споменаха още, че може да ни извикат в Савана. Какво са си наумили, мътните да ги вземат?

— Нищо няма да постигнат, Гиф. Вече и аз не знам какво става на този остров. Джини е на двадесет и шест и е свободна да ходи където си пожелае. А ченгетата така и не могат да попаднат на следите ѝ.

— Защото не знаят къде да я търсят. Тя има тук роднини, има си дом, има и много приятели. Не може да изчезне хей така, без да се обади на никого.

— Понякога — процеди Брайън, — хората вършат неща, каквито не са очаквали от себе си. Но въпреки това се случват такива работи.

— Само че тази история с Джини не е както е било навремето с майка ти, Брайън. Съжалявам, че заговорих на тази тема. Но сега положението съвсем не е както тогава, преди двадесет години. Сега става дума за Джини. Случаят е коренно различен.

— Да, не е същото. — Опита се да не издаде вълнението си. — Джини няма нито съпруг, нито три деца. Ако е решила да напусне острова, никой няма да страда за нея. Когато полицаите пристигнат в „Сенкчюъри“, за да ме разпитат още веднъж, ще им припомня, че не искам повече неприятности. Веднъж съм го преживял това и не желая да се повтаря.

— Добре — кимна Гиф. — А пък аз мога да ти помогна за този ремонт, защото те чака доста работа в хотела.

И той се отправи към пикапа. Качи се в кабината и силно затръшна вратата, след което замислено отпусна глава върху кормилото.

Нямаше право да постъпва така. Защо непрекъснато вършеше грешка след грешка? Защо се държа така глупаво с Брайън? Той за нищо не беше виновен. Не бива човек да се държи така с приятелите си. Искаше само да се успокои и да подреди мислите си, а после щеше да се върне при него и да му се извини.

Ала в този миг Лекси изскочи от къщата. Искаше да се срещне с Гиф и да му заяви, че повече не може да я разиграва така. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Приблѳжи към пикапа и забравила, че ръцете ѳ са мокри, ги притисна към стъклото на кабината.

— О, Гиф, здравей. Бях тръгнала на разходка към дърветата, за да се поразхладя малко, но твоят пикап ми се изпречи пред погледа.

Той се сепна, отвори очи и погледна към нея.

— Тогава влизай, Лекси — промърмори младежът и се наведе, за да завърти стартера.

— Какво става с теб? — Тъгата в очите му подейства като балсам за душата ѳ. — Да не си самотен и нещастен? Или не си добре? — Протегна ръка към лакътя му. — Или може би обмисляш как точно да ми се извиниш, защото от доста време ме избягваш упорито.

Гиф рязко отблъсна ръката ѳ.

— Знаеш ли какво, Алекса Хатауей? Дори и аз не мога да се въртя само около теб!

— А пък ти не си въобразявай, че можеш да ми държиш такъв тон! И много се лъжеш, ако си мислиш, че ме интересува какво си мърмориш, Гиф Вердън. Вече с нищо не можеш да ме трогнеш.

— Значи сме квит. А сега слизай от пикапа ми.

— Няма! Няма да се махна, докато не си кажа и аз думата.

— Не ме интересува какво искаш да ми кажеш. Махай се, преди да съм се ядосал.

Ала тя направи тъкмо обратното — пхна ръка през отвореното прозорче и завъртя ключа. Двигателят веднага млъкна.

— Не се опитвай да ми заповядваш. — Лицето ѳ се доближи към неговото. — И нито за миг не бива да си въобразяваш, че можеш да ми нареждаш какво да правя. На мен, господин Вердън, заплахи не ми минават!

Пое дълбоко дъх, готова да се скара както само тя умееше. Но отново видя в очите му стаената тъга — нещо, което въобще не беше очаквала. Гневът ѳ веднага се укроти и тя внимателно притисна длан до бузата му.

— Какво става с теб, скъпи? Какво те измъчва? — Гиф понечи да тръсне глава сърдито, обаче тя не му позволи. — Можем и после да се наругаем един друг. А сега ми кажи какво те тормози. Кажи ми какво не е наред?

— Джини... — Изпусна рязко дъх, сякаш нещо дращеше в гърлото му. — Минаха толкова дни вече. Нищо не се чува за нея, никой

нищо не знае. Какво да кажа на роднините си? Дори не знам къде е, не знам и какво да мисля...

— Аз пък знам. — Тя се отдръпна, за да отвори вратата на пикапа. — Слез от колата.

— Чака ме спешна работа, Лекс.

— Поне веднъж в живота си направи това, което ти казвам. Сега ще дойдеш с мен и толкоз. — Хвана ръката му и го притегли към себе си. Гиф скочи на земята и тя го поведе покрай ъгъла на къщата към сянката под дърветата. — Сега седни тук. — Настани го в хамака, отпусна се до него, прегърна го през кръста и притегли главата му към рамото си. — Поне за малко спри да мислиш за нея.

— Не мисля през цялото време за Джини — промърмори той. — А и ще полудея, ако го правя.

— Знам. — Тя се пресегна и хвана ръката му. — Понякога човек си мисли, че не може да понесе някои неща, но не е така.

— Знам какво говорят хората. Че тя е най-лекомислената флиртаджийка на острова и просто е хванала някого и се е махнала оттук... Щеше да ми бъде много по-лесно, ако можех да го повярвам.

— Нямаше да е по-лесно, пак щеше да те боли. Когато мама ни напусна, аз плаках по цели дни за нея. Представях си, че ако плача много и достатъчно силно, тя ще ме чуе и ще се върне. Когато пораснах, реших, че щом тя не се интересува от мен, аз също няма да мисля за нея, но въпреки това болката остана. Спрях да плача, но още ме боли.

— Непрекъснато очаквам да получа от нея някаква глупава картичка от Дисниленд или отнякъде другаде. Тогава ще ме е яд на нея, но сърцето ми няма да се свива от тревога.

— Това би могло да се очаква от нея.

— Предполагам, че си права. — Той се загледа в сплетените им ръце. — Преди малко се поскарах с Брайън заради нея. Знам, че е глупаво.

— Не се тревожи за това. Той може да понесе всичко.

— Все пак съжалявам, че избухнах. — Гиф повдигна преплетените им ръце и целуна нейната. — Мислиш ли, че след малко няма да се скарам и с теб?

— Предполагам, че не. — Тя леко го целуна и се усмихна. Птиците пееха в клоните над главите им, а цветята изпълваха въздуха

със сладък и упойващ аромат. — Още повече, че ти ми липсваше, мъничко.

Дъхът ѝ замря, когато я притегли към себе си и притисна устни към шията ѝ.

— Нуждая се от теб, Лекси. Не мога без теб.

Тя пое дълбоко дъх и сложи ръце на раменете му. Но веднага се отдръпна назад и стана от хамака, опитвайки се да се овладее.

Обърна се с гръб към него. Гиф разтри лицето си с длани и безпомощно ги отпусна.

— Какво толкова ти казах сега? Какво толкова правя, че винаги се отдръпваш по този начин от мен?

— Не се отдръпвам. — Притисна пръсти към устните си, за да спре треперенето им, и едва тогава се обърна към него. Очите ѝ грееха от силните чувства, изпълнили сърцето ѝ.

— През целия ми живот, Гиф, откакто се помня, никой не ми е казал подобно нещо. Освен ако не се е отнасяло само за секс.

Той скочи на крака.

— Нямах предвид това. Лекси...

— Знам. — Младата жена примигна, за да спре сълзите си. — Знам, че нямаше предвид само секса. И аз не се отдръпвам от теб, аз просто се опитвам да се съвзема и да не се държа като глупачка.

— Аз те обичам, Лекси — каза го толкова тихо, че тя му повярва. — Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

Тя стисна клепачи. Искаше този миг завинаги да остане запечатан в паметта ѝ, искаше да запомни всеки звук, всеки мирис, всяко чувство. Сетне се хвърли в прегръдките му и обви ръце около врата му, а всичко наоколо сякаш се завъртя.

— Дръж ме. Дръж ме здраво, Гиф. Няма значение какво правя, нито какво приказвам, не ме оставяй да си отида.

— Алекса. — Притисна устни в косите ѝ. — Винаги съм те държал, но ти просто не го знаеше.

— И аз те обичам, Гиф. Струва ми се, че винаги съм те обичала. И това винаги ме е вбесявало.

— Тогава всичко е наред, скъпа — усмихна се той и я притисна до гърдите си. — Нямам нищо против да побесняваш, стига да продължаваш да ме обичаш.

В спалнята си Джо внимателно затвори телефона. Най-последно бе успяла да се свърже с Боби Бейнс и той бе отговорил на въпроса ѝ.

Каза, че не е взимал снимката от апартамента ѝ.

„Но ти видя снимката, нали? Беше снимка на гола жена, пъхната между останалите мои снимки. Приличаше на мен, но не бях аз. Аз я държах. Трябва да си я видял.“

„Съжалявам, Джо. Не съм виждал такава снимка. Само другите, върху които беше ти. Ами... че там нямаше никаква снимка на гола жена. Поне аз не съм забелязал.“

„Беше там. Аз я изпуснах. Тя падна с лице върху останалите снимки. Беше там, Боби. Опитай се да си спомниш.“

„Сигурно е била там... искам да кажа, щом казваш, че си я видяла.“

Гласът му бе примирителен, изпълнен със съчувствие, но беше ясно, че не е убеден.

Усети, че ѝ прилошава, и се извърна от телефона, казвайки си че е безсмислено да иска той да не се бе обаждал. Беше по-добре, много по-добре да знае истината. Всичко, което трябваше да направи сега, бе да се научи да живее с нея.

Погледна през прозореца на спалнята и видя Лекси и Гиф. Представляваха красива картина. Двама млади, здрави хора, притиснати в страстна прегръдка сред мириса на цъфналите цветя. Един мъж и една жена, обзети от любов и сексуално привличане през един летен следобед.

Това бе естествено, толкова нормално. Защо не можеше да си позволи и за нея нещата да бъдат естествени и нормални?

Нейтън я искаше. Той не я насилваше, изглежда, не се дразнеше, че тя продължава да спазва определена дистанция помежду им. А защо го правеше, запита се Джо, докато гледеше как Гиф гали лицето на Лекси. Защо не можеше да се отпусне? Той я вълнуваше. Той щеше да ѝ достави удоволствие, ако му позволи. Защо се страхуваше да му позволи?

Обзе я отвращение от самата себе си и се извърна от прозореца. През последните дни често си задаваше този въпрос. Наблюдаваше собствените си движения и постъпки, анализираше ги с клинична точност. О, физически беше здрава. Нощните кошмари и моментите на

ужасяваща паника ставаха все по-редки. Но... Но оставаше съмнението, страхът, че психиката ѝ не е стабилна. Иначе защо ще продължава да вижда в съзнанието си онази снимка на мъртвата жена? И защо в един миг виждаше майка си, а в следващия — себе си? Очите бяха втренчени, кожата — восъчнобледа. Виждаше сенките, образувани край вълнистата коса. Начинът, по който бяха нагласени ръцете, скръстени на гърдите. И главата, леко извита в срамежлив покой.

Как можеше да вижда всичко това толкова ясно, ако никога не бе съществувало?

И именно защото продължаваше да го вижда, бе убедена, че не е добре и не биваше да мисли за връзка с Нейтън или с когото и да било, докато не се съвземе.

Макар че това бе само едно извинение, бе длъжна да си го признае. Тя се страхуваше от него — това беше истината. Тя се страхуваше, че той ще започне да означава за нея твърде много, че ще очаква от нея повече, отколкото можеше да му даде...

А той вече бе възбудил в нея чувства, каквито не бе изпитвала към никого. Така че тя се защитаваше със страхливостта, прикрита под маската на разума.

Беше уморена да се страхува, да бъде разумна. Щеше ли да сгреша, ако поне веднъж последва примера на сестра си? Да действа импулсивно, просто да си вземе това, което ѝ се предлага?

Господи, изпитваше отчаяна нужда да поговори с някого, да бъде с някого. С някого, който дори и за малко ще разсее тревогите и съмненията ѝ.

А защо този някой да не бъде той, Нейтън?

Изскочи от стаята, преди да е променила решението си, и за пръв път не си взе фотоапарата. Спря се недоволено, когато Кейт я извика.

— Тъкмо излизах.

Кейт седеше зад бюрото, покрито с документи и рекламните диплянки на хотела.

— Опитвам се да подредя резервациите за есента. Имаме заявка за меден месец през октомври. Досега никога не сме имали такива гости. Искат венчавката да се извърши в хотела. Ако успеем да се справим, ще бъде чудесно.

— Наистина би било прекрасно, Кейт, но аз трябва да вървя.

— Извини ме. — Тя разсеяно се усмихна. — Съвсем забравих да ти дам пощата. Тъкмо щях да ти я донеса в стаята, когато телефонът иззвъня, а сетне два часа не съм мръднала от това бюро.

Сякаш за да потвърди казаното, точно в този момент телефонът отново иззвъня и лампата за втора линия светна, за да сигнализира, че идва съобщение по факса.

— Ако не е едно, ще е друго. Вземи пощата си и върви, скъпа. — Кейт вдигна слушалката. — Хотел „Сенкчюъри“, с какво мога да ви помогна?

Джо не чуваше нищо друго, освен силното бучене в ушите ѝ. Тя бавно пристъпи напред, усещаше как въздухът я обгръща като гъста, лепкава мъгла. Кафявият плик натежа в ръката ѝ. Името ѝ бе изписано с едри печатни букви с черен флумастер.

ДЖО ЕЛЪН ХАТАУЕЙ
ХОТЕЛ „СЕНКЧЮЪРИ“
ОСТРОВ НА ИЗГУБЕНОТО ЖЕЛАНИЕ,
ЩАТА ДЖОРДЖИЯ

В ъгъла на плика четливо бе изписано:

„Снимки. Моля, не прегъвайте плика.“

„Не го отваряй! — каза си Джо. — Хвърли го в кошчето. Не поглеждай вътре.“ Обаче пръстите ѝ вече разкъсваха печата и отваряха плика. Не чу възклицанието на Кейт, когато пликът се изплъзна от треперещите ѝ пръсти и снимките се посипаха по пода. От устните ѝ се изтръгна кратък вик, Джо коленичи и започна да рови из снимките, търсейки една. Само една.

Братовчедката затвори слушалката и се спусна към нея.

— Джо, какво е това? Джо Елън, какво има? Какво означава всичко това? — настоя тя, сграбчвайки я за рамото. Кейт застина и се втренчи в снимките.

— Той е бил тук... Да, той е бил тук. Тук! На нашия остров! — Треперещите ѝ пръсти отново преровиха снимките. Ето на тази снимка се разхожда по плажа. На тази е снимана заспала в хамака, а на другата — върху една дюна край блатото, забила триножника на фотоапарата край тъмната вода.

Но къде е онази снимка? Къде е тя?

— Трябва да е тук. Тук някъде...

Кейт разтревожено изправи младата жена на крака и здраво я разтърси.

— Престани. Веднага! — Задърпа я към едно кресло, настани я и притисна главата ѝ към коленете. — Дишай дълбоко. Стой спокойно, чуваш ли ме? Стой спокойно и не се движи.

Изтича до банята и се върна с чаша вода и мокра кърпа. Завари Джо както я бе оставила. Въздъхна облекчено, коленичи и притисна студената кърпа към врата ѝ.

— Ето сега е по-добре, само се успокой.

— Няма да припадна.

— Чудесно. Сега бавно се отпусни назад и пийни малко вода. — Поднесе чашата към устните ѝ. — Ще ми кажеш ли за какво беше всичко това?

— Снимките. — Младата жена се облегна и затвори очи. — Не мога да избягам. В крайна сметка няма спасение за мен.

— От какво, скъпа? От кого?

— Не знам. Струва ми се, че полудявам.

— Това са глупости — остро отвърна братовчедка ѝ.

— Не знам какво е, но веднъж вече ми се случи.

— За какво говориш?

Очите ѝ останаха затворени, така ѝ беше по-лесно да говори.

— Преди няколко месеца имах припадък.

— О, Джо Елън... — Кейт седна на облегалката на креслото и я погали по косата. — Защо не ми каза, че си била болна, скъпа?

— Не можех. Струпа ми се прекалено много и не издържах. Беше точно когато снимките започнаха да пристигат.

— Като тези ли?

— Мои снимки. Отначало на тях бяха само очите ми. Само очите ми. — „Или нейните очи — помисли си тя и потръпна. — Нашите очи.“

— Това е ужасно. Сигурно си била много изплашена.

— Да. Тогава си казах, че някой начинаещ фотограф навярно се опитва да привлече вниманието ми, за да му помогна в кариерата.

— Може би е така, но това е доста ужасен начин за привличане на нечие внимание. Трябвало е да отидеш в полицията.

— И какво да им кажа? Че някой шизофреник ми изпраща снимки, без да драсне поне два реда към тях? — Джо отвори очи. — Мислех, че ще мога да се справя. Просто като не обръщам внимание. И тогава по пощата дойде плик, също като този. Пълен с мои снимки, но имаше и една... една, която мислех, че не беше моя. Но не се оказа така — гневно изрече тя. Трябваше да го приеме и да се примири. Трябваше да приеме този факт. — Аз... аз съм си го въобразила. Тази снимка всъщност въобще не е била там. Имало е само мои снимки. И тогава не издържах, сякаш всичко в мен се разпадна.

— И тогава се върна тук?

— Трябваше да избягам. Мислех, че ще успея да избягам. Но не успях. Тези снимки са правени тук, на острова. Той е бил тук и ме е наблюдавал.

— Ще ги занесем в полицията. — Разтреперана от гняв, Кейт се изправи и грабна плика от пода. — Марката е от Савана. Клеймото е от преди три дни.

— Какъв смисъл има, Кейт?

— Няма да знаем, докато не го занесем в полицията.

— Може би той още е в Савана, но може и да е заминал, а може и да се е върнал на острова. — Джо прокара пръсти през косата си и сетне ги отпусна в скута си. — Нима ще искаме полицаите да разпитват всички, които се разхождат с фотоапарати из острова?

— Ако е необходимо. С какъв фотоапарат са направени снимките? И къде са били проявени? Кога са направени? Трябва да има начин да се разбере всичко това. По-добре е да предприемем нещо, отколкото да седиш тук и да трепериш от страх. Стегни се, Джо Елън.

— Искам просто да не мисля за това.

— Тогава не мисли! — избухна братовчедка й. — Срамувам се заради теб, че безропотно си позволила на някой да ти причини всичко това. — Взе една от снимките и се взря в нея. — Кога е била направена тази? Погледни я, опитай се да си спомниш.

Стомахът ѝ се сви на топка, когато се вгледа в снимката. Ръцете ѝ се изпотиха и сърцето ѝ глухо заби. Снимката не беше съвсем на фокус. Тъгълът на снимане бе подбран несполучливо, защото една тъмна сянка скриваше почти цялото ѝ тяло. Той бе способен на много повече, припомни си тя. Странно, но именно недостатъците в кадрирането ѝ помогнаха да се съвземе и да мисли практично, дори критично.

— Мисля, че тази снимка е правена набързо. Около блатото местността е оголена и той не е искал да забележа, че ме снима, затова е бързал.

— Добре. Добро момиче. А кога е била направена последната?

— Само преди няколко дни, но тогава не бях взела триножника. — Тя замислено сви вежди, опитвайки се да си припомни. — Значи трябва да е било преди две седмици. Не, преди три. Преди три седмици бях излязла до плажа по време на отлива. Дай ми друга снимка.

— Знам, че е мъчително за теб, но тази ми харесва. — Кейт се опита да ѝ се усмихне окуражаващо, докато ѝ подаваше снимка, на която Джо седеше в скута на Сам.

— Това е в къмпинга. В деня, в който ме заключиха в мъжката баня и татко ме измъкна оттам. Не са били деца. Било е това копеле. Той ме е заключил там, а след това е дебнал, докато направи тази снимка.

— Не беше ли това в деня, в който Джини не дойде на работа? Някъде преди две седмици.

Младата жена коленичи на пода, но сега от паниката ѝ не бе останала и следа. Ръцете ѝ не трепереха, съзнанието ѝ беше ясно. Хладнокръвно прерови всички снимки.

— Не мога да бъда сигурна за всяка от тях, но ми се струва, че са правени доста отдавна. Поне преди две седмици. Това означава, че той е изчакавал, преди да ми ги изпрати. Защо?

— Защото му е трябвало време да ги прояви и да подбере най-добрите. Да реши кои да ти изпрати. А може да е имал и други задължения. Може би работи някъде.

— Не, убедена съм, че той се намира на острова. Предишните снимки бяха от Хатерас и от Шарлот. Показваха моменти от

ежедневието ми, а това означава, че този тип е посветил времето си изцяло на мен.

— Добре. Вземи си чантата. С моторницата ще отидем до сушата. Ще занесем всички снимки в полицията.

— Съгласна съм. Това е по-добре, отколкото да треперя тук от страх. — Внимателно събра снимките и ги напъха в плика. — Съжалявам, Кейт.

— За какво?

— Затова, че не споделих с теб. Затова, че не ти вярвах достатъчно, за да ти разкажа за всичко.

— А трябваше. — Тя протегна ръка и ѝ помогна да се изправи. — Но това вече е минало. Отсега нататък всички в тази къща трябва да помнят, че сме едно семейство.

— Не знам защо си губиш времето с всички нас.

— И аз понякога се чудя защо, скъпа — усмихна се Кейт и я потупа по бузата.

— Хей, къде отивате? — извика Лекси, щом ги зърна да излизат през страничната врата. Очите ѝ блестяха, усмивката ѝ бе ослепителна. Само дето не се бе разтанцувала по верандата пред къщата.

— С Джо трябва да отидем до Савана по работа — обясни ѝ Кейт. — Ще се върнем към...

— Тогава идвам с вас.

— Лекси, пътуването няма да е от приятните.

— Пет минути! — извика тя. — Само след пет минути ще съм готова за тръгване.

— Упорито момиче — поклати глава братовчедката. — Винаги иска да отиде там, където не бива. Ще се опитам да я убедя да остане в къщата.

— Не. — Джо стисна здраво двата плика със снимките. — При тези обстоятелства може би ще е по-разумно и тя да знае какво става с мен. Струва ми се, че ако попаднем на някаква следа, няма да е зле и Лекси да е по-предпазлива.

Сърцето на Кейт се сви от неясно предчувствие.

— Може би имаш право. Ще кажа и на Брайън къде отиваме. Не се тревожи, скъпа. — Погали косата ѝ. — Ще се погрижим за всичко.

От страх да не закъснее и да тръгнат без нея, Лекси бързаше. Знаеше, че Кейт няма да я чака повече от пет минути, и затова се преоблече за рекордно кратко време. Вчеса набързо косата си, върза я отзад с яркозеленото шалче, което си слагаше само за пътуванията с ферибота или с моторницата. Реши, че докато стигнат до пристана с яхтите и лодките, ще има време не само да освежи грима си, но и да разбере причината за внезапното пътуване.

Когато трите жени се качиха на моторницата, от пренапрежението в ушите на Джо отново зазвъняха пронизителни звънци.

Някога на тяхната стоянка сред пристана се полюшваше блестящата им бяла моторница, онази с широката червена ивица по протежението на целия борд. Спомни си, че баща ѝ много я харесваше, може би защото бе кръстена с поетичното име „Красавицата от островите“. Колко пъти бяха пътували с нея цялото семейство.

Припомни си още как баща ѝ я водеше в кабината, как я повдигаше на ръце, за да може да стигне до кормилото.

„Още малко дясно на борд, Джо Елън. Да, точно натам. Бива те, отсега си личи, че имаш усет за ориентация.“

Обаче Сам продаде тази моторница веднага след изчезването на Анабела. И всички следващи моторници останаха без имена. Семейството никога повече не излизаше на разходки в океана.

Но въпреки това Джо още помнеше наученото от онези години. Затова сега не забрави да провери с колко гориво разполагат, докато Кейт и Лекси отвързваха въжетата, а после изравни борда към скосения ръб на пристана. Ръцете ѝ не изпускаха кормилото, само се усмихна, когато двигателят потръпна и монотонно заръмжа.

— Добре поне, че двигателят не ни създаде грижи.

— Сам всяка зима извършва основен ремонт на двигателя — обади се Кейт от седалката и неспокойно оправи златното колие върху блузата си.

Джо се досети, че тя нарочно я бе оставила да управлява моторницата — това щеше да ѝ помогне да забрави за тревогите си.

— Може би няма да е зле да се помисли за нова моторница — обади се Кейт. — Някакъв по-люксов модел. Може да предлагаме на гостите на хотела обиколки около острова, с престой при устието на Уайлд Хорс или в Залива на чаплите и така нататък. Разбира се, ще се наложи да наемем някой да се грижи за моторницата.

— Татко познава най-добре острова и плитчините край него — възрази ѝ Джо.

— Да, така е. Но винаги щом му спомена за тази идея, той веднага ще измърмори нещо и ще си потърси занимание, само и само да е по-далеч от мен. Не е лесно да накараш човек, упорит като Сам Хатауей, да се заеме с нещо против волята си.

— Аз пък ще успея да го убедя, че по-добре ще се грижи за моторницата, ако се занимава само с нея. — Джо погледна към компаса и се заслуша в шума на двигателя. — Освен това от всички нас само

той е в състояние да убеди посетителите в хотела да не газят цветята и да не замърсяват наоколо. Никой няма да е по-строг от него.

— Идеята ти не е лоша.

— Ако помогнеш с пари за купуването на нова моторница, той няма да устои и ще застане зад кормилото — намеси се Лекси, докато оправяше шалчето си. — Само трябва да му подхвърлиш, че не можеш да намериш опитен моряк, който да се заеме с моторницата. Опитен и внушаващ доверие, който да познава плитчините около острова и същевременно да умее да обяснява на туристите защо островът все още си остава едно от най-слабо замърсените кътчета по Източното крайбрежие. — Сепнати, Джо и Кейт едновременно насочиха погледи към нея, а тя само разпери ръце — Иска се само да се разбира с хората, това е всичко. Може и да разказва на туристите за забележителностите по нашето крайбрежие и така нататък.

— Каква си хитруша, Алекса — поклати глава братовчедката. — Винаги си била най-схватливата в семейството.

— За татко от значение е само островът — продължи Лекси и се облегна на перилото, за да се наслади на ласките на вятъра. — Не е никаква хитрост от моя страна, че се опитвам да му намеря някакво занимание, което да му допада. Не може ли малко по-бързо, Джо? С тази скорост и с плуване мога да стигна до Савана.

Джо си каза, че няма да е зле да отстъпи за малко кормилото на сестра си, но после се отказа от тази идея. Защо пък да не увеличи скоростта? Защо поне за малко да не полетят като волни птици над синьо-зелената вода и да забравят за ежедневието? Погледна назад към очертанията на острова, зърна бялата къща високо горе на хълма и посегна към лоста.

— Добре, дами, дръжете се! Потегляме!

От рязкото ускорение Лекси ахна и политна назад, но почти веднага се изправи и звънко се разсмя. Обичаше този шеметен полет сред безбрежната морска шир.

— Дай още газ, Джо! От всички нас ти най-добре се оправяш с това старо корито.

— Да, обаче от две години не е управлявала моторница — започна Кейт, но извика уплашено, когато Джо рязко изви кормилото и вкара моторницата с висока скорост в широк завой. Сърцето ѝ заби и

Кейт се вкопчи в перилото, а отзад Лекси лекомислено се развика, че искала да се носят над вълните още по-бързо.

— Я виж там! Не е ли рибарската лодка на Джъд Пендълтън? Нека да му свирнем, Джо! Дай му да се разбере! Пораздрусай вълните, да видим дали ще се прекатури в онази миризлива гемия.

— Джо Елън, не я слушай! — извика братовчедката, макар че едва сдържаше смеха си.

Щастлива, обрулена от насрещния вятър, Джо се засмя и завъртя очи.

— Слушам, мем — промърмори, стисна зъби и намали скоростта. Но все пак натисна клаксона, за да изпрати поздрав към рибарската лодка. — Кейт, исках само да проверя как работи двигателят.

— Е, вече го провери — сухо отвърна тя. — Нека сега да продължим с по-спокойно темпо.

— Исках само да стигнем по-рано в пристанището на Савана. — Лекси се извърна и се облегна на перилото. — Обичам да съм сред хора. И да обиколим магазините в центъра. Защо да не си купим нещо ново, нещо, което си струва парите? Например вечерни тоалети. Тогава ще имаме повод да организираме някое весело парти. Ще се издокараме, ще има шампанско, ще има и музика, разбира се. От месеци насам не съм си купувала нова дреха.

— А защо ти е нова дреха? И без това гардеробът ти е претъпкан, сестричке — отбеляза Джо.

— О, та това са само веكتورии. На теб например не ти ли се иска нещо ново... само да го притежаваш? Някакъв вълшебен тоалет?

— Е, всъщност нямам нищо против да сменя светкавицата на фотоапарата.

— Това е защото повече се грижиш за проклетите си фотоапарати, отколкото за себе си. — Сестра ѝ отчаяно поклати глава. — А ти трябва нещо по-свежо, по-изискано. Например от коприна. И копринено бельо, естествено. Така че ако ти се наложиш да свалиш роклята в присъствието на Нейтън, той ще ахне и ще си глътне езика. Ако не вярваш, готова съм да се обзаложим, на каквото си пожелаеш.

— Алекса! — смърри я братовчедката. — Не се бъркай в личния живот на сестра си.

— Какво означава това „личен живот“? Нейтън едва ли бърза да ѝ смъкне джинсите, с които не се разделя, откакто се върна на острова.

— А ти пък откъде си сигурна? — попита Джо.

— Защото — започна сестра ѝ с лукава усмивка, — ако го беше сторил, сега нямаше да си толкоз нервна.

— Ако от чукането всяка жена се успокоява, сега ти би трябвало да хъркаш в летаргичен сън.

В отговор тя прихна и отново обърна лице срещу вятъра.

— Да, не мога да отрека, че напоследък съм в много ведро настроение, скъпа. Кое не бих могла да твърдя за теб.

— Достатъчно, Лекси — намеси се Кейт и се изправи. — Между другото не отиваме в Савана, за да обикаляме из магазините, защото сестра ти преживява труден период. Тя поиска и ти да дойдеш с нас, така че е крайно време сама да ти обясни за какво се отнася.

— За какво говориш? — учуди се Лекси. — Какво не е наред?

— Седни — заповяда ѝ Кейт и посегна към пликовете със снимките, оставени от Джо до кормилото. — Всичко ще узнаеш.

След десет минути Лекси привърши с огледа на фотографиите. Стомахът ѝ се бе свил, но ръцете ѝ не трепнаха, а умът ѝ работеше трескаво.

— Той те е дебнал на всяка крачка.

— Не зная дали може така да се нарече. — Джо замижа срещу надигащите се водни пръски. С приближаването на сушата пред тях се издигна лека мъгла.

— Да, това е точната дума и именно затова си длъжна да съобщиш на полицаите. Има си закони срещу такива перверзни типове. Познавах в Ню Йорк една жена с подобна участ. Бившето ѝ гадже не искаше да се разделя с нея и започна да я преследва. Непрекъснато ѝ звънеше по телефона, навсякъде се мъknеше по петите ѝ. Горката жена изживя шест кошмарни месеца, преди полицаите да направят нещо за нея. Кой може да изтърпи такъв кошмар?

— Но тя е имала едно важно преимущество — познавала е преследвача си — изтъкна Джо.

— Ами нека се замислим кой може да бъде. — Сестра ѝ отмести снимките, защото не ѝ даваха покой. — Да си скъсала наскоро с някой

обожател? Някъде около времето, когато си получила първите снимки?

— Не, с никого не съм си уреждала срещи.

— Не е необходимо да си уреждаш специални срещи — припомни й Лекси. — Той може просто да си е мечтаел да излиза с теб, но не му е стигнала смелостта. Пак те питам — с никого ли не си излизала вечер?

— С никого.

— Или само да си вечеряла с някого, да си скитала из парковете или да си посещавала магазините в компанията на някой мъж, който и да е той? Дори да си сядала в някой бар да хапнеш по един сандвич с него?

— Не, с никого не съм се срещала.

— Не ме разбирай толкова буквално. При теб проблемът е в това, че всичко възприемаш само в черно-бели тонове. Също като снимките ти. Нали все пак има сенки, има сиви петна, полутонове?

Без да е напълно уверена дали да се засегне или поласкае от сравнението на сестра си, Джо смръщи вежди.

— Не виждам защо е нужно...

— Точно така — кимна Лекси. — Първо си напрегни ума, за да си спомниш всички подробности, напиши на лист имената, за които ще се сетиш, а накрая не е зле да се напрегнеш още веднъж, за да си спомниш и за мъжете, които си пропуснала в този списък. Може би някой се е опитал да се сближи с теб само веднъж или два пъти, а ти си му отказала и сега си въобразяваш, че се е отказал от намеренията си.

— През последната година имах доста ангажменти. Така че нито един мъж нямаше в личния ми живот.

— Добре, това облекчава търсенето и може би така по-лесно ще намерим отговора на загадката. — Сестра й кръстоса крака и се облегна на седалката. — Или пък е някой съсед в Шарлот, който се опитва да привлече вниманието ти, но ти само си профучавала покрай него, без да го удостоиш с поглед. Опитай се да си припомниш, Джо — нетърпеливо я подкани тя. — Една жена винаги усеща, когато някой мъж проявява интерес към нея, дори и той да не означава нищо за нея.

— Никога не съм обръщала внимание на такива неща.

— Хм, помисли си пак. Защото сега е моментът най-сетне да понапрегнеш вниманието си. Защото си в опасност. Но за нищо на света не бива да се издаваш пред него, че се страхуваш от следващия

му ход. Не трябва да му доставяш удоволствието да си въобразява, че отново може да те докара до клиниката. — Протегна се напред и здраво стисна рамото ѝ. — Затова си помисли. Нали от всички нас вечно ти беше умницата? Използвай ума си, Джо.

— Остави я на мира, Лекси, че ще изгърве кормилото — обади се Кейт и погали ръката на Джо. — Или по-добре го дай на мен, за да се съвземеш.

— По-късно ще има доста време да се съвзема. А сега трябва да се позамисли.

— По-кратко, Лекси.

— Не! — Джо яростно тръсна глава. — Не, тя има право. Да, права си — обърна се към сестра си и я изгледа проникателно, сякаш едва сега осъзнаваше, че тя вече не е онова лекомислено девойче, каквото я помнеше. — И задаваш напълно уместни въпроси, за които никога не ми бе хрумвало. Нищо чудно полицаите само да повторят казаното от теб.

— И аз това очаквам.

— Добре — въздъхна младата жена. — Помогни ми да се справя с тази бъркотия.

— Точно това се опитвам. Я по-добре Кейт да поеме кормилото, а ти седни при мене. — Тя хвана Джо за ръката и я настани до себе си. — А сега се опитай да си спомниш всички мъже, изпречвали се на пътя ти.

— Е, не са кой знае колко. Не съм от тези, по които мъжете се лепят като мухи по мед.

— Ако искаше, можеше да го промениш, обаче това вече е друга тема. — Лекси махна с ръка, уверена, че и на тази тема те двете имат какво да си кажат, но по-нататък. — А може да е бил някой от мъжете, с които се виждаш по работа. Явно не си му обръщала внимание, но той те е виждал често и отлично те е опознал.

— Единственият мъж, с когото се срещам редовно в пансиона, е Боби, моят най-добър студент. Тъкмо той ме е отвел в клиниката. И той беше с мен, когато пристигна последната пратка с тези ужасяващи снимки.

— Е, защо да не е той нашият човек?

— Боби? — възкликна Джо. — Та това е смешно.

— Защо? Нали каза, че е твой студент. А това автоматично означава, че разбира от фотография. Знае как да се оправя с проклетите фотоапарати, как да проявява филмите. Обзалагам се, че знае и разписанието ти, а може би дори и по-добре от самата теб.

— Разбира се, обаче...

— И понякога си го взимала със себе си, нали?

— Да, това е включено в нашата учебна програма.

— И може би той означава нещо за теб.

— Глупости. Отначало се опита, но веднага го отрязах.

— Нима? — Лекси повдигна вежди. — Защо, не е ли подходящ за теб?

— Лекси, та той е само на двадесет!

— И какво от това? Добре, да приемем, че още не си спала с него. Но той си остава част от твоето ежедневие, паднал си е по теб, е, поне в началото на познанството ви, знае къде ходиш всеки ден, знае и точните часове, запознат е с навиците ти, а още по-добре познава фотоапаратите. Е, бих казала, че си заслужава челното място в скромния ти списък.

Това беше ужасно предположение, по-страшно от десетките безлични, лишени от имена мъже, които би могла да заподозре.

— Той винаги е бил много внимателен с мен. Нали той ме заведе до клиниката?

„Той каза, че не е виждал снимката — внезапно си припомни Джо и стомахът ѝ се сви. — Там бяха само двете снимки, а той каза, че не ги е виждал.“

— Той знаеше ли, че ще се върнеш в „Сенкчюъри“?

— Да, защото аз... — Затвори очи. — Да, той знаеше къде заминавам. О, Господи, той наистина знае къде съм сега. Нали тази сутрин разговарях с него по телефона. Той ме потърси.

— И защо ти позвъни? — намръщено попита Лекси. — Какво ти каза?

— Оставила му бях съобщение да ми позвъни в „Сенкчюъри“. Нещо, за което аз... Нещо, за което исках да поговорим. А той се върнал едва днес.

— И откъде ти позвъни? — попита Кейт и я изгледа през рамо.

— Не го попитах, а и той не ми спомена. — Джо едва успя да овладее надигания се страх. — Но няма никакъв смисъл Боби да се

занимава с изпращане на снимки по пощата. Нали работя от месеци с него.

— Това са такива специални взаимоотношения, в които само полицаите могат да се ориентират — подчерта сестра й. — Кой друг знае къде си заминала?

— Моят издател. — Вдигна ръка, за да потърка слепоочието си. — Знаят и в пощата, знае и хазяинът, а също и лекарят, който се грижеше за мен в клиниката.

— Това означава, че ако някой иска да те открие, ще успее, като се възползва от някой от тези канали. Но за мен Боби си остава на първо място в твоя списък.

— Но ми прилошава от самата мисъл, че може да е Боби. Пък и не е логично да е той. Той винаги се е държал много добре с мен... И е много способен студент. Все още допуска грешки, но се старае да ги отстранява.

— А какво не е наред в работата му? — полюбопитства Лекси и отново се зарови в плика със снимките.

— Понякога допускаше кадри в сянка или пък не центрираше добре обекта върху кадъра. Ето, виж. — Посочи към сянката, падаща от навеса върху лявото й рамо. — Или тук. Контурите не се очертават ясно, тоновете не са добре дефинирани. Въобще в тази снимка има нещо объркано. Може би е използвал филм, предназначен за бърза експозиция, но е допуснал преекспониране. А има и кадри, които не са задоволителни поради недостатъчно добре проявени негативи — обясни й тя. — При някои от сюжетите липсва творчески избор на ъгъла и светлината.

— На мен пък ми харесват. Изглеждаш много добре на повечето от тях.

— Но не са внимателно композирани, като онези, които бяха в Шарлот или в Хатерас. Всъщност — тя потръпна, когато започна да си ги припомня, — ако не ме лъже паметта, на тях изглеждах като на тези тук, не бяха съвсем професионални. Това означава, че е бил уморен. Или небрежен.

— Виж тази. Как е възможно един студент първокурсник с малко талант и със скромно оборудване да ме фотографира в хамака в тази доста трудна поза. Обектът е успокоен, отпуснат, не знае, че го снимат, а светлината е добра, защото се процежда през дърветата. Всъщност

тази снимка не е много трудна за изпълнение. Но ето тази, на плажа, на нея трябваше да използва жълт филтър, за да отстрани блясъкът, да омекоти сенките, да подчертае облаците. Тук не се е справил добре. Защото не е бил достатъчно старателен. И в резултат е драматичният ефект. А това е грешка поради небрежност. Никога не е правил подобни грешки преди.

Тя чевръсто измъкна снимките от втория плик.

— Ето още една на плажа, но този път от плажа край Хатерас. Същият ъгъл, обаче тук не е забравил за филтъра. Уловил е нюансите на пясъка, повдигането на косата ми от вятъра, чайката, летяща над вълните, а също и облаците над океана. Тази снимка е добра, също като онези от Шарлот.

— А Боби дойде ли с теб при пътуването ти до Хатерас?

— Не. Там работех сама.

— Но нали там е имало много повече хора, отколкото на нашия остров. Може да не си го забелязала. Особено ако е бил преоблечен и дегизиран.

— Да се дегизира? О, Лекси, да не би да смяташ, че няма да го позная, дори и да се разхожда с тъмни очила и изкуствен нос?

— Ако се гримирам както трябва и се погрижа да променя походката и жестовете си, мога да мина на улицата на три метра покрай теб и ти няма да ме познаеш. Не е толкова трудно да изиграеш чужда роля — усмихна се Лекси. — Нали непрекъснато все с това се занимавам. И по същия начин може да постъпи този твой студент или някой от хората, които познаваш. Ще си подстриже косата, ще си сложи шапка и слънчеви очила. Ще нахлупи перука, ще си залепи брада. Всички знаем със сигурност, че е бил там.

— И че един ден отново ще се появи — кимна Джо.

— Да. — Лекси стисна ръката на сестра си. — Но сега всички ние ще следим за следващата му поява.

Джо сведе поглед към ръката на Лекси, стискаща нейната. Не биваше да се изненадва, че ръката на сестра ѝ, уверена и топла, се беше вплегла в нейната.

— Трябваше по-рано да споделя с вас двете, но нали исках сама да се справя с тези кошмари.

— Най-последно заговори като разумен човек. Кейт, Джо каза, че искала да се справи сама. Можеш ли да си представиш в каква каша

щеше да се забърка.

— Не е много остроумно — хладно отбеляза Джо. — И ако толкова искаш да знаеш, досега никога не съм ти вярвала напълно.

— Кейт, става все по-интересно — отбеляза Лекси, без да сваля поглед от преbledнялото лице на сестра си. — Може би ни очакват още изненади от нейна страна. Джо не ми вярва много, а нищо чудно да се окаже, че дори ме съжалява, защото не съм достатъчно интелигентна, поне според нейните представи. Не че самата тя прелива от интелигентност, просто това беше последното откритие, с което ни удостои.

— Явно съм забравила колко си добра относно сарказмите. А аз май си заслужих тези унищожителни подмятания. Но въпреки това нямам никакво намерение да се състезавам с теб в изричането на такива горчиви упреци.

Ала преди Лекси да успее да ѝ отвърне, Джо вдигна очи и погледите им се срещнаха.

— Срамувах се. Дори не зная по едно време кое чувство в мен беше по-силно — страхът или срамът. Срамувах се, че се наложи да стигна до неврологичната клиника. А най-малко исках за това да узнае моето семейство.

Внезапен и необясним прилив на симпатия заля сърцето на Лекси.

— Защо, Джо Елън, защо трябва да се срамуваш от чувствата си? Нали сме южнячки. Научени сме да понасяме всички странности на близките ни. Да се крие от околните в задната къща някой от семейството, който не е добре с нервите, е типично само за проклетите янки. Не е ли така, Кейт?

Развеселена, изпълнена с гордост за най-малкото от трите деца, които бе отгледала, тя се извърна назад и погледна към двете сестри.

— Така е, Лекси. Едно благоприлично южняшко семейство винаги се грижи за психично болните си родственици, но никога не ги крие. Тъкмо обратното, поставя ги в предния салон до шкафа с най-хубавите си сервизи от китайски порцелан.

— Аз не съм някаква лунатичка — засмя се Джо Елън.

— Е, още не си стигнала дотам. — Лекси я стисна приятелски за ръката. — Но ако продължаваш все така, нищо чудно да се озовеш в клиниката, където прекара остатъка от дните си старата леля Лида.

Спомням си как настояваше да ѝ разрешат да облича само вечерни тоалети, защото очаквала да се появи Фред Астер и да я покани на танц. С още малко усилия от твоя страна и ти ще заприличаш на нея.

Джо отново се изсмя, но този път смехът ѝ кънтеше по-дълго.

— Може би все пак ще ни остане време да пообиколим магазините. Защо пък да не си купя вечерна рокля?

— Най-много ти отива синьото. — И тъй като знаеше, че сестра ѝ още не е спокойна, Лекси побърза да я прегърне през рамо и да я притисне силно към себе си. — Джо Елън, забравих да ти кажа нещо.

— Какво?

— Добре дошла у дома.

Върнаха се в „Сенкчюъри“ чак след шест вечерта. След посещението в полицията трите жени обиколиха магазините по крайбрежния булевард и сега се прибираха натоварени с пакети и кутии. Кейт все още си задаваше въпроса, защо бе позволила на Лекси да ги увлече в шумната и многолюдна тълпа. Но вече се досещаше за отговора.

Защото след едночасовия разпит в полицията имаха нужда да се разтоварят.

Влязоха в кухнята. Кейт се бе приготвила да изслуша поредната тирада на Брайън. Той изгледа мълчаливо трите жени, видя пакетите в ръцете им — доказателство за пътуването им до сушата — и сърдито изсумтя.

— Значи така, а? Оставихте ме тук сам да се блъскам, а вие хукнахте на разходка. Шест маси съм заредил в трапезарията. Оплескан съм до лакти от сосовете и мазнината, а вие трите се шляете по магазините. Наложих се да повикам на помощ Сиси Броди, за да помогне за разчистването, а тя има ум колкото една чайка. Татко се зае с коктейлите, макар че далеч не е най-добрият барман, а аз само преди минути прегорих две пилета, защото трябваше да търча след онази побъркана Сиси — обърнала подноса със скаридите право в скута на Беки Фицсимънс.

— Беки Фицсимънс е дошла тук, а ти си изпратил Сиси да ѝ сервира? — Лекси рязко се завъртя и захвърли пакетите в ъгъла. — Не знаеше ли, Брайън Хатауей? Двете се мразят, и то заради Джеси

Пендълтън, който спи ту с едната, ту с другата... някъде от шест месеца насам. Но накрая Сиси го разкри и се завтече направо в параклиса в имението на Беки, тъкмо по време на великденската служба, за да я нарече пред всички „долнопробна уличница“. Та сетне трима здрави и яки мъже едвам я измъкнаха от параклиса.

Лекси сякаш отново преживяваше вълнуващата сцена в параклиса. С рязко движение издърпа шалчето и разпусна косите си.

— Какво от това, че е обърнала подноса със скаридите? Нищо и никакви скариди. Би трябвало да се радваме, че Сиси не е грабнала един от касапските ножове в кухнята и не е разфасовала Беки.

Брайън въздъхна, опитвайки се да се овладее.

— Тъкмо се бях заел да огледам щетите. А ти грабвай подноса и се размърдай. Вече закъсня с цял час за следобедната смяна.

— Аз съм виновна, Брайън — започна да се оправдава Джо, готова да поеме упреците на брат си. — Имах нужда от присъствието на Лекси, но не предполагах, че толкова много ще се забавим.

— Не мога да си позволя отсъствието на нито един човек от персонала в хотела. Май няма никаква полза да висиш в кухнята ми и да я защитаваш. Не виждаш ли колко е безотговорна и лекомислена? — Той отново се зае с печеното пиле. — А ти не се опитай да ме утешаваш — обърна се към Кейт. — Нямам време да слушам извиненията ви.

— Не съм си и мислила да ти се извинявам — сърдито отвърна тя. — Всъщност нямам никакво намерение да си губя времето в глупави разпавии с човек, който се държи така грубо с мен. — Вирна глава и се отправи към трапезарията, за да помага на Сам на бара.

— Аз съм виновна, Брайън — повтори Джо. — Кейт и Лекси само ме придружиха до...

— Не се тревожи за него. — Сестра ѝ махна с ръка, макар че едва се сдържаше да не избухне. — Той няма да те изслуша, защото си въобразява, че разбира всичко по-добре от нас. — Грабна подноса и се отправи към въртящата врата.

— Лекомислена и безотговорна хлапачка — измърмори Брайън зад гърба ѝ.

— Не смей да говориш така за нея! Тя съвсем не е такава.

— А каква е според теб? Такива сте си вие, жените. Достатъчно е една да надуши, че в някой магазин има разпродажба на преоценени

парцали, и веднага зарязвате всичко останало и се скупчвате като квачки...

— Ти пък се мислиш за представител на някаква по-висша порода, така ли, господин Хатауей? Жените си остават жени и тъкмо с това са привлекателни. Ами ако се бяхме забавили още? Ако не бяхме бързали като луди на връщане, само и само да не останеш недоволен от нас...

— А от какво да съм доволен? — Остави пилето в тенджерата и стисна зъби. Не трябваше да позволява на гнева да заслепи разсъдъка му — току-виж забравил за гарнитурата. Проклет да бъде, ако позволи на тези приказливи жени да объркат менюто за вечерта. — Въобще не става дума дали съм доволен или не. Става дума за нашия семеен бизнес, за репутацията ни, изградена цели двадесет години. А вие трите ме изоставихте тъкмо когато двадесет изгладнели гости на хотела чакат да им сервират вечерята с усмивка. Човек трябва да държи на думата си.

— Добре де, имаш право да си недоволен, но моля те, изливай гнева си само върху мен. Защото аз съм тази, която предложи днешната разходка.

— Не се притеснявай за това. — Брайън напълни кошницата с топлите франзели. — Вече имам предостатъчно поводи да съм недоволен от теб.

Джо погледна към димящите тенджери над печката, към зеленчуците, грижливо нарязани върху дъските на плота. В широката двойна мивка бяха струпани куп мръсни чинии, а сред цялата тази суматоха брат й шеташе неуморно, но предпазливо, за да не намокри бинтованата си ръка.

Май беше прав, като й припомни, че са го изоставили в най-напрегнатия момент от денонощието. И то не само тя, а трите едновременно.

— Все пак не мога ли да ти помогна по някакъв начин? Да се заема ли с чиниите в мивката...

— Само не ми се пречкай в краката — сърдито изсумтя той, без дори да я погледне. — Това е най-доброто, което можеш да сториш в момента.

— Да, може би така и ще постъпя.

Измъкна се през задната врата, без да каже дума повече. По дяволите, да не би „Сенкчюъри“ да е затвор, от който няма измъкване? Но защо винаги трябваше да напуска и да се завръща в родния си дом с такива мъчителни кавги?

Ала не можеше да отрече, че Брайън бе прав в преценката си за нея. Тя винаги бе съумявала да стои настрана от събитията, да остави на другите в къщата проблемите, които никога не свършваха.

Дори не бе сигурна дали искаше това да се промени.

Пое направо през гората. Ако някой бе решил да я проследи, нека продължи да я дебне, нека си щрака проклетите снимки. Не искаше повече да живее в страх. Оставаше ѝ само да се надява, че този перверзен тип се навърта някъде наблизо. Надяваше се също той да се издаде, да изскочи пред нея на следващия завой. Още сега, в тази минута.

Спря се, бавно се обърна назад, с мрачно и решително изражение на лицето, докато трескаво оглеждаше тъмнозелените сенки под дърветата. Тъкмо сега беше в настроение за схватка. Нищо нямаше да я зарадва повече от здравословното, облекчаващо душата физическо спречкване.

— Аз съм по силна, отколкото си въобразяваш — изрече тя и се вслуша в заглъхващото ехо на собствения си глас. — Защо не излезеш на открито, лице в лице, за да си премерим силите, копеле проклето? — Грабна една пръчка от храсталака край пътеката и я удари в лявата си длан. — Кучи син! Мислиш си, че можеш вечно да ме плашиш до смърт с купчина долнопробни снимки?

Шибна с пръчката най-близкия ствол и остана доволна, когато пръчката изпраця в ръката ѝ. От клоните на дървото над главата ѝ изхвъркна подплашен кълвач.

— И композицията ти е скапана, и осветлението ти нищо не струва... Какво знаеш ти за дарбата да долавяш настроението на обекта, за усета да подбираш атмосферата? Да не говорим за подбора на фона — там вече си пълна нула! Виждала съм по-добри постижения на десетгодишни хлапета, докопали фотоапаратите на бащите си.

Стисна зъби и замълча, очаквайки някой да изскочи насреща ѝ. Искаше да отправи обвиненията си в лицето му, искаше ѝ се да го накара да ѝ плати за всичко, което бе преживяла, треперейки в очакване на следващия кафяв плик с гадни фотографии. Обаче нищо не

се чу, освен шепота на вятъра и потракването на палмовите стъбла. Бавно, но неумолимо около нея се смрачаваше.

— Да-а, ето че започнах сама да си приказвам — промърмори Джо. — Ще ме обявят за смахната, също като старата леля Пендълтън, а още не съм навършила тридесет, години. — Недоволно запокити пръчката надалеч в храсталака и остана замислена дълго след като чу глухия удар от падането ѝ.

Ала в полумрака не можа да види изпоцапаните маратонки — само на сантиметри от мястото, където бе паднала пръчката. Нито орфаните краища на избелелите джинси. Тя пое нататък по пътеката и затова не чу напрегнатото, задъхано дишане, нито заканителния му шепот:

— Не сега, Джо Елън. Още не е настъпил твойт миг. И няма да настъпи, докато не съм окончателно готов за него. Но сега съм длъжен да отвърна на предизвикателството ти. Защото ти сама си изпроси наказанието.

Бавно се изправи, твърдо решен да овладее възбудата си. Нямаше да постигне успех, ако се поддава на чувствата си.

Знаеше накъде се е запътила, а освен това познаваше всички просеки в гората, затова тръгна напърно, за да я пресрещне.

ЧАСТ ТРЕТА

*„Любовта е по-силна от смъртта, но
ревността е по-жестока и от гроба.“*

Из „Соломоновите
песни“

Едва когато наближи мястото, Джо осъзна, че се е стремяла подсъзнателно към срещата с Нейтън. Спря се, огледа се нерешително, разколебана дали да продължи по-нататък, когато чу нечии стъпки. Сърцето ѝ силно затуптя, пръстите ѝ се свиха конвулсивно, цялото ѝ тяло се напрегна. Изви се рязко, готова да отблъсне нападателя.

Отвред се стелеше непрогледен мрак. Въздухът ѝ се стори някак натежал. Високо в небето мъждукаше лунният сърп, а реката течеше лениво.

И тогава сред сенките изплува високата фигура на Нейтън.

Щом я видя, той се закова на място, а сетне машинално отстъпи крачка назад. Маратонките и оръфаните краища на джинсите му бяха мокри, а косата му беше разрошена от вятъра. Той повдигна въпросително вежди, щом забеляза колко е напрегната.

— Готова ли си за схватка?

Едва успя да се овладее.

— Да. Не се страхувам от схватки.

Той пристъпи напред и леко допря юмрука си до брадичката ѝ.

— Ще се справя с теб най-много на втория рунд. Искаш ли да опитаме?

— Може би друг път. — Бясното пулсиране в слепоочията ѝ започна да затихва. Погледът ѝ машинално се плъзна по широките му рамене. Колко хубаво би било да отпусне глава на рамото му... ако беше от жените, които обичат да се сгушват в мъжките прегръдки. — Брайън ме изгони — промълви тя и напъха ръце в джобовете си. — Така че излязох да се поразходя.

— И аз излязох малко на въздух. — Пръстите му, свити в юмрук, се разтвориха, за да погаят косата ѝ. — Какво става с теб, Джо?

— Още не съм наясно.

— Защо да не влезем за малко вътре... — Хвана ръката ѝ и пръстите им се вплетоха. — Нали няма да ми откажеш?

Погледът ѝ се отмести от ръцете му към очите му. И не помръдна от там.

— Не вярвам, Нейтън, да ме каниш вътре само за да разговаряме.

— Нищо, нека да влезем вътре въпреки подозренията ти. Вечеряла ли си?

— Не.

— Мисля, че са ми останали от пържолите. — Стисна по-здраво ръката ѝ, след което я поведе към вилата. — А защо те изгони брат ти?

— Скарахме се в кухнята. И то по моя вина.

— Тогава май няма да е много уместно да очаквам да ми помогнеш при изпичането на пържолите. — Той влезе пред нея, за да включи осветлението. Не искаше тя да се изплаши от мрака. — Нямам нищо друго към тях, освен замразени картофи и бутилка божоле.

— Чудесно. Може ли да използвам телефона?

— Да, разбира се. — Той се запъти към хладилника, за да измъкне пържолите от камерата. „Неспокойна е като пролетта — помисли си, докато слагаше пържолите в микровълновата печка. — Отвън гневна и объркана, а отвътре нещастна.“

Запита се защо се стараше да открие на всяка цена някакво обяснение за странните състояния, в които изпаднаше Джо. Вслуша се в приглушения ѝ говор по телефона. Тя приключи с разговора и дойде при него тъкмо в мига, в който той най-последно бе решил, че е улучил как да включи печката.

— Остави аз да се оправя с тези копчета — прекъсна го Джо и чевръсто ги нагласи. — Имам опит с микровълновите печки.

— По-лесно ми е, когато имам пред себе си инструкцията на производителя. А сега ще отида да включа скарата. Ще взема и няколко компактдиска, ако искаш да послушаме музика, докато вечеряме.

Тя се приближи към купчината компактдискове, оставени на дивана до портативния стереокасетофон. От пръв поглед си личеше, че Нейтън предпочита рокендрол, но имаше и класика, главно Моцарт и Бетховен.

Това ѝ се стори странно. Как може да харесваш едновременно „Лунната соната“ и „Ролинг Стоунс“?

„Но какво да избира? — запита се Джо. — Романтичната класика или някое по-съвременно и по-буйно парче? И кога най-сетне ще съм наясно какво искам?“

— Скарата след малко ще загрее — съобщи ѝ Нейтън, щом се върна при нея, потривайки ръце в джинсите си. — Но ако предпочиташ...

— Моля те, замълчи за малко — нервно го прекъсна.

Той бавно отпусна ръце.

— Добре.

— Мисля, че е крайно време да ти призная нещо, преди да сме стигнали прекалено далеч. В Шарлот бях в неврологична клиника. Преживях тежка нервна криза и затова сега съм на почивка на острова. Опасявам се, че може би полудявам.

Широко разтворените ѝ очи и твърдо стиснатите ѝ устни бяха по-красноречиви от всякакви думи. Той реши, че трябва незабавно да направи нещо, само и само да я измъкне от това тревожно състояние.

— Какво означава за теб, че полудяваш? Търчиш гола по улицата и крещиш, че всички наоколо са луди? Или смяташ, че си била отвлечена от извънземни? Ако питаш мен, не вярвам, че всички, които твърдят, че са отвлечени от извънземни, са луди.

Изгледа го учудено.

— Нима не чу какво ти казах?

— Да, чух те. Опитвам се само да уточня понятията. Искаш ли да ти наляя от виното?

Тя затвори очи. Нима лунатиците се привличат през девет планини и девет морета?

— Още не съм стигнала дотам, че да хукна гола по улицата.

— Това все пак звучи обнадеждаващо. Защото доста щях да се позамисля, ако бе стигнала до тази фаза. — Тя скочи от стола и започна да крачи припряно напред-назад. Нейтън прецени, че в това състояние е по-разумно да спре да я дразни с въпросите си. Върна се при хладилника, измъкна бутилката божоле и извади тапата. — Значи тогава си била отвлечена от извънземни? Я ми кажи, наистина ли приличат на Рос Перо? Онзи, който се поувлече в критиките си към Бил Клинтън?

— Не те разбирам — уморено промълви Джо. — Въобще не те разбирам, Нейтън. Бях две седмици в клиниката и през цялото това време не бях способна да се справя с най-елементарните задължения.

Наля вино в чашите.

— Сега ми се струва, че се справяш много добре с всичките си задължения — меко отбеляза той и ѝ подаде чашата.

— Защото много малко ме познаваш. — Погледна замислено в чашата, преди да отпие от нея. — Ето днес например бях на косъм от поредния припадък.

— Хвалиш ли се или се оплакваш?

— Отидох да пообиколя магазините в Савана. — Джо пак стана и запристъпя неспокойно из стаята. — Нямаше никакви признаци, че ме очаква емоционален срив, че съм пред прага на нервната криза. А после всичко внезапно затихна и аз спокойно се отправих към щанда за дамско бельо.

— И какво бельо си хареса?

Тя го изгледа с присвити очи.

— Опитвам се да ти обясня какво преживявам, Нейт.

— А аз те слушам най-внимателно. — Реши да използва паузата, за да вдигне ръка и да погали бузата ѝ. — Джо, наистина ли мислиш, че щях да реагирам на думите ти, без да обърна внимание на тревогата, изписана по лицето ти, и накрая ще ти заявя с най-спокоен тон, че е време да се прибиращ в „Сенкчюъри“?

— Може би... не знам. — Въздъхна.

Той притисна устни към веждите ѝ, от което сякаш ѝ залютя на очите.

— Не мога дори да седя спокойно на стола.

— Добре. — Нейтън се облегна на ръба на масата. — Тогава ще стоим прави. Но първо ще ми обясниш какво се е случило с теб?

— Аз... аз съм толкова изнервена напоследък... Може заради преумората, още от Шарлот. Но не това ме безпокои най-много. От стреса понякога има полза, защото така човек се мотивира и съсредоточава само върху един проблем. И друг път съм имала голямо напрежение в работата. А освен това ми харесва денят ми да е запълнен, да знам какво ме очаква, да следвам предварително начертан график. Най-добре се чувствам, когато, щом се събудя сутрин, знам с какво трябва да се захвана.

— Следователно не обичаш спонтанните решения, така ли да те разбирам?

— Никога не знаеш до какво може да доведе едно спонтанно решение. Как е при теб в това отношение?

— Аз пък обичам спонтанните действия, защото едно от най-интересните неща в живота е изненадата. Без изненади животът би бил прекалено скучен и сив.

— Може би имаш право, но сега нямам никакво желание животът ми да стане по-интересен. — Джо се извърна и започна неспокойно да пристъпва от крак на крак. — Искам само едно — да живея колкото е възможно по-спокойно, да имам напълно нормален живот. Веднъж вече се срути целият свят около мен и оттогава все не мога да събера всичките парчета. Затова се заех да си изградя нов свят. Длъжна бях да го направя.

Той се напрегна, изправи рамене и смръщи вежди. Внезапно виното му се стори възкисело.

— Да не би всичко това да е свързано със спомена за изчезването на майка ти?

— Не знам, и в това не съм сигурна. Да, може би отчасти се дължи и на тези тягостни спомени. Поне психиатрите единодушно споделят това мнение. Когато ни е напуснала, тя е била на същата възраст, на която съм аз сега. За тях този факт е много интересен. Тя ме е изоставила. Нима аз повтарям цикъла, като изоставям себе си? — Поклати глава и се обърна към него. — Не, не е точно така. Не е същото. Нали през всичките тези години аз съм живяла свой живот, напълно различен от нейния. Но не, пак бъркам нещо. Ох, Нейт, вече не съм сигурна дали не се заблуждавам, но все ми се струва, че всъщност през цялото време съм се стремяла, подсъзнателно може би, да й подражавам. Дявол да го вземе, нима съм я копирала през целия си живот? Когато трябваше да взимам някакво решение, винаги го вършех решително и следвах избрания път без колебание. Харесваше ми това, с което се занимавах, харесвах ми местата, които посещавах. Бях доволна от себе си.

Треперенето на пръстите му неминуемо щеше да го издаде, затова той побърза да остави недопитата си чаша на масата.

— Джо Елън, каквото и да е станало досега, каквото и да са ти сторили хората, вече нищо няма значение. Нищо, освен нашата връзка, освен нас двамата. Защото ние с теб няма да допуснем това да се повтори.

Тя затвори очи, усетила внезапно облекчение от думите му.

— И аз си повтарям тези думи. При това всеки ден. Но започнаха виденията. Винаги съм имала много живи видения, прекрасни цветни сънища. Ала досега те не ме плашеха. Никога не съм била надарена със здрав и спокоен сън, нито пък със завиден апетит. Дори не мога да си спомня кога точно започнаха кошмарите — преди или след появата на първите снимки.

— Какви снимки?

— Някой започна да ми изпраща фотографии, посветени изцяло на самата мен. Отначало бе снимал само очите ми. — Тя набързо потри раменете си, сякаш студени тръпки бяха полазили по гърба ѝ. — Зловеща, отвратителна история. Опитах се да не им обръщам внимание, но не можах да се справя със страха и предчувствията. Тогава пристигна по пощата дебел пакет, пълен с десетки мои снимки. Снимал ме е пред квартирата ми, в офиса, в магазините. Навсякъде, където съм била. Той е бил там, той ме е следил. — Ръката ѝ бавно, но упорито се спусна към гърдите ѝ, точно над сърцето. — И тогава си помислих, че този кошмар никога няма да има край. Изпаднах в паника, започнах да халюцинирам. И накрая припаднах.

Гневът го накара да стисне юмруци, все едно че го бяха шибнали с камшик през лицето.

— Някой негодник се е заел да те преследва, да те дебне както котката дебне мишката, за да те изплаши до смърт, за да се наслаждава на мъките ти, а ти си обвинявала себе си за психическия си срыв! — Когато отново ги протегна към нея, за да я вземе в прегръдката си, ръцете му вече бяха по-уверени, по-силни, по-топли.

— Но аз нито веднъж не видях лицето му.

— Замълчи! Какво щеше да постигнеш, ако го беше видяла? Някакъв си кучи син, който те е вълвякъл в налудничавите си игри. А какво беше мнението на психиатрите от клиниката в Шарлот?

— Не съм се интересувала от мнението им. — Изглежда го изплашено, когато той се надвеси над нея с мрачно изражение на лицето.

— Какво искаш да кажеш с това? Нима не си говорила с лекарите за кошмарите си? Или си решила да оставиш този тип да продължи да те измъчва, без да предприемеш нещо срещу него?

— Исках само да сложа край на тези кошмари. Нищо друго не ме вълнуваше тогава. Исках да избягам някъде. Защото не можех повече

да издържам. Загубих съня си, загубих апетита си, а накрая загубих и разсъдъка си.

Реши, че трябва да я пусне едва когато осъзна, че пръстите му неволно са се вкопчили в рамото ѝ. Извърна се, грабна чашата си и закрачи из стаята, без да посмее да вдигне поглед към нея. И тогава си припомни колко смутена изглеждаше тя, когато той за пръв път я видя на острова. Бледа, измъчена и нещастна.

— Нуждаеш се от убежище.

— Да, и аз си мислех за някое убежище. И до днес си въобразявах, че съм го намерила. Но се оказа, че съм се лъгала. Защото той е бил тук. — Преглътна мъчително. — Той ми изпрати снимки, които не могат да бъдат направени никъде другаде, освен тук, в „Сенкчюъри“.

— Тогава ще го пипнем! Островът не е голям. Тук не е като в Джорджия, следователно няма да ни се изплъзне лесно. И ще сложим край на тази умопомрачителна история! — гневно заяви той.

— Но не съм сигурна дори и за това, дали още е на острова. Ако пак се върне тук, ако... Не знам какво цели. Това най-много ме мъчи. Но съм решила на всяка цена да се изправя срещу него, за да разбере най-после какво иска от мен. За да се справя с него.

— Сама не можеш да се справиш. И не си длъжна да го правиш, Джо Елън, защото аз в никакъв случай няма да те оставя сама с него. Ще се наложи да се примириш с присъствието ми, с намесата ми в объркания си живот.

— Може би именно затова сега съм тук, при теб. Може би не съм имала друг изход.

Нейтън остави чашата си и обхвана лицето ѝ.

— Няма да позволя на никого повече да те кара да страдаш, Джо Елън. Можеш да бъдеш сигурна в това.

Така ѝ се искаше да му вярва, но ѝ се стори, че така лесно, така изведнъж... не, не, трябваше сама да се пребори със страховете си.

— Много е приятно да знам, че си изцяло на моя страна, но съм длъжна да се справя сама с него.

— Не. — Нежно притисна устни към врата ѝ. — Никъде не е казано, че си длъжна сама да се пребориш с този побъркан тип.

Сърцето ѝ се сви.

— Но полицаите ми казаха, че...

— Ходила си в полицията?

— Днес. Аз... Казаха ми, че ще проучат случая, но засега нямали достатъчно основания за по-щателно разследване, защото не съм била обект на явна заплаха.

— Как така да не си била обект на заплаха? — Спусна ръце по раменете ѝ и нежно разтри напрегнатия ѝ гръб. — Това, което си преживяла, е много по-страшно от стандартните заплахи, като онези, при които се иска откуп. И на това трябва да се сложи край. — Нежно целуваше лицето и косата ѝ. — Защото аз ще се погрижа за теб — тихо промърмори на ухото ѝ.

Думите му още повече я смутиха.

— Какво?

Нейтън внезапно проумя, че и двамата не са готови за тази решаваща стъпка. Да, той изпитваше почти непреодолима нужда да се грижи за нея, да я закриля от загадъчната заплаха, да я успокои. Но трябваше да е сигурен, че с тези опити няма да среже тънките нишки на трудно постигнатата им близост, че няма да я изплаши и да я отблъсне от себе си.

— Нека за малко да прекъснем този мъчителен разговор. По-добре ще е да се заемем с вечерята. Никога не съм се нуждаел така отчаяно от бутилка вино и една полусурова пържола.

Джо се досети, че Нейтън искаше да ѝ даде време да се съвземе. А това беше добър признак, защото тя тъкмо от това се нуждаеше — да събере мислите си, да успокои треперенето на ръцете си. Опита се да се усмихне.

— Предложението ти ми харесва, не мога да го отрека. Най-добре ще бъде поне един час да не мислим за моите проблеми.

— Тогава ще се погрижа за пържолите, а ти можеш да се заемеш с картофите. А после ще ти разкажа за най-новия си проект, който още е само в главата ми. За него мога да ти говоря чак до сутринта.

— Опитай, но трябва да те предупредя, че не се уморявам лесно. — Отиде до хладилника, отвори вратата, но в следващия миг веднага я затвори. — Нито пък се увличам по секса.

Той се закова на място и се изкашля смутено.

— Извинявай, но нещо не разбрах...

— Очевидно това е една от причините за кашата, която забъркахме двамата. — Джо скръсти замислено ръце пред гърдите си.

Най-добре беше да заговори направо, без недомлъвки. Разумно и практично. Особено след като решителните думи бяха изречени.

„Май тази вечер попрекавих с виното“ — каза си Нейтън, но въпреки това посегна към чашата и отпи.

— Стори ми се, че чух да казваш, че не се увличаш по секса.

— Не съм казала, че го мразя — рече тя и недоволно махна с ръка. — Не е като с кокосовите орехи.

— Какви кокосови орехи?!

— Единственото, което мразя, са кокосовите орехи, дори ми се гади от миризмата им. А сексът е нещо много по-вкусно, като например... не зная точно, може би като плодова пита.

— Сексът ти прилича на плодова пита?!

— Е, и в това не мога да съм напълно сигурна.

— Аха. Навярно искаш да кажеш, че можеш с него, но със същия успех можеш и без него, така ли да те разбирам? Ако го има, добре, но ако липсва, тогава какво?

Джо усети как внезапно и необяснимо защо напрежението ѝ спадна.

— И аз се питам понякога. Предполагам, че ти говоря тези глупости само за да те подготвя да не очакваш прекалено много, ако някога двамата се озовем в леглото.

Нейтън облиза пресъхналите си устни.

— А може би никога досега не си вкусвала истинска плодова пита?

Тя се засмя.

— Надали ще има някаква разлика.

— Не съм убеден. — Пресуши чашата си и я остави на масата. В очите ѝ се надигна тревога, защото той тръгна към нея. — И тъкмо сега е моментът да си поговорим на тази тема, за да се разберем веднъж завинаги.

— Нейтън, не исках да те предизвиквам, исках само да... — Не довърши, защото той я грабна на ръце. — Чакай! Какво правиш?

— Навремето бях най-добрият в дискуссионния кръжок в колежа.

— Не съм ти обещавала, че ще легна с теб.

— Какво значение има? — Понесе я по коридора. — Нали вечно се съмняваш във всичко? — Положи я на леглото и веднага се намести отгоре ѝ. — Пък и малко плодова пита никому не е навредила.

— Не исках...

— Да, искаше. И аз го искам, и ще го направя, и го чакам отдавна. А ти тази вечер си в най-подходящото настроение за любов, нали, Джо? Нима ще ми кажеш, че не го искаш, че не мислиш тайно за страстни любовни нощи?

Тялото му беше горещо, напрегнато, а очите му сякаш я изгаряха с пронизващия си блясък.

— Напротив, искам го — прошепна тя.

— Моля те, не ми казвай нищо повече. — Притисна устните си към нейните.

Това я накара да забрави за всичките си тревоги. Беше му благодарна, че я приема такава, каквата е, с всичките ѝ безпокойства и страхове, затова ласкаво обви ръце около врата му.

— Господи, как ухаят устните ти! — Нейтър леко захапа горната ѝ устна. — Искам я тази уста и ще я искам завинаги, защото ме подлудява.

Джо едва не се засмя. Но езикът му ѝ попречи, горещ и настойчив. В този миг неочаквана топлина обля бедрата ѝ.

Изумената жена сграбчи косата му с неподозирана сила. Никога досега не я беше целувал така.

Помръдне неспокойно под него, а после изви талията си. Той отдели устни от нейните и започна да я целува по шията. Вдъхваше уханието на кожата ѝ и нежния аромат на парфюма ѝ, напомнящ за мириса на пролетта.

Започна да я съблича много бавно и сладострастно. Движенията му я подтикваха да се отпуска и да го допуска все по-близо до тялото си. Имаше нещо безкрайно възбуждащо в плътно притиснатите им тела, когато едва успяваха да си поемат дъх. Очарована, младата жена хвана силните му рамене и остана доволна от буйната игра на твърдите му мускули.

А когато устата му, алчна и ненаситна, отново се върна на устните ѝ, Джо я посрещна с благодарност, изтръпнала от резките трусове, разтърсващи крайниците ѝ. Отново се изви на дъга, смътно осъзнаваща как една по една се срутват бариерите, с които пазеше сърцето си. Нуждата от физическо отпускане се оказа много по-силно, отколкото бе предполагала.

Горещият му дъх погали ухото ѝ, а шепотът му да я възбуди още повече:

— Моля те, поне сега, поне за миг да забравиш за вечните си съмнения.

Той се отпусна по гръб, за да ѝ позволи да си поеме дъх и да се излегне по-удобно в леглото. Косата ѝ, потъмняла в сумрака, с топлия кафявочервен оттенък на есенните листа, окръжаваше като ореол лицето ѝ. А очите ѝ, сини като лятно небе, контрастираха ярко на нежнорозовата ѝ кожа, ухаеща на пролет.

Нейтън внезапно изви глава, взе ръката ѝ и започна да целува върховете на пръстите ѝ топло и нежно.

— Какво правиш?

— Искам да те вкуся. Ръката ти трепери, очите ти са по-неспокойни от всякога. Харесват ми. Толкова е възбуждащо, че дори ме хваща страх.

— Но аз вече не се страхувам.

— Обаче все още си безкрайно объркана. — Откопча най-горното копче на блузата ѝ. — Ето, така е по-добре. Не знаеш какво още съм ти приготвил, за да те изненадам.

Когато блузата ѝ полетя към най-близкия стол, той плъзна поглед по тялото ѝ. Отдолу Джо носеше сутиен от блестяща синя коприна, чийто блясък още повече подчертаваше млечнобялата кожа на гърдите ѝ.

— Добре, много добре. Не допусках, че ще те видя с толкова съблазнителен сутиен.

— Вината не е моя. Искам да кажа, че си го купих, за да накарам Лекси да престане да ми натяква, че нищо свястно не съм си купила през целия ден в Савана.

— Тогава нека Бог да благослови Лекси. — Без да откъсва пламналия си поглед от лицето ѝ, Нейтън погали ръба на сутиена. Клепачите ѝ затрепкаха, после се спуснаха в очакване. — Кажи ми, че си го сложила само заради мен. — Спусна пръсти малко под копринения ръб на сутиена ѝ. — Няма да го сваля, докато не чуя охкането ти, Джо Елън. Искам да чуя как стенеш от наслада в ръцете ми. Искам да чуя как крещиш от удоволствие.

Тя отвори очи и остана без дъх, когато той плъзна пръсти към зърното ѝ.

— О, Господи!

— Криеш прекалено много, и то не само прекрасното си тяло. Скриваш от другите истинската Джо Елън. Но аз съм решил да те разгадая изцяло, докрай, преди да те имам.

Разкопча сутиена ѝ и с удивление видя как гърдите ѝ изскочиха навън, освободени и прелестно закръглени. А после спусна устни към тях, за да опита вкуса им.

Тя не можа да издържи повече и застана, отначало плахо, тихо, но сетне все по-бързо, все по-диво. Пронизващите я трепети бяха необясними и все по-непоносими. Замърда неспокойно под него, което още повече го подтикна да усили натиска си.

Впи пръсти в раменете му, извъртя глава и я замята конвулсивно, усетила горещата му плът. В гърдите ѝ се надигна огнена вълна, помитаща всичко, повела я все по-нагоре към онзи висок, остър връх, от който трябваше да се спуска бавно, неспособна да се задържи на него.

Устните му и ръцете му я обгръщаха сега отвсякъде, заставяха сърцето ѝ да пулсира все по-бързо, не ѝ позволяваха нищо друго, освен да се мята безпомощно, обезумяла в леглото. Опита се да се отскубне от него. Да се озове някъде, където ще има достатъчно въздух, за да не се задуши, където ще може да си възвърне спокойствието.

Но той я бе уловил в капан, бе я оковал с веригите на разтърсващата наслада. И не ѝ остави друг избор, освен да приема нови и нови вълни на заливащи усещания. Започна да смъква панталоните ѝ, за да разкрие копринените ѝ пликчета. Сега устните му се озоваха върху корема ѝ, а после все по-надолу. Задъханото му дишане накара кожата ѝ да настръхне.

Тя не чуваше как от устните ѝ се отрони пламенна молба, но той я чу съвсем ясно. Сега му оставаше само да плъзне пръсти под коприната, за да я докосне между бедрата и да я накара да експлодира.

Тялото ѝ конвулсивно се сгърчи под неговото, отнесено от вълната на насладата, всепомитаща като огнена лава. Нейтърнит лице към трепкация ѝ корем, докато самият той се стегна от яростния пристъп, стегнал кръста му.

Слава Богу, слава Богу, това бе всичко, което успя да си помисли възпламенената Джо, когато напрежението я погълна докрай. Успя

само да изохка приглушено, когато безмилостните му пръсти отново я заопипваха.

Дали бе мислила някога, че ще се стигне дотук? Кръвта ѝ пулсираше болезнено в главата ѝ, в слепоочията ѝ, в слабините ѝ, докато той разчупваше и последните ѝ бариери. Дали бе очаквала да я доведе едва ли не до лудост? В отговор младият мъж стегна още повече обръча на ръцете си, за да вдигне бедрата ѝ и да я побърка окончателно с дръзкия си език.

И тогава тя закрепва от удоволствие.

Ръцете ѝ се обтегнаха назад, пръстите ѝ се вкопчиха в лъскавите метални пръчки на леглото, а после се разпериха в отчаян жест, сякаш се опитваше да се спаси от заливащата я вълна на щастието, заплашваща да я отнесе някъде безкрайно далеч. Под плътно стиснатите ѝ клепачи затанцуваха ярки пламъци, пулсиращи в червено, а кръвта ѝ забушува неудържимо. Отново се разтърси, разкъсвана на хиляди късчета.

Ръцете му се протегнаха към нейните, все още впити в пръчките на леглото. Той проникна в нея, изпълни я безмилостно докрай, облада я на един дъх, за да се заеме с бавните, нежни, но неумолимо издигащи се тласъци. Дори и през преградата на миглите си тя виждаше очите му, напрегнатото му зачервено лице.

Безпомощна, тя се подчини на ритъма му, дишането ѝ се учести, когато той внезапно усили темпото. Бедрата ѝ се разтърсиха инстинктивно, когато започна да прониква още по-мощно и забързано в нея.

Устните му се спуснаха към нейните и на нея нищо друго не ѝ остана, освен да му се покори напълно. И щом тялото му се изви в последната дъга и той напълно изгуби контрол, тя не можа да го спре, нито можа да спре изблика си.

А за него нямаше друг избор, освен да се остави тя да го погълне.

Не знаеше колко бе спала. Дори се запита дали не е изпаднала в кома. Но когато отвори очи, Джо видя само, че навън цари непрогледен мрак.

Той още лежеше върху нея, с глава, отпусната на голите ѝ гърди. Джо дори усети ударите на сърцето му, както и тихото полюшване на завесите от неспокойния вятър.

Усети, че тя помръдна под него, макар и съвсем леко.

— Почакай, сега ще се отместя, за да не те притискам толкова.

— Тогава всичко е наред. Защото аз едва си поемам дъх.

Погали я по гърдите, преди да се отдръпне от нея. Но преди тя да се надигне, Нейтън отново я прегърна и я притегли към себе си.

— Моята сладка плодова пита.

Джо отвори уста, може би за да реагира на думите му. Но за своя изненада се разсмя звънко.

— Може би се справям поне с ролята на десерт.

— Тогава още сега ще си поискам допълнително.

Тя инстинктивно се сгуши в него.

— Ако опитаме още веднъж, не съм сигурна, че ще оцелея.

— Кой знае, може и да не го преживеем. Не знаеш ли, че и от много щастие се умира? Затова сега е най-добре да се заемем с пържолите. Ще ти наляя и чаша вино. Всъщност тъкмо това предвиждах в плана си, който съвсем се обърка. А после ще имаме време за още ласки.

— Значи си планирал да ме напиеш?

— Това е само една от идеите ми, за да те покоря. Обмислях също как да изсвирия една серенада под балкона на спалнята ти, преди да се покатеря по бръшляна. Идеята ми изглеждаше великолепа.

— Само щеше да си строшиш врата.

— Не, защото още като деца с Брайън сме се катерили по стените на къщата и още помня къде имаше вдлъбнатини.

— Сигурно, след като тогава си бил само на десет години. — Повдигна се на лакът и отметна назад косата си. — Но сега си потежък поне с петдесет килограма, пък и не вярвам още да си така чевръст.

— Не мисля, че съм ти дал поводи да се съмняваш във физическите ми способности.

Тя се усмихна и приближи лицето си към неговото.

— Напълно си прав. Никога не бях допускала, че мога да преживея такава вълшебна нощ.

— Това е само първата от нашите любовни нощи, Джо. — Погали я по косата, преди да се надигне от леглото. — Но сега съм длъжен да се заема с вечерята ни.

— Нейтън. — Тя оправи омачкания чаршаф, докато той търсеше джинсите си в мрака. — Защо си създаваш толкова грижи заради мен?

За миг той замълча. Не беше сигурен какво трябва да ѝ отговори.

— Случи се в мига, в който те видях. Не знам как стана, но всичко в мен се преобърна и още не мога да си поема дъх.

— Моят живот е пълна бъркотия, Нейт. — Тя преглътна с усилие. Слава Богу, че в стаята бе тъмно и той не можеше да види лицето ѝ. Щеше да забележи копнежа ѝ по него. — Не знам какво да мисля, не знам какво да чувствам. За всичко и всички. Може би е по-добре да не се обвързваш с мен.

— Никога не съм обичал лесните жени. Рано или късно ти доскучава, а ти си всичко друго, но не и скучна.

— Нейтън...

— Ти наистина ли си решила да си губим времето в безсмислени спорове, когато лежиш гола?

Тя прокара ръка през косата му.

— Добре казано. По-късно ще спорим.

— Чудесно. Само първо трябваше да добавя още малко дървени въглища към скарата, че пържолите не бива още да чакат. — И тъй като искаше тя да остане гола в леглото му, защото тяхната първа нощ едва сега започваше, не очакваше да им остане много време за спорове.

— Остани при мен. — Нейтън обви ръце около талията ѝ и подуши врата ѝ. Косата ѝ още бе влажна от душа, където бяха прекарали двамата прелестни минути, посветени само на нежните взаимни ласки. Странно как силно го възбуди ароматът на неговия сапун, излъчван от кожата ѝ. — На сутринта ще ти приготвя закуска.

Тя го погали по раменете. Удивително лесно ѝ бе да е така близка с него, да не се стеснява от допира му, да не се срамува от голотата си.

— Нямах нищо за ядене.

— Имам хляб. Може би не знаеш, че никой на света не може да приготвя такива вкусни, хрупкави препечени филийки за закуска. Аз съм прочут с това си умение. Повече, отколкото с дарбите си на архитект.

— Звучи много апетитно. — От устните ѝ се изтръгна нещо средно между смях и въздишка, но въпреки това Джо се опита да се освободи от настойчивите му ръце. — Ако продължаваме все така, наистина няма да излезем живи от тази стая, а аз вече трябва да се прибирам.

— Но още е едва полунощ.

— Не, Нейт, отдавна мина един.

— Е, това е още един довод в полза на закуската. Така че ще ти се наложи да останеш.

— Ще трябва да помисля. — Тя решително се отдръпна от него. — Аз обичам да премислям нещата, Нейтън. Да ги планирам. Това, което се случи между нас, е ново и непознато за мен.

Нейтън разбра, че е безсмислено повече да я убеждава. Трябваше да се прости с мечтата за утринна разходка с нея по влажната от росата горска пътека.

— Ще те закарам.

— Не си длъжен да...

— Джо. — Той отпусна ръце на раменете ѝ. Гласът му бе тих, но категоричен. — В никакъв случай няма да ти позволя сама да се прибираш през нощта.

— Не се страхувам. Повече няма да се страхувам.

— Това ме радва, но въпреки това ще те изпратя. Или и за това ще спорим? Макар че предпочитам да те отведа отново в леглото си и да те закарам до вас едва на разсъмване. Или баща ти ще ме заплаши с пушката си? Всъщност той има ли пушка?

Тя се засмя и се зае да оправи разрошената си коса.

— Надали ще я насочи към теб само защото съм прекарала една нощ с теб.

— Но ако го направи, ще искам да бъдеш моя медицинска сестра до края на дните ми.

— Забрави ли, че съм южнячка, с гореща кръв, като всички жени от Джорджия? — отвърна тя и пое към вратата. — Ако се наложи, ще си облека специално за теб дълга рокля, с тесен корсет и фуста отдолу, за да мога после да разкъсам фустата и да превържа кървящите рани на моя обожаван възлюблен.

— Е, тогава си заслужава да бъда прострелян от вбесения ти баща — ухили се той.

— Значи си съгласен дори и да те застреля? — попита го Джо, след като се намести на предната седалка на джипа му.

— Не. — Настани се до нея и включи двигателя. — Само това не. Вече съм преживял операция на сливиците. Нужни ли са още изпитания?

— Предполагам, че не, особено след такава операция.

Тя опъна краката си и се облегна назад със затворени очи. Беше изтощена, но тази умора бе тъй сладка. Тялото ѝ бе обхванато от приятната нега на задоволството. Утринният ветрец нежно погали лицето ѝ.

— На този остров най-приятни са нощите — въздъхна Джо, — особено когато стане съвсем тихо и всички спят. Тогава усещаш най-силно аромата на дърветата и водата. В далечината чуваш само шепота на океана, приглушения плясък на вълните, като пулс на някакво гигантско живо същество.

— Може да не се чувстваш самотен, дори и около теб да няма жива душа.

— Да-а. Помня, че когато бях малка, често си представях какво ще се случи, ако остана съвсем сама на острова, макар и само за няколко дни. Всичко ще бъде мое, навсякъде ще мога да се разхождам,

всичко ще разгледам. Струваше ми се, че няма да има по-щастлива от мен. Но после заспивах и започвах кошмарите. В тях аз бягах през цялата къща, а после хуквах навън, през поляната, а после и през гората, за да намеря някой, ала около мен имаше само абсолютна тишина. Бях съвсем сама, изоставена и нещастна. Накрая се събуждах, плачейки за баща си.

— А сега правиш снимки, за да избягаш от самотата.

— Прав си. — Въздъхна замечтано и отвори очи. И веднага зърна в мрака бледа светлина. — Виж, Нейтън, Кейт е оставила фенера да свети на прозореца.

Приятно беше да те посрещне светлината на родния дом. Тя се загледа към светлината, процеждаща се през танцуващите сенки на дърветата. Понякога бягаше от тази светлина, но в повечето случаи се връщаше към нея. Надяваше се да доживее деня, когато ще напуска и ще се връща в родния си дом, без да се страхува.

Щом приближиха края на пътя, тя видя как някаква фигура се надигна от шезлонга на покритата веранда пред главния вход. Стомахът ѝ се сви от тревожно предчувствие. Нейтън побърза да стисне ръката ѝ.

— Почакай ме тук. И заключи вратите на джипа.

— Не, аз... — Джо пое дълбоко дъх, за да успокои треперещите си ръце. — Не, няма нищо, това е Брайън — изрече и въздъхна с облекчение.

Нейтън кимна. И той бе разпознал брат ѝ.

— Добре, да вървим.

— Не. — Стисна ръката ѝ. — Нека да не усложняваме нещата още повече. Ако е решил да ми се кара, не желая вие двамата да се хванете за гушите! Нали сте приятели? Доста неловко се получава, когато научиш, че някой от приятелите ти спи със сестра ти, нали?

— Не ми изглежда въоръжен.

Тя се засмя.

— Не е, но по-добре се прибирай във вилата. — Обърна се към него и го целуна по устните. — Остави ни двамата с Брайън да се оправяме със семейните ни проблеми. Ние сме прекалено възпитани, за да си позволим да ги разкриваме в твоё присъствие.

— Искам утре да те видя.

Тя отвори вратата на джипа.

— Тогава ела за закуска, освен ако не решиш да се задоволиш с твоите прословути препечени филийки.

— Ще дойда.

Джо тръгна към верандата.

— Добър вечер — хладно поздрави тя брат си. — Хубава нощ, особено за почивка на верандата.

За миг я изгледа замислено, но после скочи от шезлонга така рязко, че тя едва не извика. Ръцете му здраво я прихванаха през кръста.

— Съжалявам, Джо. Съжалявам.

Загубила дар слово от изненада, тя се опита да се отскубне, но не успя и само изохка, ала той я раздруса още по-силно.

— Ти си виновна за всичко! Колко типично за Джо Елън.

— Какво? — Лицето ѝ се наля с кръв. — Какво, по дяволите, си решил? Стига си ме притискал! И не се опитвай да ме обиждаш!

— Аз ли те обиждам? Би трябвало да те нашибам здравата с камшика. Защо, по дяволите, не каза какво става с теб? Защо не ми съобщи, че си в беда?

— Ако веднага не ме пуснеш...

— Не, няма да те пусна. Никога не си се съобразявала с най-близките си хора, винаги си решавала на своя глава...

Юмрукът ѝ се заби в корема му и той изохка от болка. Ударът ѝ беше бърз и силен, достатъчен, за да го накара да се олюлее. Брайън пусна ръцете си от нея, но я изгледа със злобно присвити очи.

— Очевидно никак не си се променила. Все си си същата твърдоглава и...

— Имаш късмет, че не те ударих в лицето. — Изсумтя сърдито и потърка ожулените кокалчета на пръстите си. „Нима наистина бях готова да го цапардосам по лицето?“, изуми се тя. — Май не си в състояние да разговаряш като цивилизован човек, Брайън. Затова няма какво повече да правя тук. Отивам в стаята си.

— Ако прекрачиш този праг, ще те хвана и здравата ще нашаря задника ти!

— Не се опитвай да ме заплашваш, Брайън Хатауей!

— А ти, Джо Елън, не си играй с мен. Чакам те тук повече от два часа капнал от умора, така че нямам никакво настроение нито за шеги, нито за цивилизован разговор.

— Знаеш, че бях с Нейтън, нали? Пък и няма защо да се намесваш в моя личен живот.

Той стисна зъби.

— Не искам да знам нищо за това. Не говоря за отношенията ти с Нейтън... Не говоря за това.

Джо прехапа устни, за да потисне смеха си. Ако знаеше, че брат ѝ толкова лесно се смуцава, можеше да се възползва от това още преди много години.

— Добре. — Доволна, че е спечелила спора, тя се приближи до шезлонга и седна. Извади цигара и го погледна. — Тогава какво искаш да чуеш, за какво искаш да мислиш и за какво желаяш да разговаряш, Брайън?

— Не се опитвай да играеш ролята на южняшка лейди, на непокорна красавица, Джо. Не ти подхожда.

Тя щракна запалката.

— Вече е късно и съм много уморена. Ако имаш да ми казваш още нещо, кажи го, защото бързам да си легна.

— Не биваше да криеш проблемите си от нас. — Гласът му заглъхна и тя го изгледа втренчено. — Не е трябвало да бъдеш сама в болницата. Но изборът е бил изцяло твой.

Тя бавно смукна от цигарата.

— Да, изборът беше мой. Както и проблемът.

— Точно така. — Брат ѝ пристъпи напред. — Твоите проблеми, твоите успехи, твоят живот. Никога с никого не си искала да споделяш преживяванията си, така че защо този път да е по-различно?

— Какво можеше да направиш ти?

— Трябваше да дойда с теб. Длъжен бях да присъствам. Да, нищо чудно да си преживяла истински шок, така ли е? — побърза да изрече той, преди тя да сведе очи. — Никак не ме интересува какво ще клюкарстват хората по адрес на нашето семейство. Знам само едно: не биваше сама да се опитваш да уредиш нещата. Както не бива сама да се оправяш с останалото, с това, което предстои.

— Ходих само в полицията.

— Сега не ти говоря за полицаите, макар че ако имаше малко повече разум, щеше да ги потърсиш още в Шарлот, когато е започнала тази история.

Тя изтръска пепелта и отново ухапа цигарата.

— Какво целиш? Да ме накараш да се изчервя от срам или да ме обидиш?

— Може би и двете.

Джо яростно замахна и проследи как горящата цигара описва дъга в тъмнината, преди да изчезне от погледа ѝ.

— Е, нали се прибрах у дома. Какво още искаш от мен?

— Да, поне веднъж прояви малко разум. Но се прибра тук с такъв вид, сякаш някой те бе влачил с вериги по пътя. И нито дума не отрони за това, което те измъчва. Освен с Кирби. Споделила си с Кирби, нали, и то след като те замъкнах насила при нея? С нея също ще си поприказвам, но по-късно.

— Не я закачай, тя нищо лошо не ми е сторила. Само ѝ разказах за случилото се и това беше всичко. Нали е лекарка. Не е длъжна да разкрива пред любовника си това, което споделят с нея пациентите ѝ.

— Но си каза и на Нейтън.

— Да, тази вечер му казах, защото сметнах, че така е правилно и честно. — Отново я налегна умората и тя протърка челото си. — Какво искаш от мен, Брайън? Да преживея целия онзи ужас още веднъж? Да ти разкажа всичко от игла до конец?

— Не. — Той въздъхна безпомощно и се отпусна на най-горното стъпало. — Не, не е нужно да се ровим отново в твоите преживявания. Но очаквах да споделиш с мен поне най-важното. След като свърших задълженията си около вечерята, излязох тук на верандата и непрекъснато си мислех само за теб. По едно време дори бях решил да те натупам, щом се прибереш.

— Надали щеше да има полза. Но това не може да продължава така. И без това доста притеснения съм ти причинила. Ти ми беше много ядосан. Дори ме изгони от къщата.

Той се засмя, но смехът му ѝ се стори горчив и дрезгав.

— Твоя е вината, че ми позволи. Та тази къща е и твоя.

— Тази къща е твоя, Брайън. Винаги е била повече твоя, отколкото на мен или на Лекси — каза го нежно и примирено. — Ти се грижиш за къщата, ти отговаряш за всичко в нея и около нея.

— А това притеснява ли те?

— Не. Е, може би малко ме дразни, но много по-силно е облекчението, че има кой да поеме грижите за „Сенкчюъри“.

Например няма да се притеснявам, ако покривът тече, защото знам, че ще се справиш.

Тя извърна глава и се загледа в белосаните греди над верандата, а после вдигна поглед към градината, обляна от лунната светлина. Цветята се полюшваха, унесено, фонтанът беше замрял, а вятърът разнасяше уханието на белите рози.

— Никога не съм искала да живея тук. По едно време дори си въобразявах, че никога няма да се върна на острова. Но се оказа, че съм грешила. Всичко тук има за мен много по-голямо значение, отколкото съм предполагала. И сега искам да разбера защо трябваше да се завърна в „Сенкчюъри“. Може би защото само тук, на тази веранда, мога да седя посред топлата нощ и да вдъхвам уханието на жасмина, на мамините рози. Ние с Лекси просто не можем да живеем тук така, както ти си свикнал. Но ми се струва, че ние двете трябва да разберем колко много означава „Сенкчюъри“ за нас, като наш роден дом, като убежище, където винаги ще бъдем добре дошли, където никой няма да ни затвори вратата.

— Това никога няма да се случи.

— Но аз сънувах, че вратите са заключени и не мога да вляза вътре. И когато започнах да викам, никой не се показва и всички прозорци останаха тъмни и безмълвни. — Тя затвори очи, опитвайки се да си припомни кошмарната картина. — Бях се изгубила в гората. Бях съвсем сама и не можах да намеря пътеката. И тогава се видях изправена на единия бряг на реката. Само че въобще не бях аз. Беше мама.

— Винаги си сънувала доста странни сънища.

— Може би винаги съм била малко луда. — Опита се да се усмихне. — Аз приличам на нея, Брайън. Понякога, когато се погледна в огледалото, нещо ме разтърсва като електрически ток. И може би именно това ме доведе до отчаяние. А когато пристигнаха онези снимки... на всичките се виждаше само моето лице. Но защо ми се стори, че поне на една от тях е била снимана мама, а не аз? Само че лицето на онази снимка беше лице на мъртва жена. Беше гола, с отворени очи, безжизнени, като очи на кукла. И аз изглеждах също като нея.

— Джо...

— Но после снимката изчезна — задъхано продължи тя. — Сякаш никога не е била там. Все едно че си измислям цялата история. Оттогава ме дразнят всички мои снимки, понеже непрекъснато виждам не себе си, а нея.

— Външно ти наистина й приличаш, Джо, но не си като нея. Ти сама си проправяш пътя в живота.

— Искях да избягам от острова.

— Но ти успя да избягаш. Започна свой живот. Откъсна се от острова, от нас, заживя в града по съвсем различен начин. Не, Джо, ти не си Анабела. — Брайън я прегърна през раменете. — И не си по-луда от всички нас на този остров.

Тя се засмя.

— Е, все пак е някакво утешение.

Беше доста късно, когато Сюзън Питърс излезе от бунгалото в къмпинга и пое към залива. Беше се спречкала остро със съпруга си, като през цялото време се сдържаше да не крещи, за да не я чуят приятелите им от съседното бунгало, с които щяха да прекарат една седмица на острова.

Тя бе твърдо убедена, че мъжът ѝ е непоправим идиот. Дори не можеше да си обясни защо въобще се беше омъжила за него, нито пък защо го бе изтърпяла цели три години, да не говорим за двете години преди да се оженят.

Всеки път, когато му припомняше, че е крайно време да си купят къща, лицето му застиваше с онова противно каменно изражение. А после започваше да ѝ обяснява за вноски и лихви, за пари в банка и пари за поддръжка. За какво тогава, по дяволите, и той, и тя си скъсваха задниците от работа? Нима завинаги ще останат в онзи скапан апартамент в Атланта?

Дяволите да ги вземат всички удобства, помисли си и тръсна тъмнокафявата си коса. Искаше да си има къща с дворче, с градинка, с просторна кухня, където да може да си припомня всичко, което бе научила в курса по готварство.

Ала за тази цел ще трябва да се раздели с Том. Да, един ден и това ще стане. Но кога ще дойде този жадуван ден?

Ядосана, жената пое по пътеката към плажа. Щом стигна долу, изу сандалите и зарови пръсти в пясъка, загледана в притихналата вода, тихо плискаща се около моторницата, която съпругът ѝ бе взел под наем.

Защо Том не бе пожалил парите за тази глупава лодка? За да се шляе с нея сред вълните, без да може да улови поне два килограма риба? И така щеше да бъде през всеки ден от досадната ваканция на този глух остров.

И без това напоследък изхарчиха доста пари. Тя приседна на пясъка и се загледа в луната, обкръжена от сиви облаци. Никога не се беше занимавала с банки и лихви и нищо не разбираше от тези скучни, чисто мъжки занимания. Искаше си само своята малка, кокетна къщичка сред красивия изглед на Пийч Блосъм Лейн.

Е, първите години ще им бъде доста тежичко, но все някак ще се справят. Сигурна беше, че ще се справят, ала винаги, когато му споменеше за това колко би било добре да не харчат всеки месец пари за наема, той кипваше и не я оставяше да се доизкаже.

Дори веднъж едва не я преби, когато му подхвърли, че Мери Алис и Джим са си намерили една приятна къща в предградията. Още помнеше красивата магнолия пред входа им и малкия заден двор зад лятната кухня.

Въздъхна примирено и реши да поизчака, докато Том се успокои в бунгалото. Така беше по-разумно. От опит знаеше, че за щастие лошото му настроение бързо минаваше. За жалост не успяваше да скрие, че отказът му я вбесява.

Когато се върнат в Атланта, ще го накара да огледат онази приятна къща в Пийч Блосъм Лейн.

Чу стъпки зад себе си, но нарочно не се обърна, а направо заговори:

— Няма смисъл да си правиш труда да ме утешаваш, Том Питърс. Все още не съм си загубила ума, че да въздишам само по теб. И може би никога няма да дочакаш този миг. — Ядосана, че той не направи дори опит да я заговори, тя се сви и обгърна с ръце коленете си. — По-добре се върни при чековата си книжка, щом за теб парите са най-важното нещо на света. Повече нямам какво да ти кажа.

Когато тишината се проточи, тя стисна зъби и се обърна.

— Слушай, Том... — От изненада лицето ѝ пламна. Гледаше я някакво съвсем непознато лице. — Извинете. Припознала съм се.

Той се усмихна очарователно и в очите му се появи странен блясък.

— Тогава всичко е наред. Защото и аз се припознах. Взех ви за съвсем друга жена.

Когато той замахна, тя занемя от ужас.

Не беше перфектно, реши той, докато я оглеждаше, както бе просната в краката му. Пазеше се да не върши необмислени неща, но тази нощ просто сън не го хващаше. Непрекъснато мислеше за Джо, а тази вечер сексуалната жажда го изгаряше непоносимо.

Беше ѝ сърдит, и то много. Ала това само го подтикваше да я желае още по-страстно.

И тъкмо тогава тази симпатична брюнетка се оказа тук като подарък, съвсем сама на пустия плаж.

Човек не може да има претенции към подаръците. Нали старите казват, че на харизан кон зъбите не се гледат, засмя се той и я повдигна. Само ще я отмести малко по-настрани. В случай, че този Том, който и да беше той, реши да се пошляе по плажа.

Не беше тежка, пък и той нямаше нищо против физическото упражнение. Подсвиркваше си беззвучно, докато я влачеше по пясъка към тесния дол, скрит сред дюните. По-добре би било луната да изгрее, за да може да я огледа, каза си, докато я нагласяваше зад дюната.

Но най-важното бе, че наоколо нямаше жива душа.

Върза ръцете ѝ с колана си и с коприненото шалче, което винаги носеше със себе си. После смъкна дрехите ѝ и със задоволство установи, че тялото ѝ беше много женствено. Тя изстена леко, когато той още не бе приключил със смъкването на джинсите си.

— Не се безпокой, скъпа, изглеждаш много добре. Много си секси. А на тази лунна светлина си направо очарователна.

Извади фотоапарата „Пентакс“ с единичен обектив, чудесен за фотопортрети. За щастие го беше заредил с по-чувствителен филм. Искаше да получи фини детайли, добре очертани контури също като в тъмна стая със светкавица.

Подсвирквайки си тихо, той нагласи светкавицата и я засне, преди тя да повдигне клепачи.

— Така е добре, много е добре, а сега искам да се посъвземеш. Но бавно, полека. Това красиво лице заслужава да бъде заснето. Но след като отвориш очи. Защото няма нищо по-важно и по-красиво от очите. Винаги и с всички е така.

Очите ѝ се отвориха, пълни с болка и объркване, и той усети приятно затопляне в слабините.

— Красота, истинска красота. А сега погледни насам, само погледни насам. Точно така те искам, миличка. Ей сега ще наглася фокуса.

Очарован запечата на лентата мига, в който тя осъзна какво става с нея, мига, когато ужасът вцепени голото ѝ тяло. Остави фотоапарата, когато жената започна да се мята. Резките ѝ движения щяха да развалят кадрите, а той нямаше резервен филм. Все още усмихнат, грабна пистолета, скрит в старателно сгънатите му джинси. И го насочи към лицето ѝ.

— А сега искам от теб да не мърдаш. Искам да останеш неподвижна и да изпълняваш всичко, което ти заповядам. Последното, което бих искал, е да използвам това, което държи в ръката си. Сега разбра ли ме?

От очите ѝ потекоха сълзи, но тя закима с глава. Беше обзета от ужас и макар да се стараеше да лежи неподвижно, конвулсивни тръпки разтърсваха тялото ѝ.

— Само ще ти направя няколко снимки. Ще бъдеш нещо като фотомодел. Срамота е красива жена като теб да не излезе добре на снимките.

Взе фотоапарата и се усмихна подкупващо.

— А сега ето какво искам от теб. Първо сгъни коленете си. Хайде, не се двоуми, да, точно така, а после се измести малко наляво. О, имаш прекрасно тяло. Защо да не го покажем в най-добрата поза?

Тя изпълни заповедта му, без да откъсва поглед от пистолета. Той иска само да я снима, опитваше се да се успокои тя. После ще я остави. Ще се махне. Нищо друго няма да ѝ стори. Няма да я нарани.

В очите ѝ се четеше ужас, млечнобялото ѝ тяло нервно потръпваше. Ръцете ѝ затрепериха, което за него бе недвусмислен признак, че не бива повече да отлага втората фаза.

Сърцето му биеше силно, когато внимателно остави фотоапарата върху ризата си. Нежно погали шията на жената и се взря в широко

разтворените ѝ очи.

— Много си красива — промърмори унесено. — И напълно безпомощна. Нали го осъзнаваш? Нищо не можеш да направиш. Аз контролирам положението. Аз съм силата, аз съм властта, нали, скъпа?

Тя поклати глава и изхлипа. А когато ръката му се плъзна към гърдата ѝ и я притисна, тя изохка и диво заизвива глава. Босите ѝ ходила отчаяно зариха в пясъка, сякаш се готвеше да побегне.

Той разтвори краката ѝ.

— Щом като не щеш с добро... — Потръпна, когато тя се замята под него. — Колкото повече се съпротивляваш, толкова повече те харесвам. Опитай се да изкрещиш. — Отново запритиска гърдите ѝ, а после се наведе, за да впие зъби в тях. — Викай, дяволите да те вземат, колкото сила имаш! Викай.

От гърлото ѝ се изтръгна хриплив звук, отчаян и безпомощен. С всички сили се опитваше да го отблъсне, да изплюе кърпата от устата си, за да го ухапе.

Раздалечи бедрата ѝ и бавно ги погали отвътре. Трябваше да си мисли за Джо Елън, докато я изнасилва. Да мисли за дългите крака на Джо Елън. За съблазнителните устни на Джо Елън. За сините очи на Джо Елън, скрити зад тежките ѝ клепачи, докато проникваше потен и запъхтян в тялото на нейната заместничка.

Оргазмът го накара да се просълзи от възторг и триумф. Този път беше много по-добре от предишния, веднага осъзна той и стисна пръсти около гърлото ѝ, докато тя престана да се съпротивлява.

Този път беше избрал добре времето и мястото, каза си, изчакайки вълните на оргазма да се изцедят в заглъхващите тръпки на сладостта. Беше попаднал на истински ангел. Вятърът охлади разгорещеното му тяло и той се надигна, за да прибере фотоапарата.

Припомни си как бе описвал детайлно целия процес в дневника си и реши, че този път не само бе повторил ритуала, но дори бе успял да го усъвършенства.

— Мога да те изнасиля още веднъж, но може и да ти се размине — усмихна се той. — Мога да те нараня, а може и да те пощадя. Всичко зависи от теб. Сега само си лежи там, ангел мой, и се позамисли над тези думи.

Доволен, че тя остана неподвижна, реши да се възползва от паузата, за да смени обектива. Зениците ѝ бяха широко разтворени и в

тях се отразяваше лунният сърп, заобиколен с бледо сребристо сияние, а тъмнокафявата ѝ коса обграждаше красивото ѝ лице. Подсвирна си доволен и нагласи фотоапарата. Искаше да изщрака филма докрай, преди да я изнасили още веднъж.

Освен това бе решил после да я обезобрази. В края на краищата нали сега всичко бе в негова власт — изборът, настроението, контролът.

Тя бе престанала да се съпротивлява. Присъстваше тук само във физическия смисъл на думата. Тялото ѝ беше вцепенено, сякаш принадлежеше на друга жена. В съзнанието си тя още се мислеше защитена в бунгалото с нейния Том или седнала на пейката в градината на вътрешния си двор зад кокетната къщичка на Пийч Блосъм Лейн.

Дори не усети, когато той смъкна кърпата от устата ѝ. Изхлипа и със сетно усилие успя да сподави вика си.

— Нали знаеш, че вече е много късно да крещиш — заговори ѝ той едва ли не гальовно, докато връзваше шалчето около врата ѝ. — А сега ще се превърнеш в ангел.

Стегна шалчето, но бавно, за да не изпусне момента. Гледаше втренчено задъхващата се уста, опитваща се да поеме още глътка въздух. Ходилата ѝ заудряха по пясъка, тялото ѝ се сгърчи като счупена пружина.

Той дишаше тежко, в главата му сякаш отекваха звънци. Вече не помнеше колко пъти спираше процеса, за да я върне отново в съзнание, преди пак да започне да я души. Надигна се и протегна ръка към фотоапарата. Този път ще запечата на лентата различни моменти: страха от смъртта, примирението със смъртта, проблясването на надеждата, когато животът отново запулсира. Покорството в помътняващите ѝ очи, когато отново стегне примката.

О, по дяволите, беше забравил триножника и приставката за дистанционно управление!

Най-после той извика неистово и я довърши.

Задъхан, изричащ гальовни думи, мъжът я целуна, изпълнен с благодарност. Тя му бе открила ново, по-високо ниво, като неочаквано появил се ангел, запратен от съдбата в краката му. Разбира се, това трябваше да се анализира и използва. Сега го разбираше съвсем ясно. Имаше още много да се учи, преди да изпълни повелята на съдбата, която го беше обрекла на Джо. Още много имаше да учи.

Свали шалчето, сгъна го и го остави с благоговение върху пистолета. Още няколко минути му бяха необходими да я нагласи, да постави ръцете ѝ в отдавна избрания от него начин на кръстосване, а после да ги увековечи на лентата.

Реши да озаглави тази снимка „Подареният Ангел“.

Облече се, а после взе дрехите ѝ. До блатото имаше доста път. Остатъците от Джини след пира на алигаторите и другите хищници отдавна бяха потънали надълбоко.

Сега най-удобни бяха дълбоките вирове по реката и щяха да му свършат отлична работа. Реши да я замъкне там, да завърже камък на шията ѝ, който ще завлече тялото ѝ на хлъзгавото дъно.

И едва тогава ще си откъдне в прегръдката на нощта.

На зазоряване Гиф се измъкна от спалнята на Лекси и тихичко се запромъкна към задната стълба. Искаше да напусне къщата и да се отдалечи на безопасно разстояние, преди да се е развиделило. Но можеше и да не успее, помисли си с усмивка на уста, защото Лекси умееше да накара един мъж да не бърза да се отдели от прегръдките ѝ.

През последните седмици тя така свикна с него, че едва дочакваше часовете на срещите им. Първо се зае надълго и нашироко да му обяснява отношенията си с Брайън, а после му наду главата с коментарите си относно проблемите на сестра си. Така си шушукаха доста часове в спалнята ѝ, без да посмеят да повишат тон, за да не бъдат чути от останалите обитатели на „Сенкчюъри“.

„Това е едно от най-сладките неща — каза си Гиф, — да можеш да се отпуснеш и да си бърбиш с часове с жена, в която не само си влюбен, но и познаваш още от детството.“

А после се заредиха пламенни мигове, изпълнени с огнени тръпки, когато можеше да опознае приятелката от детството много поинтимно. Гиф въздъхна облекчено, когато най-после се добра до външната врата. Приятно му беше да опознава Лекси Хатауей.

Колко съблазнително изглеждаше в късата копринена нощница, която си бе купила от Савана. Всеки мъж на негово място би благодарил на Бога за щастieto да прегърне тази истинска дъщеря на Ева.

Не беше трудно свали лъскавата нощница. Всъщност, реши той, защо да не я заведе в събота до Савана да ѝ купи още една нощница, поне това може да си го позволи...

Но Гиф бързо забрави еротичните си видения, когато се озова пред бащата на Лекси. Трудно можеше да се каже за кого срещата бе по-изненадваща — за любовника, с още разрошена от ласките ѝ коса, или за бащата, понесъл купа с овесена каша.

И двамата се изкашляха смутено.

— Здравейте, господин Хатауей.

— Здравсти, Гиф.

— Аз... ъ-ъ-ъ... аз бях...

— Пак си се занимавал с канализацията на третия етаж, така ли?

Това бе спасителен изход за объркания младеж, приятелска ръка, протегнатата тъкмо навреме. Но решен да бъде откровен, Гиф изправи рамене и го погледна право в очите.

— Не, сър.

Видимо притеснен, Сам остави купата върху шкафа.

— Добре тогава, казвай каквото имаш да казваш. — Това бе всичкото, което можа да измисли.

— Господин Хатауей, не бих желал да си помислите, че се измъквам като крадец от къщата ви.

„Всъщност точно това вършиш в момента“ — помисли си Сам.

— Играеше с другите деца в „Сенкчюъри“ на криеница още преди да се научиш да говориш. — „Остави ме на мира, момко — помоли се безмълвно той. — По-добре не казвай нищо и си върви без повече приказки.“ — Винаги можеш да идваш и да си отиваш, когато си поискаш.

— Да, доста години идвах тук и си отивах, господин Хатауей. И през повечето време аз... аз вярвам, че разбирате какво изпитвам към Лекси. И тези чувства не са от вчера.

„По дяволите, проклетата каша след малко няма да става за нищо“ — ядоса се Сам.

— Предполагам, че чувствата ти не са останали същите, както в детските години.

— Не, сър. Те все повече се задълбочаваха. Аз я обичам, господин Хатауей. Чувствата ми към нея са отдавна. Познавате ме добре, познавате и семейството ми. Аз не съм някой празноглавец или глупак. Освен това имам и малко спестени пари. Мога да й осигуря сносен живот с ей тия две ръце.

— Не се съмнявам. — Възрастният мъж смръщи чело. — Гиф, ако ме молиш за позволение да... да се срещаш с дъщеря ми, мисля, че вече е твърде късно, тъй като ти и без помощта ми си се добрал до ключа от вратата. И без това се чувстваш тук като у дома си.

Младежът се изчерви. Гърлото му внезапно пресъхна.

— Да, сър. Не мога да отрека, че това е истина. Но аз не говоря само за тази врата, господин Хатауей.

— О, така ли било? — Сам отвори вратичката на шкафа и започна да търси лъжица, като се надяваше, че младежът ще побърза да си тръгне. Но най-накрая осъзна за какво говори Гиф, обърна се и го изгледа учудено.

— За Бога, момче, да не би да намекваш за женитба?

— Възнамерявам да се оженя за нея, господин Хатауей. Бих желал да получа вашата благословия, защото така или иначе вече имам нейната.

Сам поклати глава и разтърка очи. Животът никога няма да се умори да поднася изненади. Човек тъкмо реши да се усамоти и да се занимава само със семейния бизнес, като не иска от другите нищо друго, освен да го оставят на мира, но ето че отново му се сервира поредното предизвикателство.

— Момче, щом толкова я желаеш, аз не мога да се изпречвам на пътя ти. И двамата вече не сте деца и е крайно време да знаете какво искате. — Той отпусна примирено ръце. — Но съм длъжен да ти призная, Гиф, че отдавна съм те харесал за зет и съм уверен, че ще се справиш със своенравната ми дъщеря. Макар че, хм... няма да ти е много лесно. След като изречеш онези думи пред свещеника, след които няма връщане назад, рядко ще имаш спокойни моменти.

— Никога не съм се стремял към спокойствие.

— Тя ще ти прибере всичките пари, които си успял да спестиш, и никой няма да можеш да те спаси от нея.

— Но Лекси не е чак толкова лекомислена, за каквато я мислите. Пък и винаги мога да спечеля още пари.

— Нямам намерение да си губя времето да ти обяснявам нещо, в което скоро сам ще се убедиш.

— Мисля, че съм подходящ за нея.

— За това спор няма. Може дори да я укротиш малко, за да престане да мисли само за глупости. — Уморен от дългия разговор, побърза да му протегне ръката си. — Желая ти щастие. И повече късмет.

Изгледа замислено младежа, който бързо изскочи навън. Не се съмняваше, че момчето е влюбено в по-малката му дъщеря. Замисли се откога не бе изпадал в такова състояние, когато всичко ти изглежда като в приказките, а кръвта ти кипи и усещаш лекота при всяка стъпка.

Сам се настани в своя ъгъл и погледна навън. Лятното небе вече синееше ослепително. Припомни си колко беше очарован от Анабела, точно както сега Гиф от Лекси. Стигаше му само един неин поглед и сърцето му подскачаше в гърдите като птица в клетка.

Господи, колко млади бяха тогава! През онова лято той едва бе навършил осемнадесет. Пристигна на острова, за да помага на чичо си при ремонта на корабчето, с което той ловеше скариди. А после по цял ден мятеше мрежите, потеше се под безмилостните лъчи на слънцето, докато ръцете му се покриваха с мазоли, а гърбът го болеше.

И въпреки всичко онова лято беше най-щастливото в живота му.

Влюби се в този остров, и то от пръв поглед. В зелените му поляни, в тихите, усамотени кътчета, в извивките на реката и на плажовете.

Докато се скиташе покрай брега, за да събира раковини, срещна Бела Пендълтън. Беше със загорели от слънцето крака, с тяло, кръшно като върба, с невероятна тъмночервена коса. А очите ѝ бяха бистри като водата в ручеите и сини като лятното небе.

Щом я видя, дъхът му секна.

Той миришеше на скариди, на пот и на машинно масло. Прииска му се да се скрие, да се гмурне сред вълните, за да се отпусне след дългия работен ден. А тя му се усмихна и го заговори.

Обхвана го ужас. Винаги се плашеше от жените, обаче това видение вече бе обсебило сърцето му само с една-единствена усмивка и за свое най-голямо учудване започна да разговаря с нея с неподозирана лекота. Никога не бе очаквал, че ще се осмели да отпрати към непозната девойка покана за разходка за следващата вечер.

Години по-късно, когато я запита защо се бе съгласила, тя само се засмя:

„Защото си красив, Сам. Толкова си сериозен, и непреклонен, и сладък. Пък и ти се оказа първото момче и последният мъж, който накара сърцето ми да се разтупти.“

Да, точно така му го каза. Но доста по-късно, припомни си Сам. След като бе работил упорито, след като бе натрупал достатъчно пари, за да се почувства уверен, той бе отишъл при баща ѝ, за да ѝ поиска ръката. Но тогава всичко бе много по-официално, много по-строго, а

не както сега с Гиф. Нямахте потайни измъквания на разсъмване от спалнята на Анабела. Но пък имаше откраднати следобеди в гората.

Дори и кръвта на един мъж да е изстинала с годините, той винаги помни какво е било, когато тя е кипяла във вените му. През първите години след изчезването на Анабела, кръвта му се пробуждаше само от време на време. Но се грижеше това да става само в Савана, по-далеч от острова.

Не се срамуваше да си плаща за сексуалните удоволствия. Жените от бранша не искаха нито ухажване, нито любовни разговори. Защото те просто си изпълняваха задълженията. Макар че понякога му се приискваше по-специално отношение. А когато се заговори за СПИН, с облекчение престана да посещава публичните домове по крайбрежието.

Сега се нуждаеше само от острова. Тук намираще покоя, за който младият Гиф твърдеше, че никак не му е нужен.

Сам се облегна, за да допие кафето си на спокойствие. Но вратата изскърца и в стаята влезе Джо. Подразни го колебанието, което се изписа на лицето ѝ, когато го видя в ъгъла.

„Тази сутрин тук е доста пренаселено“ — каза си той.

— Добро утро. — По дяволите, искаше само да пие кафе, преди да започне с чистенето на стаите. Не да се шляе по плажа или да мечтае в хамака на сянка, а да работи. За пръв път от седмици насам Джо се чувстваше бодро.

— Хубава сутрин — отвърна Сам. — Но към вечерта се очаква буря с гръмотевици и силен вятър.

— Не е изключено. — Тя отвори вратата на шкафа. Настъпи тягостна тишина. Звънът на чашите, докато Джо наливаше кафето, им се стори като грохот на водопад. Сам се размърда.

— Кейт ми каза... Научих го от нея.

— Сигурна бях, че ще ти го съобщи.

— Хм, днес изглеждаш по-свежа.

— Вече се чувствам много по-добре.

— А в полицията... те ще сторят всичко, каквото е редно.

— Да, всичко, както е по закон.

— Мислих за това. Струва ми се, че докато всичко се уреди, трябва да останеш тук.

— Да, поне през следващите няколко седмици ще работя тук.

— Естествено, че ще останеш при нас, Джо Елън. Изненадана от твърдия му тон — думите на баща ѝ прозвучаха почти като заповедите му, каквито не бе чувала от него от детството си — тя се обърна и вдигна вежди.

— Но аз не живея тук. Живея в Шарлот.

— Няма да живееш в Шарлот — бавно изрече Сам, — докато всичко не се уреди.

— Не съм дете да ми диктуваш какво да върша. — Джо веднага изправи гръб, като свита пружина. — Когато реша, ще се върна в квартирата!

— Няма да напускаш „Сенкчюъри“, преди да съм ти разрешил.

— Извинявай, какво каза?

— Чу ме добре, Джо Елън. Винаги си имала остър слух и още по-остър ум. Ще стоиш тук, докато аз ти разреша да тръгнеш за сушата. И то само когато стане безопасно да се върнеш и да се заловиш за работата си.

— Ако искаш да тръгна още утре...

— Никъде няма да ходиш! — срязва я Сам. — Вече съм го решил.

— Вече си го решил, така ли? — Тя се вцепени, но после се доближи до масата му и го изгледа намръщено. — Нима си въобразяваш, че можеш да ми налагаш решенията си?

— Не. Очаквам само да се вразумиш и да останеш тук. Да бъдеш разумна както винаги досега. Това е всичко, което имам да ти кажа. — Прииска му се да се скрие някъде, да остане на спокойствие, но когато се изправи, Джо му препречи пътя.

— Имаме още нещо да си кажем. Очевидно забравяш, че вече съм на двадесет и седем години.

— През октомври ще станеш на двадесет и осем — уморено я поправи той. — Още не съм стигнал дотам, че да забравям годините на дъщерите си.

— И може би затова се мислиш за образцов баща?

— Не. Но това не променя факта, че си оставам твой баща. Досега все сама се оправяше, сама се грижеше за себе си. Ала от вчера нещата се промениха. Затова трябва да останеш тук поне за известно време. Тук, в „Сенкчюъри“, където има кой да се грижи за теб.

— Така ли? — Джо присви очи. — Е, позволи ми да ти обясня, че все още мога сама да се грижа за себе си.

— Добро утро. — Кейт се втурна в стаята. Беше подслушвала пред вратата и бе определила най-подходящия момент за появата си. Отдавна бе свикнала с кавгите в къщата, но този път ѝ се стори, че положението не беше съвсем безнадеждно. — Това кафе ухае прекрасно. Умирам за чаша кафе. — Тя си взе една чаша и се приближи към масата. Настани се на пейката до Сам, преди той да успее да се измъкне. — Много се радвам, че ви заварих заедно. Джо, донеси си чашата при нас. Не помня кога за последен път сме седели заедно да прием кафе. Бог ми е свидетел, че след онзи хаос снощи в салона сега се нуждаем от малко тишина.

— Тъкмо си тръгнах — хладно изрече Джо.

— Добре, скъпа, но все пак седни за малко и си допий кафето. Брайън скоро ще слезе и ще ни даде нарежданията си за деня. Изглеждаш отлично, може би поне тази нощ си успяла да се наспиш. — Тя се усмихна лъчезарно. — А пък баща ти и аз само се тревожим, че все не успяваш да си починеш.

— Няма за какво толкова да се тревожите. — Младата жена неохотно взе чашата си и я остави на масата. — Върша всичко, което се иска от мен. Всъщност вече съм по-спокойна и дори мисля да се върна в Шарлот. — Изгледа баща си предизвикателно. — И то доста скоро.

— Добре, Джо, щом така си решила... Но така ще ни накараш всички нас, които оставаме в „Сенкчюъри“, да се тревожим за теб. — Кейт все още говореше тихо.

— Не разбирам какво толкова...

— О, ще разбереш — прекъсна я тя. — Сега си ядосана и има защо да си в толкова лошо настроение. Но нямаш право да измъчваш хората, които те обичат. Не се постъпва така с най-близките — добави с усмивка.

— Никога не съм искала да ви създавам неприятности.

— Чудесно. — Погали я по ръката, сякаш въпросът бе уреден. — Виждам, че ще правиш снимки на открито. Намерих фотоалбума, съставен от бащата на Нейтън през онова лято, когато той и семейството му бяха на острова. Ще го прегледам и ще го оставя в салона. Струва ми се, че този албум съдържа доста качествени снимки.

— Да, той беше много добър фотограф — промърмори Джо и стисна зъби. Не искаше близките ѝ да се досетят за мъчителните ѝ

спомени от онова лято.

— Така е. В албума попаднах на една стара снимка, на която са Нейтън, Брайън и още едно момче. Предполагам, че е бил по-малкият брат на Нейтън. Не е зле да ѝ хвърлиш поглед.

— Ще я погледна. — Джо се усмихна, като си представи как ли е изглеждал Нейтън на десет години.

— А защо не подготвиш фотоалбум със снимки от острова? — продължи Кейт. — Ще бъде чудесно за кариерата ти. Сам, отведи Джо до блатото. Сега там е пълно с току-що разцъфтяла морска лавандула. О, ако пък се отбиете и до гората, но откъм югозападния бряг, ще излезете на пътеката, около която поляните са покрити с килим от дивни цветя. Ще станат много хубави снимки, защото там има много живописни гледки, Джо Елън. Особено онази притихнала и самотна пътека, осяна с нападали цветчета.

Кейт не спираше да я отрупва с предложения, без да даде възможност на дъщерята и на бащата да я прекъснат. А когато на задната врата се появи Брайън и се спря, изненадан от милата семейна сцена, тя го посрещна с усмивка.

— Тъкмо говорехме какво да предприеме Джо, докато все още е на острова, Брайън. Джо и Сам току-що решиха, че ще се поразходят из острова, за да изберат най-интересните обекти за бъдещия ѝ фотоалбум, изцяло посветен на нашия малък, но очарователен остров. Даже е време да стават, защото слънцето вече се вдигна високо над хоризонта.

Кейт се надигна енергично и взе чантата с фотоапарата.

— Зная колко сте капризни вие, фотографите, на тема осветление, гледка, час на снимане и така нататък. Върви да се преоблечеш, а пък баща ти ще те изчака тук. Нямам търпение да видя какви снимки ще направиш. А сега побързай, че Брайън веднага ще ти намери някаква работа в кухнята. Сам, не забравяй да я отведеш до Залива на чайките. Желая ви успех. А сега е време да потегляте.

Тя едва ли не насила изправи Сам и го поведе към вратата, без да му даде възможност да ѝ възрази.

— По дяволите, Кейт, за какво беше всичко това? — учудено попита Брайън.

— Ако имаме късмет, днес отваряме нова страница в живота на семейството — лаконично му обясни тя.

— Но не разбираш ли, че само на десет метра навън от къщата те ще се разделят и всеки ще поеме по своята пътека.

— Не, няма да го направят — убедено заяви Кейт. В този миг телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката. — Защото нито един от двамата няма да позволи на другия да го изостави. Така че ще вървят заедно. Добро утро — каза тя в слушалката. — Хотел „Сенкчюъри“. — Усмивката ѝ внезапно помръкна. — Съжалявам, но бихте ли повторили? Да, да, разбира се. Не, не се безпокойте. Островът е много малък. Ще ви окажем пълно съдействие, господин Питърс. Ще слеза до къмпинга, и то още сега. Не, това е чудесно. Веднага тръгвам към вас.

— Отново ли са проникнали комари през мрежата? — попита Брайън, макар да предусещаше, че поводът за оплакването на туриста далеч не е толкова безобиден.

— Семейство Питърс заедно с техни приятели са наели за една седмица бунгало до залива Уайлд Хорс. Тази сутрин господин Питърс никъде не може да открие жена си.

Въпреки че се усмихваше, по гърба на Брайън полазиха тръпки.

— Кейт, та още няма седем. Може би жената се е събудила рано и е излязла на разходка по плажа. Или е тръгнала към гората. Или пък покрай брега на реката.

— Той ми каза, че я търси от цял час. Намерил обувките ѝ на плажа. — Тя се смути и вдигна ръка, за да оправи косата си. — Е, добре, може да е както го каза, но съпругът ѝ е много разстроен. Ще отида до къмпинга, за да го успокоя. И ще му помогна да претърсим отново околностите. Кой знае, може пък тя да се върне в бунгалото преди аз да съм стигнала до къмпинга. — Усмихна се неловко. — Съжалявам, но ще се наложи Лекси да се заеме със сервирането на закуската. Нали я знаеш колко мрази да става рано.

— Не се тревожи за Лекси, Кейт — извика той след нея. — Само ми позвъни от къмпинга, когато, госпожа Питърс се върне в бунгалото си.

— Добре, Брайън. Сигурно вече ще се е прибрала, когато ще съм стигнала до къмпинга.

Ала Сюзън не се бе прибрала. Около пладнe вече не само Том Питърс обикаляше безпомощно из острова. В търсенето се включиха и лeтовниците от съседните бунгала. Към тях се присъедини и Нейтън. Откакто бе пристигнал на острова, той се бе срещал няколко пъти с Том и Сюзън Питърс и си спомняше красивата брюнетка със среден ръст и пищни форми.

Той остави на другите досадното задължение да бродят по плажа и сред дюните, за да се заеме само с претърсването на ивицата между малката вила и залива Уайлд Хорс. Между залива и вилата нямаше повече от двеста метра.

След стръмния склон, обрасъл с храсти, следваха дюни и пясъчни насипи. Младият мъж крачеше бавно и оглеждаше внимателно всеки сантиметър. Така стигна до пясъчната ивица, по която още се виждаха стъпки от мъжки сандали. Може би следите бяха оставени от съпруга на Сюзън още при първата му обиколка след разсъмване.

Макар да знаеше, че е безполезно, той се покачи на стръмната дюна. В далечината зърна проблясващите вълни в залива, но никъде нямаше следа от човешко присъствие.

Само една самотна фигура се мяркаше на възвишението — силует на слаб мъж, който крачеше безцелно напред-назад.

— Нейтън?

Обърна се и видя Джо, задъхана от изкачването на склона. Веднага ѝ протегна ръка, за да се изкачи при него на върха на дюната.

— Търсих те във вилата — заговори тя, когато успя да си поеме дъх. — Разбрах, че вече си научил за изчезването на Сюзън Питърс от къмпинга.

— Този мъж, там горе на склона, трябва да е съпругът ѝ. Няколко пъти съм го срещал на плажа.

— Името му е Том Питърс. Обиколил е почти целия остров. Тази сутрин станах рано и слязох в кухнята в седем часа. Едно от момчетата на Пендълтън дотича до хотела и ни каза. Мъжът ѝ намерил обувките ѝ на плажа, близо до водата.

— Да, и аз го чух.

— Хората си мислят, че може да е влязла да поплува и... Все пак тук няма силно подводно течение. Но ако е навлязла навътре или пък се е схванал кракът ѝ...

Тези думи веднага му напомниха за смъртта на брат му Кайл и окончателно му развалиха настроението.

— Но ако това е обяснението, защо трупът ѝ не е изхвърлен на брега?

— Може би още е рано. Ако е отнесена навътре от някакво течение, ще я намерят по-долу по брега при следващия прилив. Точно така се удави преди години Бари Фицсимънс, мой връстник. Бяхме на шестнадесет години. Той плуваше добре, но една нощ след шумен гуляй решил да се изкъпе. А алкохолът не прощава както на сушата, така и в океана. Намериха го на следващата сутрин на километър от този залив.

Нейтън се загледа на юг, където вълните не бяха толкова големи. Пак се замисли за Кайл, който бе потънал сред водите на Средиземно море.

— Тогава къде са ѝ дрехите?

— Какво?

— Щом е решила да плува, трябва да се е съблякла някъде тук, край плажа.

— Май имаш право. Но може да е слязла до брега само по бански костюм.

— Без да вземе дори кърпа за косата си? — „Не, тук нещо не се връзва“ — реши той. — Защо никой не се досети да разпита съпруга ѝ, дали липсват някои от дрехите на изчезналата Сюзън? Ще отида да поговоря с него.

— Мисля, че сега е по-разумно да не му досаждаме.

— Не виждаш ли, че е самотен и не е на себе си от тревога. — Нейтън хвана ръката ѝ и я поведе към мястото, където крачеше господин Питърс. — Или пък се е скарал жестоко с нея, убил я е в пристъп на гняв и е заровил тялото ѝ.

— Стига, Нейтън, сега не ми е до такъв мрачен хумор. Той е напълно нормален мъж. Никой от обитателите на къмпинга не каза нищо лошо за него.

— Понякога най-странните постъпки са дело именно на най-нормалните и най-благоприличните мъже. И жени, естествено.

Щом наближиха Том Питърс, Нейтън го изгледа внимателно и прецени, че съпругът на изчезналата Сюзън наближава тридесетте и че е висок около метър и седемдесет. Изглеждаше добре само по шорти и

бяла тениска. Може би редовно спортуваше. Лицето и ръцете му вече бяха позагорели от слънцето.

Когато мъжът вдигна глава, Нейтън видя в очите му само страх и объркване.

— Господин Питърс. Том — добави той и протегна ръка.

— Не зная къде още да я търся. Просто не знам какво да правя. — Мъжът говореше, без да ги погледне, а очите му бяха насълзени. Примигна, вдигна ръка към очите си, изтри сълзите и заговори още позабързано: — Приятелите ми от съседното бунгало поеха по пътя от другата страна на къмпинга, за да огледат и там. Но аз реших да се върна тук. За всеки случай, казах си, не е зле пак да проверя.

— Трябва да седнете за малко. — Джо внимателно го подхвана под мишницата. — Защо не се приберете в бунгалото си, за да си починете? Ние ще ви придружим. Ще ви направя кафе.

— Не, няма да мръдна оттук. Защото тя е тук някъде, предчувствам го. Нали снощи хукна насам, към плажа? Цялата работа е в това, че се скарахме. Скарахме се много лошо. Господи, колко е глупаво всичко! Защо ни трябваше да се караме?

Той закри лицето си с ръце и притисна пръсти към очите си, зачервени от безсънието и от напрегнатото виране в храстите.

— Искаше да ѝ купя къща. Но ние още не можехме да си го позволим. Опитвах се да ѝ го обясня, да ѝ докажа колко е неразумно засега за хора с нашето положение, ала тя дори не желаше да ме изслуша. И когато излезе навън, аз изпитах облекчение. Наистина ми олекна и дори си помислих: „По дяволите, най-последно ще мога да се наспя, докато тя кръстосва по плажа.“

— А може би е решила да поплува, за да охлади нервите си? — предположи Нейтън.

— Сюзън? — горчиво се изсмя Том. — Да плува сама, посред нощ? Никога! Тя не смее да влезе, ако водата стига до коленете ѝ. Не обича да плува в океана. Винаги твърдеше, че чувала някакви странни шумове, щом водата се надига над коленете ѝ. Нали знаете — добави той с извинителна усмивка, — след като я заведох на филма „Челюсти“. — Мъжът се обърна назад и се загледа във водата. — Знам какво говорят хората. Че е влязла да се изкъпе и се е удавила. Но не, това просто е невъзможно. Тя обичаше само да седи на пясъка и да се любува на вълните, но отдалеч, от безопасно разстояние. Обичаше

шума на морето, обичаше мириса му, но не обичаше да влиза навътре. Но къде е тогава, по дяволите? Дяволите да те вземат, Сузи, ако си замислила някакъв идиотски план да ме убедиш да ти купя проклетата къща! Ще отида да пообиколя още малко наоколо. Не ме свърта на едно място.

Том Питърс отново пое към дюните и приведеният му силует скоро се скри зад храстите.

— Нейтън, смяташ ли, че тя е способна да му погоди такъв номер? Да го разтревожи до смърт само защото не е изпълнил желанието ѝ?

— Кой знае, всичко е възможно. Хайде, да тръгваме. — Той я прегърна. — Чака ни доста път до малката вила, затова внимавай да не се препънеш някъде. А като стигнем във вилата, ще си починем.

— Искам да си почина и да забравя за всичко.

Тъкмо когато двамата заобикаляха голямата дюна, се надигна силен вятър. Пясъкът беше осеян със стъпки, с ивици, оставени от раците, с трипръсти отпечатъци от дивите патици. Имаше и много отпечатъци от обувки, но вятърът яростно заличаваше всички следи.

„Как би се осмелила да тръгне сама по този запустял път, и то посред нощ?“ — запита се Джо. Наистина нощта беше безоблачна и луната щедро осветяваше плажа, но въпреки това всяка жена биха я побили тръпки от смълчаната, безлюдна гледка. Може би е искала само да се поосвежи от морския вятър.

— А защо е събула обувките си на плажа? — запита го Джо. — Искала е да походи по пясъка боса? Явно е била ядосана, търсела е усамотение. Нощта беше топла и задушна. Може пък да е поела към брега и да е тръгнала покрай водата. Да, това ми изглежда най-вероятното обяснение.

Обърна се и огледа ниските дюни. Вятърът повдигаше пясък, за да го захвърли над поклащация се морски овес и дивите лози.

— Може би вече са я намерили. — Нейтън я прегърна през рамо. — Щом се приберем във вилата, ще позвъня по телефона в къмпинга.

— Иначе къде би могла да отиде? — Тя потръпна от хлад и отмести поглед от дюните, които бавно чезнеха в далечината. Зад тях се тъмнееше гората.

— Нима е била толкова неразумна, че да поеме към гората? Толкова ядосана на мъжа си, че да се скрие вдън земя, само и само за

да го убеди да ѝ купи някаква къща?

— Не знам. Омъжените жени са способни на какви ли не скандали. На постъпки, които на околните изглеждат необяснимо жестоки, глупави и ненужни. Всъщност това е валидно не само за съпругите, но и за съпрузите.

— И ти ли си бил такъв? — Изглежда го недоверчиво. — И ти ли си бил безсърдечен и жесток съпруг?

— Вероятно... — Прибра зад ухото ѝ кичур коса. — Сигурен съм, че бившата ми съпруга и досега повтаря колко ужасен съм бил.

— Женитбата в повечето случаи се оказва ужасна грешка. Ставаш зависим от някого и без да се усетиш, започваш да се нервираш от най-дребните поводи, всичко в него те дразни, и то само защото сте заедно по цял ден. И по цяла нощ.

— Доста цинично звучат тези думи от устата на жена, която никога не е била омъжена.

— Но съм наблюдавала много семейни двойки. И често съм се питала какво бих сторила аз на тяхно място. Нали знаеш, че умея да наблюдавам.

— Защото така рискът е много по-малък, отколкото да се обвържеш с някого.

Тя се извърна рязко.

— Защото това е най-важното в професията ми, Нейтън. Ако Сюзън Питърс се е скрила някъде и още не се връща в къмпинга, за да накара съпруга си да страда, мислиш ли, че е редно той да ѝ прости тази жестока шета?

Обхвана я необясним гняв. Сама не можеше да си обясни причината, но не можеше да спре да говори и да ръкомаха разпалено.

— Да, той ще ѝ прости, нали? Ще коленичи в краката ѝ, обезумял от радост, че тя отново е при него. И веднага ще ѝ обещае, че веднага след връщането им на сушата ще ѝ купи проклетата къща. Очевидно тя може да постигне всичко, след като го накара да се поизмъчва в продължение на няколко часа.

Нейтън се вгледа в искрящите ѝ очи, в червенината, избила по страните ѝ.

— Може би имаш право. — Сега той говореше по-меко, очарован от внезапната ѝ промяна. — Но не мислиш ли, че не е редно да

приписваш толкова коварни помисли на една жена, която всъщност ние не познаваме?

— Но познавам много други като нея. Майка ми, Джини... Има много хора, които вършат непростими неща, без да се замислят за мъката, която причиняват на другите. Те ме отвращават. Не понасям такива непоправими егоисти, които непрекъснато се ръководят от капризите и прищевките си.

В гласа ѝ се долавяше болка. Дълго сдържаното ѝ страдание го покърти, стомахът му се сви на топка, а ръцете му конвулсивно се стегнаха в юмруци. Трябваше да ѝ каже. Длъжен беше. Не можеше вечно да го крие, нямаше право повече да я държи в неведение, независимо колко усилия бе положил, за да убеди сам себе си, че опазването на тайната беше най-добрият изход и за двамата.

Може би изчезването на Сюзън Питърс е някакво знамение, поличба. Ако въобще можеше да се вярва на такива суеверия. Но независимо дали вярва или не в свръхестествените сили, той беше длъжен да сподели с нея всичко, което знаеше.

А дали тя ще намери достатъчно сили в себе си, за да понесе горчивите разкрития? Или веднага ще му изкрещи повече да не се мярка пред очите ѝ?

— Джо Елън, нека да влезем вътре.

— Да. — Потръпна от хлад, защото облаци затулиха слънцето и вятърът отново зафуча. — По дяволите, какво още правим навън? Търсим някаква непозната жена, която е толкова безсърдечна, че измъчва до смърт съпруга си, а заедно с него и хората в къмпинга.

— Не, Джо. Тя може да се е загубила. Може да страда сега някъде самотна и объркана.

— Че кой не е самотен и объркан в наше време?

Може би ще е по-разумно да изчакам още няколко дни — реши той. — Днес е много разстроена. Да, най-добре ще е, когато намерят тази Сюзън Питърс. Ако вярваше в някой бог, сега би коленичил да измоли още няколко дни, да отложи този мъчителен миг, когато ще трябва да ѝ признае това, което криеше от нея, за което не смееше дори да мисли в нейно присъствие. И ако боговете се смилят над него, той ще заплати дори и най-високата цена.

Но дали щеше да се окаже по-тежка, неопишимо по-тежка от цената, която вече бе платил?

Само когато е уверен, че тя е достатъчно силна, само когато е сигурен, че ще може да я понесе, само тогава той ще ѝ довери кошмарната вест, най-дълбоко скритата в сърцето му тайна.

Анабела никога не бе напускала Острова на изгубеното желание. Тя беше убита в гората западно от „Сенкчюъри“ през една гореща лятна нощ. Нейният убиец беше Дейвид Делъни, родният му баща, когото Нейтън бе обичал, от когото се бе възхищавал, когото винаги бе уважавал.

През прозореца Джо видя първите светкавици. Откъм океана се спусна сива и мокра пелена.

— Задава се буря — промълви тя.

— Да.

Първите дъждовни капки забарабаниха тежко по тревата и Кирби ускори крачките си. Групата за претърсване, към която се беше присъединила, преди малко се бе разделила на две и тя тръгна с тези, които се движеха към „Сенкчюъри“. Потръпна, когато дъждът започна да се излива върху високите дървета и блузата ѝ се намокри. Докато се оглеждаше къде да се подслони, дъждът се усили и задуха вятър, изненадващо студен и силен. В този миг зърна Брайън, без шапка, със свити рамене, да тича по пътеката право към нея.

Бяха си уговорили среща на края на източната тераса. Без да каже дума, той я хвана за ръката и я поведе към покритата веранда. Няколко минути двамата стояха мълчаливо, заслушани в тътена на гръмотевиците, докато мълниите раздираха небето като вълшебен фойерверк.

— Все още ли няма известие? — Тя премести лекарската чанта в другата си ръка.

— Не. Току-що пристигам от западния бряг. Гиф е в групата, която пое на север. — Уморен, той изтри от лицето си дъждовните капки. — Тези изчезвания взеха да стават ежедневие на острова.

— Изминали са повече от дванадесет часа, откакто са я видели за последен път — отбеляза тя и се загледа в надвисналите дъждовни облаци. — Ураганът ще ги накара да прекратят търсенето. За Бога, Брайън, нищо чудно след тази буря океанът да изхвърли тялото ѝ на брега. Това е единственото правдоподобно обяснение, което още не е опровергано. Горкият ѝ съпруг.

— Сега нищо не може да се направи. Ще изчакаме да премине бурята. А ти трябва да смениш блузата си. Върви да се преоблечеш, а в това време аз ще приготвя кафето.

— Да. — Прокара ръка през мократа си коса. — Отивам. Но като се върна, искам да видя раната на ръката ти. Ти също трябва да си смениш ризата.

— Нищо ми няма.

— Това аз ще реша — заяви младата жена и тръгна след него. — Първо ще прегледам раната ти.

— Както решиш. Но сега се качи горе и си избери нещо от гардероба на Джо.

Къщата беше притихнала, изолирана с непрогледна дъждовна пелена.

— А тя тук ли е?

— Мисля, че и тя е навън. — Той се приближи до хладилника и измъкна някаква замразена бобена супа, която бе оставил преди две седмици. — Да се надяваме, че се е подслонила някъде като всички разумни хора.

След петнадесет минути Кирби слезе от горния етаж. Кухнята ухаеше приятно на кафе и на супа. Топлината ѝ помогна да забрави за напрежението, сковало раменете ѝ. За миг се облегна на междинната врата, загледана в Брайън.

Макар че едната му ръка все още беше бинтована, той умело нарязва на тънки филийки хляба, за който беше сигурна, че сам е изпекъл рано тази сутрин. Мократа риза още лепнеше по гърба му и очертаваше едрите му мускули. Но когато Брайън погледна към нея, сините му очи я накараха да усети позната приятна и възбуждаща тръпка.

— Много приятно ухае тук.

— Още по-приятно щеше да ти се стори, ако беше по-гладна.

— Днес почти нищо не съм слагала в устата си. — Подаде му ризата, която беше намерила в гардероба му. — Ето, облечи я. Не бива да оставаш с тази мокра риза на гърба.

— Благодаря. — Веднага забеляза, че е облякла една от тъмносивите фланелки на Джо. Но за разлика от сестра му тя я изпълваше и гърдите ѝ се очертаваха влудяващо съблазнително. Фланелката ѝ стигаше доста под кръста. — Май ти е малко дължка.

— Защото Джо е с дванадесет сантиметра по-висока от мен. — Тя вдигна вежди, когато той смъкна през глава мократа си риза. Кожата му беше потна, загоряла и гладка. — Господи, колко си привлекателен, Брайън. — Кирби се засмя, когато той я изгледа смаяно, смутен от неочаквания ѝ комплимент. — Мога да оценя великолепно то ти телосложение не само като жена, но и като лекарка. По-добре си

облечи чистата риза, иначе не отговарям за последствията. И като жена, и като лекарка.

— Хм, може пък да стане доста интересно. — Той пристъпи към нея. — С какво да започнем?

— Никога не си позволявам личният ми живот да пречи на професионалните ми задължения. Ето защо съм длъжна първо да прегледам раната на ръката ти.

— А после какво ще последва? — И преди да успее да му отговори, Брайън я сграбчи за лактите, повдигна я леко и я целуна.

— Не съм виждала по-силен мъж — прошепна тя. Краката ѝ сякаш сами се свиха около кръста му. — Пулсът ти е малко ускорен — промърмори и го провери, като допря устни до гърлото му. — Да, доста е ускорен.

— Аз съм много ценен пациент за изследване, доктор Кирби. — Брайън зарови лице в косата ѝ. — Такива като мен не бива да бъдат принуждавани да чакат дълго. Всъщност дори си мисля, че съм от спешните случаи. — Но тя не му отговори, заета с изследването на мускулестата му шия, затова той я вдигна още нагоре, за да я погледне в очите. — Какво искаш от мен, Кирби?

— Доскоро си мислех, че знам отговора. — Пръстите ѝ галеха лицето му. — Но сега вече не съм толкова уверена. Може би си остро заразен пациент. Не усещащ ли да се свива от болка сърцето ти?

— Все едно че го изстискват като лимон.

— А издигане и пропадане на някаква невидима преграда в стомаха?

— Напоследък по всяко време на денонощието. Много ли съм зле, докторе?

— Не съм сигурна, но... — Потръпна, защото външната врата се хлопна. Отвън се чуха оживени гласове, приближаващи се към кухнята. Тя въздъхна примирено, само притисна чело към неговото, а той неохотно я спусна на пода.

— Май че Лекси и Гиф се връщат. — Брайън не сваляше поглед от Кирби. — Може би с тях се връщат и още няколко мъже от групата. Щом влязат, веднага ще поискат нещо топло за ядене.

— Тогава да ти помогна.

— Ще ти бъда много задължен, Кирби. — Брайън отиде до печката и вдигна капака на казана, за да излезе парата. — Но искам в

най-скоро време да си довършим разговора.

— Разбира се. — Тя отвори вратата на шкафа, за да извади купичките. — В най-скоро време.

Изправена край колоната на верандата пред вилата на Нейтън, Джо пушеше и унесено съзерцаваше неспирния дъжд. Още с влизането им във вилата младият мъж бе включил телевизора с надеждата да чуе прогнозата, но от силните смущения нищо не се чуваше, затова двамата се настаниха край радиоапарата. Успяха да чуят многобройните предупреждения към собствениците на туристически самолети и на яхти, както и към рибарските кораби. Очакваха се проливни дъждове.

— Все още нито дума за Съзън Питърс — обади се той, когато се появи на верандата. — Част от групите за издирване са се прибрали в „Сенкчюъри“, за да изчакат да премине бурята. — Наметна раменете ѝ с плътна хавлиена кърпа. — Трепериш, Джо. Защо не влезеш вътре при мен?

— Обичам да гледам как вали. — В небето просветна светкавица и тя изтръпна от страх. — Тези мълнии са като поздрав от ада, но пък иначе са толкова възбуждащи. — Въздъхна дълбоко, а хоризонтът отново се озари от огнената дъга на мълнията. Във въздуха се разнесе мирис на озон. — Къде ти е фотоапаратът? Забравих моя в „Сенкчюъри“.

— В спалнята. Сега ще ти го донеса.

С нетърпелив жест тя смачка цигарата в пепелника. Отново бе изпълнена с енергия. Трябваше да се залови с нещо, а не да стои на верандата и да съзерцава дъжда. Лицето ѝ светна, когато Нейтън донесе фотоапарата си.

— Какъв филм има вътре?

— Четиристотин дина — тихо отвърна той, докато я наблюдаваше как ловко борави с апарата му.

— Добре. Става за бързи снимки, тъкмо по мой вкус. — Изправи се и насочи обектива към дърветата, извиващи се под напора на вятъра. — Хайде, хайде — мърмореше тя, докато успее да издебне най-подходящия момент. Засне първия кадър почти едновременно с припламването на следващата светкавица. — А сега още една, искам

още една... — Гръмотевиците тътнеха една след друга, докато тя сменяше ъгъла, а пръстът ловко подскачаше, сякаш се протягаше към спусък на пистолет.

— А сега трябва да слеза долу, за да заснема онова дърво.

— Не, Джо, няма да ти позволяя. — Нейтън се наведе, за да вземе кърпата, паднала от раменете ѝ. Навесът над главите им едва ги прикриваше от пороя. — Няма да ходиш там. Не знаеш къде и кога ще удари мълнията.

— Но нали тъкмо това е най-интересното? Неизвестността. И спокойствието пред лицето на опасността. — С рязък жест отметна косата си. Поemanето на риска ѝ даде нови сили, в очите ѝ се появи опасен блясък. — Не разбирам какво правя тук с теб. Не искам да си губя времето и да стоя на тази веранда, когато навън е толкова красиво, тъкмо за снимки. Не ме е грижа дали ще пострадам. Докога ще ме измъчваш, Нейтън, и колко време ще ти трябва, за да ми се наситиш? Колко нощи ни остават, преди единият от нас да изстине и да се превърне в безразлично, жестоко, дори безмозъчно същество? — Но преди да успее да отвори уста, тя вече бе сграбчила косата му и притегляше устните му към своите. — Но сега дори и това не ме вълнува. Въобщо не ме интересува.

— Как така не те вълнува? — Вбесен от думите ѝ, обгърна лицето ѝ с ръце и я отмести, за да я изгледа тревожно. Очите ѝ бяха потъмнели от страст, озарявани само от мигновените проблясъци на мълниите. — Искам да разбереш, че ще те нараня само когато няма абсолютно никакъв друг избор.

— Не ме интересува! — повтори Джо и притисна устни към неговите. — Искам сега. Тъкмо сега. Желая те, Нейт. И не искам да мисля за нищо, не искам нито един от нас да разсъждава. Искам само да чувствам.

Бързо се отправиха към стаята. Тя се засмя, но в следващия миг простена, защото той рязко смъкна фланелката от раменете ѝ.

— По-бързо! — заповяда му тя. — Искам по-бързо! Той я повали на пода, а фотоапаратът глухо тупна на мекия килим, докато двамата трескаво сваляха дрехите си. Ръцете ѝ се вкопчиха в ризата му, когато той проникна в нея, мигновената тръпка я остави бездиханна и безпомощна. После плъзна ръце по бедрата му да го прегърне и да го подтикне да влезе още по-надълбоко.

Той вече не можеше да се спре. Остави се да го водят темпото, топлината, лудостта на съвкуплението. Ако нейната нужда беше умопобъркваща, то неговата беше отчаяна. Да я обладае, да я има, да я опази само за себе си. За още един ден, за още един час поне. До края на живота си.

Нима трябваше да изкупи греха на баща си, като се влюби в нея, в дъщерята на жертвата? И то безумно! Ако е така, тогава нека поне се опита да открадне всеки от тези безкрайно сладки мигове, преди да плати цената на възмездието.

Тя изкрещя, щастлива, изпълнена с благодарност и облекчение, когато оргазмът я прониза като стрела. Тялото му яростно се гмурна в нейното, а после внезапно застина. Отдръпна се от нея, без да може да откъсне очи от лицето ѝ.

— Това ли искаше? Така ли го искаше?

— Да.

— Бързо и безмилостно?

— Да, да.

Ръката му се сви в юмрук. Точно това ѝ бе дал.

— А не мислиш ли, че е време да се сложи край на тази лудост?

За миг Джо затвори очи.

— Не.

— Добре. — Погали я по бузата. Още един откраднат миг, каза си той, когато погледите им се срещнаха. — Не обичам да споря с теб, особено когато те желая. Дай ми още, Джо Елън. Но този път не ме принуждавай да ставам брутален.

Ръцете ѝ се увиха около врата му.

— Понякога ме плашиш, Нейтън.

— Знам. Но искам още веднъж. Нека да се възползваме от шанса.

Устните му нежно я докоснаха, изчаквайки отговора ѝ, но само след броени секунди станаха по-настойчиви. Искаше я още, още и още, но не само грубото и прибързано облекчение, както бе преди минути. Искаше нещо повече от обезумелия отклик на разгорещената кръв. И когато чу името си сред въздишката ѝ, той разбра, че ще се сбъдне желанието му.

Устните ѝ ставаха все по-ненаситни, а ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му. Нов прилив на задущаващо желание бързо се надигна в нея, сякаш преди малко не бе стигнала до мига на удовлетворението. Тя се

изтегна върху него, докато най-сетне го накара да се отпусне под нея, за да я дари със свободата на действие, за която тайно копнееше толкова отдавна.

Навън вятърът зафуча още по-силно, дърветата се огънаха, вратата към верандата изтрака. Вилата се разтреса от напора на бурята. Но те се галеха съвсем бавно. Докосваха се, вкусуваха се сред страстен шепот и въздишки. Джо вече бе изгубила всяка представа за времето, опиянена от милувките и допира на телата им.

Хрумна ѝ да го обходи с устни целия, за да го накара всеки път да потръпва конвулсивно от горещия ѝ допир.

Нейтън стегна ръце отзад на гърба ѝ, за да я плъзне към скута си. Сега и двамата се нуждаеха само от нежност, за да забравят преживените страдания, както и страданията, които ги очакваха.

Не можеха да откъснат поглед един от друг, докато накрая той ѝ поднесе устните си за целувка, а топлината преливаше от прегръдката ѝ. Мигът беше изпълнен с толкова интимност. Знаеше, че може да се съпротивлява, че може да го спре само с едно движение на ръката си. Но коленете ѝ вече тръпнеха и тя му даде повече, отколкото той бе очаквал.

Защото той жадуваше за подчинение. За нейното. И за своето. За пълното им сливане. Нежните целувки ги принудиха да затаят дъх, за да поемат бавното изкачване към върха на сладостта. Когато я обгърна с ръце, неспособна повече да издържа, тя изохка съвсем леко. Този път я облада така нежно, че оргазмът ѝ дълго не стихваше след неописуемия миг на кулминацията ѝ.

И двамата още тръпнеха, когато тя се протегна към него, за да го намери твърд и готов за нея. Нейтън веднага притисна устни към нейните.

— Пак — промърмори тя. — Искам пак така. Още, още веднъж.

Насладата се разля по тялото ѝ, а главата ѝ се замая като след чаша силно вино. Все още потръпваща, Джо се измести, за да се нагласи над него, и усети забързания му пулс под устните си.

— Обичам това, което правиш с мен. — Тя се плъзна надолу, за да обсипе корема му с горещи целувки. — Искам да знаеш, че и аз мога да те даря със същото.

Кожата му настръхна, когато горещата ѝ, щедра уста се прилепи към него. От взрива на страстта пред очите му притъмня. Тя го бе

довела до ръба на пропастта, но той я последва с радост, докато я галеше с треперещите си пръсти.

Джо се надигна над него и голотата ѝ проблесна в полумрака. После се наведе над него, за да го поеме в себе си, и се изви на дъга, за да му помогне да я прониже до дъно. Зениците ѝ потъмняха, когато отново го погледна, преди да започне плахо да се движи в такт с него.

Бавно, мъчително. Тялото ѝ се сгърчи, когато ръцете му я стиснаха като в менгеме, а после бавно и нежно като коприна се плъзнаха към гърдите ѝ. Дъхът ѝ замря, а ръцете ѝ се впиха в раменете му.

С отпусната назад глава, със снага, обтегната като тетива на лък, тя го обзвдваше все по-забързано, устремена към върха. Сърцето ѝ заби силно, главата ѝ се замая, цялото ѝ тяло искаше от него още и още наслади. Не можеше да издържа повече на влудяващия ритъм, но не можеше и да се спре. Тялото ѝ вече не се подчиняваше и само препускаше напред-назад, жадуващо нови удоволствия.

По кожата ѝ заблестяха капчици пот. Когато се надигна, за да захапне зърното ѝ, той усети вкус на сол и топлина. Остана така, притиснат към нея, за да ѝ позволи да му се нарадва до насита, преди двамата да полетят във водовъртежа на страстта.

Когато морно отпусна глава на рамото му и бученето на кръвта в ушите ѝ заглъхна, тя установи, че наоколо цари необяснима тишина.

— Дъждът е спрял.

— Мммм.

Джо се засмя и едва тогава успя да си поеме дъх.

— Не знам как ще обяснявам на Брайън защо изглежда така килимът. — Доволна от изненадата, изписана на лицето му, тя го погали по гърдите. — А сега мога да изпия два литра вода на един дъх.

— Ще ти донеса.

— Добре. Ще те чакам.

— Но ми се струва, че нямам сили дори да стигна до мивката. — Погали я за последен път, преди да я отмести от себе си, и се усмихна щастливо, когато тя се изтърколи на килима.

Донесе ѝ чаша вода и не помръдна, загледан в бялата ѝ шия, докато тя пиеше. Кожата ѝ беше зачервена от целувките му, а косата ѝ грееше около лицето ѝ като тъмночервен ореол. Устните ѝ, меки като праскова, още бяха подпухнали и извити в израз на задоволство.

Нейтън не можа да се въздържи, остави чашата и посегна към фотоапарата.

Очите ѝ се разтвориха широко, когато чу прещракването на фотоапарата. Джо ахна и инстинктивно закри с ръце голите си гърди.

— Какво правиш, по дяволите?!

„Опитвам се да открадна този миг — каза си той. — Защото не искам да отлети завинаги.“

— За Бога, изглеждаш великолепно. — Измести се и отново я снима, но този път успя да улови широко отворените ѝ очи.

— Спри! Да не си полудял? Та аз съм съвсем гола!

— Изглеждаш невероятно красива. По цялото ти тяло още личат следите от моите целувки, от ръцете и устните ми. А сега, след като се изчерви, си още по-интересна. Моля те, не се крий. Имаш прекрасни гърди.

— Нейтън... — въздъхна Джо и още по-здраво стисна ръце пред гърдите си. — Махни този фотоапарат.

— Защо? — Той отпусна апарата и се ухили предизвикателно. — Ако искаш, ще ти дам негативите, за да ги проявиш сама. Така никой, освен теб няма да знае за тях. Няма нищо по-артистично и по-зашеметяващо от голото тяло на млада и красива жена минути след като е изпитала божествената наслада.

— Чудесно. — Джо протегната ръка към него. — А сега нека аз да те снимам.

— Добре. — Той ѝ подаде апарата, развеселен от лекото объркване, което се появи на лицето ѝ.

— Май никак не се смущаваш.

— Не.

Тя погледна към фотоапарата, който Нейтън още държеше в ръката си.

— Искам да ми дадеш филма.

— Добре, скъпа. Нямах намерение да го нося в някое фотоателие за проявяване. — Погледна надолу, за да провери колко кадъра показва броячът. — Моля те за още една. Само лицето ти.

— Само лицето ми? Добре — съгласи се тя и се отпусна, дори на лицето ѝ се появи плаха усмивка. — Ето. Но веднага след това ще ми дадеш филма.

— Добре. — Нейтън бързо се намести, а тя спусна ръка и зачака последната снимка.

— По дяволите, нали ми каза, че е последната!

— Излъгах те. — Той се засмя звучно, стана и остави апарата на масата. — Но сега вече свърших. Исках само да запечатам на фотолента спомена за нашата незабравима нощ.

— Ако си въобразяваш, че ще проявя този филм, много се лъжеш. — Тя скочи на крака и грабна фотоапарата.

— Внимавай! Вътре са снимките, които направи вчера по време на бурята — напомни ѝ той с усмивка, когато тя посегна към апарата, за да изтръгне от него ролката с филма.

— Нямахте право да ме снимаш, Нейтън, без да съм ти разрешила.

— Напълно съм съгласен с теб. Не, не я слагай — намеси се той, когато Джо се зае да облича фланелката си. — Още не е изсъхнала. Почакай, ще ти донеса една суха тениска за преобличане.

— Благодаря. — Изгледа го замислено, преди Нейтън да отиде в съседната стая, и сви устни, докато изучаваше стегнатите мускули по ръцете и раменете му. Следващия път, реши тя, докато обличаше панталоните си, ще внимава повече, за да не му позволи да я изненада с фотоапарата.

Продължаваше да мисли за следващата им среща, но ръцете ѝ вече изваждаха ролката с филма с ловки, заучени движения. Напъха ролката в задния си джоб.

В този миг Нейтън се върна и донесе една тениска, след което навлече изсъхналите джинси.

— Ще дойда с теб до „Сенкчюъри“. Нека да проверим докъде са стигнали с търсенето.

— Добре. Нищо чудно групите за претърсване отново да са излезли. — Джо оправи разрошената си коса. — Бурята вече утихна. Имаш ли да ми послужиш с някакви ботуши?

Нейтън погледна към тъмозелените ѝ маратонки.

— Навън сигурно е много разкаляно. — Подаде ѝ ръка и видя учудването в очите ѝ, когато вдигна ръката ѝ, за да я целуне. — Мисля да те поканя на вечеря.

— Ще излезем някъде навън, за да вечеряме? — удиви се Джо.

— Е, може и в ресторанта на хотела. Ще се настаним в големия салон като почетни гости, ще си поискаме менюто, ще поръчаме бутилка вино от най-добрата реколта. Познавам хора, които цял живот само с това се занимават.

— Но това е смешно, Нейтън. Нали аз живея там.

— Но аз съм гост на хотела, забрави ли? Така че имам пълното право да те поканя на вечеря. Ще бъде прекрасна вечер. Ти ще седнеш срещу мен, а между нас ще горят свещи, ще си говорим, ще се усмихваме. А хората от съседните маси ще се преструват, че не ни забелязват, въпреки че през цялото време ще шушукат каква симпатична двойка сме. — Взе бейзболната шапка от масичката за кафе и я постави на главата ѝ. — А аз ще следя да си изядеш вечерята като послушно момиче, без да преставам да си мисля за насладите, които ще ни очакват през нощта. На всичко това му се казва романтика.

— Не ме бива много по романтиката.

— Така казваше и за секса. Но се оказа, че си грешала. — Той я хвана за ръката и я поведе към вратата. — Нека да видим как е положението навън. Може би Брайън ще ни поднесе плодова пита за закуска.

Джо прихна.

— Всички ще ме гледат като побъркана, ако си поръчам маса в салона на ресторанта.

— Нека да има за какво да клюкарстват — успокои я той, слезе от последното стъпало пред верандата и стъпи на мократа земя.

От топлата земя се издигаха изпарения и наоколо се стелеше лека мъгла. Гората изглеждаше освежена и още по-зелена от вчера. От листата се сипеха дъждовни капки, които падаха върху главите им.

— Всичко е мокро — отбеляза Джо. — Дъждът беше много силен, но кратък. Може би водата е заляла бреговете. Дано няма щети.

Погледна към измокрените си и изкаляни маратонки, но реши, че нищо друго не ѝ остава, освен да приема философски тези дребни неудобства. Само ги избърса в дебелия слой от мъх по ствола на най-близкото дърво.

— Предполагам, че баща ми е излязъл с някоя от групите за издирване, но надали ще успеят да я намерят. Най-тревожна ще е обстановката в къмпинга. Но може би по плажа е най-лесно за търсене.

— Говориш тъкмо като негова дъщеря.

Тя го изгледа разсеяно.

— Не. Твърде рядко си мисля за острова. През сезона на ураганите слушам по новините за придвижването на въздушния фронт в района около острова и по крайбрежието на Савана, но такава силна буря не е имало от години.

— Джо Елън, признай си, че обичаш този остров. Защо се опитваш да го скриеш?

— Защото животът ми не е посветен изцяло на острова.

— Да, не е, ала въпреки това той означава много за теб. — Приблужи се към нея. — С този остров те свързват толкова много неща, толкова хора, че не може да не влияе върху живота ти. Понякога влиянието на хората и местата върху нас е незабележимо и трудно се открива, но е факт. Например ти вече ще имаш огромно влияние в моя живот.

Сърцето ѝ се сви и тя инстинктивно отстъпи крачка назад.

— Нейтън...

— Нека да стигнем до брега. Там ще спрем за малко. — Той отново хвана здраво ръката ѝ. — Защо трепериш? Боиш се, че отново ще те бутна в реката? Нямам такова намерение, Джо. Обаче не смятам да рискувам да паднеш във водата.

— Мога и сама да се държа на крака. А освен това винаги внимавам къде стъпвам.

— Но понякога навлизаш в непозната за теб територия. Признавам, че е непозната и за мен.

— Това не е вярно. Нали си бил женен и...

— Но тя по нищо не приличаше на теб — тихо ѝ възрази Нейтън, прегърна я и младата жена отпусна глава на рамото му. — С нея никога не изпитах щастието, с което ме дари ти тази нощ. Тя нито веднъж не ме погледна така, както ти ме гледаш. Нито пък аз съм я желаел така страстно, както искам теб. Именно в това беше бедата. Не съм разбирал докъде се е простирала моята вина и докъде — нейната, докато не те срещнах отново тук, на острова.

— Но всичко стана прекалено бързо. Ти беше толкова напорист, че...

— Тогава се дръж за мен, и то по-здраво. По дяволите всичко останало, Джо Елън — въздъхна нетърпеливо младият мъж и отметна

косата от челото ѝ. — Не мога да се въздържам повече!

Тя усети нетърпението му, когато устните им отново се срещнаха, но този път в нея се надигна още по-силно желание. Бързото припламване на паниката в гърдите ѝ се смеси с тръпката на желанието. Кръвта ѝ забушува в очакване на насладата.

— Може би няма да ме пратиш на дъното. — Тя не можа да устои, когато той я сграбчи в обятията си. — Но усещам как потъвам все повече и повече. Част от мен иска само да бъде щастлива, но друга част се стреми да изплува на повърхността на водата. Не зная кое е по-доброто както за мен, така и за теб.

Той се нуждаеше от искрицата надежда, от нашепването на сърцето, обещаваща, че тя го обича с цялата си душа, че ако се обичат достатъчно силно, ще могат да оцелеят, каквото и да им предстои.

— Защо мислиш непрекъснато само за нещастия и беди, вместо да се отпуснеш и да се опиташ да бъдеш щастлива с мен?

Изрече го толкова простичко, че тя се усмихна смутено, сепната и объркана. Загледа се в неспирните води на реката и се запита какво ще стане, ако се потопи сред тях? Къде щеше да я отнесе водата? Сякаш усещаше как течението я носи напред, към неизвестността. Сякаш виждаше как му се съпротивлява отчаяно.

Нещо трепна под повърхността на водата и привлече погледа ѝ. Нещо се носеше там долу.

От гърлото ѝ се изтръгна див вик, изпълнен с ужас. Тя се отпусна на колене, преди той да успее да я хване.

— Джо, за Бога, какво ти стана?

— Във водата. Там, във водата... — Тя притисна ръка към устата си, за да не закрепчи от страх. — Да не е мама? Да не би мама да е във водата?

— Спри! — Нейтън коленичи до нея, стисна я за раменете и я обърна към себе си. — Погледни ме, Джо Елън. Искам веднага да престанеш. Няма да ти позволя да изпаднеш в истерия. Погледни ме и се опитай да се отпуснеш.

— Видях... — Отвори уста, за да поеме глътка въздух. — Във водата, видях... не, сигурно съм си загубила ума, Нейтън. Не мога повече да издържам.

— Не, Джо, можеш. — Той я придърпа към себе си с отчаян жест. — Само се дръж за мен. Не се отделяй от мен. — А когато тя се

сгуши в прегръдката му, той отправи навъсен поглед към реката.

И откри как едно преbledняло видение го гледаше право в очите.

— Мили Боже! — Ръцете му я стиснаха конвулсивно. После внимателно я извъртя с гръб към реката и неволно се подхлъзна. — Тя е тук! — изкрещя той и зарови разтрепераната си ръка в косата си, сякаш да се предпази да не полудее още в същия миг. — Дай ми ръката си.

— Какво?

— Не си полудяла. — Задъхан, Нейтън я погали по гърба, за да успокои треперенето ѝ. — Има някой във водата! Помогни ми да го измъкна.

— Ох, Господи... — Джо решително се обърна към брега, но стъпваше съвсем предпазливо, за да не се подхлъзне и да падне в мътната вода. — Подай ми ръка, Нейтън. Опитай се да я хванеш, а аз ще ти помогна да я изтеглим. Дали е още жива? Дали диша още?

Той погледна по-внимателно. Стомахът му се сви на ледена топка от ужас и от състрадание. Реката не беше пощадила жертвата си.

— Не. — Стараеше се да говори сдържано, без да позволява на крайниците си да треперят. Вдигна очи към лицето на Джо. — Не, не може още да е жива. Ще се опитам да я спра, за да не я отнесе течението. А ти изтичай до „Сенкчюъри“ да поискаш помощ.

Сега Джо беше странно спокойна и студена.

— Заедно ще я измъкнем — заяви тя и му протегна ръка.

Предстоеше му най-неприятната част от операцията. На два пъти Нейтън я изпускаше, докато се опитваше да освободи тялото на Сюзън Питърс, заклещено сред струпаните в мътната вода клони. Наложиха се да нагази във водата, като през цялото време се опитваше да не мисли за нищо, дори и когато вкочанените ѝ пръсти се допряха до краката му. Смътно дочуваше виковете на Джо, докато изтегляха на брега това, което бе останало от жената.

Без да обръща внимание на болезнените спазми в стомаха си, тя слезе по стръмния бряг и навлезе в реката. Пъхна ръце под тялото на Сюзън. Дъхът ѝ секна, когато за един кратък, ала ужасяващ миг се озова лице в лице със смъртта.

Глухо простена, заклати се и се отпусна на колене в плиткото. Остави тялото да се завърти във водата, защото повече нямаше сили да го гледа. Тръсна ръце, за да махне мръсотията. Нейтън я стисна здраво и я раздруса с все сила. После той я остави, за да навлезе още навътре, докато водата стигна до гърдите му. В този миг Джо се обърна и повърна.

— Върни се във вилата. — Той се закашля и се изплю, сякаш искаше да премахне от устата си противния вкус на мътната река.

— Сега ще ми мине. — Тя се олюля и усети първите горещи сълзи по лицето си. — Дай ми само една минута. След малко ще се съвзема.

Лицето ѝ беше мъртвешки бледо, също като лицето на Сюзън, която Нейтън измъкна на брега с отчаяни усилия, а тялото ѝ трепереше силно.

— Казах ти веднага да се прибереш във вилата. И побързай да се преоблечеш. А после се обади в „Сенкчюъри“ да изпратят някоя от спасителните групи. Не можем да я оставим тук, на брега.

— Не. Не, ти беше прав. — Джо тръсна глава, опитвайки се да се съвземе. Тялото на Сюзън беше мътносиво и подпухнало, а косата и лицето ѝ бяха покрити с кал. Но макар и смътно, все пак си личеше, че

някога е била хубава жена. — Трябва да донеса нещо, с което да я покрием. Ще донеса и на теб едно одеяло.

— Но първо се погрижи за себе си, ясно ли?

Тя кимна и макар да не вярваше, че ще може да се държи на крака, стана от мократа земя и бавно пое към вилата. Ала преди да тръгне, още веднъж погледна към него. Лицето му беше пребледняло и изцапано, а очите му — зачервени от мръсната вода. Но тя не можеше да забрави как той без колебание нагази в буйната река.

— Нейтън.

— Какво?

— Нищо — промърмори тя. — По-късно ще ти го кажа.

Той изчака, докато стъпките ѝ затихнат. Наоколо всичко притихна, долавяше се само далечното бучене на реката от праговете по-надолу по течението. И биенето на сърцето му. Надвеси се над трупа. Събра цялата си смелост, за да не побегне в ужас назад. Защото трябваше да я огледа. Сега беше сигурен, че приживе тя е била красива. Стисна зъби и я докосна, за да обърне главата ѝ на другата страна и да види това, без което не можеше да потвърди страшното подозрение.

Да, по шията ѝ още си личаха тъмночервените петна. Ужасен, дръпна ръка, сви се на кълбо и притисна глава към коленете си.

Мили Боже, какво се бе случило?!

Страхът беше много по-ужасяващ от скръбта, много по-мъчителен от чувството за вина.

Ала все още се владееше, когато Джо се върна от вилата. Не се бе преоблякла, но той нямаше сили да ѝ се скара, само прие с безмълвна благодарност тънкото жълтеникаво одеяло, което тя наметна върху раменете му.

— Идват — задъхано започна тя и изтри устните си. — Брайън и Кирби. Обадох се по телефона на Брай, казах му... да, казах му. Той ме увери, че ще я вземе със себе си. Нали е лекарка. Но още не е успял да съобщи на останалите...

Гласът ѝ заглъхна и тя впери безпомощен взор нагоре.

— Защо е дошла тук, Нейтън? Защо, за Бога, е тръгнала към реката? Може би се е спънала в мрака и си е ударила главата в някой камък... Каква ужасна участ, Господи! Вече се бях примирила с

мисълта, че се е удавила, че ще я намерим изхвърлена от вълните на брега. Но това, което видяхме, е много по-страшно.

„На броени метри от вилата“ — само това си мислеше той. Само на метри от стаята, в която се бе любил с Джо. От вилата, в която бе предизвикал боговете, припомни си и потръпна от ужас.

Дали трупът е бил влачен от течението, или е бил захвърлен тук, толкова близко, че той би могъл да види цялата сцена от прозореца на кухнята си, ако е станало посред бял ден.

Тя го погали по ръката и се изплаши — ръката му беше ледена и безжизнена като трупа, който лежеше на брега.

— Целият си мокър. Ще изстинеш. Иди да си смениш дрехите. Аз ще остана тук, за да дочакам Брайън и Кирби.

— Няма да мръдна оттук. Няма да те оставя сама. Нито нея.

Тя обви ръце около него.

— Това е най-смелото и най-любезното предложение, което някога съм получавала. — Притисна устни към врата му. Искаше да усети отклика му, да си припомни топлите му ласки. — Нали нагази във водата заради нея? Можеше да я оставиш да я отнесе течението, но не го направи. Макар че кой знае дали има някакво значение всичко това.

— Има значение.

— Да, за теб. Ти си добър човек, Нейтън. Никога няма да забравя какво направи за нея.

Той стисна клепачи, а после се отместа, без да я погледне.

— Ето ги, идват — равнодушно отбеляза той. Още не бе успял да се обърне, когато Брайън и Кирби се втурнаха надолу по пътеката.

Кирби ги изгледа набързо и веднага прецени състоянието им.

— Вървете във вилата и вземете горещ душ. А после ще ви прегледам. — Задмина ги и коленичи до одеялото, с което беше завита Сюзън.

Но Джо не помръдна от мястото си.

— Сигурно това е трупът на госпожа Питърс. Беше се закачил за клоните на онова дърво, надвесено над реката. Може би снощи е паднала във водата.

Джо се смути и протегна ръка към Нейтън, а Брайън приклепна до Кирби. След малко той кимна мрачно, когато тя повдигна одеялото.

— Да, това е тя. Помня, че няколко пъти двамата с мъжа си идваха в хотела на вечеря. По дяволите, какъв ужас! — Надигна се и изтри лицето си. — Ще отида да намеря съпруга ѝ. А после трябва да я приберем. Не можем да я оставим тук.

— Не, тялото не бива да се мести — заяви категорично Кирби. — Обади се в полицията и им кажи незабавно да дойдат. Не вярвам, че се е удавила. — Внимателно повдигна брадичката на Сюзън. — Изглежда е била удушена.

— Но как е възможно това? Как е могло да се случи? — Лекси се сви на дивана. Стисна отчаяно ръце, за да не загризе ноктите си. — Никой никого не е убивал на острова. Тук нямаме убийци. Кирби трябва да е сбъркала.

— Скоро ще узнаем истината. — Кейт включи вентилатора на тавана. — Полициите ще ни уведомят. Но и при двата варианта жената вече я няма, а горкият ѝ съпруг... Джо Елън, престани да крачиш напред-назад! Ела тук и седни при нас. И изпий това бренди. Ще ти помогне.

— Не мога да седя. — Тя продължи да крачи от единия прозорец до другия, макар че не поглеждаше навън.

— Моля те, Джо, седни и се успокой — тихо заговори сестра ѝ. — Да не си решила да ме подлудиш с това крачене из стаята? Защо Гиф сега не е при мен? Не разбирам защо трябва да се мотае там с другите мъже, вместо да дойде при мен.

— Стига си хленчила! Млъкни поне за пет минути! — озъби се Джо. — Какво знаеш ти?

— Стига. Не се карайте — намеси се Кейт и вдигна ръце. — Не мога повече да издържам.

— Нито пък аз. Ще изляза навън — тръсна глава Джо и пое към вратата. — Ще отида да видя какво става там. Искам да правя нещо. Това бездействие ще ме съсипе.

— Джо! Не излизай сама. — Братовчедката се приближи към нея и я стисна за ръката. — И без това толкова ми е зле. Моля те, никъде не излизай сама.

Като видя как Кейт внезапно се състари пред очите ѝ, изплашена и трепереща, Джо веднага промени решението си.

— Имаш право. Сега никоя от нас не бива да излиза навън. Седни, Кейт, и се успокой. Хайде, седни тук. — Пое ръката ѝ и я

поведе към дивана. Настани я до Лекси. — Седни тук и пийни малко бренди. Много си изтощена, това е всичко.

— Аз ще ѝ донеса бренди — обади се Лекси и се надигна от дивана.

— Не ставай, а просто ѝ дай моята чаша. Не ми се пие.

— Не ми обръщайте внимание, момичета. Ще се съвзема. По-важното е да не се карате. Много ме наскърбявате с разправиите си. — Кейт пое чашата с бренди и вяло се усмихна. — Трябва да приготвим кафе, защото мъжете всеки момент ще се върнат. Не помня дали тази сутрин на Брайън му остана време да свари кафето.

— Аз ще се погрижа за това. — Лекси се надигна и леко я целуна по бузата. — Не се притеснявай. — Но когато се изправи, тя видя Гиф на прага.

— Те се връщат. Искат да поговорят с Джо.

— Добре. — Джо стисна ръката на сестра си и тръгна към младежа. — Аз съм готова.

— Още колко ще я разпитват? — Брайън се изправи до вратата към предната веранда и се заслуша в свиренето на щурците.

— Навярно скоро ще приключат — тихо рече Кирби. — Нали вече изтече почти цял час, откакто влезе при тях. Нейтън го разпитваха по-малко от час.

— Та тя няма нищо общо с тази трагедия. Не им ли е достатъчно, че първа е видяла трупа и е помогнала на Нейтън да го измъкне от водата? Защо трябва още да я измъчват?

— Сигурна съм, че се стараят да ѝ спестят неприятностите. — Младата жена въздъхна, а Брайън се обърна рязко и я измери с гневен поглед. — Брайън, разбери, че нямаме друг изход. Една жена е била убита. Те са длъжни да разпитат всички, които знаят нещо за случая.

— Да не би Джо да е убила онази нещастница? — Той пристъпи неспокойно и се облегна на една колона на верандата. — Лесно ти е на теб. Свикнала си с клиниките, където на бърза ръка се поставят диагнози, предписва се лечението и всичко е наред.

— Може би имаш право — заговори с много по-хладен тон, за да прикрие огорчението си. — Но това не променя фактите. Някой е

решил, че Сюзън Питърс не трябва повече да живее. Затова сега трябва да се разпитат всички, които са били наблизно по време на убийството.

Той направи няколко крачки по потъналата в мрак веранда.

— По-добре да се бяха насочили към съпруга ѝ.

— Не знам какво са решили, Брайън.

— И на него ще му дойде редът. Това го изисква елементарната логика. Щом нещо се случи с една жена, първо хвани съпруга ѝ. Нищо чудно той да се окаже убиецът. Помня как разпитвах баща ми, когато майка ми изчезна. Разпитвах го по цели часове, докато накрая не се примириха с версията, че просто е... изчезнала от острова. Ще го натикат проклетото копеле в килията. И ще го затрупат с въпроси. Кой знае, може пък и той да е решил, че Сюзън Питърс е заслужила смъртта си.

Погледна към Кирби. Тя още стоеше до колоната на верандата и все още беше облечена в една от фланелките на Джо. Стори му се необичайно унила, дори може би съкрушена. Но в следващия миг си припомни как бе разговаряла спокойно и професионално с полицаите, изреждайки термини от патоанатомията и съдебната медицина, преди да натоварят трупа на линейката, за да го отнесат в моргата в Савана.

Тогав сред полицаите, събрани на поляната край реката, съвсем не изглеждаше съкрушена.

— Вече трябва да се прибираш, Кирби. Няма смисъл да стоиш тук.

Искаше ѝ се да заплаче, да крещи, да заблъска с юмруци тази преграда, която той внезапно издигна между тях двамата.

— Защо ме гониш, Брайън?

— Защото не знам какво да правя с теб. И защото още от самото начало не исках да те пускам да влезеш.

— Но го направи.

— Аз ли? По-скоро ти сама разби вратата. В този миг се появи Джо.

— Току-що свършиха. Говоря за полицаите.

— А при теб всичко наред ли е? — попита Кирби и пристъпи към нея. — Може би си много изтощена. Качи се в стаята си и си легни. Мога да ти дам приспивателно.

— Не, благодаря. Добре съм. Наистина. — Джо стисна ръката ѝ. — Дори съм по-добре отпреди час, защото нещата, макар и много

бавно, започват да се изясняват. Но не мога да престана да мисля за онази нещастна жена. Нейтън върна ли се?

— Кейт разговаря с него в салона на горния етаж. — Брайън се приближи към сестра си. Изглежда я бе подценявал, защото тя бе издържала продължителния разпит. — Мисля, че лесно ще го убедим да остане тук, при нас, тази нощ. Кой знае, може би ченгетата ще претърсват около реката още ден или два.

— Тогава ще го убедим да остане и да преспи в „Сенкчюъри“. Защо не останеш и ти в хотела? — обърна се Джо към приятелката си.

— Не, предпочитам да се прибера у дома — отговори Кирби и хвърли многозначителен поглед към Брайън. — Вече нямате нужда от мен. Някой полицаи ще ме откара с колата си. Само да не си забравя чантата.

— Ако искаш да останеш, знаеш, че винаги си добре дошла — смутено се обади Брайън, но тя го удостои само с хладен поглед.

— По-добре ще се чувствам в дома си — повтори и затръшна вратата след себе си.

— Защо ѝ позволи да си тръгне? — попита Джо.

— Може би трябваше да се убедя дали мога да го направя. И може би така е по-добре.

Тя се замисли за онези думи, които Нейтън ѝ бе казал малко преди светът около нея отново да се срути.

— Може би е крайно време всички ние най-после да се замислим как да бъдем поне малко по-щастливи, вместо да си блъскаме главите кое е най-доброто решение за всички проблеми. И аз възнамерявам да се опитам. Според мен ти току-що започна да проваляш шансовете си за щастие. Аз също съм провалила не един в живота си и затова искам да ти кажа някои неща.

Той сви рамене и напъха ръце в джобовете. С този жест отново ѝ напомни за баща им.

— Казвай тогава.

— Обичам те, Брайън.

Топлотата, с която изрече думите, го накара да занемее от изненада. Реши, че зад тях се крие нещо, което не разбираше, някакъв трик, с който да го обезоръжи.

— И какво още искаш да ми кажеш?

— Ами... бих ти казала също, че съжалявам за пропуснатите мигове, когато съм премълчавала подобни думи. — Надигна се на пръсти и го целуна. — Разбира се, ако ти го бях казала по-рано, сега нямаше да имам удоволствието да те гледам как се пулиш смаяно насреща ми. А сега ще се кача горе, за да накарам Кейт да си легне, за да не разбере, че искам да поканя Нейтън в стаята си за тази нощ.

— Джо Елън... — Брайън едва успя да се окопити, когато тя вече бе стигнала до вратата. Сестра му се обърна и той отново се притесни.

— Продължавай, не спирай — насърчи го тя. — Просто кажи всичко, което ти тежи на сърцето. Много по-лесно е, отколкото предполагаш.

— И аз те обичам.

— Знам, Брай. Никой от нас няма по-добро сърце от твоето. Затова непрекъснато се измъчваш. — Тихо притвори вратата и се отправи към горния етаж, където я очакваха останалите членове на семейството ѝ.

Този път сънуваше как броди из градините на „Сенкчюъри“. Ухаеше на лято, въздухът беше тежък, толкова бе гореща юлската нощ. Грееше пълната луна, ясна като детско лице.

Цветята в лехите леко се поклащаха, разпилели белите си цветове като шарки по приказен килим. О, как обичаше тя тези бели цветчета, най-вече едрите камбанки, как я радваше проблясването им в нощния мрак. Прекрасни създания са цветята, унесено си каза тя.

Самата тя се усещаше безсмъртна, толкова бе жизнена и изпълнена със сили. Вдигна високо ръцете си и се удиви, че не литна волно нагоре, като птичка, избягала от кафеза. Обичаше нощта. Само тогава можеше да остане сама. Да се скита сред смълчаните, безлюдни алеи като призрак, да слуша шепота на поклащащите се цветя.

И тогава от дърветата изскочи сянка. Сянката на мъж. Но тя смело тръгна към него, уверена в безсмъртието си.

Сега вече тичаше, тичаше като обезумяла към гората в далечината, а дъждът безмилостно я шибаше по лицето. Нощта вече не беше същата, нито пък тя. Изплашена, преследвана. Вятърът стенеше като стоглава вълчица, озъбена, окървавена. Дъждовните струи я пронизваха като остриета на копия. Краката ѝ трепереха от умора.

Дърветата препречваха пътя ѝ с клоните си, решени да я сграбчат в студената си прегръдка.

В този миг се усещаше болезнено смъртна, ужасяващо тленна. Изхлипа сподавено, когато преследвачът извика името ѝ. Но името, което прокълтя в зловещия мрак, беше „Анабела!“.

Джо отметна чаршафите и рязко се изправи. Още не се бе разсънила, когато Нейтън притисна ръка към рамото ѝ. Той вече бе станал, но сега тревожно приседна на ръба на леглото. Лицето му не се виждаше ясно в мрака.

— Джо, стига, Джо, това е само сън.

Тя кимна с пресъхнала уста. Ръката му разтри рамото ѝ. Но жестът му не я успокои.

— Искаш ли да ти донеса чаша вода.

— Не. Няма нищо. Свикнала съм с лошите сънища.

— Щеше да е истинско чудо, ако след днешния ден не бе сънувала кошмари. — Той стана и отиде до прозореца.

Джо се сгуши отново в чаршафите, но изтръпна от хладината им. Нима Нейтън не е спал до нея? Явно не е искал, реши тя. Беше останал в „Сенкчюъри“ само защото му бе неудобно да откаже на Кейт. А бе легнал в леглото до нея, защото не е имал друг изход. Но не я бе докоснал, нито веднъж не я бе прегърнал.

— Не си ли спал?

— Не. — Дори не беше мигнал, но реши да не я тревожи.

Джо погледна към часовника. Три часа и пет минути. Знаеше от опит колко бавно се нижеха часовете след три през нощта.

— Може би трябваше да вземеш приспивателно.

— Не, не искам хапчета.

— Разбирам колко мъчително беше за теб, Нейтън. Но нищо не можеше да се направи.

— Както и с нищо не можем да помогнем на Том Питърс.

— Но ако именно той е убиецът?

Дълбоко в душата си той се надяваше това предположение да се потвърди.

— Още нищо не е доказано — настоя Джо. — Нали е избягала от бунгалото, след като са се скарали? Но той може да се е втурнал след нея към залива. И там на плажа да се карат и той накрая да не е издържал... Било е само за миг, в пристъп на ярост. А после се е

паникьосал и е завлякъл трупа ѝ до реката. Искал е да я скрие някъде по-далече, да не остави следи около къмпинга.

— Хората невинаги убиват в пристъп на ярост — меко ѝ възрази младият мъж. Отново му загорча в гърлото. Едва не се задуши. — Мястото ми не е в тази къща. Не трябваше да съм с теб. Какво изобщо съм си въобразявал? Че ще се върна в миналото? Че ще оправя нещата? Какво, по дяволите, съм смятал, че мога да направя?

— За какво говориш? — От гласа му я побиха ледени тръпки.

Той се обърна към нея и мълчаливо я изгледа. Тя лежеше в широкото си легло, свила колене, сякаш се опитваше да се защити, с преbledняло лице. Животът му беше изпълнен с грешки, с много грешки. Но може би най-голямата беше, че се влюби в нея. И че я накара и тя да се влюби в него. След като ѝ разкрие всичко, ще го намрази. Ще го намрази, а той трябваше да го приеме.

— Нека да не говорим сега. Ще имаме време да поговорим, но когато и двамата сме по-спокойни. — Тръгна към нея, но това му струваше толкова усилия, колкото и да се отправи към вратата. Приседна на края на леглото и погали ръката ѝ. — Трябва да поспиш, Джо.

— Също и ти, Нейтън. — Хвана ръката му, а после я вдигна и я притисна към сърцето си. — Най-важното е да издържиш и да продължиш да живееш. Добре запомних този урок, защото ми струваше много страдания. — Наведе се и доближи устните си към неговите. — А сега нека заедно да изчакаме утрото. — Очите ѝ заблестяха в полумрака, приковани към неговите, когато го целуна. — Искам да ме любиш, Нейтън. Искам да не се отделяш от мен.

Позволи ѝ да го притегли в леглото, към себе си, за да потъне в нея. Тя щеше да го намрази, но в този миг го обичаше и това му стигаше.

На сутринта той си бе заминал — от леглото ѝ, от „Сенкчюъри“, от Острова на изгубеното желание.

— Тръгнал с ферибота? Тази сутрин? — Джо се втренчи в Брайън, не повярвала на ушите си. Как можеше брат ѝ спокойно да разбърква яйцата, когато светът ѝ се бе сгромолясал?

— Срецнах го на разсъмване. Беше тръгнал към вилата. — Той надникна в листа със заявките за закуска и се протегна към брашното. — Само ми каза, че имал някаква неотложна работа на сушата. Ще отсъства за няколко дни.

— За няколко дни ли? Ах, да, разбирам. — Без да се сбогува, без дори да ѝ се обади. Без нито една дума.

— Видя ми се доста разстроен. Всъщност май и ти не изглеждаш по-добре от него.

— Последното денонощие не беше приятно за никой от нас.

— Така е, но аз трябва да се грижа за хотела. А ако искаш да ми помогнеш, не е зле да изметеш терасата и вътрешния двор и да оправяш стаите.

— Животът си продължава, така ли?

— Ние с теб нищо не можем да променим. — Брайън изсипа яйцата в чинията. — Просто трябва да изпълняваме задълженията си.

Проследи я със замислен поглед как взе метлата от шкафа и излезе навън. В този миг и той не знаеше какво да предприеме.

— Тези хора в салона направо ме ужасяват — извика Лекси от вратата. — Продължават да дъвчат, сякаш нищо не е станало. Дразнят ме с тяхното мляскане — Остави на масата празната кана от кафето и му подхвърли листа с новите заявки. — Ако още един ме попита с пълна уста какво зная за онази нещастница, така ще се разкрещя, че ще запомнят летуването си в „Сенкчюъри“!

— А ти какво очакваше? След всяко убийство плъзват какви ли не слухове.

— Да, но на теб тук, в кухнята, не ти се налага да ги изслушваш, нали? — Тя се облегна задъхана на плота. — Тази нощ почти не мигнах. Може би никой от нас не е спал както трябва. Джо още ли е в леглото?

— Излезе отпред, да почисти терасата.

— Добре. Не я оставяй без работа. За нея това е най-доброто лекарство. — Лекси изсумтя недоволено, когато брат ѝ я изгледа с подозрение. — Какво ме гледаш? Да не съм някое безмозъчно същество, Брай? Сега на нея ѝ е най-трудно. Особено след това, което е преживяла, преди да се върне у дома.

— Никога не съм заявявал, че си безмозъчно същество, Лекс. Макар че понякога полагаш доста старания да ме убедиш в обратното.

— Тази сутрин нямам настроение да се заяждам, Брай, защото съм разтревожена за Джо. — Обърна се към прозореца и остана доволна, когато видя сестра си да мете терасата. — Винаги помага, когато ръцете ти са заети с нещо. Но слава Богу, че си има Нейтън. Защото сега тя се нуждае тъкмо от мъж като него.

— Той не е тук.

Тя се извърна така бързо, че кафето се разплиска от каната.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е тук?

— Замина на сушата за няколко дни.

— И за какво, дяволите да го вземат? Точно сега трябваше да бъде тук с Джо Елън.

— Имал някаква работа там.

— Работа ли?! — възкликна Лекси, но след малко грабна подноса с чиниите. — Хм, а аз си въобразявах, че поне той не е като другите мъже. Такива сте всички, винаги изчезвате в най-неподходящите моменти.

Хукна към салона. Брайън не можеше да си обясни защо, но след разговора с нея се почувства по-добре. Жени, поклати глава той. Никак не беше лесно с тях, ала без тях би било още по-зле.

Час по-късно Лекси приключи със сервирането на закуската и излезе на терасата. Завари сестра си да разтваря последния от шарените слънчеви чадъри над масите.

— Както виждам, при теб всичко е наред. Чудесно, Джо, много се радвам. А сега се качи в стаята си и си сложи банския костюм. Ще слезем до плажа.

— Защо?

— Как така защо? Иди и се преоблечи. Въпросът ти е излишен. Вече съм се погрижила за плажния чадър и за хавлиите.

— Но на мен не ми се седи на плажа.

— Не си спомням да съм те питала какво искаш. Трябва ти малко слънце. Ако не дойдеш с мен, Брайън или Кейт веднага ще ти намерят някакво друго занимание. Например да търкаш пода или да бършеш праха от мебелите.

Джо погледна с отвращение към метлата.

— Винаги е така. Добре, успя да ме убедиш. И без това ми стана много горещо. Не е зле да се изкъпем.

— Хайде, размърдай се, сестричке, преди да са ни открили и да са ни впрегнали на работа.

Джо задмина шамандурите и се отпусна във водата. Беше забравила колко обича океана — да премерва сили с него, но и да се оставя да я поклащат вълните. Чу далечния писък на две момичета, които се смееха на плиткото и се обливаха с водата. Край тях някакво момче, почервеняло от слънцето, се опитваше да надхитри вълните и да се задържи на сърфа.

Ръцете ѝ отмаляха и тя се обърна по гръб. Слънцето печеше немилостиво и я заслепяваше. Така приятно бе да затвори очи и да се полюшва върху водата. Но си спомни за Нейтън и настроението ѝ веднага се развали.

Той си имаше свой живот, също както и тя. Може би прекалено много бе разчитала на подкрепата му през последните дни. Всъщност стана по-добре, че така неочаквано я изостави. Това ще ѝ помогне да възстанови душевното си равновесие.

А когато се върне — ако въобще се върне на острова — тя ще се владее много по-добре от сега.

По дяволите, май здравата бе хлътнала по него. Ако това не е най-голямата глупост през живота ѝ, то тогава какво друго? За нея нямаше бъдеще тук, на острова, пък и защо да мисли за бъдещето? Обърна главата си, пое глътка въздух и отново заплува.

Бяха се срещнали благодарение на обстоятелствата и просто се бяха възползвали. И ако се бяха сблизили повече, отколкото всеки от тях двамата възнамеряваше в началото, то и за това причината бе случайността. Но сега обстоятелствата се бяха променили. Тя също.

Ако той все пак се върне в „Сенкчюъри“, ще ѝ донесе и болка, и страдания, но едновременно с това ще ѝ върне силата и увереността, които толкова отдавна ѝ липсваха.

Джо отпусна краката си и усети пясъчното дъно, след което пое към брега.

Лекси лежеше върху хавлията си, излегната в цялата си прелест. Подпря се на лакът и разлисти страниците на дебелия роман. На корицата се мъдреше млад мъж с възхитителни, невероятно, издути

мишци, с блестяща смолисточерна коса, разпиляна върху мокрите му, блестящи на слънцето рамене, с арогантна усмивка на устните.

Лекси въздъхна и обърна страницата. Косата ѝ се развя от вятъра. Щедрите извивки на гърдите ѝ се надигаха от оскъдния бански в зелено и розово. Дългите ѝ крака лъщяха от крема против изгаряне, а ноктите на краката ѝ блестяха с лака, по-червен от тропическите корали.

„Изглежда като от реклама за някой луксозен курорт“ — помисли си сестра ѝ.

Джо се отпусна на хавлията, взе кърпата и се зае да бърше косата си.

— Това нарочно ли го правиш или просто така, по инстинкт?

— За какво намекваш? — Лекси смъкна слънчевите си очила и я изгледа.

— Излегнала си се така, че можеш да накараш всеки мъж да изкриви врата си, за да не изпусне гледката.

— О, това ли било? — Сестра ѝ сви устни. — Всичко е само инстинкт, скъпа. И малко късмет. Ти също можеш да го направиш, но умът ти вечно е зает с нещо друго. Макар че откакто се върна у дома, фигурата ти се пооправи. Пък и този черен бански не ти стои зле. Изглеждаш атлетична и слаба. А някои мъже си падат по това. Струва ми се, че и Нейтън е от тях.

— Нейтън не ме е виждал в този бански костюм.

— Тогава ще остане приятно изненадан.

— Ако изобщо се върне на острова.

— Разбира се, че ще се върне. Ти никак не си глупава и ще съумееш да го накараш да си плати скъпо и прескъпо за бягството си.

Джо загреба пясък и бавно го изпусна през пръстите си.

— Влюбена съм в него.

— Разбира се, че си влюбена. И какво от това?

— Там е работата, че този път е сериозно, Лекс. — Тя се намръщи и наведе очи.

— О, така ли? — Сестра ѝ се надигна, кръстоса крака и се усмихна предизвикателно. — Та това е добре. Досега пропиля доста години, но накрая изтегли голямата печалба.

— Мразя това чувство! Мразя да се чувствам по този начин.

— Нищо чудно. И на мен ми се е случвало поне двадесет пъти. Но винаги можеш да измислиш някакъв начин, за да се освободиш от напрежението. — Лекси сви устни и погледна към водата. — Поне досега успях. С Гиф никак не ми е лесно.

— Но той те обича. И винаги те е обичал. При теб всичко е по-различно.

— При всеки е различно. Защото сме различни. Но така животът е много по-интересен.

Джо наклони глава.

— Знаеш ли, Лекс, че понякога си изключително здравомислеща. Не съм го очаквала от теб. Затова искам да ти кажа същото, което казах и на Брайън тази нощ на верандата.

— Какво?

— Искам да ти кажа колко много те обичам, Лекси. — Тя се наведе и леко докосна с устни бузата на сестра си. — Наистина те обичам.

— Та аз го знам, Джо. Досега не си искала да признаеш, но аз винаги съм знаела, че ни обичаш. — Тя въздъхна, решена на свой ред да се изповяда. — Може би именно затова така се ядосах, когато реши да напуснеш острова. И същевременно ти завиждах.

— На мен? И защо?

— Защото не се изплаши да се махнеш оттук.

— Не е точно така. — Джо отпусна брадичка върху коляното си и се загледа в разпенените вълни. — Не знаеш колко се страхувах. Непрекъснато си задавах въпроса, дали не съм постъпила неразумно, но в същото време исках сама да взимам решенията. Или поне да се опитам.

— Е, аз пък се провалих, и вече мога да ти призная, че още ме измъчва споменът за Ню Йорк.

— Не, Лекси, не си се провалила. Никой не ти е забранил отново да опиташ. Смяташ ли да се върнеш в големия град?

— Не зная. Може би ще опитам. Трудно е, а да остана тук е много по-лесно. Най-добре е още да изчакам. Но се страхувам, че ще бъда прекалено стара за конкурсите по Бродуей, стара, сбръчкана и дебела. Всъщност какъв е смисълът да говорим още за нещо, което никога няма да се сбъдне?

Ядосана на себе си, Лекси тръсна глава и протегна ръка, за да извади бутилка пепси от хладилната чанта до хавлията.

— По-добре да сменим темата с нещо по-интересно. Например, преди да излезеш от водата, тъкмо се чудех дали... — Тя надигна бутилката и отпи жадно. После бавно облиза горната си устна. — Та исках да те питам как е Нейтън в леглото?

Джо прихна.

— Няма да ти кажа.

— Моля те, само едно число по десетобалната скала. — Побутна сестра си с лакът. — Или с някой епитет, ако не искаш с числа.

— Не.

— Моля те, само една дума. Може ли да се твърди, че е невероятен? — запита Лекси и зашепна на ухото на сестра си. — Или легендарен? Или пък забравим?

Джо въздъхна.

— Изумителен — прошепна тя. — Наистина е изумителен.

— О, изумителен! — Лекси разпери ръце. — Колко обичам тази дума. Изумителен! А когато те целува, затворени ли са очите му?

— Зависи.

— Искаш да кажеш, че използва и двата метода? Ох, Джо, това ме кара да изтръпвам. Толкова обичам мъж да си затваря очите, когато ме целува. А как е, когато...

— Лекси! — Сестра ѝ не успя да сдържи смеха си. — Нямам намерение да ти описвам любовните техники, които използва Нейтън. Остави ме да подремна. Но ме събуди след четвърт час.

И тя наистина потъна в дълбок сън.

Нейтън кръстосваше старинния турски килим в просторната библиотека на два етажа в кафявата каменна къща на д-р Джон Кауфман. Някъде навън, дванадесет етажа по-надолу, Ню Йорк се задъхваше под непоносимата лятна жегата. Обширният мансарден апартамент, прохладен и безупречно чист, сякаш беше на светлинни години разстояние от шума и горещината на улиците.

Ню Йорк не присъстваше в царството на Кауфман. Винаги когато влезеше в огромното фоайе, украсено с позлатена дърворезба в меки тонове, младият архитект се сещаше за английски площи и провинциални къщи.

Една от първите поръчки на Нейтън бе дизайнът на библиотеката — трябваше така да разположи лавиците и стенните шкафове, че да поберат огромната колекция от книги на доктор Кауфман и едновременно с това да съответстват на вкуса на един от най-добрите невролози в страната. Беше избрал кестеново дърво, придаващо топлота и уют, с изящна дърворезба, в съчетание с високи тройни еркерни прозорци. Кауфман остави всичко на него и само се подсмиваше, когато Нейтън го питаше за мнението му.

„Все едно, че си лекар, Нейтън, и този случай е твой. Не ме питай как да проектираш подпорни греди и как да разполагаш мебелите, а пък в замяна аз няма да искам от теб да ми асистираш при някоя мозъчна операция.“

И сега Нейтън се опитваше да овладее нервите си, докато чакаше д-р Кауфман. Този път той беше пациентът и бъдещето му, целият му живот се намираше в умелите ръце на неврохирурга.

Бяха изминали шест дни, откакто бе напуснал острова. Шест дълги, изпълнени с отчаяние и страх дни.

Кауфман влезе в библиотеката и старателно затвори дебелия дървени врати зад гърба си.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш, Нейтън. Трябваше да си налееш малко бренди. Но май не обичаш бренди, така ли беше? Е, аз ще си сипя една чаша, а ти ще се престориш, че ми правиш компания.

— Благодаря ви, че ме поканихте в дома си, докторе. И че лично се заехте с всичко... това.

— Хайде, стига, та ти си част от семейството. — Кауфман извади кристална гарафа от шкафа и наля по два пръста от златистата течност.

Той беше висок мъж, около метър и осемдесет и пет, изправен и стегнат за своите седемдесет години. Косата му, вчесана назад, бе гъста и приличаше на бяла лъвска грива. Имаше къса, грижливо оформена брадичка и малки мустачки над тънките устни. Предпочиташе строгите английски костюми, елегантните италиански обувки и винаги изглеждаше изключително изискан.

Ала това, което първо привличаше погледа, бяха очите му. Те бяха тъмни и проницателни, под тежките клепачи и гъстите черни вежди. Докато подаваше чашата на младия мъж, очите му излъчваха топлина и разбиране.

— Седни, Нейтън, и се успокой. Няма да се наложи да бърникам из мозъка ти.

— Тестовете?

— Всички тестове, а ти поиска — по-точно настоя на това да бъдат изключително обстойни — са отрицателни. Лично аз проверих резултатите, както ме помоли. Нямах тумор, нито каквито и да било анормални изменения. Това, което имаш, Нейтън, е изключително здрав мозък и стабилна нервна система. А сега седни.

— Добре. — Краката му се бяха подкосили и той с облекчение се отпусна в дълбокото кожено кресло с висока облегалка.

— Благодаря за вниманието, което ми отделихте и за всички грижи, докторе, но все пак се чудя дали да не поискам мнението и на друг специалист.

Кауфман повдигна гъстите си черни вежди. Той се настани срещу госта си и машинално оправи ръбовете на панталоните си, за да не се измачкат.

— Консултирах се с един от моите колеги. Неговото мнение напълно съвпада с моето. Разбира се, ти можеш да се обърнеш и към още един специалист.

— Не. — Въпреки че не обичаше бренди, Нейтън отпи и изчака приятната топлина да се разлее по тялото му. — Сигурен съм, че сте направили всички необходими изследвания.

— Повече от това. Резултатите от скенера са отлични. Кръвното налягане още един път доказва, че ти си един напълно здрав тридесетгодишен мъж в разцвета на силите си. — Докторът завъртя чашата си и я поднесе към устните си. — А сега смятам, че е крайно време да ми кажеш защо поиска всички тези подробни изследвания.

— Искях да бъда сигурен, че всичко с психиката ми е наред. Мислех, че може да имам временна загуба на съзнанието.

— Губят ли ти се часове?

— Не. Все пак... откъде мога да съм сигурен? Не е изключено да съм загубил съзнанието си за известно време и... да съм направил нещо по време на — да го наречем — временното затъмнение.

Кауфман сви устни. Познаваше Нейтън твърде отдавна, за да го смята за човек, който прекалено се тревожи за здравето си.

— Имаш ли някакво доказателство за това? Оказвал ли си се в места, където не си спомняш как си попаднал?

— Не, не. — Младият мъж усещаше как постепенно се отпуска. — Вече съм сигурен, че физически съм напълно здрав.

— Ти си в отлична физическа форма. Виж емоционалното ти състояние, това вече е нещо друго. Преживя много тежка година, Нейтън. Загубата на семейството ти не може да не те е разтърсило. А малко преди това се разведе. Толкова много загуби, толкова много промени. На мен също много ми липсват Дейвид и Бет. Те ми бяха много скъпи.

— Знам. — Взря се в тъмните, властни очи насреща си. Дали той знаеше? Дали подозираше? Ала всичко, което видя върху лицето на Кауфман, бе искрено състрадание и тъга. — Знам, че бяхте много близки.

— А и Кайл — дълбоко въздъхна докторът, — толкова млад, такава безсмислена смърт.

— Имах достатъчно време, за да свикна с мисълта, че родителите ми вече ги няма. — „Дори да започна да благодаря на Бога за това“ — помисли си Нейтън. — А колкото до Кайл, ние отдавна се бяхме отдалечили един от друг. Тяхната смърт не промени нищо в отношенията ни.

— И ти се чувстваш виновен, че не тъгуваш за него толкова, колкото за родителите си?

— Може би. — Остави чашата и разтри лицето си с ръце. — Не съм сигурен къде се корени вината. Доктор Кауфман, вие почти тридесет години бяхте приятел с моя баща и го познавате, преди да съм се родил.

— И майка ти — усмихна се той. — Като мъж, който има три бивши съпруги, аз винаги съм се възхищавал от взаимната им привързаност, от брака им. От обичта им към синовете, от пълното им посвещаване на вашето щастие. Вие бяхте прекрасно семейство. Надявам се, че ще намериш успокоение на мъката си в приятните спомени за миналото.

Точно това беше най-големият проблем. Никога нямаше да намери успокоение в спомените, никога вече.

— Какво би накарало един човек, привидно напълно нормален и живеещ съвсем нормален живот, да планира и да извърши нещо изключително гнусно и отвратително? Нещо, за което дори не може да се говори? — Сърцето му биеше силно. Взе отново чашата си, макар да не му се пиеше. — Значи ли това, че този човек е луд, че е болен?

— Не бих могъл да съм сигурен, Нейтън. Това, което ми казваш, е прекалено общо. Нима вярваш, че баща ти е извършил нещо престъпно и отвратително?

— Знам, че го е направил. — Преди Кауфман да заговори, той се изправи и отново започна да крачи из стаята. — Не мога... нямам право да ви обясня всичко. Има други, с които първо трябва да говоря.

— Нейтън, Дейвид Делъни беше предан приятел, любящ съпруг и прекрасен баща. Успокой се и не мисли разни глупости.

— Само месец, след като баща ми загина, с моя душевен покой бе свършено. Завинаги. Аз го погребях, доктор Кауфман, него и майка ми. И много се изкушавам да погребя и останалото. Но само ако мога да бъда сигурен, че това вече никога няма да се повтори.

Възрастният мъж се наведе напред. Почти половин век бе посветил на лекуването на хората и знаеше, че не може да се излекува тялото или мозъкът, ако преди това не се излекува сърцето.

— Каквото и да си мислиш, че баща ти е сторил, ти не можеш да понесеш тежестта му.

— А кой би могъл? Кой би желал? Аз съм единственият, който остана.

— Нейтън — леко въздъхна Кауфман. — Ти беше будно, интелигентно дете и се превърна в изключително талантлив и умен млад мъж. Много често, докато растеше, аз те наблюдавах и виждах как се опитваш да се нагърбиш и с отговорностите на другите. Твърде често го правеше спрямо Кайл и това не донесе добро и на двамата ви. Не прави същата грешка и сега за нещо, което нито можеш да промениш, нито да поправиш.

— Точно това си казвам през последните няколко месеца: „Остави миналото, живея собствения си живот. Реших да не се ровя в миналото, да се опитам да мисля за настоящето и бъдещето. Но в живота ми се появи една жена.“

— А, това ли било? — Докторът се отпусна и се облегна назад.

— Аз съм влюбен в нея.

— Радвам се да го чуя и се радвам, че си я срещнал. И тя ли почива на същия остров?

— Не съвсем. Семейството ѝ живее там. Тя си е дошла за известно време. Тя е имала... някакви лични неприятности. Всъщност ние се запознахме още когато бяхме деца. Когато отново я видях... как да го кажа, нещата са странно свързани, преплетени. Все още мога да го предотвратя. — Той се приближи до прозореца и погледна надолу към Сентръл Парк, потънал в зеленина. — И може би съм длъжен да го направя.

— Защо ще си забраняваш щастието?

— Има нещо, което знам и което ще ѝ повлияе. Ако ѝ кажа, тя ще ме презре. А има и нещо друго: не знам как моето признание ще ѝ подейства. — Гледката на парка го караше да си мисли за острова и той се извърна от прозореца. — Дали е по-добре да я оставя да вярва в нещо, което ѝ причинява болка, но не е истина, или пък да ѝ кажа истината, която може да ѝ причини много по-голяма болка, болка, която може би няма да понесе? Ако ѝ кажа, ще я загубя, но не знам дали ще мога да живея в мир със себе си, ако не ѝ кажа.

— Тя обича ли те?

— Любовта започва да се пробужда у нея. Ако оставя нещата така, както са сега, тя ще ме обикне. — Усмихна се леко. — Ако сега можеше да ме чуе, сигурно щеше да ме намрази. Тя не обича да губи контрола върху нещата.

Кауфман усети топлината в гласа му. Момчето винаги му е било любимец. Дори по-голям и от собствените му внуци.

— А, значи си влюбен в една от онези независими жени. Винаги са по-интересни и... по-трудни.

— Тя е прекрасна и със сигурност не е лесна. Освен това е силна, дори когато е наранена, а тя е била достатъчно наранявана. Издигнала е стена около себе си, но аз бях свидетел как стената започна леко да се пропуква. Може би и аз донякъде съм причината за това. Дълбоко в себе си тя е нежна и уязвима, жена, която може да се раздаде без остатък.

— Нито веднъж не спомена как изглежда. — Според доктора това бе много показателно. Физическото привличане го бе довело до три горещи брака, последвани от три студени развода. За една дълга и стабилна връзка трябваше нещо повече от горещо легло.

— Тя е красива — просто отвърна младият мъж. — Старае се да изглежда обикновено, но това е невъзможно. Джо не вярва в красотата. Тя вярва в човешките способности. В честността — завърши Нейтън, загледан в брентито, което едва бе докоснал. — Не знам какво да правя.

— Да кажеш истината, това е постъпка достойна за уважение, ала не винаги е правилният отговор. Не мога да ти кажа какъв избор да направиш, но аз винаги съм вярвал в любовта, която се основава на искреност. Може би трябва да запиташ самия себе си какво би било проява на по-голяма любов — да й кажеш истината или да премълчиш.

— А ако премълча, основата на нашата връзка ще се пропука още в началото. И все пак аз съм единственият останал жив, който може да й каже, доктор Кауфман. — Нейтън вдигна очите си, изпълнени с болка и страдание. — Аз съм единственият останал жив.

Нейтън не се върна на острова нито на другия ден, нито на следващия. На третия ден Джо се опита да се убеди, че това няма никакво значение.

На четвъртия ден не можеше да сдържа сълзите си и се презираше, че два пъти ходи да посрещне ферибота, надявайки се да го види.

В края на седмицата беше бясна и прекарваше по-голяма част от времето си, като се заяждаше с всеки, който рискуваше да я заговори. Кейт се запъти към стаята на Джо, която се бе оттеглила там след една разправия с Лекси.

— Защо, за Бога, си се затворила в стаята в такава прекрасна утрин. — Отиде до прозореца, дръпна тежките завеси и слънцето нахлу в стаята.

— Наслаждавам се на самотата. А ако си дошла тук, за да се опиташ да ме убедиш да се извиня на Лекси, губиш си времето.

— Двете можете да се джафкате колкото си искате. — Кейт сложи ръце на хълбоците си. — Обаче внимавай с тона си, когато говориш с мен, млада госпожице.

— Извини ме — студено отвърна Джо, — но това е моята стая.

— Не ме е интересува дали седиш на върха на собствената си планина! Няма да показваш ноктите си пред мен. През последните дни проявих достатъчно търпение към теб. Смятам, че прекалено дълго те оставих да се шляеш наоколо и да се зъбиш на всеки, който се изпречи на пътя ти.

— Значи може би е време да си помисля за връщане у дома.

— Това си е твоя работа. Я се стегни, Джо Елън — остро рече тя. — Мъжът е отсъствал само една седмица и вероятно ще се върне.

Джо стисна зъби.

— Не знам за какво или за кого говориш.

Кейт презрително изсумтя.

— Не си мисли, че можеш да ме заблудиш. Живея на този свят повече от теб. — Приседна в края на леглото, където Джо бе разпиляла снимките, от които подбираше най-добрите за албума си. — И слепият може да види, че Нейтън Делъни те кара да се разтреперваш. Струва ми се, че това е единственото хубаво нещо, което ти се е случвало от години.

— Изобщо не се разтрепервам, когато го видя!

— Ти си влюбена в него, а той ще направи всичко, за да си загубиш ума напълно.

Тази мисъл не й бе минавала през главата и Джо усети как кръвта й кипва.

— В такъв случай той много е сбъркал в сметките си. Да си замине, без да каже нито дума, едва ли е най-добрият начин да

провлече вниманието ми.

— Тогава, да не би да искаш той да узнае, че си се разхождала наоколо с печална физиономия през цялото време, докато е отсъствал? — Кейт повдигна вежди, когато видя как бузите на братовчедка ѝ пламнаха от гняв. — Има достатъчно желаещи, които ще му го кажат. Не ми харесва, че искаш да им доставиш подобно удоволствие.

— Изобщо не ме интересува дали Нейтън Делъни ще се върне или не.

— Така те искам. — Кейт я потупа по коляното.

Джо предусети някакъв капан и подозрително присви очи.

— Мислех, че го харесваш.

— Така е. Харесвам го, и то много, но това не означава, че той не си заслужава един хубав ритник, защото те направи нещастна. И ще бъда много разочарована, ако му позволиш да се измъкне. Хайде, ставай — заповяда тя и се изправи. — Вземи фотоапарата и излез да свършиш малко работа. Когато се върне, ще види, че животът ти продължава и без него.

— Права си. Ще се обадя на издателя си и ще направя окончателен подбор на снимките за албума. След това ще изляза, за да направя нови снимки. Вече имам идея за следващия си албум.

Кейт се усмихна, когато тя се измъкна от леглото и започна да нахлузва обувките си.

— Това е чудесно. Можеш да използваш някои от снимките на острова.

— Ще използвам всичките. Този път ще подбера и снимки на хора. Лица. Никой няма да се осмели да ме обвинява, че съм самотна и се крия зад фотообектива. Ще им докажа на всички на какво съм способна.

— Разбира се, скъпа. Аз ще вървя и ще те оставя да работиш. — Изпълнена със задоволство, Кейт излезе от стаята. Може би най-сетне, каза си тя, в тази къща ще има малко спокойствие.

През следващите два дни Джо бе изпълнена с трескава амбиция. За пръв път досега в кариерата си тя търсеше ентусиазирано интересни лица за снимките си, изучаваше ги, анализираше ги. Вълнуваха я

начинът, по който очите на Гиф примигваха, начинът, по който държеше чука.

Преследваше Брайън в кухнята, използвайки чара си, когато можеше, и заплахи, когато не успяваше да го накара да заеме подходяща поза или да улови подходящото изражение на лицето му.

С Лекси беше много по-лесно. Тя винаги беше готова да ѝ позира. Ала една от любимите снимки на Джо беше тази, на която бяха Лекси и Гиф — глупаво и щастливо усмихнати, отправили взор един към друг.

Джо дори успя да издебне баща си и да запечата замисления израз на лицето му, когато погледът му се рееше над соленото благо.

— Крайно време е да махнеш това нещо. — Сам сърдито сви вежди, когато тя отново насочи фотоапарата си към него. — Върви и си играй с някой друг.

— Престана да бъде игра, когато започнаха да ми плащат. Извърни се малко надясно и погледни към водата.

Той не помръдна.

— Не си спомням някога да си била такава досадница.

— Държа да те осведомя, че аз съм много известен фотограф. Хората изпадат във възторг, когато насоча обектива си към тях. — Апаратът бързо щракна, когато лека усмивка се появи на устните му. — Ти си много хубав, татко. И изглеждаш като истински господар.

— Ако си толкова известна, няма защо да ласкаеш хората, за да им правиш снимки.

Младата жена се засмя и отпусна фотоапарата.

— Съвсем вярно. Обаче ти наистина си хубав. Направих няколко снимки на Елси Пендълтън. Вдовицата Пендълтън — добави Джо и сви вежди. — Тя ме пита за теб. Няколко пъти.

— Елси Пендълтън си търси мъж още от мига, в който първата буца пръст падна върху ковчега на съпруга ѝ. Само че този мъж няма да съм аз.

— Цялото семейство ти е благодарно за тази проява на здрав разум.

Сам поклати глава, а устните му потръпнаха.

— Нещо си прекалено мила днес.

— Добра промяна, не смяташ ли? Изморих се от самата себе си. — Тя се наведе, за да нагласи блендата. — Помислих си, че трябва да

обърна нова страница. Може би идването ми тук слага началото. — Джо замълча за миг, загледана в блещукащите води на блатото.

— Да се изправя лице в лице с някои неща, в това число със самата себе си. Осъзнах, че ако не съм се чувствала обичана, то е, защото не съм позволявала на никого да ме обича.

Извърна се и видя, че той внимателно я наблюдава.

— Не я търси в мен, татко. — Джо затвори очи и усети как болката я прониза. — Не я търси повече в мен. Това ме наранява.

— Джо Елън...

— През целия си живот се опитвах да не приличам на нея. В колежа, когато другите момичета се гласяха и контеха, аз не проявявах никакъв интерес към външния си вид. Защото ако исках да се наглася, трябваше да погледна в огледалото и да видя нея, също както и ти, когато ме погледнеш. — Очите ѝ се насълзиха и тя се изправи. — Какво да направя татко, за да те накарам да не виждаш нея в мен?

— Винаги ще я виждам. Не мога да го променя, но аз виждам и теб. Не ме обърквай с приказките си, Джо Елън. Не съм свикнал с женските похвати. — Пъхна ръце в джобовете си и се извърна. — Струва ми се, че ти се справи със себе си и проблемите си. Сега повече ме тревожи Лекси. Ако не се омъжи по-скоро за Гиф, сигурно ще полудея.

Джо тихо се засмя.

— Е, татко, не знаех, че я обичаш толкова много, че да ѝ позволиш да те подлуди.

— Разбира се, че я обичам. Тя е моя дъщеря, нали? — Гласът му стана дрезгав и той се обърна към нея. — Както и ти.

— Да. — Тя се усмихна. — Както и аз.

Джо реши, че светлината не е достатъчно добра за снимки и се затвори в тъмната стаичка. За нея този момент винаги бе вълнуващ — от фотолентата към негативите и от негативите към истинските снимки. Трябваше да подбере най-добрите, тези, които биха задоволили високите ѝ изисквания. Екранът за сушене се изпълни с множество фотографии, които тя смяташе, че си струват. Видя една ролка, върху която не бе обозначено нищо.

Каква небрежност, помисли си младата жена, включи таймера и се зае с проявяването на филма. Тъмнината я успокояваше. Движеше се уверено, свикнала със самотата. Очакването винаги бе най-вълнуващата част от работата ѝ. Какво ще види на снимката? Какъв миг бе запечатала на фотолентата?

Включи червената лампа и стаичката се изпълни с тайнствена светлина. От гърдите ѝ се изтръгна задавено възклицание, когато видя негатива — беше гола, просната върху килима в спалнята на Нейтън.

— Господи, така ми се пада, като не ги надписвам...

Внимателно започна да разглежда всички пози от ролката. Тези, които бе направила по време на бурята, изглеждаха обещаващи. Присви устни, когато се взря в снимките, направени от Нейтън.

Имаше една, на която се виждаше зелената ливада покрай дюните, изпъстрена с цветя.

Добра композиция, каза си тя. Особено за аматьор. Разбира се, като професионалист веднага забеляза дребните недостатъци.

Последните снимки показваха очите ѝ, лицето ѝ, тялото ѝ. Тя понечи да унищожи негативите, но се спря. Нима нямаше да задоволи любопитството си заради прекалената си скромност и твърдоглавие?

В края на краищата нали само тя щеше да ги види.

Джо се захвана за работа.

Изчака снимките да се изсушат, включи бялата лампа и взе лупата си.

Изглеждаше толкова... безсрамна — реши, че това е най-подходящата дума. Очите ѝ бяха полузатворени, устните ѝ бяха извити в морна усмивка и изразяваха безспорно сексуално задоволство. Тялото ѝ я изненада — приличаше на узрял плод и притежаваше чувствени извивки, които не бе забелязала.

На следващата снимка очите ѝ бяха широко отворени от изненада. Ръцете ѝ лежаха върху гърдите и цялата ѝ поза говореше за задоволена страст.

О, Господи, досега никой не я бе виждал такава. Беше позволила да се случи и сега за пръв път си признаваше, че би искала това да се повтори.

Искаше той да я докосва, да събуди желанията ѝ. Копнееше отново да бъде жената, която бе уловил в миг на пълно сексуално

задоволство. Искаше да му позволи да има пълна власт над нея, както и тя над него.

Той ѝ бе дал всичко това и бе съхранил този миг на върховно отдаване. Сега разбираше какво би изгубила без него.

— Ти си едно гадно копеле, Нейтън! Мразя те!

Изправи се и пъкна снимките на дъното на чекмеджето. Не, нямаше да ги унищожи. Щеше да ги запази, като предупреждение. Ако отново се изкуши да повярва на някой мъж, щеше да извади снимките, за да ѝ припомнят за болката. За това колко лесно мъжете си тръгваха.

— Джо Елън — извика Лекси и почука на вратата.

— Сега съм заета.

— Знам. Но може би ще приключиш по-бързо с работата си. Познай кой дойде с последния ферибот?

— Брад Пит.

— О, бих искала да е така, но този ще ти хареса повече. Нейтън Делъни току-що влезе в кухнята, огромен като живота и два пъти по-красив. А освен това пита за теб.

Джо притисна ръка към сърцето си.

— Кажи му, че съм заета.

— Вече го облях със студен душ, захарче. Казах му, че имаш работа и едва ли би я захвърлила само защото то той е благоволил да се появи.

Джо се усмихна. Много ясно си представяше сцената и сестра си в ролята на надменна южняшка лейди.

— Благодаря ти.

— Обаче трябва да ти кажа... О, отвори най-сетне тази врата, Джо! Не ми е приятно да говоря през нея.

Младата жена сви рамене и отключи вратата.

— Доволна съм от това, което си му казала, и нямам намерение да зарязвам работата си заради него.

— Съгласна съм с теб, но, Джо, той изглежда толкова красив и явно изгаря от нетърпение да те види. — Лекси артистично завъртя очи. — Сърцето ми подскочи само като го видях.

— Е, можеш да се успокоиш. На чия страна си всъщност?

— На твоя, сладката ми, сто процента. — За доказателство целуна сестра си по бузата. — Той си заслужава да бъде наказан, няма

две мнения по въпроса. А ако искаш съвети, с удоволствие ще ти ги дам.

— И сама мога да се справя, благодаря ти. Кажи му, че нямам никакво желание да го виждам или да говоря с него и че съм заета с много по-важни неща от неговата персона.

— Иска ми се сама да му го кажеш и точно с този тон — усмихна се Лекси. — Ще слеза долу и ще му предам думите ти, а сетне ще се върна, за да ти докладвам отговора му.

— Вече не сме в гимназията.

— Не, сега е много по-интересно. О, напълно те подкрепям, Джо, — увери я тя и я целуна по бузата. — Обаче само си представи какво удоволствие ще ти достави да го накараш да пълзи в краката ти. Не му прощавай много скоро. И в никакъв случай, ако не се появи с цветя и някакъв скъп подарък. Най-малко диамантено колие.

Джо не можа да съдържи смеха си.

— Лекси, ти си една изключително практична жена.

— И се гордея с това, скъпа. Слушай малката си сестричка и ще съумееш да се справиш с всеки мъж. Предполагам, че вече достатъчно го оставихме да се пържи в собствения си сос. — Доволно потри ръце. — Обзалагам се, че ще спечелиш, не се тревожи.

Когато сестра ѝ излезе, Джо се облегна от вътрешната страна на вратата и промърмори:

— И сигурно благодарение на теб.

Доволна от себе си, огледа тъмната стаичка. Подреди шишенцата с проявители и фотохартията, а сетне огледа ноктите си. Запита се дали да не позволи на Лекси да ѝ направи маникюр.

Дочу стъпки и се обърна към вратата, очаквайки появата на сестра си. Вратата се отвори и на прага застана Нейтън.

— Трябва да дойдеш с мен. — Гласът му бе рязък.

— Сигурно са ти казали, че съм заета. Освен това не си спомням да съм те канила тук.

— Спести си цупенето, Скарлет. — Той сграбчи ръката ѝ и я дръпна. Свободната ѝ ръка го зашлеви през лицето, но той само кимна. — Добре, ще преживеем и това.

Не усети как я измъкна от стаята. Бяха изминали половината път по коридора, когато Джо яростно се задърпа.

— Махни проклетите си ръце от мен, гадно северняшко копеле!
— Отново се опита да се отскубне и страните ѝ запламтяха от гняв.

— Да не би да смяташ, че сестра ти ще ме разкара? Грешка, малката. — Блъсна с рамо вратата в дъното на коридора и я задърпа по тясната стълба. — Изминал съм целия този път, за да говоря с теб, и ти ще проявиш поне малко любезност и ще ме изслушаш.

— Любезност?! Какво знае едно влечуго от Ню Йорк за любезността? — Отново се опита да се изскубне от хватката му, но успя единствено да удари главата си в стената. — Мразя те! — Ушите ѝ звъняха от удара и от унижението.

— Подготвил съм се за това. — С решително движение я бутна в кухнята. Лекси и Брайън ги загледаха удивено. — Извинете ме — обърна се към тях Нейтън и я повлече към задната врата.

— О! — въздъхна Лекси и артистично притисна ръце до гърдите си. — Нима това не е най-романтичното нещо, което си виждал в живота си?

— Глупости. — Брат ѝ остави тавичката с пая, която току-що бе извадил от фурната. — При първа възможност ще му издере лицето.

— Нищо не разбираш от романтика. — Тя се облегна на плота. — Обзалагам се на двадесет долара, че само след час с удоволствие ще го последва в леглото.

В този миг Брайън чу гласа на Джо, която крещеше нещо за кастриране на кучите синове от Севера, и кимна с глава:

— Съгласен съм, скъпа.

Джо седеше на седалката до Нейтън, стиснала зъби, едва сдържайки се да не избухне. Чуваше се само свистенето на колелата. Нямахше да му достави удоволствието да избяга в мига, в който спре колата. Просто щеше да издере лицето му.

— Не исках да става по този начин — промърмори Нейтън. — Трябва да поговоря с теб. Важно е. Не беше нужно да се държиш по този глупав начин. — Тя глухо изръмжа, но той не ѝ обърна внимание и продължи: — Нямам нищо против схватките. Когато е заслужено, мога да приема и един хубав ритник по задника. Това уталожва страстите. Ала случаят не е такъв и поведението ти само усложнява и без това доста болезнената ситуация.

— Значи аз съм виновна за всичко. — Джо въздъхна рязко, когато джипът подскочи и се закова пред вилата. — Аз ли съм виновна?

— Не става въпрос кой е виновен, Джо... — Той млъкна, за да се предпази от яростната ѝ атака.

Тя не се нахвърли върху него със зъби и нокти, а ожесточено го заудря с юмруци.

— Господи! Господи! — Искаше му се да може да се засмее. Искаше му се да може да я сграбчи и да укроти тези бясно размахващи се ръце, свити в юмруци.

Усети соления вкус на кръвта в устата си и се запита дали не му е счупила челюстта. Най-сетне успя да хване ръцете ѝ и да я притисне към седалката. И двамата бяха задъхани.

— Ще спреш ли? Ще се овладееш ли и ще престанеш ли да се опитваш да направиш лицето ми на кървава каша? — Той я стисна още по-силно, тъй като тя се опита да го ритне в слабините. — Не искам да те нараня.

— Е, много лошо, защото аз тъкмо това искам. Искам да те размажа за начина, по който се отнесе към мен.

— Съжалявам. — Нейтън пое дълбоко въздух. — Съжалявам, Джо.

Нямаше да се остави да я размекне отчаянието в гласа му.

— Ти дори не знаеш за какво се извиняваш.

— Знам много повече, отколкото си представяш. — Той се отдръпна назад и я погледна в очите. — Моля те, да влезем вътре. Трябва да ти кажа някои неща. Неща, които ми се искаше никога да не ти казвам. След това, ако желаеш можеш отново да се опиташ да ме пребиеш и аз няма да те спра. Обещавам ти.

Нещо не беше наред, никак не беше наред. Гневът ѝ се стопи, изместен от страх. Опита се да говори спокойно:

— Добре, ще вляза и ще те изслушам. След това ще приключим, Нейтън.

Отдръпна се рязко от него и отвори вратата.

— Защото никой няма да си отиде от мен. — Гласът ѝ трепереше. — Никога повече.

Сърцето му замря, но той влезе във вилата и запали лампата.

— Бих искал първо да седнеш.

— Не искам да сядам и твоите желания изобщо не ме интересуват. Как можа да си отидеш по този начин? — Джо се извърна и обви раменете си с ръце, сякаш да се защити. — Как можа да напуснеш леглото ми и да си отидеш, без да кажеш нито дума? И да те няма толкова време, след като много добре знаеш как ще се чувствам? Ако съм ти омръзнала, това не означава, че не можеш да проявиш поне любезност, нали?

— Да си ми омръзнала? Господи, Джо, нямаше и минута през изминалите осем дни, през която да не съм мислил за теб, през която да не съм те желал!

— Да не смяташ, че съм толкова глупава или зажадняла за ласките ти, че веднага да повярвам на тази лъжа? Ако си мислил за мен, ако си ме искал, нямаше да си тръгнеш по този начин, сякаш нищо от това, което стана между нас, няма значение за теб. Сякаш никога не е имало.

— Ако нямаше значение, ако нямаше най-голямото значение в моя живот досега, аз може би щях да остана. И сега нямаше да водим този разговор.

— Ти ми причини болка, ти ме унижи, ти...

— Аз те обичам.

Тя отскочи назад, сякаш искаше да избегне удар.

— И очакваш да ти повярвам? Смяташ, че е достатъчно да го кажеш и аз веднага ще се хвърля в обятията ти?

— Не. Не бих те обичал, ако не беше точно такава — можеш да се изплюеш в лицето ми след признанието в любов. — Той пристъпи към нея, обзет от желанието да я докосне. — Аз наистина те обичам, Джо Елтън. Може би винаги съм те обичал. Може би онова седемгодишно момиченце завинаги е завладяло сърцето ми. Но аз имам нужда да ми вярваш. Трябваше да го кажа, трябва да ми повярваш, преди да продължа.

Тя се загледа в очите му и се разтрепери:

— Ти наистина вярваш в това, нали?

— Достатъчно, за да сложа моето минало, настояще и бъдеще в ръцете ти. — Нейтън взе ръцете ѝ в своите и се вгледа в тях, сетне ги пусна. — Бях в Ню Йорк. Там живее един стар семеен приятел, лекар. Невролог. Искях да ми направи някои изследвания.

— Изследвания? — смаяно повтори Джо и прокара ръце през косата си. — Какви... О, Господи! — Мисълта смрази кръвта във вените ѝ. — Ти си болен. Невролог? Какво ти има? Тумор ли е? Но ти можеш да се лекуваш. Можеш...

— Не съм болен, Джо. Нямам тумор, няма нищо нередно в мозъка ми, но трябваше да бъда сигурен.

— Няма ти нищо лошо? Не разбирам. Ходил си в Ню Йорк, за да ти правят изследвания на мозъка, когато ти няма нищо?

— Казах, че исках да бъда сигурен, защото смятах, че може да имам загуба на паметта, нещо като бели петна. Защото може би съм убил Сюзън Питърс.

Джо бавно се отпусна върху облегалката на креслото.

— Защо ще си мислиш такова налудничаво нещо?

— Защото тя е била удушена тук на острова. Защото тялото ѝ е било скрито. Защото съпругът ѝ, семейството ѝ, приятелите ѝ може би никога нямаше да узнаят какво се е случило с нея.

— Престани. — Усети, че се задушаваше, сърцето ѝ туптеше прекалено бързо, главата ѝ се замая, а по кожата ѝ изби студена пот. Вече познаваше тези признаци — паниката я обхващаше, заплашваща да я погълне в тъмните си дълбини. — Не искам да слушам повече.

— И аз не искам да продължавам, ала и двамата нямаме друг избор. — Вдигна глава и я погледна в очите. — Моят баща е убил

твоята майка.

— Това е лудост, Нейтън. — Искаше ѝ се да скочи и да побегне, но не можеше да помръдне. — Това е жестоко.

— Да. Но е истина. Преди двадесет години моят баща е отнел живота на майка ти.

— Не. Твоят баща... господин Дейвид... беше мил и приятен човек, той ни беше приятел. Това е някакъв налудничав разговор. Мама ни напусна. — Гласът ѝ потрепери и секна, а после отново се извиси. — Тя просто ни напусна.

— Тя никога не е напускала острова. Той... той е хвърлил тялото ѝ в блатото. Погребал я в соленото блато.

— Защо ми казваш всичко това? Защо ми причиняваш всичко това?

— Защото е истина и повече не мога да я скриям. — Нейтън се застави да каже и останалото, да приключи веднъж завинаги, но тя затвори очи и поклати глава. — Планирал го е от минутата, в която я е видял, когато сме пристигнали през онова лято.

— Не. Не, спри.

— Не мога да спра това, което вече се е случило. Той си е водил дневник и... всички доказателства са били заключени в банков сейф. Открих ги след смъртта на родителите си.

— Ти си ги намерил. — Сълзите се стичаха по страните ѝ, а ръцете ѝ още по-силно се вкопчиха в раменете ѝ. — И си се върнал тук.

— Върнах се тук, за да се опитам да си припомня онова лято. Как е изглеждал той... тогава. И да реша дали да оставя миналото погребано завинаги, или да разкажа на семейството ти какво му е причинило моето семейство.

Познатото ледено усещане на болезнена паника обхвана съзнанието ѝ, разля се по вените ѝ.

— Ти си знаел. Ти си знаел през цялото време и си се върнал тук. Ти ме отведе в леглото си, а си знаел... — Повдигна ѝ се и тя се изправи. — Ти беше вътре в мен! — Гневът избухна в гърдите ѝ и ръката се стовари върху бузата му. — Позволих ти да бъдеш в мен! — Зашлеви го още веднъж. Той не се помръдна, нито се защити от ударите ѝ. — Знаеш ли как се чувствам сега?

Знаеше, че ще го гледа по този начин — с омраза, отвращение и страх. Нямахте друг избор, освен да ги приеме.

— Моят баща... той беше мой баща.

— Той я е убил, отнел я е от нас! И през всичките тези години...

— Джо, аз не знаех, научих го едва след като той умря. С месеци се опитвах да живея с този ужас. Знаем какво чувстваш в този миг...

— Не можеш да знаеш. — Искаше да го нарани, да издере лицето му, да го накара да страда. — Не мога повече да остана тук. Не мога да те гледам. Недей! — Тя отскочи назад и стисна юмруци, когато той направи крачка към нея. — Не се опитвай да ме докосваш. Мога да те убия, защото ти позволих да ме докосваш. Ти, копеле, стой по-далеч от мен и моето семейство!

Тя побягна през вратата, но Нейтън не се опита да я спре. Не можеше. Обаче я последва отдалече. Ако не можеше да направи нищо друго, можеше поне да се увери, че е стигнала в безопасност в „Сенкчюъри“.

Ала тя не се върна в къщи. Не можеше да го понесе. Част от нея искаше просто да се свлече на земята, да се свие на топка и да плаче, докато тялото ѝ се стопи от мъката. Но се уплаши, че никога няма да събере сили да се изправи отново.

Бягаше сред дърветата и тъмнината, главата ѝ беше изпълнена с хиляди образи.

Видя отново снимката на майка си. Отворените очи. Срам, страх, болка. Устата, разширена от вика.

Болката я прободеше като нож. Джо изхълца, но продължи да тича.

Бягаше по пясъка, а вълните на океана се плискаха наблизо. Задъхваше се. Падна, удряйки силно коленете и ръцете си, но веднага се надигна и отново хукна. Знаеше само, че трябва да се махне, да избяга от болката и от ужасната разкъсваща мъка.

Чу, че някой я вика и тича след нея. Спъна се и едва не падна отново, но се задържа и се обърна, готова за бой.

— Джо, скъпа, какво става? — Само по пеньоар и с разпуснатата коса, Кирби бързаше към нея. — Бях на терасата и те видях...

— Не ме докосвай!

— Добре. — Инстинктивно понижи глас: — Искаш ли да влезеш вътре? Наранила си се. Ръцете ти кървят.

— Аз... — Объркана Джо погледна надолу и видя резките и кръвта по дланите и коленете си. — Паднах.

— Знам. Видях те. Хайде ела. Ще почистя раните ти.

— Няма нужда... всичко е наред. — Изобщо не усещаше ръцете си. Краката ѝ се разтрепериха и главата ѝ се завъртя. — Той е убил майка ми, Кирби. Кирби, той е убил майка ми! Тя е мъртва...

Приятелката и внимателно пристъпи към нея и нежно я прегърна през кръста.

— Ела с мен. Ела с мен вкъщи.

Джо се подчини и тя я поведе по пясъка. Кирби се обърна и видя Нейтън на няколко метра от тях. Погледите им се срещнаха за миг. После той се извърна и се отдалечи в мрака.

— Лошо ми е — промърмори Джо. Имаше усещането, че безброй малки остри игли се забиват в кожата ѝ, гадеше ѝ се.

— Всичко е наред. Трябва само да легнеш. Облегни се на мен и аз ще те заведа вътре.

— Той я е убил. Нейтън е знаел! Той ми го каза. — Струваше ѝ се, че се носи по пухкави облаци. — Майка ми е мъртва...

Кирби не каза нищо, отведе я до леглото, помогна ѝ да си легне и я зави с едно одеяло. Джо започна да трепери.

— Дишай бавно и дълбоко. Концентрирай се върху дишането. Ще отида да вземе нещо, което ще ти помогне, и ей сега ще се върна.

— Нямам нужда от нищо. — Отново я обзе ужас и тя сграбчи ръката на Кирби. — Не искам успокоителни. Мога да се справя с това. Мога и трябва.

— Разбира се, че можеш. — Приседна на ръба на леглото и хвана ръката ѝ, за да провери пулса ѝ. — Готова ли си да ми разкажеш за това?

— Трябва да го кажа на някого. Още не мога да го кажа на семейството си. Още не мога да приема истината. Не знам какво да правя. Дори не знам как се чувствам.

Пулсът ѝ започна да бие по-равномерно и зениците ѝ възвръщаха нормалното си състояние.

— Какво ти каза Нейтън, Джо?

Тя се втренчи в тавана.

— Той ми каза, че неговият баща е убил моята майка.

— Мили Боже! — Ужасена, Кирби притисна ръката ѝ до бузата си. — Как се е случило?

— Не знам. Не можах да слушам повече. Не исках да слушам. Той ми каза, че баща му я е убил и че е водил дневник. Нейтън го намерил и дошъл тук. Аз спях с него. — Сълзите бавно потекоха по страните ѝ. — Спях със сина на убиеца на майка си!

„Успокой се — каза си Кирби. — Сега трябва да бъдеш напълно спокойна и разумна.“ Само една грешна дума или погрешен тон и тя се страхуваше, че Джо ще се разпадне в ръцете ѝ.

— Джо, ти си спала с Нейтън. Той не ти е безразличен, както и ти на него.

— Той е знаел. Върнал се е тук, след като е знаел какво е извършил баща му.

— И това вероятно е било много тежко за него.

— Как можа да го кажеш? — Гневно се надигна и се облегна на лакти. — Тежко?

— И много смело — меко отвърна Кирби. — Джо, колко годишен е бил той, когато майка ти е умряла?

— Какво значение има това?

— Девет или десет. Просто едно малко момче. Нима обвиняваш едно малко момче?

— Не. Не. Но той сега не е малко момче и неговият баща...

— Бащата на Нейтън. Не самият Нейтън.

От гърдите на Джо се изтръгна задавено ридание, последвано от още едно.

— Той ми я е отнел.

— Знам. И много съжалявам. — Тя я прегърна. — Ужасно съжалявам.

Когато нещастната жена облегна глава на рамото ѝ и избухна в ридания, Кирби знаеше, че това е само началото на бурята.

Измина час, преди отново да започне да разсъждава. Изпи чаша горещ сладък чай, който Кирби ѝ направи. Болезнената паника бе изчезнала, заместена от безкрайна мъка. Ала сега мъката бе успокояваща като чая.

— Знаех, че тя е мъртва. Една част от мен винаги го е знаела още тогава. Като малка много често си мечтаех за нея. Когато пораснах отблъсквах мечтите, но те винаги се връщаха. И ставаха още по-силни.

— Ти си я обичала. А сега, колкото и ужасна да е истината, ти знаеш, че тя не те е изоставила.

— Това все още не ми носи успокоение. Исках да нараня Нейтън. Физически, емоционално, по всеки възможен начин исках да му причиня болка. И го направих.

— Смяташ ли, че това е ненормално? Джо, дай си малко почивка.

— Опитвам се. Едва не се разпаднах. Сигурно щях, ако ти не беше тук.

— Да, но аз бях. — Кирби стисна ръката на приятелката си. — И ти си по-силна, отколкото си мислиш. Достатъчно силна, за да се справиш с всичко това.

— Трябва да бъда. — Отпи от чая и остави чашата. — Трябва да се върна при Нейтън.

— Тази вечер не бива да ходиш никъде, трябва да лежиш и да почиваш.

— Не, аз не го попитах защо или... — Затвори очи. — Трябва да узная отговорите. Когато се изправя срещу семейството си, трябва да знам отговорите.

— Можеш да отидеш сега при тях. Аз ще дойда с теб. После заедно можете да зададете всички въпроси.

— Трябва да го направя сама. Аз съм в центъра на всичко това, Кирби. — Когато отвори очи, те приличаха на две огромни тъмни дупки върху бледото ѝ лице. — Аз съм влюбена в мъжа, чийто баща е убил моята майка.

Кирби я остави пред вратата на вилата на Нейтън. Джо зърна силуета му зад остъклената врата. Питаше се дали някой от тях двамата е преживявал по-голямо изпитание в живота си — да застанат лице в лице с миналото и със себе си.

Той не каза нищо, когато тя се изкачи по стълбите, но отвори вратата и отстъпи назад, за да влезе. Мислеше, че никога повече няма да я види, и не беше сигурен кое е по-тежко — да не я вижда или да я вижда както в този миг — бледа и съсипана от мъка.

— Трябва да те попитам... Трябва да знам.

— Ще ти кажа всичко, което знам.

Джо стисна длани. Болката я накара да се концентрира.

— Те... те били ли са любовници?

— Не. — Искаше му се да се извърне, но си наложи да издържи на болката в очите ѝ. — Нищо подобно не е имало между тях. Дори и в дневника си той пише, че тя е обожавала семейството си, децата си, съпруга си. Джо...

— Но той е искал да стане така. Той я е желал. — Тя разтвори ръцете си. — Борили са се? Сигурно е било нещастен случай. — Дъхът ѝ потрепери, а думите ѝ бяха тихи като отчаян зов. — Било е нещастен случай, нали?

— Не. Господи! — Беше по-лошо, помисли си той и с всяка секунда щеше да става още по-лошо. — Той е познавал навиците ѝ. Тя е обичала да се разхожда през нощта, покрай градината.

— Тя... да, тя обичаше цветята. — Внезапно си спомни своя сън от нощта, в която бяха намерили Сюзън Питърс. — Особено много обичаше белите цветя. Обичаше аромата им и тишината на нощта. Наричаше го „Време на самотата“.

— Той е избрал една от тези нощи — продължи Нейтън. — Сложил е приспивателно във виното на майка ми, за да... за да не узнае никога какво е извършил. Всичко е описано в дневника. Пише, че е причакал Анабела в края на гората, на запад от къщата. — Имаше чувството, че умира по малко, докато говореше тези неща, гледайки Джо в лицето. — Ударил я с нещо и тя паднала в безсъзнание. Сетне я завлякъл в гората. Предварително е подготвил всичко. Донесъл е светкавицата, триножника си. Не е било нещастен случай. Било е планирано. Предварително обмислено. Било е напълно преднамерено и съзнателно.

— Но защо? — Трябваше да седне. Краката ѝ се бяха подкосили. — Аз си го спомням. Той винаги беше мил с мен. И търпелив. С татко ловяха риба, а мама му направи пай с орехи и той беше много доволен. — От устните ѝ се изтръгна безпомощен вик: — О, Господи, нима искаш да ме накараш да повярвам, че я убил без никаква причина?!

— Той е имал цел. — Нейтън се извърна, отиде до кухнята и взе бутилката с шотландско уиски. — Не би могла да я наречеш причина.

Сипа два пръста уиски в чашата и го изпи на един дъх.

— Аз го обичах, Джо. Той ме научи да карам велосипед, да играя крикет. Винаги ми е отделял много време. Когато отсъстваше от къщи, винаги се обаждаше по телефона и разговаряше не само с майка ми, но и с мен, и с брат ми. И той ни изслушваше — не само се преструваше, че слуша, както правят някои възрастни и си въобразяват, че детето не разбира. Той наистина се интересуваше от нас и се грижеше за нас.

Извърна се към нея. Очите му блестяха от силните чувства.

— Носеше често цветя на мама. През нощта лежах в леглото си, заслушан в смеха им в съседната стая. Бяхме щастливи и той беше центърът на всичко това. А сега трябва да приема факта, че никога не е имало център, че той е бил способен на нещо чудовищно.

— Чувствам се като издълбана отвътре — промълви Джо. Струваше й се, че главата й плува някъде над раменете. — Сякаш всичко е изличено... всичките тези години. — Стисна силно клепачи. — И вашият живот просто си е продължил, просто така?

— Той е бил единственият, който е знаел. Да, нашият живот просто си продължи... до смъртта му, когато ми дадоха личните му книжа и когато открих дневника и снимките.

— Снимките! — Снимките на мама. След като е била мъртва.

— Наричал го е „решителният момент“.

— О, Господи! — Спомни си лекциите, лекциите, които бе слушала, които бе изнасяла. „Да уловиш решителния момент, да предвидиш кога динамизмът на дадена ситуация ще достигне върха си, да знаеш кога да щракнеш, за да запечаташ завинаги този силен образ.“ — Имаше подобно определение в учебниците.

— Това е била неговата цел. Да манипулира, да причинява, да контролира и да улови смъртта. — Внезапно му се повдигна. Наля си още една чаша уиски и отново я изпи на един дъх. — Не е било само това, не може да е било само това. Имало е нещо извратено в него. Нещо, което ние никога не сме забелязали. Нещо, което никой не е знаел, никой не е подозирал. Той имаше приятели, успешна кариера. Обичаше да гледа мачове по телевизията и да чете детективски романи. Обичаше да организира барбекю в градината, мечтаеше да има внуци. — Всяка дума му причиняваше болка. — Не го защитавам — продължи той. — Просто се опитвам да ти обясня.

Тя пристъпи напред.

— Той ѝ е направил снимки. На лицето ѝ. На очите ѝ. На тялото ѝ. Гола. Нагласил е много внимателно позата. Главата ѝ наклонена, към лявото рамо, а едната ѝ ръка е отпусната на корема.

— Откъде...

— Видях я. — Младата жена затвори очи и се извъртя. Облекчението бе студено, болезнено студено. Като леден блок върху гореща мъка. — Не съм луда. Никога не съм била луда. Не съм халюцинирала. Било е истинско. Всичко.

— За какво говориш?

Тя нетърпеливо зарови за пакета с цигари в задния джоб. Запали клечка кибрит и се втренчи в пламъка.

— Ръцете ми не треперят — промърмори тя. — Наистина не треперят. Няма да се пречупя. Мога да се справя с това. Никога повече няма да се пречупя.

Нейтън разтревожено се приближи към нея.

— Джо Елън.

— Не съм луда — рязко вдигна глава Джо, а сетне спокойно поднесе пламъка към върха на цигарата. — Няма да се разтреперя и няма да припадна. Човек може да се научи да живее и с най-лошото. — Издуха дима и го проследи как се разтвори във въздуха. — Някой ми изпрати снимка на мама. Една от тези, които е направил баща ти.

Кръвта му се смрази.

— Това е невъзможно.

— Видях я. Държах я в ръцете си. Това ме сломи, не знаех как да живея по-нататък.

— Ти ми каза, че някой ти изпращал твои снимки.

— Да, тя беше сред тях в последния пакет от Шарлот. Обаче, след като се съвзех, снимката изчезна. Този, който ми я е изпратил, е проникнал в апартамента ми и я е взел. Мислех, че халюцинирам. Но то беше истинско. То съществува. То се случи.

— Аз съм единственият, който е могъл да ти я изпрати, а аз не съм го сторил.

— Къде са снимките? Негативите?

— Изчезнаха.

— Изчезнаха? Сега?

— Кайл искаше да ги унищожи заедно с дневника. Аз отказах. Трябваше ми време, за да реша какво да правя. Той не бе съгласен с

мен. Твърдеше, че са минали двадесет години, че нямало никакъв смисъл да се разравят стари истории. Беше бесен от намерението ми да отида в полицията или да съобщя на семейството ти. На следващата сутрин си бе отишъл. Беше взел дневника и снимките. Не знаех къде да го намеря. Следващото, което чух, бе, че се е удавил. Предположих, че не е могъл да живее с това, че е унищожил всичко, а след това и себе си.

— Снимките не са унищожени. — Сега разсъждаваше спокойно и хладнокръвно. — Те съществуват, както съществуват и моите снимки. Аз приличам на майка си. Не е трудно да си представиш, че тази мания лесно може да се прехвърли от майка ми към мен.

— Да не смяташ, че тази мисъл не ми е минавала през ума? Бях ужасен. Когато намерихме Сюзън Питърс и разбрах как е умряла, аз си помислих... Аз съм единственият, който остана, Джо. Аз погребях баща си.

— Но не си погребал брат си, нали?

Той смаяно се втренчи в нея и поклати глава.

— Кайл е мъртъв.

— Откъде знаеш? Само защото са ти казали, че е бил пиян и паднал от борда на яхтата? Ами ако не е мъртъв, Нейтън? Той притежава снимките, негативите, дневника.

— Но той се е удавил. Според другите на яхтата той е бил пиян почти през цялото време и бил изключително депресиран. Дори не са разбрали, че е изчезнал. Чак на другата сутрин са установили, че го няма на борда. Всичките му дрехи и вещите са били в каютата му.

Тя не каза нищо. Нейтън се завъртя рязко и започна да крачи из стаята.

— Трябваше да приема това, което баща ми е извършил, да се примиря с това, което той е бил. Сега ти искаш да ме накараш да повярвам, че брат ми е жив и е извършил всичко това — преследвал те е отдалеч, тормозил те е, искал е да загубиш разсъдъка си. Последвал те е тук и... — Рязко спря и я погледна. — Че е убил Сюзън Питърс.

— Мама е била удушена, нали, Нейтън?

— Да. Господи!

Трябва да запази самообладание, напомни си Джо и да предприеме следващата стъпка.

— Сюзън Питърс е била изнасилена, нали?

— Да. — Нейтън затвори очи.

— След като не е бил съпругът й...

— Полицията не е открила никакво доказателство против съпруга й. Проверих, преди да се върна на острова. Джо Елън. — Сърцето му се сви при мисълта за новата болка, която щеше да й причини. — Решили са да подновят разследването по изчезването на Джини.

— Джини? — Обзе я ужас. — О, не... Джини!

Не можеше да я докосне, не можеше да й предложи нищо. Остави я сама и излезе на терасата. Хвана се за парапета, наведе се и започна да диша дълбоко. Вратата зад него се отвори и той се изправи.

— Каква е била целта на баща ти, Нейтън? Защо са му били снимките, след като той не ги е показал на никого?

— Съвършенство. И власт, контрол. Не само да наблюдаваш и да го съхраниш, но и да станеш част от образа. Да го създадеш. Съвършената жена, съвършеното престъпление, съвършеният образ. Той е смятал, че тя е красива, интелигентна, добра. Тя е била ценна. — Трябваше да ти разкажа всичко веднага щом пристигнах тук. Убеждавах се, че имам нужда от време, за да го проумея. Оправдавах мълчанието си с това, че ти бе приела лъжата, а истината бе още по-ужасна. Сетне продължих да мълча, защото те желаех. Това може би е по-лесно за разбиране. Ти бе наранена, бяха ти причинили болка. Истината можеше да почака, докато започнеш да ми вярваш, докато започнеш да ме обичаш.

Пръстите му се вкопчиха в перилото. Джо продължаваше да мълчи.

— Знам, че звучи ужасно егоистично, но това е истината. Обаче след смъртта на Сюзън Питърс, разбрах, че повече не мога да избягвам истината. Ти имаше право да я узнаеш. Не мога нищо да променя, с нищо не мога да изкупя това, което той е направил. Нищо от това, което ще ти кажа, не може да излекува болката у теб и твоето семейство.

— Не, ти не можеш да направиш нищо, не можеш да кажеш нищо. Той ни отне майката и ни накара да повярваме, че тя ни е напуснала. Това разруши нашия живот, остави празнина в нашето семейство, празнина, която никога не успяхме да запълним. Той я е наранил. — Гласът на Джо потрепери и тя прехапа долната си устна.

— Сигурно е била толкова изплашена, толкова засрамена. Тя не е сторила нищо, за да заслужи всичко това, нищо, освен че е била такава, каквато Господ я е създал. — Джо пое дълбоко дъх и усети вкуса на морето. — Исках да стоваря цялата вина върху теб, Нейтън, защото ти си бил тук. Защото ти никога не си бил лишен от майка. Защото ти ме докосна и ме накара да се чувствам така, както никой досега не ме е карал. Имах нужда да те обвиня за всичко това. И го сторих.

— Очаквах да го направиш.

— Ти можеше никога да не ми кажеш. Можеше да го погребеш, да го забравиш. Аз никога нямаше да узная.

— Да, но аз щях да знам и всеки ден, прекаран с теб, щеше да бъде предателство. — Той се извърна към нея. — Искаше ми се да мога да живея с всичко това, да ти спестя истината и болката, да спася себе си. Но не можах.

— И какво ще стане сега? — Трябва ли да те накарам да си платиш, да те накажа за нещо, което са ни причинили и на двамата, когато сме били още деца?

— Защо да не го направиш? — На гърлото му заседна горчива буца и той погледна към дърветата, между които се извиваше реката. — Как ще можеш да ме гледаш, без да виждаш него, без да си мислиш за това, което е направил? И как може да не ме мразиш за това?

Тъкмо това бе направила, помисли си Джо. Бе погледнала него и бе видяла баща му и го бе намразила. Той го бе приел, бе приел и словесните и физическите удари, без да каже нито дума в своя защита.

Смелост, бе казала Кирби. И беше права.

Чак сега разбра страданието на Нейтън. Запита се защо ѝ бе отнело толкова дълго време, за да разбере, че и двамата са жертви.

— Май не вярваш много в ума ми и в способността ми да проявявам съчувствие.

Не смяташе, че би могъл да се изненада от нещо, но думите ѝ го накараха да я изгледа смаяно.

— Не те разбирам.

— Не, сигурно не, щом като смяташ, че след като имах време да размисля, да приема, да изстрадам истината, аз ще продължа да те обвинявам и да те смятам за отговорен.

— Той беше мой баща.

— И ако беше жив, щях сама да го убия за това, което е сторил на нея, на всички нас. На теб. Ще го мразя до края на живота си. За него никога няма да има прошка. Можеш ли да живееш с това, Нейтън, или просто ще си отидеш? Ще ти кажа какво смятам да направя. — Заговори, преди той да успее да каже нещо. — Няма да позволя да ме измамат. Няма да позволя да ми бъде открадната единствената ми възможност за щастие в този живот. Но ако си отидеш от мен, ще те намразя. И никой няма да те мрази повече от мен.

Втурна се в къщата и затръшна вратата зад себе си.

Нейтън остана като закован, опитвайки се да осмисли думите ѝ, да се пребори със задушавачката го благодарност. Но това бе невъзможно. Влезе в къщата и тихо рече:

— Джо Елън, искаш ли да остана?

— Нима не ти казах точно това? — Измъкна цигара, но гневно я захвърли. — Защо отново трябва да загубя? Защо отново трябва да бъда сама? Как можеш да идваш тук и да ме караш да се влюбя в теб, а след това да ме изтриеш от живота си, защото смяташ, че така ще е по-добре за мен? Защото смяташ, че благородството го изисква. Е, по дяволите, цялото благородство, Нейтън, по дяволите, всичко, което може да ме накара да изгубя това, от което се нуждая. Преди ме измамиха, изгубих това, от което отчаяно се нуждаех, но бях безпомощна да сторя нещо. Сега обаче не съм безпомощна и никога вече няма да бъда.

Трепереше от гняв, а очите ѝ горяха с трескав пламък. Никога не бе виждал нещо по-великолепно.

— Никога не съм си представял, че тази вечер ще ми кажеш точно това. Бях готов да приема, че ще те загубя, но нито за миг не си представях, че ще мога да те запазя.

— Аз не съм някакво проклето копче за ръкавели, Нейтън.

Смехът му изненада и самия него. Усети го като нещо грапаво в гърлото.

— Не знам какво да ти кажа. Всичко, за което мога да мисля, е, че те обичам.

— Ако ме прегърнеш, докато ми го казваш, това е достатъчно.

Докато пристъпваше към нея, погледът му не се откъсваше от очите ѝ. Отначало ръцете му бяха нерешителни, но постепенно се

вкопчиха по-силно в нея, той я притисна до себе си и зарови лице в косата ѝ.

— Обичам те. — Чувствата го заляха като морска вълна, когато усети аромата ѝ и вкуса на устните ѝ. — Обичам те, Джо Елън. Всяка частица от теб.

— Това е достатъчно и няма да позволим да ни бъде отнето. — Никога.

Той лежеше неподвижно, надявайки се, че тя спи.

Жената до него, жената, която обичаше, беше в опасност, а това, което я заплашваше, бе толкова отвратително, че не искаше да го назове. Щеше да я защити, ако се наложи да пожертва живота си. Ще пази, каквото и да му струваше това.

Надяваше се, че двамата ще съумеят да преживеят всичко.

Не можеше да се преструва, че опасността не съществува. Сега си бяха откраднали няколко мига за себе си. Ала рано или късно трябваше да се изправят лице в лице с това, което ги преследваше цели двадесет години.

— Нейтън, трябва да кажа на семейството си. — Джо се протегна в тъмнината и потърси ръката му. — Трябва да избера подходящия момент и подходящите думи. Искам да оставиш това на мен.

— Трябва да ми позволиш да присъствам, Джо. Ще го направя, когато искаш и както искаш, но не бива да бъдеш сама.

— Добре. Но има и други неща, за които трябва да се погрижим.

— Ти се нуждаеш от охрана.

— Не се опитвай да ми се правиш на белия рицар, Нейтън. Това ме вбесява. — Тя ахна, когато той рязко я дръпна да седне.

— Няма да позволя нищо да ти се случи. — Очите му блестяха в тъмнината. — Ще направя всичко, каквото трябва, за да те защитя.

— По-добре се успокой. И аз не искам нищо да ни се случи. Така че трябва да помислим и да решим от къде да започнем.

— Трябва да спазваш определени правила, Джо. Първо никъде няма да ходиш сама. Няма да прекрачваш прага на къщата си сама, докато всичко това не свърши.

— Аз не съм майка си, нито Джини, нито Сюзън Питърс. Аз не съм беззащитна, нито пък глупава или наивна. Няма да позволя да

стана плячка на някой побъркан.

Знаеше, че не бива да избухва, защото това само щеше да я ядоса и щеше да нарани гордостта ѝ.

— Ако е необходимо, ще те влача навсякъде с мен — спокойно заяви Нейтън. — Ще те заведа на сигурно място и ще те заключа. Ако не искаш да го направя, трябва да ми обещаеш, че никъде няма да излизаш сама.

— Изглежда, имаш много високо мнение за своите способности.

— Стига, Джо Елън. — Младият мъж повдигна брадичката ѝ. — Погледни ме, Джо. — Ти си всичко за мен. Мога да преживея всичко друго, но не и да те загубя. Не и отново.

Тя потрепери, но този път не от гняв или от страх. Сърцето ѝ преливаше от щастие.

— Никой досега не ме е обичал толкова много. Не съм свикнала с това.

— Ще свикнеш, а сега ми... обещавай.

— Никъде няма да ходя сама — въздъхна тя. — Май връзката между двама души не е нищо друго, освен компромиси и отстъпки. Навярно за това през цялото време се опитвах да я избягвам. — Тя седна на пети. — Ние няма да стоим и да чакаме нещо да се случи. Аз не съм единствената жена на острова. — Отново потрепери. — Аз не съм единствената дъщеря на Анабела.

— Не, няма да стоим и да чакаме. Ще се обадя на няколко места, за да получа по-подробна информация за инцидента с Кайл. Струва ми се, че доста неща са ми се изплъзнали преди. Беше много тежко време за мен и сигурно съм пропуснал нещо.

— Какво знаеш за приятелите му, за финансовото му състояние?

— Не знам много. През последните години се бяхме отчуждили. — Нейтън стана, за да отвори прозореца. — Движехме се в различни кръгове, посещавахме различни места.

— Що за човек беше той?

— Той беше... мисля, че би го определила като човек, който живее само с настоящето. Интересуваше се от момента и искаше да получи всичко веднага. Не мислеше за последствията, нито пък, че рано или късно трябва да се плаща за всичко. Никога не е наранил никого, освен себе си.

Беше жизненоважно тя да разбере това. Също толкова важно, каза си Нейтън, както и самият той да го разбере.

— Просто Кайл предпочиташе да върши всичко по най-лесния начин, а ако той беше и по-бързият — още по-добре. Притежаваше чар и беше много талантлив. Татко винаги казваше, че ако Кайл влага малко повече усърдие в работата си, а не да взима всичко като на шега, ще стане най-добрият фотограф на света. Кайл казваше, че татко бил прекалено критичен към работата му, никога не бил доволен от нея и ревнувал, защото той бил млад и имал целия си живот и кариера пред себе си.

Замълча, внезапно осъзнал значението на думите, които току-що бе изрекъл. Нима това не беше изкривената потребност на един син да надмине баща си? Главата му започна да тупти, а кръвта заблъска в слепоочията му.

— Ще проведе няколко телефонни разговора — глухо рече Нейтън. — Ако елиминираме тази възможност, ще можем да се концентрираме върху останалите. Кайл може да се е напил и да е показал снимките на някой приятел или колега.

— Може би. — Сега не й се искаше да мисли за това. — Който и да стои зад всичко това, има доста добри познания и притежава професионални умения по фотография. Снимките му невинаги са добри, някои са направени доста небрежно, но наистина притежава умения.

Нейтън кимна. Тя току-що бе описала брат му.

— Сигурно сам си промива снимките — продължи Джо, — а това означава, че има тъмна стаичка. Може би е в Шарлот, а когато е дошъл на острова, е трябвало да си осигури и тук. Пликът, който получих, бе с пощенско клеймо от Савана.

— Можеш да наемеш фотолаборатория за известно време.

— Да, и сигурно точно това е направил. Или пък е наел апартамент или къща и е донесъл собственото си оборудване. Или си е купил ново. Ще има много повече контрол върху нещата, ако си има собствено място и оборудване, нали? — Погледите им се срещнаха. — Точно това е двигателят, нали? Контролът. Властта. Той ще може да се връща там и да идва на острова. Ще контролира всичко.

„Да контролираш момента, да манипулираш настроението, обекта, резултата. Това е истинската сила на изкуството.“ Думите

на баща му от дневника, припомни си той, изписани с четлив и равен почерк.

— Да, контролът е в основата на всичко. Значи трябва да проверим в магазините за фотографски материали и оборудване, дали някой е поръчал оборудване за обзавеждане на тъмна стаичка, или пък е докарал от Савана подобно оборудване. Няма да е лесно и няма да стане бързо.

— Не, но трябва да започнем. Изглежда той е сам. Той се нуждае от свобода, за да идва и да си отива, когато реши. Направил ми е снимки на различни места из острова, значи свободно се разхожда наоколо. Трябва да търсим самотен мъж, с фотоапарат, въпреки че можем да се натъкнем и на някой невинен турист.

— Ако това е Кайл, аз ще го позная.

— Ще го познаеш ли, Нейтън? Ами ако той не иска да го познаеш? Той знае, че си тук. И знае, че сме заедно. Дъщерята на Анабела Хатауей със сина на Дейвид Делъни. Това е нещо, в което някой може да види пълно затваряне на цикъла. А ако е така, то аз не мисля, че ти си в по-голяма безопасност от мен.

Джо спа до обяд и когато се събуди, видя, че е сама в леглото. Не можеше да си спомни кога за последен път бе спала до десет или кога се бе наслаждавала на толкова дълбок и лишен от кошмари сън.

Чудеше се защо не се чувства неспокойна, изнервена, защо не ѝ се плаче. Може би прекалено дълго време се бе намирала именно в подобно състояние и сега, когато знаеше истината, вече можеше спокойно да тъгува за майка си, за жената, която на възрастта на Джо в момента, бе срещнала най-лошия от всички ужаси.

Ала, което бе по-важно, сега вече можеше да тъгува за годините, изгубени в упреци към майката, съпругата и жената, чийто единствен грях бе, че бе привлякла вниманието на един луд.

Сега старата рана можеше най-сетне да зарасне.

— Той ме обича, мамо — прошепна младата жена. — Може би по този начин съдбата ми се отплаща за жестокостта и безсърдечието ѝ към мен през всичките тези двадесет години. Аз съм щастлива. Няма значение, колко налудничаво може да прозвучи, но аз съм щастлива с него.

Джо спусна дългите си крака от леглото. От днес нататък, обеща си тя, двамата заедно щяха да се борят за щастието си.

В дневната Нейтън тъкмо привърши с още един разговор — този път с консулството на САЩ в Ница. Не бе спал. Очите му бяха зачервени и подпухнали. Чувстваше се сякаш бягаше по затворен кръг, събирайки информация, търсейки и най-малкия знак, че преди месеци е пропуснал нещо.

И през цялото време дълбоко в себе си изпитваше мрачната вина, че всъщност се надява брат му да е мъртъв.

Чу стъпки по стълбите и вдигна глава. Усмихна се, когато видя Гиф и му махна да влиза.

— Не исках да те прекъсвам — започна младежът.

— Няма проблем. Засега привърших.

— Имам малко работа в малката дъбова вила и реших да ти донеса тези скици да им хвърлиш едно око. Нали каза, че би искал да видиш проекта на солариума за „Сенкчюъри“.

— Ще ми бъде приятно да го видя. — Доволен от прекъсването, Нейтън се приближи, взе чертежите и ги разгърна на кухненската маса. — И на мен ми хрумнаха няколко идеи, но напоследък имах друга работа.

— Ами, разбирам. — Младежът се изкашля, когато Джо излезе от спалнята. — Добро утро, Джо Елън.

Надяваше се да не се е изчервила, което още повече щеше да увеличи неудобството, с което двамата мъже я зяпаха. Беше облякла само една тениска на Нейтън, която едва стигаше до бедрата ѝ и навярно бе съвсем очевидно, че отдолу няма нищо.

Това щеше да ѝ е за урок да не се втурва, щом усети аромата на кафе.

— Добро утро, Гиф.

— Само минавам за малко.

— О, ами добре, аз само... исках да си сипя чаша кафе. — Реши да се държи съвсем естествено и невъзмутимо отиде до плота, за да си налее кафе.

Гиф не може се сдържи. Ама и ситуацията си я биваше! Знаеше, че Лекси ще иска да ѝ разкаже всичко до най-малката подробност.

— Може би и ти ще искаш да погледнеш скиците. Този солариум е влязъл под кожата на Кейт, а ти винаги си разбираше от подобни неща.

Добро възпитание или достойнство. Това бе труден избор за жена, откърмена с традициите на Юга. Джо реши, че е най-добре да прояви по малко и от двете, и пристъпи към масата, за да погледне чертежите. Сви учудено вежди при вида на множеството линии, отбелязани с четливо изписани числа.

Нейтън с усилие откъсна поглед от стройните крака на Джо и насочи вниманието си към скиците.

— Идеята е много добра. Ти ли направи измерванията?

— Да, аз и Бил. Той има подходящото оборудване.

— Знаеш ли, ако тук малко увеличиш ъгъла — Нейтън показа с пръст, — за да се получи лек наклон, ще избегнеш допълнителното копаене и ще можеш да използваш градините като част от постройката.

— Да, но в такъв случай няма ли да се отсече този ъгъл? И няма ли да е прекалено близо до главната къща? Госпожица Кейт ще изпадне в истерия, ако започнем да местим прозорци и врати.

— Няма нужда да местиш нищо от съществуващата постройка. — Нейтън се отдръпна назад, за да огледа по-добре скицата на Гиф. — Чудесна работа — промърмори. — Наистина чудесна. Джо, донеси ми, моля те онзи лист — разсеяно посочи той. — В моята фирма има инженери, които никога не биха успели да направят такава отлична скица.

— Без майтап? — Гиф забрави напълно за Джо Елън и се приближи до него.

— Ако решиш да се върнеш в колежа и го завършиш, обади ми се. С удоволствие ще те взема в моето архитектурно бюро.

Той взе молив и започна бързо да скицира върху листа, който Джо му донесе.

— Ето, виж, трябва да го скосиш съвсем малко тук и ще пасне чудесно. Това е дамска къща и линиите трябва да са меки и изчистени.

— Да, разбирам. — Изведнъж скицата му се стори аматьорска и груба в сравнение с тази на Нейтън. — Никога не бих могъл да измисля нещо подобно, нито пък да го нарисувам.

— Разбира се, че можеш. Ти вече си свършил най-тежката работа. Много е лесно да се добавят няколко щрихи, когато първоначалната работа е отлична.

Нейтън се изправи, присви очи и се вгледа в скицата си.

— Обаче твоят начин може да се хареса повече на клиента. Той е по-ефективен и по-традиционен.

— Да, но твоят е много по-артистичен.

— Клиентът невинаги държи на артистичността. Както и да е, ако искаш, помисли си върху предложението ми или покажи и двата варианта на Кейт и нека тя да реши. Какъвто и да е изборът ѝ, можем да усъвършенстваме чертежите, преди да се започне работа.

— Ще работиш заедно с мен върху този проект?

— Разбира се. — Нейтън взе чашата от ръката на Джо и отпи от кафето. — С най-голямо удоволствие.

Гиф припряно събра скиците.

— Мисля още сега да отида при госпожица Кейт и да ѝ ги покажа. Да има време да помисли и да реши. Наистина съм ти много

задължен, Нейтън. — Докосна с ръка ръба на шапката си. — Ще се видим пак, Джо Елтън.

Тя се облегна на плота, загледана в Нейтън, докато той нахвърляше скица върху друг лист, след като изпи кафето й.

— Ти дори не разбираш какво направи — промърмори младата жена.

— Хmmm. Дали тук да не се посадят от онези високи сини цветя, които цъфтят през цялата година? И дали да не изтегля още малко този ъгъл?

— Не. — Тя си наля още една чаша. — Изобщо нямаш представа какво направи преди малко.

— За какво? О, Господи... — Погледна към празната чаша. — Извинявай. Изпил съм кафето ти.

— Не става въпрос за това, въпреки че го намирам едновременно за дразнещо и за много мило. — Тя обви ръце около кръста му. — Ти си добър мъж, Нейтън. Наистина добър мъж.

— Благодаря. — Само за малко, само за час могат да си позволят да се държат така, сякаш нищо не се е случило. — Да не би да го казваш, защото не те плеснах по голото задниче, когато се появи тук само по моята тениска? Въпреки че не мога да отрека колко много ми се искаше.

— Не, това означава, че си умен мъж. Но освен това си и добър. Ти не видя лицето му. — Повдигна ръце към страните му. — Дори не забеляза.

Той поклати глава.

— Наистина не съм забелязал нищо. За Гиф ли говориш?

— Не познавам някой, който да не харесва Гиф, но и не познавам някой, който да не го смята само за младеж със златни ръце, Нейтън. — Джо леко докосна устните му със своите. — Ти току-що му каза, че той е нещо повече, че може да бъде нещо много повече. И го направи съвсем просто, сякаш е нещо, което се разбира от само себе си и тъкмо това го накара да ти повярва.

Повдигна се и притисна бузата си до неговата.

— Наистина в този момент много те харесвам, Нейтън. Харесвам те такъв, какъвто си.

— Аз също те харесвам. — Прегърна я и лекичко я залюля. — И наистина започвам да харесвам и двама ни.

Кирби събра смелост и се запъти към „Сенкчюъри“. Ако Джо беше там, щеше да намери начин да поговори насаме с нея. Принципите не ѝ позволяваха да сподели с някого от семейство Хатауей какво бе узнала миналата нощ. Ако Джо се е върнала след разговора си с Нейтън, в къщата сигурно е настанала голяма бъркотия. Ако не с друго, поне можеше да им помогне като семеен лекар. Но не я бяха повикали за това.

Надяваше се да избегне срещата с Брайън, който бе зает между обяда и закуската, а освен това щеше да влезе през предния вход, а не през кухнята, както ако беше обикновено приятелско посещение.

След като цяла седмица се бяха избягвали, не виждаше защо да не го правят и още един ден. Нямаше да дойде, ако Кейт не ѝ бе позвънила, че една от гостенките ѝ се подхлъзнала по стълбите. Тъкмо се запъти по тях, когато на най-горното стъпало се появи Кейт.

— Кирби, не мога да ти кажа колко много съм ти благодарна. Сигурно си е навехнала глезена, убедена съм, но тази жена се държи така, сякаш си е счупила всички кости по тялото.

Един поглед върху разстроеното ѝ лице убеди лекарката, че Джо още не им е казала за Анабела.

— Няма нищо, Кейт.

— Знам, че днес ти е свободен ден, и никак не ми се искаше да те безпокоя, но тази жена не желае да помръдне от леглото.

— О, няма проблем. — Последва я по стълбите. — Наистина не е зле да я погледна. Ако глезенът е само навехнат, ще я превържа и ще я уверя, че може да си тръгне.

— Най-добре ще е да ми се махне от главата — промърмори Кейт и почука на една врата. — Госпожо Торес, дошъл е лекарят, за да ви прегледа. Хонорарът ще бъде за сметка на хотела — добави по-тихо към Кирби. — Прибави и колкото сметнеш за необходимо за безпокойството.

Тридесет минути по-късно и доста изтощена, Кирби затвори вратата зад себе си. Главата я болеше от безкрайните оплаквания на госпожа Торес. Тя спря, за да разтрие слепоочията си, и в този момент Кейт се появи зад ъгъла.

— Добре ли е?

— Изкушавах се да ѝ дам успокоително, за да я накарам да млъкне. Тя е много добре, Кейт. Обаче трябваше да ѝ предпиша един куп лекарства, за да се успокои. Глезенът ѝ е леко навехнат, сърцето ѝ е здраво като на бик, а белите ѝ дробове са още по-силни. Заради теб се надявам скоро да си замине.

— Вдругиден си заминава, слава Богу. Ела долу. Ще те почерпя с чаша студена лимонада и парче от пая с вишни, който Брайън опече вчера.

— Наистина трябва да се връщам. Натрупали са се доста картони, фактури и рецепти, а отдавна отлагам подреждането им.

— Няма да те пусна да си тръгнеш, без да пийнеш нещо разхладително. Навън е толкова горещо, че и здрав кон може да припадне.

— Обичам горещината — започна тя и внезапно млъкна, когато Брайън влезе през входната врата.

Ръцете му бяха пълни с цветя. Това би трябвало да го прави да изглежда глупаво. И на нея ѝ се искаше да изглежда глупаво. Вместо това той изглеждаше дори още по-мъжествен и още по-привлекателен, със загорялото си лице и здравите мускулести ръце, отрупани със свежи цветя.

— О, Брайън, радвам се, че си набрал цветя. — Кейт се запъти към него. — Канех се тази сутрин да сменя цветята в стаите, но госпожа Торес ме изкара от релси. — Тя продължи да бърбри, докато поемаше цветята от него.

— Аз ще се заема с тях. Ти изобщо нямаш никакъв усет как да подреждаш цветя. Кълна ти се, Кирби, мъжете смятат, че като забучат цветята в някоя ваза и всичко е наред. Брайън, налей на Кирби чаша студена лимонада и я почерпи с вишневия пай. Изминала е целия път дотук само за да ми направи услуга и искам да ѝ благодаря. Хайде, направи каквото ти казах, а аз ще кача цветята горе.

Тръгна към стълбите. Искаше ѝ се тези двамата да престанат да се държат като глупаци.

— Не искам нищо — сковано рече Кирби. — Тъкмо си тръгвах.

— Предполагам, че можеш да отделиш пет минути, за да изпиеш чаша лимонада. Сигурно не би искала да обидиш Кейт.

— Чудесно. От задната врата се излиза направо на пътя за вкъщи. — Тя се обърна и бързо тръгна по коридора. Искаше да бъде

по-далеч от него. Когато узнаеше истината за майка си, щеше да му помогне, но засега той нямаше нужда от нея, а тя трябваше сама да се справи с болката си.

— Как е болната?

— Ако иска, може да танцува жига. Нищо ѝ няма. — Влезе в кухнята. Застана с вирната брадичка, докато той извади каната лимонада, в която плуваха листенца джоджен. Устата ѝ се напълни със слюнка и тя преглътна. — Как е ръката ти?

— Всичко е наред. Вече почти забравих, че съм я порязал.

— Може би е по-добре да я погледна, така и така съм тук. — Остави медицинската си чанта върху масата. — Конците трябваше да се махнат още преди няколко дни.

— Нали искаше по-бързо да си тръгнеш.

— Това ще ти спести едно посещение при мен.

Спря да налива лимонада и я погледна. Слънчевите лъчи проникваха през прозореца зад гърба ѝ и хвърляха златисти отблясъци в русите ѝ коси. Цветът на очите ѝ му напомняха за разбушувало се море и Брайън усети как слабините му се напрегнаха.

— Добре. — Занесе чашата ѝ до масата и седна. Въпреки горещината ръцете ѝ бяха студени. Въпреки гнева те бяха нежни.

— Ей сега ще свърша.

— Само гледай да не ми направиш още някоя дупка.

Тя срязва първия шев и измъкна конеца с пинсетите.

— След като и двамата живеем на този остров и навярно и занапред ще трябва да се срещаме, най-добре е да се изясним веднъж завинаги.

— Всичко е достатъчно ясно, Кирби.

— За теб, но не и за мен. — Срязва още един конец и го дръпна. — Искам да знам защо се отвърна от мен. Защо реши точно по този начин да сложиш край на нещата между нас.

— Защото те стигнаха твърде далеч, много по-далеч, отколкото възнамерявах. И двамата знаем, че нищо няма да се получи. Аз просто пръв реших да скъсам, това е всичко.

— О, разбирам. Ти ме заряза, преди аз да го сторя.

— Повече или по-малко. — Искаше му се да не усеща толкова силно уханието ѝ. Искаше му се тя да проявява по-голямо благоприличие и да не втрива в кожата си този лосион с аромат на

праскова, само и само да го измъчва. — Просто реших, че това ще опрости нещата.

— А ти обичаш простите неща, нали? Искаш нещата да стават по твоя начин и на твоя територия.

Гласът ѝ беше тих и кротък, но той не бе сигурен, дали може да ѝ вярва, особено с тези остри ножици в ръце.

— Така е. И ти си същата, и ти искаш да стане по твоя начин и на твоя територия, но те са различни от моите.

— Не го оспорвам. Ти предпочиташ покорните и деликатни жени. Такава, която ще си стои търпеливо и ще чака да ѝ обърнеш внимание. А аз със сигурност не съм от този тип.

— Не, не си. Всъщност фактът е, че аз не си търся жена... нито пък желая постоянна връзка, както може би предпочиташ да ги наричаш. Ти си красива и сама започна да ме преследваш, а аз се уморих да се правя, че не те забелязвам и не те желая.

— Така е. И сексът между нас беше чудесен, така че не би трябвало да се оплакваш. — Махна и последния шев. — Готово. — Вдигна глава и го погледна. — Всичко е наред, Брайън. Белегът ще се заличи и не след дълго изобщо няма да си спомняш, че си се наранил. А сега, след като си изяснихме всичко между нас, по-добре да си вървя.

Той не помръдна, когато тя се изправи.

— Още веднъж ти благодаря.

— Няма защо. — Кирби излезе през задната врата и тихо я затвори зад себе си.

Вървя спокойно, докато не стигна до първите дървета.

— Е, доста забавна работа — промърмори Брайън, вдигна недокоснатата чаша на Кирби и я изпи. Студената течност го накара да изтръпне.

Беше постъпил правилно, нали? И към себе си и към нея. Навреме беше предотвратил евентуалните усложнения, които неминуемо щяха да възникнат, ако нещата между тях се бяха задълбочили. Само малко беше уязвил гордостта ѝ, но тя щеше да се съвземе. Гордост, стил, ум и прекрасно малко тяло с енергията на неутронна бомба.

За Бога, тя беше истинска жена.

Не, той беше постъпил правилно, повтори си младият мъж и притисна студената чаша до челото си, внезапно почувствал, че му става горещо. Рано или късно тя щеше да го изостави и да разбие сърцето му.

Жени като Кирби Фицсимънс никога не остават. Не че искаше някоя жена да остане, но щом един мъж започне да си мисли за семейство и деца, значи нещата са стигнали твърде далеч. А Кирби беше точно от онези жени, които ще се позабавляват и като им омръзне, ще си тръгнат.

Тя притежаваше твърде много енергия, натурата ѝ беше прекалено търсеца и неспокойна, за да остане на острова. При първото предложение от някоя първокласна болница или медицински институт или каквото и да е друго, тя ще замине още преди да изчезнат следите от стъпките ѝ по пясъка.

Господи, как само се бе справила с тялото на Сюзън Питърс! Никога не бе виждал подобно нещо — начинът, от който за миг се бе превърнала от уязвима жена в твърд и уверен лекар, даващ нарежданията си със студен, сигурен глас, със спокоен поглед и ръце, които, без да трепнат, докосваха вледенения труп.

Сякаш тогава очите му се отвориха за пръв път и я видя в нова светлина. Тя не бе крехко и нежно цветенце, което ще се увие около по-силното стъбло или чиито цветове биха следвали слънчевите лъчи. Тази жена нямаше да свърже живота си с мъж, който бе съдържател на хотел и който прекарваше живота си в правене на суфлета и пържени пилета.

Така че всичко бе свършено и животът му щеше да се върне в тихото спокойно русло, с което бе свикнал.

— Шибано русло — яростно изруга той. Понечи да запрати чашата си в мивката, когато видя медицинската ѝ чанта забравена върху масата.

Сигурно е забелязала и ще се върне да си я вземе, а него го чакаше доста работа. Нямаше време да я гони с чантата и не беше негова вината, че я бе забравила.

Но чантата можеше да ѝ потрѣбва, ако се появи спешен случай. И щеше да бъде негова вината, ако инструментите ѝ ги нямаше. Някой можеше и да умре, нали така?

Не искаше това да тежи на съвестта му. Сви рамене и взе чантата. Беше по-тежко, отколкото смяташе. Каза си, че просто ще ѝ занесе чантата и ще се върне.

Реши да вземе колата, вместо да минава през гората, а и беше прекалено горещо за разходка. Освен това с колата можеше да я изпревари и да стигне до тях, преди да се е върнала. Тогава просто ще остави чантата вътре и ще си тръгне, без да се налага да се среща с нея.

Когато спря пред къщата ѝ, усети разочарование, че може би я е изпреварил и веднага се отвори от себе си. Та той не искаше да я вижда, изобщо не желаше да я среща.

Ала когато изкачи стълбите, разбра, че не я бе изпреварил. От къщата се чуваше плач. Силни, страстни ридания. Това му подейства като шок, устата му пресъхна и коленете му се подкосиха.

Запита се дали има нещо по-страшно за един мъж от това да се изправи пред плачеща жена.

Тихо отвори вратата и я затвори зад себе си. Нервите му бяха опънати до краен предел и той се запъти към спалнята ѝ, местейки чантата ѝ от едната си ръка в другата.

Тя се бе свила върху леглото, малка нещастна топчица, а русата коса закриваше лицето ѝ. И преди бе утешавал разплакани жени. Не можеше да прекараш половината си живот с Лекси и да избегнеш женските сълзи. Ала никога не бе очаквал, че Кирби може да плаче толкова отчаяно. Не и жената, която го бе предизвикала, не и жената, която, без да трепне бе държала в ръцете си тялото на жестоко убитата Сюзън Питърс. Не и жената, която преди малко бе излязла от кухнята му с гордо вдигната глава и очи, студени като Арктическият океан.

С Лекси се справяше лесно. Трябваше просто да я прегърне, докато бурята премине. Брайън приседна колебливо на крайчеца на леглото и протегна ръка към Кирби.

Тя се изправи като стрела и го удари през ръката. Той търпеливо опита отново, но получи няколко яростни юмрука по гърдите.

— Махай се оттук! Да не си посмял да ме докосваш! — Обидата и болката бяха прекалено големи, за да може да ги понесе. Младата жена го риташе и удряше, докато накрая изпъзля на другия край на леглото. Наежи се като котка, а влажните ѝ от сълзите очи застрашително мятаха зелени мънии.

— Как се осмеляваш да влизаш тук? Махай се веднага!

— Забрави си медицинската чанта. — Почувства се глупаво да лежи напреки на леглото ѝ и се изправи. — Чух, че плачеш. Не исках да те разплаквам. Не знаех, че можеш да плачеш заради мен.

Кирби издърпа една книжна кърпичка от кутията, поставена върху масата до леглото, и избърса лицето си.

— Какво те кара да мислиш, че плача заради теб?

— Не вярвам да си се срещнала с някой друг за последните пет минути, който да е причината за сълзите ти, и това е единственият разумен отговор.

— А ти си много разумен мъж, нали, Брайън? — Тя измъкна още една кърпичка. — Аз сама съм си виновна и сама ще се оправя. А сега искам да си вървиш.

— Ако съм те наранил...

— Ако си ме наранил ли?! — Извън себе си от отчаяние, грабна кутията с кърпичките и я хвърли по него. — Ако въобще си ме наранил, кучи сине! Да не би да съм изтривалка, с която можеш да се обършеш и после да я захвърлиш? Ти каза, че си се влюбил в мен, а сетне се обърна на сто и осемдесет градуса и най-спокойно ми заяви, че всичко е свършено.

— Казах ти... мисля, че съм се влюбил в теб. — Много важно бе да я накара да разбере тази разлика, уплашено си помисли той. — Обаче навреме се усетих и прекратих всичко.

— Ти... — Кирби грабна първото, което ѝ попадна.

— Господи, жено! — Брайън отскочи, когато малката кристална ваза префуча на милиметри от главата му. — Ще ми пукнеш черепа и ще трябва отново да ме шиеш.

— Дяволите да ме вземат, ако го направя! — Грабна шишенцето с любимия си парфюм и го хвърли. — Няма да мръдна и малкия си пръст, ако ще кръвта ти да изтече. Да пукнеш дано, гадно копеле!

Брайън се наведе и успя да сграбчи ръката ѝ тъкмо преди да запрати по главата му сребърното огледало.

— Ще те държа, колкото е необходимо — задъхано извика той и я притисна към матрака. — Дяволите да ме вземат, ако ти позволя да ме използваш за мишена само защото съм засегнал гордостта ти.

— Гордостта ми? — Тя спря да се бори с него. Сълзите опариха очите ѝ. — Ти разби сърцето ми. — Извърна глава, затвори очи и

остави сълзите свободно да се стичат по бузите ѝ. — И сега не ми остана никаква гордост, която да бъде засегната.

Смаян, Брайън се отдръпна от нея и се облегна на таблата. Кирби отново се сви на топка. Не се чуваха ридания, но сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Остави ме сама, Брайън.

— Мислех, че мога да го направя. Мислех, че и ти рано или късно ще ме изоставиш. Така че защо да не е по-рано? Ти няма да останеш. — Говореше бавно. — Ти не можеш да останеш тук. Трябваше пръв да си тръгна, защото после щеше да бъде късно. Ти щеше да ме изоставиш, а това щеше да ме убие.

Беше твърде уморена дори и да плаче. Отвори очи.

— Защо да не остана?

— А защо да останеш? Ти можеш да отидеш където си поискаш — в Ню Йорк, Чикаго, Лос Анжелис. Ти си млада, красива, умна. Във всеки един от тези градове можеш да спечелиш купища пари. Всяка седмица ще посещаваш кънтри клуба, ще имаш разкошен кабинет в някоя слънчева сграда.

— Ако исках всички тези неща, вече щях да ги имам. Ако исках да съм в Ню Йорк, Чикаго или Лос Анжелис, вече щях да бъда там.

— А защо не си?

— Защото аз обичам този остров. Винаги съм го обичала. Защото аз практикувам точно такава медицина, за каквата съм мечтала, защото живея по начин, за който винаги съм копняла.

— Ти си израснала в друга обстановка — настоя той. — Имала си съвсем различен живот. Баща ти е богат...

— А майка ми е красива. — Кирби подсмръкна и не видя неволното потръпване на устните му.

— Това, което исках да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш. — Главата ѝ тежеше. Машинално си помисли, че незабавно трябва да вземе някакво хапче. — Не се интересувам от кънтри клубове. Те имат един куп тъпи правила и е пълно с досадници. Защо ще си мечтая за подобни места, когато мога да стоя на терасата си и да гледам океана? Когато мога да се разхождам из гората, да срещна елен или сърна, да гледам как леката мъгла се стели над реката?

Тя се помръдна, за да вижда лицето му.

— Кажи ми, Брайън, а ти защо си останал тук? Защо не си отишъл в едно от тези места, които преди малко ми изброи, защо не си станал главен готвач в някой луксозен хотел или пък да си купиш ресторант там? Защо?

— Защото не го искам. Тук имам всичко, от което се нуждая.

— Аз също. — Кирби се извърна и подпря глава на таблата. — А сега си върви и ме остави сама.

Той се изправи, но остана загледан в нея. Чувстваше се прекалено едър и тромав, несръчен. Пъхна палците си в предните джобове и закрачи из стаята. Тя не се помръдваше, не говореше. Брайън изруга тихо и тръгна към вратата. Сетне спря и се обърна.

— Преди малко не бях искрен с теб. Не успях да го спра, Кирби. Исках, но не можах. И не е вярно, че само съм мислил, че те обичам... наистина е така. Не исках да стане така, но то просто се случи. Опитах се да те забравя, но не успях.

Тя изтри бузата си с ръка и седна в леглото. Не, той наистина не приличаше на щастлив мъж. В очите му се четеше негодувание, а устните му бяха здраво стиснати.

— Да не би това да е твоят оригинален начин, по който искаш да ми кажеш, че ме обичаш?

— Точно това казах. Това е истината и в този момент не се смятам за оригинален.

— Ти ме изхвърли от живота си, ти ме оскърби, като ме хвана в миг на слабост, като отрече чувствата ми и след това имаш нахалството да ми заявиш, че ме обичаш. — Тя поклати глава и отметна мократа коса от лицето си. — Е, сигурно това е романтичният миг, за който всяка жена си мечтае.

— Просто ти казвам какво чувствам.

Кирби въздъхна. Безкрайна радост изпълни сърцето ѝ, но тя все още не смееше да повярва.

— Не знам защо, но и аз те обичам. Затова смятам да ти направя едно предложение.

— Целият съм в слух.

— Защо да не се разходим по плажа? Свежият въздух може би ще те облъкне с малко романтика. Тогава може отново да се опиташ да ми кажеш какво изпитваш към мен.

— Нямам нищо против една разходка — отвърна Брайън и протегна ръка към нея.

Нещо лошо бе надвиснало във въздуха. Сам го усещаше. Не беше само непоносимата горещина, нито притъмнялото небе, въпреки че го безпокоеше ураганът Карла, който бе връхлетял по крайбрежието на Бермудските острови. Моряците казваха, че силата на урагана е в океана, но той знаеше, че ураганите са от женски род, а жените винаги са били непредсказуеми.

Странно, но въпреки очакванията ураганът Карла пропусна Острова на изгубеното желание и насочи яростта си към Флорида. Ала във въздуха витаеше нещо, което не му харесваше. Беше дяволски близко, като полъх от крилете на огромна птица.

Реши да провери показанията чрез метеорологичната апаратура, която Кейт му бе подарила за миналата Коледа.

Когато се изкачи на хълма, видя една двойка в дъното на източната градина. Слънцето ги къпеше в лъчите се, превръщайки косата на Джо в разтопено злато. Тялото ѝ бе леко наклонено напред, а ръцете ѝ лежаха върху раменете на мъжа. От цялото ѝ същество бликаше копнеж.

Момчето на Делъни, помисли си Сам, вече е голям мъж. И ръцете на този мъж обгръщаха задника на дъщеря му. Въздъхна дълбоко и се запита как би трябвало да се почувства в този миг.

Погледите им бяха впити един в друг, а устните им — слети в дълга целувка. От позата им беше ясно, че прекарваха времето си не само в дълги и страстни целувки.

И как трябваше да се почувства един баща?

Едно време младите хора никога нямаше да си позволят да целуват така навън, където всеки можеше да ги види. Припомни си, че когато ухажваше Анабела, двамата се криеха като крадци в най-затънтените кътчета на острова. Опипваха се и се целуваха, когато знаеха, че са само двамата. А ако бащата на Анабела ги завареше в подобна ситуация, и двамата здравата щяха да си изпатят.

— Къщата е пълна с гости, Джо Елън, които не са платили за подобно представление.

Тя изненадано примигна срещу него.

— Да, татко.

— Ако искате да демонстрирате чувствата си, правете го някъде другаде. Не е нужно клюките да се разнасят оттук до Савана.

„Разумно казано“ — помисли си Джо и потисна смеха си. Бързо сведе поглед, преди баща ѝ да е видял веселите искрици в очите ѝ.

— Да, сър.

Сам неловко се размърда и погледна към Нейтън.

— Изглеждаш ми достатъчно голям, за да успокояваш хормоните си на друго място.

Джо предупредително стисна ръката му и младият мъж почтително наведе глава.

— Да, сър — сериозно отвърна той.

Доволен от отговорите им, макар че не можеха да го заблудят, Сам вдигна глава към небето.

— Ще има буря — промърмори. — Май няма да ни се размине, каквото и да казват моряците.

„Той води разговор“, осъзна Джо и едва успя да прикрие удивлението си.

— Основната сила на урагана Карла обикновено се насочва към Куба. Казват, че ще се стовари върху Флорида, а след това ще се насочи на запад, към залива.

— Тя много не се интересува какво разправят за нея и отива там, където ѝ хареса. — Отново се обърна към Нейтън и изпитателно го изгледа. — Предполагам, че едва ли си изпитвал силата на някой ураган в Ню Йорк.

„Това предизвикателство ли беше — запита се младият мъж. — Или косвен намек относно неговата мъжественост?“

— Не. Бях в Козумел, когато връхлетя Джилбърт. — Едва се въздържа да не спомене за торнадото, което профуча през Оклахома като вихър на отмъщението и проливния дъжд, съпроводен със страхотни гръмотевици и светкавици в планината, близо до вилата му, когато работеше в Швейцария.

— Е, тогава знаеш какво е ураганът. Чух, че двамата с Гиф работите по проекта за солариума на Кейт.

— Проектът е изцяло на Гиф. Аз само му подхвърлих някои идеи.

— Сигурен съм, че имаш още доста идеи. Защо не ми покажеш какво си наумил да правиш с моята къща?

— Разбира се, мога да ви дам общия план.

— Чудесно. Джо Елън, предполагам, че твоят млад приятел няма да има нищо против да вечеря с нас. Иди и кажи на Брайън, че ще има още един гост за вечеря.

Тя отвори уста, но баща ѝ вече бе тръгнал. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да свие рамене и да погледне с недоумение към Нейтън, след което се запъти към къщата.

Когато влезе в кухнята, брат ѝ приготвяше скаридите. И си тананика, удивено осъзна. Съвсем тихичко, но си тананикаше.

— Какво става тук? — смаяно попита Джо. — Татко води разговор и изявява желание да види плановете за солариума, а ти си пееш в кухнята.

— Не съм пял.

— Пееше. Доста свободна интерпретация на „Аз обичам рокендрол“, въпреки че всъщност тананикането ти едва ли би могло да се определи като пеене.

— И какво от това? Тук е моята кухня.

— Не го оспорвам. — Отиде до хладилника, за да си вземе една бира. — Искаш ли и ти?

— Мисля, че няма да ми навреди. И без това отслабвам само като стоя тук. — Брайън избърса потта от челото си и пое бутилката. Отпи и кимна. — Е, Нейтън още ли се разхожда, без да куца?

— Да, но въпреки това не му се размина съвсем. Разкървах му устната. — Пресегна се и си взе бисквита с шоколадова глазура. — Ако беше брат на място, ти щеше да свършиш тази работа вместо мен.

— За Бога, как можеш да ядеш шоколадови бисквити с бира? Отвратително е!

— На мен ми харесва. Имаш ли нужда от помощ?

Сега бе негов ред да я погледне смаяно.

— Какво по-точно разбираш под думата „помощ“?

— Ами помощ. Да нарежа нещо, да разбъркам нещо.

Той отпи от бирата и замислено я изгледа.

— Можеш да изчистиш и да нарежеш морковите.

— Колко?

— Двадесет долара. Точно толкова ми струваш.

— Не те разбирам.

— Само един малък облог с Лекси. От морковите ми е нужна една дузина — рече той и се върна към скаридите.

Джо взе морковите и започна старателно да ги чисти.

— Брайън, ако има нещо, в което си вярвал цял живот, нещо, с което си се научил да живееш, но което не е било истина, ще бъде ли по-добре, ако продължиш по същия начин или ще се опиташ да откриеш истината, макар и да е още по-ужасна от лъжата?

— Можеш да не събуждаш спящото куче, но това невинаги е най-удобното решение. Никога не знаеш дали няма да се събуди и да те захапне за гърлото. — Той пусна една скарида във врящата вода с подправките. — Обаче, ако кучето спи достатъчно дълго, то остарява, изнемощява и зъбите му опадват.

— Не ми помогна много.

— Какъвто въпросът, такъв и отговорът. Посипала си обелки по целия под.

— Ще ги изчистя. — Искаше ѝ се заедно с обелките да изчисти и мислите си, но знаеше, че не бе възможно. — Смяташ ли, че един мъж, напълно нормален, със семейство и работа, с къща в предградията, един мъж, който всяка събота извежда сина си на разходка и носи рози на жена си всяка сряда, може да има и друга страна? Студена, тъмна страна, която никой не е видял, никой не е разбрал? Че този мъж може да извърши нещо ужасно, а след това да се завърне вкъщи и да изведе семейството си на разходка?

Брайън взе цедката за скариди и я остави на мивката.

— Тази вечер задаваш странни въпроси, Джо Елън. Да не би да пишеш книга или нещо подобно?

— Не можеш ли просто да ми кажеш какво мислиш? Не можеш ли просто да имаш мнение по даден въпрос и да ми го кажеш?

— Добре. — Сложи капака на тенджерата, за да се задушат скаридите. — Щом си решила да се правиш на философ, ще ти кажа, че темата за Джекил и Хайд винаги е вълнувала хората. Доброто и злото в един и същ човек. Всеки от нас си има своите сенки.

— Не говоря за сенки или за мъж, който мами жена си за два часа с любовницата си в някой мотел, или за някого, който краде от касата. Говоря за истинското зло, за човек, който го причинява, без да

чувства вина и без съвестта да го измъчва. И все пак никой не го забелязва, дори и най-близките му.

— Според мен само един човек без съвест може да прикрие злото в себе си. Ако не чувстваш никаква вина или отговорност, няма огледало, което да ти ги покаже.

— Няма огледало, което да ти ги покаже — замислено повтори тя. — Имаш предвид нещо като черно стъкло? Нещо непрозрачно?

— Имаш ли още други забавни въпроси за дискутиране?

— А какво ще кажеш за този? Вярно ли е, че крушата не пада по-далеч от дървото?

Брайън се засмя и издърпа тенджерата със скаридите.

— Бих казал, че това изцяло зависи от крушата. Една твърда и здрава круша сигурно ще направи няколко подскока и ще се изтърколи по-далеч. Ако е гнила, тя ще падне точно до дървото.

Той се извърна, за да вземе бирата си, и я изгледа.

— Какво има сега? — попита, като видя разширените ѝ и потъмнели очи върху пребледнялото лице.

— Това е точно така — тихо рече Джо. — Точно така.

— Аз съм страхотен в обясненията.

— Хващам се за думите ти, Брайън. — Тя се извърна и започна да стърже един морков. — След вечеря трябва да поговорим. Всички. Ще кажа и на останалите. Ще се съберем в салона.

— Всички на едно място? Кого искаш да накажеш?

— Важно е, Брайън. Важно е за всички нас.

— Не виждам защо трябва да стърча тук, след като имам среща. — Лекси се погледна в огледалото зад бара и пооправи косата си. — Вече е почти единадесет. Гиф сигурно се е уморил да ме чака.

— Джо каза, че е важно — напомни ѝ Кейт. Тя се опитваше да се съсредоточи в плетивото си. От десет години работеше върху това одеяло и смяташе да го завърши, преди да са изминали още толкова.

— Тогава къде е тя? — нетърпеливо възкликна младата жена и се обърна. — Не виждам никой друг, освен нас двете. Брайън вероятно е отишъл при Кирби, а пък татко се занимава с метеорологичната си апаратура заради този дяволски ураган. Така че никой друг няма да дойде.

— Ще дойдат. Защо не сипеш по чаша вино, скъпа? — Това беше една от мечтите на Кейт — да събере в прохладния салон семейството след горещия ден и всички да се насладят на чаша вино и приятни разговори.

— Изглежда, че винаги трябва да чакам някого. Кълна се, че когато отида в Ню Йорк, няма да чакам никого за нищо на света.

Сам влезе в салона леко наклонил глава. Погледна развеселено към Кейт. Това одеяло, изглежда, постепенно се увеличаваше, но всеки път, когато го извадеше, изглеждаше по-грозно.

— Знаете ли какво е намислило момичето?

— Не, поне аз не знам — спокойно отвърна Кейт. — Седни. Лекси ще ни налее вино.

— Предпочитам бира.

— На вашите услуги — сопна се дъщеря му. — Обожавам да сервирам.

— Мога и сам да си взема.

— О, моля те, седни. — Тя махна с ръка. — Ще ти донеса.

Той сконфузено се отпусна на дивана и постави ръце на коленете си.

— Предполагам, че очакваш бакшиш. — Когато тя повдигна вежди, той добави — Нали това е най-важното за една сервитьорка?

Куките на Кейт замръзнаха във въздуха, а Лекси смаяно го изгледа. Сам се изчерви и се наведе над бирата си.

— Господи, Сам, та ти се шегуваш! Лекси, напомни ми да си отбележа този ден в календара.

— Именно саркастичните жени са причината да си държа устата затворена — промърмори Сам, а Кейт избухна в смях и го потупа по коляното.

Лекси сви рамене и се ухили.

Точно така ги завари Джо, когато влезе в салона. Тримата се смееха.

Сърцето ѝ се сви. Никога не беше очаквала да стане свидетел на подобна сцена, а мъжът, който вървеше след нея, щеше да я унищожи.

— Ето я и Джо — каза братовчедката. Когато видя Нейтън, реши, че е разбрала защо Джо иска да се съберат всички — навярно на хоризонта се задаваха портокаловите цветчета и булчинската дантела.

Изчерви се и остави плетката си настрана. — Тъкмо си пийвахме малко вино. Може би трябва да отворим бутилка шампанско?

— Не, вино е чудесно. — Джо ставаше все по-нервна. — Седи си, Кейт, аз ще наляя.

— Надявам се, че няма да трае дълго, Джо. Имам си планове за вечерта.

— Съжалявам, Лекси. — Чашите иззвънтяха в ръката ѝ.

— Седни — изсъска Кейт към Лекси. — Настани се удобно, Нейтън. Сигурна съм, че Брайън няма да се забави. О, ето го и него. Брайън, включи вентилатора, моля те. Тук е доста горещо. Предполагам, че във вилата е по-прохладно, Нейтън?

— Ами да. — Той седна. Знаеше, че трябва да изчака Джо да заговори, но погледна към, Сам. Тази вечер бяха прекарвали двадесет минути заедно, обсъждайки плановете за солариума. И през цялото време Нейтън се бе чувствал като най-долен мошеник.

Време беше всичко да излезе наяве и той да понесе последствията.

— Извини ме? — каза, внезапно осъзнал, че Кейт говори на него.

— Тъкмо те питах дали ти е по-приятно да работиш тук, отколкото в Ню Йорк.

— Това е чудесна промяна. — Очите му се срещнаха с тези на Джо, докато му подаваше чашата вино. „Хайде, кажи го — мълчаливо се помоли той. — Нека по-скоро да свърши.“

— Ще седнеш ли, Брайън? — промърмори Джо.

— Хмм. — Беше осуетила това, за което си бе мечтал през целия ден — да се промъкне в къщата на Кирби и да я събуди по много специален и вълнуващ начин. — Разбира се.

Отпусна се в едно кресло и си каза, че никога досега не се е чувствал по-щастлив и спокоен. Дори леко намигна на Лекси, която се настани на облегалката на креслото му.

— Не знам как да започна... — Джо пое дълбоко дъх. — Бих искала да оставя кучето да спи. — Видя, че Брайън леко се смути. — Но не мога. Не знам дали това е най-доброто или не, но вярвам, че е най-правилното. Татко. — Тя седна върху масичката за кафе и погледна баща си в очите. — Отнася се за мама.

Видя как той сви устни и въпреки че не се помръдна, усети как се отдръпна от нея.

— Няма защо да раздухваме отдавна изгасналия огън, Джо Елън. Измина много време, откакто майка ти си замина, и би трябвало вече да си свикнала с този факт.

— Тя е мъртва, татко. Тя е мъртва от двадесет години. — Стисна ръцете си, сякаш да потърси опора в тях.

— Тя никога не те е напускала, нито пък нас. Никога не си е заминавала от „Сенкчюъри“. Тя е била убита.

— Как можеш да кажеш такова нещо? — Лекси скочи на крака. — Как можа да го изречеш, Джо?

— Алекса. — Сам не отмести поглед от по-голямата си дъщеря. — Тихо. — Не можеше веднага да се съвземе от удара, който тя му бе нанесла. Искаше да не му обръща внимание, но в очите ѝ имаше толкова мъка и болка. — Сигурно имаш основателна причина, за да кажеш подобно нещо. И да го вярваш.

— Да.

Сетне му каза за снимката, която бе получила, за шока от разпознаването, за невъзможността да повярва, че е на Анабела.

— Мислих много за всичко — продължи Джо. — Че е била снимана години по-късно, че е някакъв трик на фотоапарата, че е някаква жестока шега. Обаче нищо от това не беше истина, татко. Беше мама и снимката е била направена тук, на острова, през нощта, в която всички мислехме, че е заминала.

— Къде е снимката? — рязко попита той. — Къде е?

— Изчезна. Този, който ми я беше изпратил, си я е взел от апартамента ми, докато съм била в болницата. Но тя беше там, кълна се. Беше мама.

— Откъде знаеш? Откъде можеш да си сигурна? Джо отвори уста, но Нейтън пристъпи напред.

— Защото аз също съм виждал снимката. Защото моят баща я е направил, след като е убил Анабела.

Сам рязко вдигна глава и се изправи.

— И ти стоиш тук и твърдиш, че баща ти е убил Бела?! Убил е една жена, която не му е сторила нищо лошо и след това я е снимал? Той я снимал и след това ти е показал снимките?

— Нейтън не е знаел, татко. — Джо се вкопчи в ръката на младия мъж. — Той е бил само едно момче. Той не е знаел.

— Но сега вече не е момче!

— Намерих снимките и дневника след смъртта на баща ми. Всичко, което каза Джо, е истина. Моят баща е убил съпругата ви. Описал го е в дневника си и го е заключил заедно със снимките и негативите в банков сейф. Открих ги, след като двамата с майка ми загинаха.

В стаята се чуваше само шумът от перките на вентилатора, тихите хлипания на Лекси и шумното дишане на Сам.

Можеше да я види, трептящ образ пред очите му, съпругата, която бе обичал, жената, която бе проклинал. Всички сенки и светлини се сляха в един ослепителен гневен пламък, в безкрайна мъка и болка.

— Двадесет години той го е пазил в себе си. — Сам стисна юмруци, но нямаше кого да удари. — Ти си го разбрал и дойде тук, съблазни дъщеря ми. А ти му позволи! — Погледът му сякаш щеше да изпепели Джо. — Ти си знаела и си му позволила.

— И аз се чувствах по същия начин, когато ми каза. Точно по същия. Но след като имах време да помисля, да разбера... Нейтън не е виновен.

— Неговата кръв е виновна.

— Прав си. — Младият мъж пристъпи напред. Не искаше Джо да стои между него и Сам. — Върнах се тук, за да се опитам да разбера станалото и може би веднъж завинаги да погребя миналото. Но срещнах дъщеря ви и се влюбих в нея. Нямах право да мълча.

Брайън отмести Лекси, която плачеше, заровила глава в рамото му.

— Защо? — Гласът му беше груб и суров, като кървящата рана в сърцето му. — Защо го е направил?

— Няма никаква причина, която може да го оправдае — уморено отвърна Нейтън. — Тя нищо не е направила, за да го предизвика. Той... я е избрал. Това е било негов проект, нещо като опит. Не е действал от гняв или от страст. Не мога да го обясня.

— По-добре е сега да си вървиш, Нейтън — тихо се обади Кейт и се изправи. — Остави ни за малко сами.

— Не мога, преди да съм казал всичко.

— Не те искам в къщата си. — Гласът на Сам бе заплашителен. — Не те искам на моята земя.

— Няма да си отида, докато не се убедя, че Джо е в безопасност. Защото този, който е убил Сюзън Питърс и Джини Пендълтън, иска

нея.

— Джини... — За да не се олюлее, Кейт сграбчи ръката на Сам.

— Нямам доказателство за Джини, но съм сигурен. Ако изслушате всичко, което имам да ви кажа, ще си тръгна.

— Остави го да довърши. — Лекси вече не плачеше и гласът ѝ бе удивително силен. — Джини не е избягала. През цялото време го знаех. Дълбоко в сърцето си бях убедена, че тя не може да си тръгне, без да се сбогува с никого. С нея се е случило същото като с мама, нали, Нейтън? И с жената на Питърсъ също.

Стисна ръцете си в скута, за да се овладее, и се обърна към Джо.

— Ти получи снимки. Снимали са те тук, на острова. Всичко се случва отново.

— Ти си много добър с фотоапарата, Нейтън. — Очите на Брайън бяха като две късчета лед.

Тези думи ми подействаха като плесник. Никога не бе очаквал подобна враждебност от един мъж, който му бе приятел.

— Нямах причина да ми вярваш, но те моля да ме изслушаш.

— Позволи ми аз да обясня, Нейтън. — Джо отпи от виното.

Разказа им всичко подробно, описа стъпка по стъпка пътя, който бяха извървели с Нейтън, докато достигнат до заключението си.

— Значи мъртвият ти баща е убил моята майка, а сега мъртвият ти брат е отговорен за останалото — остро рече Брайън. — Много удобно.

— Ние не знаем кой е отговорен за останалото. Но ако това е братът на Нейтън, това не означава, че и той е виновен. — Джо пристъпи към Брайън. — Наскоро някой ми обясняваше за крушите, които падали от дървото. Как някои били достатъчно здрави, за да се изтърколят по-надалеч, а други — не.

— Не обръщай собствените ми думи срещу мен! — избухна брат ѝ. — Неговият баща е убил нашата майка, разруши живота ни. Сега още една жена е мъртва, а може би са две. Да не би да очакваш да го потупам по рамото и да му кажа, че всичко е простено? Е, проклет да съм, ако го направя! Вървете по дяволите всички!

Той напусна салона, оставяйки въздухът след него да вибрира от яростта му.

— Аз ще го настигна. — Лекси се спря пред Нейтън и внимателно се взря в лицето му със зачервените си и подути очи. —

Той е най-големият и може би най-много я е обичал, така както момчетата обичат майките си. Но той греши, Нейтън. Ние няма за какво да ти прощаваме. Ти също си жертва.

Когато тя излезе, Кейт възхитено поклати глава.

— Никога не съм предполагала, че притежава толкова здрав разум. — Сетне въздъхна. — Нуждаем се от малко време, Нейтън. Някои рани се лекуват насаме.

— Аз ще дойда с теб — започна Джо, но той поклати глава.

— Не, ще останеш със семейството си. Всички имаме нужда от време. — Извърна се и погледна Сам. — Ако искаш да ми кажеш още нещо...

— Знам къде да те намеря.

Нейтън кимна и ги остави сами.

— Татко...

— Нямам какво да ти кажа, Джо Елън. Ти вече си жена, но сега живееш под покрива ми. Моля те да си вървиш в стаята и да ме оставиш сам.

— Добре. Знам какво чувстваш. Знам колко те боли. — Тя го гледаше в очите. — Наистина имаш нужда от време, за да осмислиш всичко. Обаче, след като си помислиш добре и въпреки това не промениш мнението си, знай, че ще се срамувам от теб. Ще се срамувам, че можеш да обвиняваш сина за престъплението на бащата.

Той не каза нищо и мина покрай нея.

— Върви в стаята си, Джо. — Кейт сложи ръка на рамото ѝ. — Ще видя какво мога да направя.

— И ти ли го обвиняваш, Кейт? И ти ли?

— Още не знам какво да мисля и да чувствам. Знам, че момчето страда, Джо, но Сам също страда. Моята преданост принадлежи на него. Върви сега и не ме насилвай да ти дам отговори, докато не обмисля всичко.

Кейт откри Сам на предната веранда, подпрян на колоната, загледан в тъмнината. Небето бе покрито с облаци, които скриха луната и звездите. Тя загаси лампата, която осветяваше верандата, и тихо пристъпи към него.

— Трябва отново да скърбя. — Той прокара ръце по перилото. — Не е справедливо, че отново трябва да скърбя за нея.

— Не, не е.

— Нима ще ми стане по-леко, след като знам, че тя никога не е искала да ни напусне, мен и децата? Че тя не е избягала и не ни е забравила? И как ще си върна назад всички лоши мисли за нея, които през годините опустошаваха душата ми, всичките нощи, през които съм я проклинал за егоизма, лекомислието и безсърдечието ѝ?

— Не можеш да бъдеш винен за тези мисли, Сам. Ти повярва в това, в което искаха да те накарат да повярваш. Това, че си повярвал в лъжата, не означава, че си постъпил грешно. Лъжата е грях.

Той гневно се обърна.

— Ако си дошла, за да защитаваш онова момче, можеш да си вървиш.

— Не съм дошла за това, но истината е, че както ти не можеш да бъдеш винен, че си повярвал за Бела, така и Нейтън не може да бъде винен, че е вярвал на баща си. Сега и двамата разбрахте, че сте грешили, но той трябва да приеме факта, че баща му е бил безсърдечен убиец.

— Казах, че е по-добре да си вървиш.

— Добре тогава, глупаво, упорито муле. Стой си тук и се въргаляй в собственото си нещастие и черните си мисли. — Тя се извъртя, но в следващия миг се вцепени, когато ръката му сграбчи нейната.

— Не си отивай. — Думите изгаряха гърлото му. — Недей.

— Кога съм го правила? — въздъхна Кейт. — Сам, не знам какво да направя за теб, за всеки един от вас. Мразя да виждам хората, които обичам, наранени и объркани и да не мога да им помогна.

— Не можах да скърбя за нея и да я оплаквам по начина, по който трябваше, Кейт. Двадесет години са много време. Аз не съм същият, както когато я загубих.

— Ти я обичаше.

— Винаги съм я обичал. Дори и когато си мислех най-лошото за нея, аз пак я обичах. Помниш ли каква бе тя, Кейт, толкова весела и блестяща.

— Винаги съм ѝ завиждала за начина, по който можеше да накара всичко и всеки да засвети в нейно присъствие.

— Меката светлина също си има своята привлекателност. — Той гледаше надолу към преплетените им ръце и не видя изненадата в очите ѝ. — Ти винаги си пазила светлината равномерна — нежно

продължи Сам. — Тя щеше да ти бъде благодарна за това, че бе добра майка на децата ѝ, че се грижи за къщата и за всичко останало. Много отдавна трябваше да ти кажа колко съм ти благодарен.

— Започнах да го правя заради нея, но след това го правех заради себе си. И Сам, не мисля, че Бела би искала отново да скърбиш за нея. Не си спомням тя някога да е проявявала или да е хранила злоба или недоволство към някого. Тя нямаше да обвинява едно десетгодишно момче заради баща му.

— Не мога да се примиря с това, Кейт. Спомням си, че когато Бела изчезна, Дейвид Делъни се присъедини към хората, които я търсеха. — Той затвори очи, за да овладее напирания гняв. — Онзи кучи син обиколи целия остров заедно с мен. След като е направил всичко това с нея. Неговата жена взе децата при себе си и през целия ден се грижи за тях. Бях му благодарен, дано Бог ми прости за това. Бях му благодарен.

— Той те е измамил — тихо каза тя. — Той е измамил и своето семейство.

— Обмислил е всичко много внимателно. А аз не мога да върна онзи ден и да го накарам да си плати.

— Нима искаш синът му да плати вместо него?

— Не знам.

— Сам, ами ако те са прави? Ако някой иска да стори на Джо същото, което са причинили и на Анабела? Трябва да защитим с всички средства това, което ни е останало. Според мен Нейтън Делъни би застанал пред движещ се влак, за да я защити.

— Този път сам ще се погрижа за това. Този път съм подготвен.

Тъмната гора и безлунната нощ бяха идеално прикритие, но той не можеше да устои на изкушението да се приближи.

Беше толкова вълнуващо да е близо до къщата, да чува съвсем ясно думите на възрастния мъж. Сега вече всичко бе разкрито, а това бе още по-възбуждащо. Те си мислеха, че знаят всичко, че разбират всичко. Може би вярваха, че така са в безопасност.

Не можеха да грешат повече.

Той опипа пушката в краката си. Ако искаше, можеше да я използва и да убие и двамата. Тогава двете жени в къщата щяха да

останат сами, защото Брайън бе заминал да поохлади гнева си.

Може да има и двете дъщери на Анабела, една след друга, двете едновременно. Една великолепна тройка.

И все пак това щеше да бъде отклонение от първоначалния му план, а той досега му бе свършил добра работа. Да се придържа към него, щеше да бъде доказателство за неговата дисциплина, за способността му да обмисля добре нещата и да ги изпълнява. А ако искаше да повтори опита с Анабела, ще трябва още малко да прояви търпение. Но това не означаваше, че междувременно не може да пораздвижи нещата. Уплашените зайци, каза си той, падат най-лесно в капана.

Промъкна се обратно в тъмната сянка на дърветата и прекара един приятен час, съзерцавайки прозореца на Джо.

Кирби се разхождаше по брега. Небето от изток бе обагрено в червено, преливащо във великолепно виолетово, което искреше все по-ярко с изгрева на слънцето. Вероятно старата поговорка беше вярна и моряците би трябвало да се вслушат в предупреждението, ала в този миг тя само се наслаждаваше на красивата утрин, буреносното небе и силния вятър, който рошеше косите ѝ.

Може би все пак Карла нямаше да пропусне да излее яростта си върху острова, помисли си младата жена, докато пясъкът проскърцваше под краката ѝ. Сигурно ще бъде вълнуващо и ще отвлече за малко вниманието на Брайън от неприятностите му.

Искаше ѝ се да знае какво да му каже, как да му помогне. Ала всичко, което можа да направи, когато миналата нощ той се втурна във вилата ѝ, бе да го изслуша — както бе изслушала и Джо. Обаче, когато се опита да го успокои, както бе успокоила Джо, разбра, че той не иска да слуша нежни и утешителни слова. Вместо това тя му даде горещия огън на страстта, а той изля нещастieto си в необуздан секс.

Не успя да го убеди да остане да поспи, докато слънцето изгрее. Той си тръгна преди първите лъчи на слънцето. Но през изминалата нощ двамата бяха станали още по-близки и тя бе уверена, че гневът му се бе укротил, преди да се върне в „Сенкчюъри“.

Кирби страдаше, защото мъжът, когото обичаше, имаше неприятности и се измъчваше. Сега трябваше да бъде до него, да му помогне да преживее всичко това, да се опита да успокои душата му.

В този миг видя Нейтън, застанал до една скала, в която с трясък се разбиваха морските вълни. Лоялността към Брайън я накара да забави крачките си, ала желанието да помогне, да лекува надделя. Просто не можеше да обърне гръб на нечия болка.

— Каква сутрин, а? Ваканцията оправда ли очакванията ти?

Той се засмя горчиво.

— О, да. Това се оказа пътуването на живота ми.

— Имаш нужда от малко кафе. Като лекар се предполага да ти кажа, че кофеинът е вреден за сърцето ти, но понякога е полезен за

нервите.

— Предлагаш ми чаша кафе?

— Именно.

— Оценявам жеста ти, Кирби, но и двамата знаем, че съм персона нон грата. Брайън няма да е във възторг, ако споделиш сутрешното си кафе с мен. Не мога да го упреквам за това.

— Аз сама преценявам как да постъпя. Затова той е луд по мен. — Сложи ръка на рамото му. Не, не можеше да обърне гръб на болката. Дори въздухът около Нейтън бе напоен с нея. — Хайде, ела у дома. Мисли за мен като за любезния лекар на острова. Разкрий душата си пред мен — усмихна му се тя. — Дори, ако искаш, мога да ти взема хонорар както при всеки преглед от домашния лекар.

— Става. — Той пое дълбоко дъх. — Господи, наистина бих изпил чаша кафе, а не бих се отказал и от едни състрадателен слушател.

— Аз мога да ти предложа и двете. Да вървим. — Хвана го под ръка и двамата се отдалечиха от брега. — Значи семейство Хатауей не са се отнесли много добре към теб.

— О, не бих казал това. Тази южняшка гостоприемност! Моят баща е изнасилил и убил майка ви, казвам им аз, а никой дори не се опита да ме линчува.

— Нейтън. — Тя позабави крачките си. — Всичко това е много объркано и много трагично, но когато поразмислят, никой от тях няма да те обвинява.

— Джо не ме обвинява. Тя е най-засегнатата от всичко това, но не ме обвинява.

— Тя те обича.

— Можеше да се справи с това — промърмори той. — Лекси също не ме обвинява. Тя ме погледна право в очите и ми каза, че нямам вина за случилото се.

— Лекси обича да се крие зад маската на лекомислена и глупава жена, но тя е много умна и чувствителна и по-бързо от останалите е разбрала какво си преживял. — Отвори вратата и се извърна към него. — Нейтън, ти не си отговорен за нищо.

— Да, знам го с разума си и почти се опитах да се убедя и с чувствата си, защото... защото желях Джо. Но нищо не е свършило, Кирби. Още една жена е мъртва и значи още нищо не е свършило.

Тя кимна и отвори вратата пред него.
— Ще поговорим и за това.

Ураганът Карла си поигра на най-южния бряг на Флорида, удостоявайки с бърза и жестока целувка Кей Вискейн, преди да се отправи на север. С присъщия си капризен маниер изтанцува едно танго с Форт Лаудердейл, разпръсвайки като детски играчки туристите и местните жители и отнемайки няколко живота. Но явно нямаше намерение да се задържи в този район.

Очите на Карла^[1] бяха студени и широки, дъхът ѝ — бърз и нетърпелив. Ставаше все по-силна и дива, откакто се бе зародила от топлите океански води на Западна Индия.

Подобно на отмъстителна прелъстителка, се завъртя в морето и насочи яростта си към тясната бариера на островите по пътя си.

Лекси забързано влезе в стаята за гости. Джо тъкмо застилаше покривката върху голямото орехово легло. Слънчевите лъчи проникваха през отворената балконска врата и осветяваха дълбоките сенки под очите ѝ, доказателство за безсънна нощ.

— Ураганът току-що е връхлетял върху Сейнт Саймън — съобщи тя, задъхана от бързото изкачване на стълбите.

— Сейнт Саймън? Мислех, че се е отправил на запад.

— Променил е посоката си. Насочил се е на север, Джо. Според последните съобщения, ако сегашната посока се запази, още преди полунощ ще се стовари върху острова.

— Каква е скоростта на вятъра?

— Казаха, че ще достигне трета степен.

— Сто и четиридесет километра в час! Ще трябва здраво да залостим всички врати и прозорци.

— Смятаме да евакуираме туристите, преди морето да се разбушува и да стане невъзможно за ферибота да отплава. Кейт иска да ни помогнеш за сметките. Аз ще отида с Гиф. Двамата ще помагаме при товаренето на багажа.

— Добре, сега слизам. Да се надяваме, че ще се насочи към океана и ще ни отмине.

— Татко се е залепил за радиото и слуша последните новини, а Брайън отиде да провери моторницата, ако се наложи и ние да се евакуираме.

— Татко няма да напусне острова. Ще остане, дори ако ще се наложи да се завърже за някое дърво.

— Но ти май се каниш да ни напуснеш? Преди малко надникнах в стаята ти и видях, че куфарите ти са отворени и багажът ти е почти опакован.

— Няма причина да остана. По-добре да си заминеш.

— Грещиш, Джо. Има много повече причини да останеш, отколкото да си заминаваш. Трябва да осмислим всичко отново, трябва да погребем мама.

— О, Господи, Лекси! — Джо закри лицето си ръце.

— Не тялото ѝ. Длъжни сме да поставим паметник в гробището и да ѝ кажем сбогом. Тя ни обичаше. През целия си живот мислех, че не ни е обичала и че аз съм виновна за това.

Гласът на Лекси се пречупи и сестра ѝ свали ръце от лицето си.

— Защо си мислила така?

— Аз бях най-малката. Мислех, че тя не е искала повече деца, че не ме е искала. Затова прекарах по-голямата част от живота си, като се опитвах да накарам хората да ме обичат, да ме искат — правех се на глупава или на много умна, на безпомощна или на силна. И винаги исках да бъда сигурна, че аз съм тази, която ще си тръгне първа.

Отиде и внимателно затвори вратата на балкона.

— Направих отвратителни неща — продължи тя. — И сигурно щях да направя още. Но сега, когато знам истината, нещо в мен се промени. Трябва да ѝ кажа сбогом. Всички трябва да ѝ кажем.

— Срамувам се, че не се досетих затова — прошепна сестра ѝ. — Ако си тръгна, преди да се уреди церемонията, обещавам че ще се върна. — Наведе се, за да събере чаршафите, които бе свалила от леглото. — Независимо от всичко, доволна съм, че се върнах. Радвам се, че нещата между нас се промениха.

— Аз също. — Лекси леко се усмихна. — Може би ще ти харесат някои от снимките, които ми направи, и ще ми направиш още. Мога да ги използвам за албума си. Някои от влиятелните продуценти могат да се впечатлят от факта, че са направени от една от най-известните фотографки в страната.

— Ако Карла ни отмине, ще направим такива снимки, че всички влиятелни директори от Ню Йорк ще си паднат на задниците.

— Наистина ли? Страхотно! — Намръщено изгледа небето. — Да вървят по дяволите всички урагани. Все нещо ще се случи, за да попречи. Обаче можем да направим снимките и в Савана. Можем да наемем някое студио за ден-два и...

— Лекси!

— О, добре. — Тя махна с ръка. — Обаче предпочитам да си мисля за такива неща, отколкото за смяна на чаршафи и сервиране на маси. Ще потърся в гардероба си нещо по-специално. Искам снимките да са секси и да излъчват особено настроение. Можем да използваме от онези машини за вятър и...

— Лекси — повтори Джо и нетърпеливо се засмя.

— Тръгвам, тръгвам. Сетих се за онази страхотна вечерна рокля, която си купих на една разпродажба. — Запъти се към вратата. — А освен това ще поговоря с Кейт да ми заеме перлите на баба.

Джо отново се засмя и поклати глава. Нещата не можеха да се променят изведнъж. Сгъна чаршафите и ги отнесе в пералнята. На връщане зърна през отворената врата на една от стаите, че семейството от Торонто си опакова багажа. Сигурно повечето от гостите правеха същото. Щеше да види доста зор, докато уреди сметките на заминаващите.

Кейт беше на терасата с купчина документи в ръце. Усмивката ѝ на любезна домакиня озари лицето ѝ, когато зърна Джо.

— Сега няма защо да се тревожите. Ще ви закараме невредими до ферибота, който идва на всеки час. — Чуха се възбудени гласове, но тя вдигна ръка. — Първата група тръгва веднага, а моята племенница ще се погрижи за сметките.

Отправи към Джо извинителен поглед, примесен с леко отчаяние.

— Господин и госпожа Литълтън, ако сте готови, можете да се качвате в микробуса. Госпожа Паркър. Госпожа Хюстън. Ей сега ще се присъединя към вас. Моля останалите да проявите малко търпение. Моята племенница ще уреди всичко.

Тя си проби път между уплашените гости и сграбчи ръката на Джо.

— Ще се върна веднага. Кълна се, човек може да си помисли, че се очаква атомна бомба.

— Вероятно повечето от тях никога преди не са виждали ураган.

— Затова ми се иска час по-скоро да се махнат оттук. За Бога, този остров и друг път е устоявал на урагани и сега ще устои.

Кейт я поведе към малката стаичка на администратора във фойето и с облекчение затвори вратата зад себе си.

— Ето тук за малко ще бъдем сами. Извинявай, че те карам да се занимаваш с всичко това.

— Няма нищо. Мога да закарам следващата група с джипа.

— Не! — Гласът на Кейт прозвуча неочаквано остро. — Няма да излизаш от къщата, Джо Елън, освен ако някой от нас не е с теб. Няма да се тревожа и за теб.

— За Бога, ще заключа вратите на джипа.

— Казах не и не желая да спорим повече. Нямам никакво време за подобни разпавии. Ще ми помогнеш много повече, ако стоиш в къщата и успокоиш хората. Аз трябва да отида да прибера туристите от вилите, а Брайън ще се погрижи за тези в къмпинга. Скоро и те ще пристигнат в къщата.

— Добре, Кейт. Ще направя каквото кажеш.

— Баща ти занесе радиото в кухнята. — Тя хвана Джо за раменете. — Ако има нужда, веднага го повикай. Моля те, Джо, никакви самоинициативи. Разбираш ме, нали?

— Не се безпокой, но искам да се обадя на Нейтън.

— Вече го направих. Никой не отговори. Ще отида до вилата му, след като изпратя първата група. И аз ще съм по-спокойна, ако знам, че е тук.

— Благодаря ти.

— Няма за какво да ми благодариш, сладкишче. След малко ще имаш големи главоболия. — Кейт пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Джо се намръщи от оглушителната врява и извика:

— Върни се по-бързо. Усмихна се, изправи рамене и се отправи към бойното поле.

Гиф внесе големия лист шперплат, за да закрие широкия прозорец в гостната стая. Лекси бе коленичила в ъгъла и ловко

забиваше един пирон. Бъбреше през цялото време, но той почти не я чуваше. Вятърът бе утихнал, но притъмнялото небе бе надвиснало застрашително над острова.

Приближава, помисли си младият мъж, и то по-бързо, отколкото очакваха. Семейството му се намираше в безопасност вкъщи. Беше изпратил един свой братовчед и двама приятели да започнат да заковават вилите, като започваха от южния край и се придвижваха на север.

Имаше нужда от още работна ръка.

— Някой обади ли се на Нейтън?

— Не знам. — Лекси взе още един гвоздей. — И без това татко няма да му позволи да ни помогне.

— Господин Хатауей е разумен човек, Лекси. Няма да откаже предлаганата помощ, а освен това имаше на разположение цяла нощ, за да си помисли.

— Той е упорит и твърдоглав колкото шест мулета, а когато към него се присъедини и Брайън, стават дванадесет. Ами това е все едно да обвиняваш праправнука на онова копеле Шърмън, че е опожарил Атланта^[2].

— Предполагам, че някои го обвиняват. — Гиф повдигна още един лист шперплат.

— Тези, които нямат капчица мозък, предполагам. Никак не ми се иска да призная, че баща ми и брат ми са от тях или пък че не виждат по-далеч от носа си. Та и слепец ще види, че този мъж обича Джо. Срамота е да ги карат да се чувстват виновни за любовта си.

Тя се изправи и духна кичура от очите си, изгледа го и се намръщи.

— Защо ми се хилиш? Да не би да имам петно на носа?

— Ти си най-красивото нещо, което съм виждал в живота си, Алекса Хатауей. И винаги ме изненадваш. Макар да те познавам, пак успяваш да ме изненадаш.

— Е, скъпи... — Тя наклони глава и примигна. — Точно това е целта ми.

Гиф пхна ръка в джоба си и измъкна малка кутийка.

— Искях да стане при други обстоятелства, ала никога не съм те обичал повече, отколкото в този миг и смятам, че сега е най-подходящо.

Той отвори внимателно капака на кутийката. Малкият диамант върху тънката златна халка заблестя с цветовете на дъгата.

— Омъжи се за мен, Алекса.

Сърцето ѝ заби лудо в гърдите. Очите ѝ се разшириха и се напълниха със сълзи. Притисна трепереща ръка към устните си.

— О, как можа! Как можа да развалиш всичко по този начин? — Извъртя се и удари яростно с чука по шперплата.

— Както казах — промърмори той, — ти винаги ме изненадваш. Искаш да го прибера и да ти го дам по време на интимна вечеря на свещи?

— Не, не, не! — Стовари още веднъж чука върху дървения лист. — Прибери го. Знаеш, че не мога да се омъжа за теб.

Той неловко пристъпи към нея.

— Не знам такова нещо. Би ли ми обяснила защо?

Лекси гневно се извъртя към него.

— Знаеш, че ако продължаваш да ме молиш, ще се омъжа за теб. Ще го направя, защото те обичам. И тогава ще трябва да се откажа от всичко. Ще трябва да остана на този проклет остров, никога няма да отида в Ню Йорк и никога няма стана актриса. Тогава ще започна да те мразя и ще започна да си мисля: само ако, само ако... Ще стоя тук, ще остарявам и ще се питам дали не бих могла да бъда нещо съвсем друго, дали животът ми нямаше да бъде по-щастлив, ако...

— Какво те кара да мислиш, че ще очаквам от теб да се откажеш от Ню Йорк, от театъра, от всичко, за което си мечтала? Каквото искаш за себе си, Лекси, аз го искам двойно повече.

Тя избърса бузите си с длан.

— Не те разбирам. Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Казвам, че аз също имам планове за себе си. Нямам намерение цял живот да стоя тук и да въртя чука.

Гиф раздражено свали кепето си, избърса потното си чело и отново го нахлупи.

— Нещата могат да се уредят и в Ню Йорк, нали?

Лекси не откъсваше поглед от очите му, опитвайки се да разбере какво е намислил.

— Искаш да кажеш, че ще отидеш в Ню Йорк? Че ще заминеш за Ню Йорк? Заради мен?

— Не, не съм казал такова нещо. — Той затвори капака на кутийката и я пхна в джоба си. — Ако го направя заради теб, аз също рано или късно ще започна да те мразя. Затова ще го направя заради двама ни. И въпреки че съм спестил малко пари, на първо време няма да ни е никак лесно. Ще трябва да завърша колеж, ако искам Нейтън да ме вземе на работа във фирмата си.

— Искаш да работиш с Нейтън? В Ню Йорк?

— Мечтая си за това, както и да те видя на сцената.

— Може би никога няма да стигна до там.

— По дяволите, разбира се, че ще стигнеш. — Трапчинките се появили на бузите му, а очите му от кафяви се преобразиха в златисти. — Никога не съм срещал някой, който да е способен да изиграе повече роли от теб. Ще бъдеш на сцената, Лекси. Аз вярвам в теб.

Сълзите отново бликнаха от очите ѝ и тя се хвърли в обятията му.

— О, Гиф, как може да си толкова съвършен? Как може да си толкова добър? — Лекси се отдръпна назад и взе лицето му в дланите си. — Толкова добър за мен.

— Учих се през по-голямата част от живота си.

— О, ние ще успеем, наистина ще успеем. Аз мога да бъда сервитьорка, докато ти завършиш колежа. Ще направя всичко, за да успеем. О, нямам търпение да ми го сложиш. — Тя му протегна ръката си.

— Някой ден ще ти купя по-голям.

— Не, няма. — Сърцето ѝ пееше, когато той бавно постави пръстена и се наведе, за да целуне ръката ѝ. — Можеш да ми купиш каквито искаш блестящи дрънкулки, когато станем богати, защото аз искам да бъдем богати, Гиф, и не се срамувам да го кажа. Но този... — Протегна ръка и я завъртя, така че слънчевите лъчи да затанцуват по малкия камък. — Този е съвършен.

Джо притисна ръце към слепоочията си. Бяха изминали два часа, а главата ѝ се пръскаше от болка и очите я боляха. Кейт се бе връщала на два пъти, за да отведе гостите до ферибота. Брайън бе довел десетина туристи от къмпинга, а след това се бе върнал, за да провери дали не е останал някой. Разбра, че Нейтън помага при товаренето на багажа на ферибота.

В къщата цареше тишина. Чуваха се само монотонните удари на чуковете, с които заковаваха прозорците. Кейт сигурно скоро щеше да се върне с последните гости от вилите. Прозорците от южната и източната страна вече бяха заковани и къщата бе потънала в мрак.

Тя отвори предната врата и вятърът я блъсна в лицето. Приличаше на студен шамар, който я разтърси след задушаващата горещина в къщата. На юг небето сякаш бе прихлупило земята, проблясваха светкавици.

Реши, че ураганът все още е далеч. Трябваше да прибере всичките си снимки и негативи от тъмната стаичка и да ги занесе за по-сигурно в кабинета на Кейт.

Не искаше да се среща с баща си и затова се качи по главната стълба, като по пътя машинално проверяваше всяка стая да не би някой от гостите да е забравил нещо. Загаси лампите в коридора и забърза към тъмната стаичка. Сега шумът от чука се чуваше по-силно и това ѝ подежда успокоително. Сякаш ни погребват тук, помисли си младата жена. Ако Карла се стовари върху острова, „Сенкчюъри“ щеше да издържи, както толкова много години досега.

Когато минаваше покрай кабинета на Кейт, чу гласове с южняшки акцент. Прозорецът бе закован с шперплат.

Запали лампата в тъмната стаичка и пусна радиото.

„Ураганът Карла е от трета степен и се очаква да връхлети върху Острова на желанието близко до бреговете на Джорджия в седем часа вечерта. Всички туристи са евакуирани от този остров, а ние препоръчваме и на местните жители да го напуснат колкото се може по-скоро. Вятърът е със скорост 120 километра в час.“

Младата жена нервно прокара ръка в косата си. Досега ураганът никога не е бил с такава сила. Сигурно щеше да помете вилите, а нищо чудно и някои от къщите. Брегът ще бъде изровен, а голяма част от дърветата — изтръгнати от корен.

Самите те нямаше да бъдат в безопасност в къщата, помисли си и погледна часовника. Трябваше да се свърже с Нейтън и Кирби и ако се налагаше, щеше да удари баща си с нещо по-тежко по главата, за да

изпадне в безсъзнание. Той и семейството ѝ трябваше да напуснат острова.

Дръпна едно чекмедже. Можеше да остави снимките, но да бъде проклета, ако зареже негативите. Ала когато протегна ръка, за да ги извади, замръзна.

Най-отгоре върху старателно подредените ролки лежеше купчина снимки. Главата ѝ се завъртя, а кожата ѝ стана лепкава, когато се втренчи в лицето на майка си. Вече бе виждала тази снимка в една друга тъмна стаичка. Сега ѝ се струваше, че е било в някакъв друг живот. Бученето в главата ѝ се засили и някак си отдалеч чу собственото си стенание.

Сграбчи снимката. Беше истинска, усещаше как навлажнява между пръстите ѝ. Като дишаше бавно, Джо я обърна.

„СМЪРТТА НА ЕДИН АНГЕЛ“.

Потисна вика си и се насили да погледне следващата снимка. Мъката я обгърна като тъмно покривало. Позата беше почти идентична, сякаш бе копие на първата снимка. Ала жената беше Джини, нейното мило, добродушно лице бе отпуснато и безжизнено, а очите ѝ бяха празни.

— Съжалявам! — прошепна Джо и притисна снимката към сърцето си. — Господи, толкова много съжалявам!

Третата снимка беше сигурно на Сюзън Питърс.

Младата жена затвори очи, за да потисне гаденето си, и внимателно обърна снимката. Краката ѝ се подкосиха.

На последната снимка беше самата тя. Очите ѝ бяха затворени, а тялото ѝ бе голо и бледо. В гърдите ѝ се надигна вик, тя изпусна снимката и ужасено се отдръпна.

Гледаше с невиждащ поглед, скована от страх. Искаше да избяга, но не можеше да помръдне. Отпусна глава върху масата и събори радиото. Копчето се превъртя и гръмна музика, която я накара да подскочи.

— Не... — Стисна ръцете си в юмруци и заби нокти дълбоко в дланите си, докато болката не победи шока. — Няма да позволя отново да се случи. Няма да повярвам в това! Няма да позволя да се превърне в истина.

Изправи се и започна да вдишва и издишва дълбоко. Постепенно главата ѝ престана да бучи. Джо решително се наведе и взе снимката.

Да, това бе нейното лице. Снимката е била направена, преди Лекси да отреже косата ѝ за пикника. Значи преди няколко седмици. Пикникът с големия огън бе в самото начало на лятото. Поднесе снимката по-близо към лампата и внимателно я разгледа.

Отне ѝ само няколко секунди, за да разбере, че лицето беше нейно, но тялото не. Гърдите бяха по-пълни, а бедрата — по-заоблени. Постави до нея снимката на Анабела. Нима това не беше още по-ужасяващо, запита се Джо, да разбере, че нейната глава бе залепена върху тялото на майка ѝ? По този начин ги сливаха в един човек, правеха ги едно цяло.

Точно това бе искал той през цялото време.

Брайън подкара джипа по главната алея на къмпинга. Наоколо цареше безпорядък. Той си каза, че с приближаващия ураган това едва ли има някакво значение. Вятърът бръснеше клоните на дърветата и той стисна по-силно кормилото на джипа. Сигурно щеше да му трябва поне час, за да оправи всичко.

Наложи се да не бърза, въпреки че му се искаше час по-скоро да прибере Кирби и да я заключи в безопасност в „Сенкчюъри“. Предпочиташе тя да се евакуира от острова, но знаеше, че само напразно ще си губи времето, за да я убеждава. Дори и само един човек да останеше на острова, тя също щеше да остане, за да лекува раните му, ако се наложи.

„Сенкчюъри“ съществува повече от сто години, помисли си Брайън. Щеше да издържи и този път.

Имаше за какво да се тревожи. Навярно щяха да бъдат откъснати от сушата. Радиото щеше да помогне, но телефоните нямаше да работят, както нямаше да има и никакъв транспорт. Беше се запасил с достатъчно гориво за генератора, а знаеше, че Кейт се бе погрижила за запасите от вода. Имаха храна и убежище и щяха да оцелеят.

Продължи да проверява бунгалата и с облекчение установи, че навярно никой не бе останал в къмпинга. Надяваше се някой да не се е скрил в гората, решен да преживее интересно приключение.

От устата му се изтръгна проклятие, когато някаква фигура излезе на пътя, точно пред джипа.

— Господи, какъв идиот! — Той ядосано завъртя кормилото. — Едва не те прегазих. Да не би да си се побъркал, че излизаш така на пътя? Още повече, че приближава страхотен ураган.

— Чух за това — широко се ухили мъжът. — Забавно нещо.

— Да, забавно. — Ядосан за изгубеното време, махна с ръка. — Качвай се. Надявам се да успея да те закарам навреме, за да се качиш на последния ферибот. Нямаме много време.

— О, не мисля така. — Все още усмихнат, мъжът вдигна ръката, която досега бе зад гърба му и стреля.

Брайън отскочи назад, когато болката експлодира в гърдите му и всичко се завъртя пред очите му. Докато падаше, видя очите на приятеля си от детинство, които се смееха.

— Първият падна. — Той подритна с ботуша си отпуснатото тяло. — Оценявам загрижеността ти, стари приятелю. Както и джипа, който ми предоставяш.

Хвърли последен поглед към Брайън.

— Не се безпокой. Ще го закарам в „Сенкчюъри“. Но най-накрая.

Дъждът бе започнал да шиба по стъклата на прозорците, когато Кирби привърши с опаковането на медикаментите. Беше напълно спокойна, като се стараше да не забрави нищо важно. Беше решила, че трябва да отиде в „Сенкчюъри“. Вероятно вилата нямаше да издържи на бурята.

Знаеше, че повечето от местните жители са прекалено твърдоглави, за да напуснат домовете си. На сутринта щеше да има счупени кости, изпаднали в безсъзнание, ранени. Къщата се разклати и тя стисна зъби. Длъжна бе да остане и да помогне на ранените.

Вдигна кутията, за да я качи в колата, когато чу, че входната врата се отваря. Трябваше й една минута, за да разпознае, че човекът с жълта мушама и качулка е Гиф.

— Ето. — Тя тикна кутията в ръцете му. — Вземи тази, а аз ще взема другата.

— Бързо си прибрала всичко. Това е добре, защото кучката Карла се приближава.

— Да, да, вече съм опаковала всичко. — Облече мушамата си. — А къде е Брайън?

— Отиде да провери къмпинга. Още не се е върнал.

— А би трябвало — остро рече тя. Обзета от тревога, тя се спусна, за да вземе останалия багаж. Когато излезе на верандата, вятърът едва не я събори.

— Тук всичко обезопасено ли е? — извика Гиф, за да го чуе през оглушителния грохот. Грабна кутията от ръцете ѝ и я занесе в джипа.

— Да, доколкото е възможно. Нейтън ми помогна тази сутрин. Той в къщата ли е?

— Не. И него не съм виждал.

— За Бога. — Тя отметна косата от лицето си. — Какво правят и двамата? Трябва да минем покрай къмпинга, Гиф.

— Нямаме много време, Кирби.

— Трябва да минем. Брайън може да е изпаднал в беда. Този вятър може да е съборил някои от дърветата. Щом не е бил в „Сенкчюъри“, когато си тръгнал и не си го срещнал по пътя за насам, значи още е там.

Младежът отвори вратата на джипа и ѝ помогна да се качи.

— Както кажеш, докторе.

— Проклети кучи син — изръмжа Нейтън. Бе натоварил найценното от работата си, както и оборудването в джипа, а шибаната кола не искаше да запали.

Проклинайки, той се измъкна навън. Вятърът го шибна през лицето като силна плесница. Дръпна качулката на мушамата и отново изруга. Нямаше време да се преструва, че ще открие каква е повредата.

Трябваше да се добере до Джо, и то незабавно.

Нахлупи по-ниско качулката и зарязвайки цялото си оборудване, се насочи към реката. Имаше поне четиристотин метра нагоре по течението, а след това още толкова през гората, докато стигне до „Сенкчюъри“.

Чуваше злокобното скърцане на дърветата, които сякаш протягаха силните си ръце, за да го спрат, докато се провираше между тях. Небето се бе обагрило в зловец оранжево.

Вятърът бръснеше лицето му и му пречеше да вижда. Не забеляза човека, който се показва зад едно дърво, докато едва не се сблъска с него.

— Господи, какво правите тук? — Бяха му необходими десет секунди, за да осъзнае промяната и да го познае. — Кайл? Кайл! — Ужасът надви изненадата. — Господи, какво правиш тук?

— Здравсти, братле — отвърна той, сякаш се бяха срещнали на някоя слънчева улица, и му протегна ръка. Нейтън примигна и в този миг Кайл стовари приклада на пушката върху слепоочието му.

— И вторият падна. — Този път отметна глава назад и изрева. Бушуваният вятър сякаш му пригласяше. Силата му го възбуждаше. — Нямах да се чувствам много добре, ако бях застрелял брат си, въпреки че е само едно гадно копеле със студена кръв. — Надвеси се над Нейтън и прошепна в ухото му — Реката ще придойде, нали знаеш, а дърветата ще започнат да падат. Каквото и да се случи, братле, ще го сметнем за пръст на съдбата.

Изправи се, като остави брат си да лежи на земята под силния дъжд, и се отправи, за да си вземе жената, която бе решил, че му принадлежи.

---

[1] Око на ураган — централната зона с най-високо барометрично налягане. — Б.пр. ↑

[2] През есента на 1864 г. войските на Севера, предвождани от генерал Шърмън, превземат Атланта и я опожаряват. — Б.пр. ↑

Дъждът се изливаше като из ведро върху джипа. Пътят се бе превърнал в гъста лепкава кал и Гиф едва успяваше да придвижва колата.

— Ще заседнем — промърмори той. — Брайън има достатъчно мозък в главата си, за да се е прибрал досега.

— Само да проверим по западния път. — Кирби мълчаливо се молеше дано тревогата, която караше сърцето ѝ да бие лудо и вледеняваше костите ѝ, да се дължи на приближаващата буря. — Трябва да е тръгнал по него. Ако го няма, ще сме сигурни, че се е прибрал.

— Южният път е по-пряк.

— Моля те.

Гиф неохотно завъртя кормилото наляво.

— Ако ураганът ни връхлети, Брайън ще ми одере кожата, че съм те държал навън и пет минути повече от необходимото.

— Няма да се забавим повече от пет минути. — Тя се наведе напред, опитвайки се да различи нещо през потоците вода, които обливаха предното стъкло. — Какво е това? Там, отстрани на пътя, има нещо.

— Сигурно някой от къмпинга е изоставил палатката си. Всички гледаха да се изнесат колкото се може по-бързо, преди да...

— Спри! — извика Кирби и грабна кормилото.

— За Бога, да не искаш да се обърнем в канавката? Хей... — Протегна ръка да я спре, но хвана само края на мушамата ѝ, докато тя изскачаше от джипа. — По дяволите тези жени! — Ядно блъсна вратата. — Кирби, връщай се веднага, ако не искаш вятърът да те издуха чак до Савана.

— За Бога, помогни ми, Гиф! Това е Брайън! — Премръзналите ѝ ръце разкъсваха окървавената риза. — Ранен е.

— Къде се бавят още? — Лекси кръстосваше нервно в салона. Отвън се чуваше яростното свистене на вятъра. — Къде са отишли?

Гиф излезе преди час, а Брайън — преди два.

— Може би са се скрили някъде. — Кейт се бе свила в едно кресло и се опитваше да потисне паниката. — Може би са решили да изчакаат бурята да премине и са се подслонили някъде на закрито.

— Гиф каза, че ще се върне. Той ми обеща.

— Тогава ще дойде. — Стисна ръце, за да спре треперенето им. — Всеки миг ще си дойдат и сигурно ще бъдат изморени и мокри до кости. Лекси, иди и налей кафето в термоса, за да е топло.

— Как можеш да мислиш за кафе, когато... — Тя млъкна и затвори очи. — Добре. По-добре да върша нещо, отколкото да стоя тук. Прозорците са заковани и дори не мога да погледна през тях.

— Трябва да приготвим топла храна, горещо кафе, сухи дрехи. — Кейт взе фенерчето и тръгна след нея.

Когато двете жени излязоха, Джо се изправи. Баща ѝ стоеше в другия край на стаята с гръб към нея, втренчил поглед в прозореца, сякаш можеше да види нещо през шперплатовите дъски.

— Татко, той е бил в къщата!

— Какво?

— Той е бил в къщата. — Опита се да говори спокойно, когато баща ѝ се извърна към нея. — Не искам Лекси и Кейт да узнаят. И двете са достатъчно изплашени. Надявах се, че ще успеят да вземат последния ферибот, но след като Брайън още го няма...

Стомахът на Сам се преобърна.

— Сигурна ли си?

— Да. Той е оставил... бил е в тъмната ми стаичка по някое време през последните два дни. Не съм сигурна кога точно.

— Нейтън Делъни беше в къщата.

— Не е Нейтън.

Очите на баща ѝ бяха твърди и решителни.

— Не искам да рискувам. Ще отидеш в кухнята с Кейт и Лекси и ще стоиш там. Аз ще претърся къщата.

— Ще дойда с теб!

— Ще изпълняваш това, което ти казах! Ще отидеш в кухнята. Няма да си подаваш носа навън, без да те придружава някой.

— Той иска мен. Ако и те са с мен, ще бъдат в опасност.

— Никой няма да докосне член от семейството ми в моята къща. — Той я хвана за ръката, готов да я завлече насила в кухнята, когато

входната врата рязко се отвори и в къщата нахлуха дъжд и вятър.

— На горния етаж, Гиф, занеси го на горния етаж. — Кирби дишаше тежко, а ръката ѝ бе притисната към гърдите на Брайън, докато младежът се огъваше под тежестта на ранения. — Донеси ми от колата чантата. Освен това ще имам нужда от чаршаф, кърпи и светлина. Побързайте — обърна се тя към Сам и Джо. — Изгубил е прекалено много кръв.

Кейт се втурна в салона.

— Господи, какво се е случило?

— Бил е застрелян — отвърна Кирби, без да откъсва поглед от лицето на Брайън. — Обадете се по радиото и разберете кога най-рано може да изпратят хеликоптер. Трябва да го закараме в болница и да се обадим на полицията. Побързайте! И без това сме изгубили твърде много време.

Сам се втурна навън. Бягаше като полудял към джипа, а кръвта бучеше в ушите му, заглушавайки свистенето на вятъра. Грабна първата кутия, а Джо втората и двамата затичаха обратно към къщата.

— Настаниха го в градинския апартамент. Той е първият по коридора — каза Лекси и с усилие затвори вратата зад тях. — Тя не иска да каже как е той. Не иска да каже нищо. Кейт отиде да се обади по радиото.

Джо стисна кутията толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, и забърза по стълбите.

Кирби бе свалила окървавената си мушама и я бе захвърлила настрана. Не чуваше нито свистенето на вятъра, нито удрянето на дъжда по стъклата. В главата ѝ имаше една-единствена мисъл: да не позволи на Брайън да умре.

— Ще ми трябват още възглавници! Краката и тялото трябва да са по-високо от главата му, за да не се увеличава кръвенето. Той е в шок. Трябват ми и още одеяла. Това се напои с кръв... Открих изходното отворстие!

Притисна един голям тампон високо отзад на дясното му рамо.

— Не знам какви са вътрешните наранявания, но най-много ме тревожи загубата на кръв. Кръвното му налягане е много ниско. По дяволите, пулсът му едва се долавя! Каква е кръвната му група, Сам?

— „А“, отрицателна — отвърна той. — Също като моята.

— Тогава ще му прелея малко от твоята кръв. Някой от вас трябва да ми помогне.

— Аз ще ти помогна — намеси се Кейт. — Не могат да ни изпратят хеликоптер. Никой не може да се добере до острова, докато Карла не отmine. Всички полети са забранени.

О, Господи! Тя не беше хирург. За пръв път в живота си Кирби съжали, че не бе изпълнила желанието на баща си. Входната рана беше малка и лесно щеше да се справи с нея, но изходната представляваше голяма колкото юмука й дупка в гърба на Брайън. Усети как паниката сграбчва сърцето й, и затвори очи.

— Добре. Трябва да стабилизираме състоянието му. Гиф, натискай здраво тук, без да отпускаш. Ако тампонът се напои, не го махай, а добави още. С другата си ръка притискай тази артерия. Кейт, подай ми чантата! Виждаш ли гумената туба. Ще направиш турникет от нея.

Кирби приготви спринцовката. Тя сама беше избрала да стане лекар, за да помага на хората, и щеше да го стори. Погледна към восьчнобледото лице на Брайън.

— Няма да те пусна да си отидеш. Чуваш ли ме? Когато пъхна иглата под кожата му, къщата потъна в мрак.

Нейтън се опитваше да изплува от червената мъгла, ала отново потъваше обратно. Трябваше да проникне през булото на забравата, през болката и мрака. Бе премръзнал, чувстваше се така, сякаш го бяха пъхнали в бъчва с ледена вода. Сграбчи ръба на бъчвата, мъглата стана по-близка и по-гъста, направи последно усилие и изплува през нея.

Сякаш бе попаднал в някакъв страшен кошмар, мрачен и див. Вятърът свистеше като че ли хиляди демони изливаха гнева си, а дъждът плющеше върху него, като отнемаше дъха му. Главата му бе замаяна. Той се претърколи и застана на ръце и колене. Водата на придошлата река достигаше до ръцете му. Опита се да се изправи, но отново се свлече в безсъзнание на земята. Студена вълна обля лицето му и той се свести.

Кайл. Бил е Кайл. Завърнал се от мъртвите. Този Кайл имаше руса коса, не кестенява, бе силно загорял и не приличаше на градски жител. А в очите му гореше истинска лудост.

— Джо Елън... — Името го задави и той започна да пълзи, отдалечавайки се от надигащата се вода. Прошепна го отново като молба и заби пръсти в корените на едно дърво. Трябваше да се измъкне оттук. Най-сетне се изправи на крака, олюля се, но не падна. Наведе глава и тръгна през шибация вятър към „Сенкчюъри“, мълвейки името й.

— Няма да го загубя — повтори Кирби. Беше странно спокойна. Бе отпъдила страховете и съмненията.

— Остани с мен, Брайън.

— Ще имаш нужда от повече светлина. — Гиф погали Лекси по косата. — Ако ме заместиш тук, ще слеза долу, за да включи генератора.

— Този, който е прекъснал светлината... — Лекси сграбчи ръката му. — Те може да са навсякъде.

— Ти стой тук. — Той повдигна ръката й и я целуна. — Кирби може да се нуждае от помощ. — Приблужи се до леглото и се надвеси, сякаш да искаше да разгледа лицето на Брайън, и тихо заговори на Сам — Имаш ли оръжие в къщата?

Сам не откъсваше поглед от тръбичката, през която кръвта му се вливаше във вените на сина му.

— В моята стая, в най-горния шкаф. Има метална кутия. Тридесет и осми калибър. Има и патрони. — Хвърли му кратък, преценяващ поглед. — Надявам се, че ако трябва, ще го използваш.

Гиф кимна и се извърна към Лекси.

— Ей сега ще се върна.

— Има ли друго фенерче или свещи? — Кирби повдигна клепачите на Брайън. Зениците му бяха разширени от шока. — Ако не успее да спре кръвотечението, той ще загуби повече кръв, отколкото мога да му прелея!

Кейт се спусна към нея с фенерче в ръка.

— Не му позволявай да си отиде. — Примигна, за да спре сълзите. — Не позволявай на моето момче да си замине.

— Ще го задържим тук.

— Няма да го изгубим, Кейт. — Сам се протегна и стисна ръката й.

— Гиф навярно има някакви затруднения с генератора — тихо заговори Джо и сложи ръка върху рамото на Лекси. — Ще слеза долу, за да донеса още фенери и свещи.

— Ще дойда с теб.

— Не, остани тук. Кирби може да се нуждае от помощ. Татко не може да помогне, а Кейт няма да издържи още дълго. Бързо ще се върна. — Стисна леко рамото на сестра си.

Взе фенерчето и тихо се измъкна от стаята. Трябваше да върши нещо, за да потисне страха си за Брайън, за Нейтън. За всички тях.

Ами ако Нейтън също е прострелян и лежи някъде, а кръвта му изтича? А тя не правеше нищо, за да му помогне. Как ще живее, ако с него се случи непоправимото?

Той е на сигурно място, каза си тя и забърза по стълбите. Ще изчака бурята да премине и когато всичко свърши, тя ще го намери. Ще закарат Брайън на сушата, в болница.

Джо трепна при звука на счупено стъкло и застина. Сетне видя разцепения шперплат, който бе закован върху големия прозорец в салона. Отвън нахлуваха потоци вода. Младата жена насочи лъча на фенерчето натам. Трябваше да намери Гиф. Щом занесе фенер и свещи на Кирби, двамата с Гиф ще заковат друго парче шперплат върху прозореца, преди повредите да са станали непоправими.

Тя се извъртя и се намери лице в лице с него.

— Това е чудесно. — Кайл пристъпи към светлината. — Тъкмо дойдох, за да те отведа. Не, не викай. — Той вдигна пушката. — Ще убия всеки, който дойде да провери какво става. — Усмихна се широко. — Как е брат ти?

— Държи се. — Джо наведе фенерчето. Сенките се сгъстиха. Дъждът нахлуваше през разцепения шперплат и мокреше лицето ѝ. — Измина доста време, Кайл.

— Не чак толкова за голямата сцена на живота. Освен това от няколко месеца съм близо до теб. Харесаха ли ти моите работи?

— Те са... задоволителни.

— Кучка! — злобно изграчи той, но сетне сви рамене. — Хайде, бъди честна. Последната снимка. Не можеш да не признаеш, че съм постигнал успех в създаването на образа — сливането на стария с новия. Тя е една от най-добрите ми работи.

— Звучи ми малко изтъркано. Къде е Нейтън, Кайл?

— О, навярно там, където го оставих. — Ръката му се стрелна напред като змия и я сграбчи за косата. 89 Е — За пръв път няма да ме е яд, че ще трябва да се задоволявам с остатъците от трапезата на голямото ми братче. Начинът, по който гледам на това, е, че той... те е опитомил. Аз съм много по-добър от него във всичко. Винаги съм бил.

— Къде е той?

— Може и да ти го покажа. Ще излезем на малка разходка.

— Сега? — Тя се престори, че се дърпа, когато я поведе към вратата. Искаше той да се махне от „Сенкчюъри“, каквото и да й струваше това. — Трябва да си луд, щом искаш да се разхождаш, когато навън бушува ураган от трета степен.

— Аз съм много силен човек, скъпа Джо. — Кайл леко докосна слепоочията ѝ с устни. — Силен и могъщ. Не се тревожи, няма да позволя нищо да ти се случи, докато не му дойде времето. Всичко съм планирал. Отвори вратата.

Джо насочи светлината към лицето му, сетне бързо се дръпна назад, като се целеше в слабините му, но го удари в бедрото. Той изръмжа от болка и изненада и разхлаби хватката си. Тя се отскубна, втурна се към вратата, отвори я и побягна.

— Щом ме искаш, кучи сине, ще трябва да ме хванеш!

Кайл се появи на вратата и хукна към нея. Бе успяла да го махне от „Сенкчюъри“!

Мракът и дъждът ги погълнаха.

Минута по-късно Гиф се изкачи по стълбите от мазето. Когато зави към салона, усети дивия порив на вятъра. Предната врата бе широко отворена и дъждът се изсипваше в къщата. Кръвта му изстина, той измъкна пистолета от колана на джинсите си, освободи предпазителя и бавно пристъпи напред. Пое дълбоко дъх. В този миг Нейтън се стовари през предната врата.

— Джо Елън... Къде е тя?

— Какво се е случило с теб? — Мразеше се за това, но не желаше да рискува, затова не отмести пистолета.

— Идвах насам, брат ми... — Той се изправи олюлявайки се на крака и докосна с ръка подутината на челото си. Лицето на Гиф се раздвояваше пред очите му. — Беше брат ми.

— Доколкото си спомням, ти каза, че е мъртъв.

— Не е. — Поклати глава и се втренчи в пистолета. — Не е — повтори той. — Къде е Джо?

— Тя е добре и е на сигурно място. Брайън е ранен.

— Господи! О, Господи! Мъртъв ли е?

— Кирби прави всичко, което е по силите й. Дръпни се от вратата, Нейтън. Затвори я след себе си и дръж ръцете си така, че да мога да ги виждам.

— По дяволите! — Внезапно млъкна, когато чу пронизителния вик. Кръвта се отдръпна от главата му. — Това е Джо. Тя не е в къщата.

— Ако мръднеш, ще те застрелям.

— Той ще я убие. Няма да го позволя. Няма да позволя отново да се случи. За Бога, Гиф, помогни ми да я намерим, преди той да го е сторил.

Трябваше да избира между инстинкта и предпазливостта. Гиф се помоли избора му да е правилен и му подаде пистолета.

— Ще я намерим. Той е твой брат. Ти ще решиш как да постъпиш.

Джо потисна вика си, когато тялото на мъжа се сгромоляса на сантиметри от краката й. Беше тъмно и се чуваше само грохотът на вятъра и плющенето на дъжда. Откъснати парчета мъх префучаваха край лицето й, а палмовите листа я шибяха като саби. Спъна се, но се задържа на крака. Трябваше да продължи.

Беше го извела от къщата, молбите й бяха чути, ала сега бе изгубена. Дъждът се забиваше като остри ножове в кожата й. Задъхваше се.

Трябваше да се върне, трябваше да се върне обратно вкъщи преди него. В противен случай той щеше да убие всички. Както бе убил Нейтън. От гърдите й се изтръгна ридание. Джо коленичи, заби ръце в лепкавата кал и започна да пълзи сантиметър по сантиметър.

Кирби стегна с малка скоба тръбичката, която преливаше кръв от бащата на сина. Не можеше да рискува да вземе повече, преди Сам да почине малко.

— Сам се нуждае от течности и някакви протеини. Това ще възвърне силите му. Сок — започна тя и уморено изпъна гърба си, проверявайки пулса на Брайън. Когато пръстите му се склучиха около нейните, очите ѝ едва не изскочиха от орбитите. Тя видя как миглите му леко потрепнаха.

— Той идва на себе си. Брайън, отвори си очите! Брайън, съвземи се! Концентрирай се и си отвори очите.

— Той добре ли е? Ще се оправи ли? — Лекси се приближи.

— Пулсът му е ускорен. Подай ми апарата за кръвното. Брайън, отвори си очите. Точно така. — Сърцето ѝ щеше да изскочи, когато той отвори очи и се опита да ги фокусира. — По-спокойно, по-бавно. Не искам да се движиш. Само се опитай да видиш лицето ми. Виждаш ли ме?

— Да. — Болката бе непоносима, сякаш изгаряше гърдите му. Стори му се, че някой плаче, ала очите на Кирби бяха сухи.

— Добре. — Ръката ѝ трепереше. — Лежи спокойно, а аз ще измеря кръвното ти налягане.

— Какво стана с мен?

— Ранили са те, момчето ми. — Разтърсвана от безпомощни ридания, Кейт взе ръката му и я притисна до бузата си. — Кирби те е намерила.

— Всичко ми е като в мъгла... — прошепна той и извърна глава. Пред погледа му изплува лицето на баща му, бледо и изтощено. Видя и тръбичката, която ги свързваше. — Адски боли! — изохка и се смая, когато баща му закри лицето си длани, а от гърлото му се изтръгнаха тихи ридания. — Какво, по дяволите, става тук? Какво? — Отпусна се уморено назад.

— Казах ти да лежиш спокойно. Няма да позволя да унищожиш цялата ми работа. Ей сега ще ти дам нещо за болката. Кръвното се покачва и се стабилизира.

— Искам вода. Чувствам се така сякаш съм бил... — Внезапно млъкна, когато всичко изплува в съзнанието му. Фигурата на пътя, светлината от дулото на пушката, експлозията в гърдите му. — Изстрел. Той стреля в мен...

— Кирби и Гиф те намерили — обади се Лекси и хвана ръката му. — Двамата те доведоха в къщата. Тя спаси живота ти.

— Беше Кайл. Кайл Делъни. — Болката го заливаше на вълни и той се задъха. — Познах го. Очите му. Преди носеше слънчеви очила. Той беше... в деня, когато порязах ръката си. Онзи мъж в кабинета ти беше Кайл. Той беше с теб.

— Художникът? — Кирби отпусна спринцовката, което бе приготвила. — Плажният нехранимайко?

— Беше Кайл Делъни. Бил е тук през цялото време.

— Дръж го. Дръж го неподвижно, Лекси. По дяволите, Брайън! — Уплашена, че той ще се опита да стане, Кирби заби иглата по-бързо и по-болезнено. — Отново започна да кървиш, Брайън. По дяволите! Помогни ми, Кейт, той ще се нарани, преди успокоителното да започне да действа.

Кейт притисна рамото на Брайън и огледа стаята с изплашен поглед.

— Къде е Джо? Къде е Джо Елън?

Изгубена, изгубена в мрака и студа. Питаше се дали вятърът е отслабнал, или тя просто бе свикнала с него и вече не ѝ се струваше, че се опитва да я убие. Опита се да си представи как се изправя на крака и побягва, но бе прекалено слаба да направи нещо друго, освен да продължи да се влачи по корем по земята.

Беше загубила чувство за ориентация и се страхуваше, че може да свърши, падайки в реката. Ала нямаше да спре, не можеше да спре, докато имаше някакъв шанс да се добере до къщата.

А ако тя се е изгубила, той също сигурно се е изгубил. Още едно дърво се стовари с трясък на земята зад нея. Стори ѝ се, че някой я извика. Може би той я викаше, помисли си Джо и зъбите ѝ започнаха да тракат. Сигурно искаше тя да му се обади, за да я намери и да я убие също както другите. Също както неговият баща бе убил майка ѝ.

Беше толкова уморена, че сигурно щеше да му позволи, ала желанието да го види мъртъв ѝ вля нови сили.

Той трябваше да умре заради майка ѝ, каза си и изпълзя още половин метър. Заради Джини, заради Сюзън Питърс. Стисна зъби и отново помръдна. Заради Нейтън.

Видя светлината, съвсем слабо проблясване в мрака, сви се на топка и се изтърколи зад едно дърво. Ала светлината не помръдваше,

сякаш беше лъч от фенер, държан от силната ръка на мъж.

„Сенкчюъри“, осъзна тя и притисна калната ръка до устните си, за да заглуши риданието. От салона се процеждаше тясна ивица светлина през разбития прозорец. Събра последните си сили и се изправи на крака. Главата ѝ се завъртя и тя се хвана за едно дърво, за да не падне. Погледна към светлината и застави краката си да се движат.

Когато стигна края на дърветата, започна да тича.

— Знаех, че ще се върнеш. — Кайл се изпречи на пътеката и притисна дулото на пистолета до гърлото ѝ. — Доста време те изучавах, за да разбера начина ти на мислене.

Този път не можа да спре сълзите.

— Защо правиш всичко това? Нима баща ти не стори достатъчно?

— Знаеш ли, той винаги смяташе, че не съм достатъчно добър. Не толкова добър като него и със сигурност не толкова добър колкото „златното“ момче. А всичко, от което се нуждаех, беше просветление. — Устните му се изкривиха в усмивка, докато дъждът продължаваше да облива лицето и косата му. — Първо ще трябва да те поизмием малко. Няма проблеми. Имам достатъчно провизии в къмпинга. Спомняш ли си мъжката баня в къмпинга?

— Да, спомням си.

— Обичам да си правя шеги. През целия ни живот си правех подобни шеги с Нейтън. Той никога не разбра. О, малкото ни котенце е избягало? Разбира се, че не. Малкото ни котенце реши да поплува в реката. В пластмасова торбичка. Е, Нейтън, как си могъл да бъдеш толкова небрежен и да оставиш онази книга върху бурканчето със светулки? — Кайл се засмя и поклати глава. — Обичах да го подлудявам с подобни номера, да го карам да се чуди какво става.

Той замахна с пушката.

— Джипът е от лявата страна на пътя. Ще трябва да вървим пеша до там.

— Ти го мразиш.

— Точно така. — Побутна я леко в ребрата, за да се раздвижи. — Баща ми винаги го е предпочитал. Обаче се оказа, че баща ми не е човекът, за когото винаги сме го смятали. Тогава ми се отвориха очите. Открих малките тайни на Дейвид Делъни. Той беше добър, ала аз съм

още по-добър. А ти ще бъдеш моят шедьовър, Джо Елън, както Анабела беше неговият. Те ще обвинят Нейтън. Ще бъде страшно забавно. Ако оцелее, ще го затворят.

Тя се препъна, но бързо се изправи.

— Той жив ли е?

— Възможно е. Ще започне да обвинява мъртвия си брат. После ще претърсят вилата му. Отделих време да изпусна няколко снимки там. На ангелите. Беше много жалко, че няма да мога да оставя и една от твоите сред тях.

„Може би още е жив!“ — помисли си младата жена. Сега и тя щеше да се бори за живота си. Извърна се и отметна назад мократа си коса. Ще се справи. Бурята бе поутихнала. Щом бе устояла на бурята, ще се справи и с него.

— Бедата е в това, Кайл, че баща ти беше първокласен фотограф. Той имаше стил, може би малко консервативен и в някои отношения банален. Ала ти в най-добрия случай си три степени под него. Твоята композиция е слаба, нямаш усет за светлината и сенките, повечето образи са размазани.

Когато ръката му се залюля, тя беше готова. Наведе се и заби глава в корема му. Краката му се подхлъзнаха и той падна на колене. Джо стисна китката му и се опита да я извие, ала той обхвана краката ѝ с другата си ръка и я събори на земята.

— Кучка! Да не смяташ, че ще се оставя да ме обиждаш? Че ще ти позволя да провалиш всичко, след като положих толкова усилия?

Сграбчи я за косата, ала тя светкавично се извърна и силно го ритна. Опря се с ръце на мократа земя и усети как мидени черупки се забиха в дланите ѝ.

Видя как вдигна пушката.

— Кайл!

Вниманието му се отклони, както и цевта на пушката.

— Нейтън. — Разцепените и окървавени устни се разтеглиха в широка усмивка. — Е, става още по-интересно. Няма да го използваш. — Кимна към пистолета в ръката на брат си. — Никога не си притежавал смелостта да убиваш. Никога.

— Хвърли пушката, Кайл! Всичко свърши...

— Отново грещиш. Нашият баща го е започнал, но аз ще го довърша! — Бавно се изправи на крака. — Аз ще го довърша, Нейтън,

и то по начин, който дори той не е могъл да си представи. Той само е посадил семената. Аз ще прибера плодовете. — Пристъпи усмихнат. — Аз ще прибера плодовете, Нейтън. Аз сам ги отгледах. Помисли си колко горд би бил с мен, с това, че не само тръгнах по неговите стъпки, но го изпреварих.

— Да. — Въпреки че тялото му бе замръзнало, гореща топка се надигна в стомаха на Нейтън. — Да, ти го надмина, Кайл.

— Крайно време е да го признаеш. — Брат му наклони глава. — Ти ли ще ме застреляш или аз да те застрелям? — От гърдите му се изтръгна зловец смях. — Като знам колко си мекушав, мога да отгатна отговора. А какво ще стане, ако реша да променя правилата на играта, както го правех често, когато бяхме малки деца, и реша първо да застрелям нея?

Когато насочи пушката към Джо, Нейтън натисна спусъка. Кайл рязко отскочи назад, устата му се отвори от изненада и той притисна ръка към увеличаващото се петно кръв на гърдите му.

— Ти! Ти ме уби. Ти ме уби... и то заради една жена? — И се свлече на земята. Нейтън отпусна пистолета.

— Ти вече беше мъртъв — промърмори той. Пристъпи към Джо, вдигна я на крака и я прегърна. — Той отдавна вече бе мъртъв.

— Сега всичко ще бъде наред. — Тя притисна лице към рамото му и ръцете ѝ се вкопчиха в ризата му. — Всичко ще бъде наред.

Гиф се появи, хлъзгайки се по калния път. Лицето му се изопна и погледът му стана суров, когато видя свитата фигура на земята. Вдигна глава и погледна към Нейтън.

— Заведи я вътре. Заведи я в къщата.

Нейтън заслони с тялото си Джо и я поведе към „Сенкчюъри“, съпроводен от отслабващия грохот на бурята.

ЕПИЛОГ

— Хеликоптерите са излетели. С единия ще пристигнат полицаите. Ще те откарат до сушата.

— Не искам да ходя в болница.

Кирби се приближи до леглото и повдигна ръката на Брайън, за да провери пулса му.

— Твърде лошо. Не си в състояние да спориш с лекуващия си лекар.

— Какво по-различно от теб могат да направят те?

— Доста повече от моята елементарна спешна помощ. — Тя провери превръзката и остана доволна, че раната не кърви. — За теб ще се погрижат няколко хубавички сестри, ще ти дадат успокоителни и след няколко дни ще се върнеш вкъщи.

Той се замисли.

— Колко са хубави сестрите?

— Сигурна съм, че... — Тя не довърши и въпреки че бързо се извърна, Брайън видя сълзите в очите ѝ.

— Хей, аз само се шегувах. — Протегна ръка към нея. — Дори няма да ги погледна.

— Съжалявам. Мислех, че се владеея. — Кирби коленичи до леглото и отпусна глава върху чаршафа. — Бях толкова уплашена. Толкова се страхувах. Кръвта ти изтичаше. Пулсът ти се губеше.

— Но ти не му позволи да се загуби съвсем. — Той разроши косата ѝ. — Ти ме върна обратно и остана с мен. Я се погледни. — Брайън нетърпеливо я побутна и тя вдигна лице към него. — Изобщо не си спала.

— Ще спя по-късно. — Притисна устни към ръката му. — Ще спя поне четири денонощия.

— Може да ги убедиш да ти позволят да дойдеш с мен, за да споделиш стаята ми.

— Може би.

— А след като се върнем, ще делиш с мен спалнята ми, докато се възстановя.

— Предполагам, че бих могла.

— А когато оздравея напълно, ще споделиш с мен и остатъка от живота си.

Кирби изтри една сълза.

— Ако ми правиш предложение, трябва ти да си коленичил.

— Да, но ти си толкова агресивна жена.

— Прав си. — Отърка бузата си в ръката му. — И след като смятам, че дължиш на мен факта, че ти е останал още живот, смятам, че е напълно справедливо да го споделиш с мен.

— Градините са унищожени. — Джо погледна към мокрите, смачкани в калта цветове. — Ще са нужни седмици, за да се спаси това, което може, и да се започне отново.

— Това ли искаш? — попита Нейтън. — Да се спаси, което може, и да се започне отново?

Тя се огледа. Превръзката, която Кирби бе направила на слепоочието му, бе изненадващо бяла върху загорялото му лице. Под очите му имаше дълбоки сенки и той изглеждаше много уморен.

Джо бавно се завъртя. Слънцето блестеше, а въздухът бе кристалночист. Виждаше оголените и паднали дървета, счупените плочки, които образуваха малък фонтан, помещението за опушване на месото и рибата, което бе останало без покрив. Клони и листа бяха посипани върху плочките във вътрешния двор.

Над тях Гиф и Лекси сваляха шперплата от прозорците. Зърна баща си и Кейт, поели към гората. Лицето ѝ светна от радост, когато видя как той я прегърна през раменете.

— Да, нещо подобно. Бих искала да остана още малко и да им помогна да се справят с преживяното. Нищо няма да е както преди, но може би така е по-добре.

Засенчи с ръка очите си, за да не ѝ блести слънцето.

— Брайън иска да те види.

— Видяхме се, преди да дойда при теб, и си изяснихме нещата. Може да не са както преди — усмихна се той, — но може би е за добро.

— Разбрах, че си говорил с татко.

— Да. Той е много доволен, че вече децата му са в безопасност. — Нейтън пхна ръце в джобовете си. Не я бе докосвал от предишната нощ, когато Кейт я бе отвела, за да се погрижи за нея. — Смята, че съм проявил голяма смелост, като съм убил брат си.

— Ти прояви смелост, когато спаси живота ми.

— Това няма нищо общо със смелостта. — Пристъпи по калната пътека, отдалечавайки се от нея. — Не изпитвах нищо, когато натиснах спусъка. За мен той вече беше мъртъв. Изпитах единствено облекчение, че най-сетне ще сложа край на всичко.

— Не ми казвай, че не си проявил смелост. Ти беше наранен по всички възможни начини. И успя да намериш своя път, успя да стигнеш през бурята до мен. Ти се изправи лице в лице с това, с което никой не би трябвало да се изправя. Когато полицаите пристигнат, смятам да им кажа, че си се държал като герой.

Постави ръка на рамото му.

— Аз ти дължа живота си, живота на семейството си и паметта на майка си.

— Той беше мой брат. И все още е мой брат. — Очите му бяха потъмнели от болка. — Не мога да променя това.

— Не, не можеш. Него вече го няма. — Джо чу бръмчене и вдигна глава към небето. Хеликоптерите приближаваха. Искеше да си кажат всичко, преди къщата да се изпълни с чужди хора. Преди полицаите да нахлуят и да започнат да разпитват. — Ти каза, че ме обичаш.

— Обичам те повече от всичко друго.

— Не е ли това основа, както ти го наричаш? Мисля, че един мъж с твоя талант много лесно ще разбере къде трябва да се копае, кое може да се възстанови, кое да се укрепи, за да не се срути. Искаш ли да спасиш това, което може, Нейтън, и да започнеш отново?

— Да. — Той пристъпи към нея. — Повече от всичко.

Тя го погледна и протегна ръка.

— Тогава защо не започнем веднага и да продължим до края на дните ни?

Издание:

Нора Робъртс. Красива и мъртва

ИК „Бард“, София, 2008

Редактор: Лилия Атанасова

ISBN: 978-954-585-900-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.